

வெயில் காயும் பெருவெளி

கூர் 2012

கனடா தமிழ் கலை, இலக்கியத் தொகுப்பு

உங்களுக்காகவும், உங்கள் அன்புக்கு உரியவர்களுக்காகவும்...

கொடிய நோய்களால் பாதிக்கப்பட்டால் 2 மில்லியன் வரை காப்புறுதி நோய் ஏற்படாதுவிட்டால் கட்டிய பணம் முழுவதையும் மீளப்பெறுங்கள்.

வயோதிபர்களுக்கான காப்புறுதி

- மருத்துவப் பரிசோதனை வேண்டியதில்லை
- உடனடியாக காப்புறுதித் திட்டம் அமலாகும்
- வேறு நிறுவனங்களால் நிராகரிக்கப்பட்டவர்களும், நீரிழிவு நோயால் இன்கலின் பாவிப்பவர்களும் பெற்றுக்கொள்ளலாம்

TOPGUN AWARD WINNER 2008, 2009, 2010, MDRT QUALIFIER 2007, 2008, 2009, 2010

சிரீதரன் துரைராஜா

MDRT Member of Million Dollar Round Table

Direct: **416.918.9771**

Life100.ca

759 Warden Ave. Toronto, ON M1L 4B5, Bus: 416-830-0386, 416-300-5496

Are you getting Million Dollar advice?

R. Pathmanaba Iyer
27-B, High Street,
Plaistow
London E13 0AD

கூர் 2012

வெயில் காயும் பெருவெளி

கனடா தமிழ் கலை, இலக்கியத் தொகுப்பு
தீவிர வாசகர்களுக்கான இயங்கு தளம்

கூர் 2012

வெயில் காயும் பெருவெளி
கனடா தமிழ் கலை
இலக்கியத் தொகுப்பு
இதழ் எண்: 7
வைகாசி 2012

பதிப்பாளர் ஆசிரியர்:
தேவகாந்தன்

ஆசிரியர் குழு
டானியல் ஜீவா
கவுசலா
த.அகிலன்
ஸ்ரீரஞ்சனி
அருண் சிவகுமாரன்

ஆலோசனைக் குழு
திருமாவளவன்
ரதன்

கூர் தொடர்புகள்:
koorcircle@gmail.com

KOOR 2012

(a compilation of Canadian Tamil
art and literary writings)

Issue : 7 May 2012

**A Vast Land in
Scorching Sun**

Publisher&Editor:
Devakanthan

Editorial board

Daniel Jeeva, Kavusala
T.Akilan, Sriranjani
Arun Sivakumaran

Advisory Board

Thirumavalavan, Rathan

நூல் தயாரிப்பு:

D2/5, TNHB, தெற்கு
சிவன் கோயில் தெரு,
கோடம்பாக்கம்,
சென்னை - 24
+91 97892 34295

வடிவமைப்பு
ஆதி

உள்ளடக்கம்

தலையங்கம்	3
'குருவியின் பாடலில் நிறைகின்ற சிறுமியின் ஆன்மா'	5
பிரதீபன் சிவபாலன்	
கௌசல்யா கவிதைகள்	12
'தென்னை மரத்தடிக் குழியிடைத் துயிலும் பிணம்'	15
கனடிய பழங்குடியினர் / துறையூரன்	21
கர்மிகள் / வீரகேசரி மூர்த்தி	25
பூச்சிய பெருவெளி	29
எமது திரைக்கலையின் பரிமாணம்	43
அருண் சிவகுமாரன்	
தான்யா கவிதைகள்	54
மரணத்தின் வாசனை / கறுப்பி	56
ஏற்றுக்கொள்ளப்படாத பாத்திரத்தின்	64
மூன்று பாடல்கள் / மெலிஞ்சி முத்தன்	65
புலம்பெயர்ந்த இலங்கைத் தமிழர் வாழ்வு, கல்வி, எதிர்காலம்	
குறித்து / பேரா. மா.சின்னத்தம்பி	68
கல்லறைத் தோட்டம் / திருமாவளவன்	86
கூர் இலக்கியத் தொகுப்பு முயற்சி	94
காலநிதி நா. சுப்பிரமணியன்	
அவன் 'ஐ.சி.எம்'மில் வேலை செய்கின்றான்	105
வ. ந. கிரிதரன்	105
அவளுடைய அம்மா / ஆன் சவரிமுத்து மணிவேலுப்பிள்ளை	110
கமராவுக்கு சிக்காத காலம் / பா. அகிலன்	112
ஜே பாஸ்குவாலே கவிதைகள் / பா.அ.ஜயகரன்	121
மறக்கப்பட்ட மக்லுஹன்: / ரஃபேல்	124
ஹருக்கி முரகாமியின் இரண்டு நாவல்கள்	130
டி சே தமிழன்	
உங்களின் மரித்தவள் எனப்படுபவள்..!	135
மயூ மனோ	
'நாம் பேசிக்கொண்டிருந்த போது பெய்திராத மழை'	136
ஓர் இரசனைக் குறிப்பு / க. நவம்	136
பிறக்காத (நம்) கருவிற்கு ஒரு கடிதம்	142
மீரா பாரதி	
ஒரு வீரனுடன் கழி(ளி)த்த இரவு / ப. ஸ்ரீஸ்கந்தன்	145
நெறி முறை / ஸ்ரீரஞ்சனி	149
துயர் / செ. டானியல்ஜீவா	153
அவரது ஆக்கத்திறன் தூண்டுணர்வும்	
மிகை உணர்வலைகளும் / சுல்பிகா இஸ்மாயில்	155
பூர்வீகக் குடிகளின் திரைப்படங்கள்எதிர்நோக்கும்	
சவால்கள் / ரதன்	170
சிந்து மனவெளி / குரு அரவிந்தன்	178
ஓபியசின் தலை யோ.கர்ணனின் சிறுகதைகள்	183
பிரதீபா கனகா தில்லைநாதன்	
விழிப்பு / கனடா மூர்த்தி	199

“உலகில் வலிமை வாய்ந்த அரசியல் தரகர்களின் கட்டளையின் பேரால் நூலகங்களும், அருங்காட்சியகங்களும் குண்டுவீச்சுக்கு இலக்காகி பழைய நாகரீகங்கள் வேரோடு கெல்லி எறியப்பட்டு அரசியல் காரணங்களுக்காக வரலாறுகளும் தத்துவங்களும் சிதைக்கப்பட்டு இலக்கியமும் நுண்கலைகளும் உயர்ந்த கலாச்சாரம் குறித்த கற்பிதங்களும் நாகரீகம் குறித்த மதிப்பீடுகளும் மற்றவையும் அவர்களின் முன்னால் மதிப்பிழந்துபோகின்றன. மானுடம் தோற்கிறது. போராட்டத்தைக் கைவிட்டுவிடக்கூடாது.”

—சூர் அதுல் அய்ன் ஹைதர்

இன்னும் நாம் நம்புகிற தளங்களிலிருந்து, நமது கலாச்சாரம் மரபுகள் வழியாக இந்தப் பனியுறையும் பெருநாட்டின் வாழ் நிலைமை களோடு பொருந்திப் போவதற்கான கருத்துக்களையே நம்பிக்கொண்டும், வழிகளின் தேர்வுக்கான சாட்சியங்களாக அவற்றையே சொல்லிக் கொண்டும் இருக்கிறோம்.

பூர்வீகர்களுக்கான இந்த மண்ணில் நாமும் கூட ஒருவகைப் பாத்தியதை யுள்ளவர்களாக எதுவித மனக் கிலேசமுமின்றி நமது எண்ணங்கள் விரிந்துகொண்டிருக்கின்றன.

ஓர் இனக் குழுவின் பூர்வீக நிலமென்பது மொழிகலாச்சாரம் ஆகியவற்றையும் கடந்து இயல்பில் வாழ்தல் என்பதில் ஆதாரமாகின்றது. விஞ்ஞானமும் மருத்துவமும் அனைத்து நவீன தொழில்நுட்பங்களும் முனைதொட்டிருக்க முடியாக் காலத்தில் நமது மூதாதையர் வாழ்ந்த அளவுகூட, இவ்வளவு மாபெரும் வளர்ச்சிகளை அடைந்திருக்கிற இந்த இருபத்தோராம் நூற்றாண்டில் நாம் வாழ்ந்து கொண்டிருக்க வில்லை என்கிற நிஜத்திலிருந்து பார்க்கிற பொழுது, நாம் அடைந்திருக்கும் நவீனங்கள் அனைத்துமே நம்மால் இயக்கப்படுவதற்கு மாறாக நம்மை இயங்குபவர்களாக மட்டுமே ஆக்கியிருக்கின்றன என்பதைப் புரியமுடிகிறது.

சாமான்யர்கள் இயங்கிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். கலை இலக்கியம் அறிவுத் துறைசார்ந்த சிலரும் கூட மனமின்றியேனும் இப்பாதையிலேயே இழுபட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பது இன்னும் விளங்காலிருக்கும் புதிர்.

ஆம், சகலரிடமிருந்தும் வாழ்வு என்பது முற்றுமுழுதாய்ப் பறிக்கப்பட்டாயிற்று.

சனிகளும் ஞாயிறுகளும் வருகின்றன, உடலுக்கான சிறிது ஆயசத்தைத் தருகின்றன, பின் விரைந்துபோய் மறைகின்றன. அதுவும் அடுத்துவரும் திங்கள், செவ்வாய், புதன், வியாழன், வெள்ளிகளில் உழைத்து மாயும் தெம்பினைத் தருவதற்கான உபாயங்களாக மட்டுமே விட்டுக் கொடுக்கப்படுகின்றன. சிலருக்கு சனி ஞாயிறுகள்கூட ஓய்வாக இல்லை. இன்றுவரை இது பற்றிய சிறிதளவு பிரக்ஞைகூட நம் அறிவினில் தொற்றிக் கொள்ளவில்லை. நினைக்கிறபோது வெய்யிலாய்த் தகிக்கிறது மனது.

இவ்வாறாக நிலம், வாழ்வு ஆதிய மூலாதாரங்கள் பற்றி கொஞ்ச நஞ்சமான சுரணை கூட ஏற்பட முடியாத அளவுக்கு நமது சிந்தனை எங்கோ அடைபட்டிருக்கிறது. வலுதிட்ப நுட்பமாக இது மேற்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது என்பதைப் புரிந்துகொள்ளவேண்டும். நுகர்பொருள்

கலாசாரமோகத்தில் நாம் கூட இப் பெருவடைப்பு களுக்கான சிறுசிறு முயற்சிகளைச் செய்திருக்க முடியும்.

வரலாறுகள் புனைவுகளாக, புனைவுகள் வரலாறுகளாக மாந்திரீக மேற்றிவிடப்பட்டுள்ள மொழிகளின் பொய்மைகள் உலகின் மூலை முடுக்குகளெங்கும் அலைந்துகொண்டிருக்கின்றன. இவற்றுக்கு சற்றும் குறையாத ஆக்ரோஷத்தோடு அடக்கப்பட்டதாய் மாற்றுவரலாறுகள் மரணக் குழிகளை நோக்கியநகர்த்தலில்.

புவிப்பரப்பின் சகலநாடுகளிலும்தான் மதம் இனம் நிறம் மொழிகருத்துநிலைகள் சார்ந்து பெரும்பெரும் மோதல்கள் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றன. இன்னும் சிலவற்றில் அதிகாரம் சார்ந்தும். முதலாம் இரண்டாம் உலகப் போர்களை நாம் கண்டதில்லை யென்ற குறையின்றி ஆப்கான் ஈராக் இலங்கையுத்தங்களையும் கண்டாயிற்று.

எங்கும் எதிலும் ஒரு கடு வரட்சி, கோடை வெம்மையே காட்சியாகி நிற்கிறது. கோணங்கியின் மொழியில், 'எங்கும் வெக்கரித்துப் போன பூமியில் கொரண்டிச் செடிகூடப் பட்டுப் போயிருந்தது. காய்ந்தகரடுகூட அருந்தலாகி விட்டது. திரும்பத் திரும்பமாடுகள் வாய்வைத்து இடத்தில் கோரைகூட இல்லை' எனும் படியானவெய்யில் தகிப்பு.

ஈழத்துக் கவிஞர் பஹீமா ஜகானின் பெரும்பாலான கவிதைகளில் தாங்க முடியாத ஒரு வெய்யிலின் கொடுமை எந்நேரமும் அடித்துக்கொண்டிருக்கும். அவரது 'ஆதித் துயர்' கவிதைத் தொகுப்பு பினை வாசித்தபோதே 'அழிவின் பின்னர்' என்ற கவிதை மனத்தில் பெரிய பாதிப்பை ஏற்படுத்தியிருந்தது. அது இலங்கையின் நிலைமையினை மட்டுமில்லை, போரடித்த சகல நிலத்தினது கொடுமைகளினதும் வெளிப்பாடு.

வெட்டி வீழ்த்தப்பட்ட / மரத்தின் /
அடிக்கட்டைமீது / அமர்ந்துள்ளது பறவை.

இன்று அதனிடம் / பறத்தலும் இல்லை /
ஒரு பாடலும் இல்லை.

அதன் விழிகளின் எதிரே / வெயில் காயும் /
ஒரு பெரு வெளி விரிந்துள்ளது.

என்ற கவிதையிலிருந்து 'வெயில் காயும் பெருவெளி' என்ற கூர் 2012க்கான தலைப்பு செதுக்கி எடுக்கப்பட்டுள்ளது. தொகுப்பின் முதலில் பிரதீபன் சிவபாலனின் பஹீமா ஜகான் பற்றிய கட்டுரையே அமைந்திருப்பது விசேடமானது.

நம்பிக்கைகளெல்லாம் தகர்ந்துபோய்க் கிடக்கின்றன இலங்கை அரசியல் வெளியில். அங்குள்ள மக்களை நினைக்கிற போதும் தான் கோடைவெய்யிலாய் வேதனை தணல்கிறது. வெட்டி வீழ்த்தப்பட்ட அடிக்கட்டைமீது அமர்ந்துள்ள பறவையாகத்தான் அவர்களது வாழ்வு! வாழ்வின் சிதிலத்தை இதைவிட கலாபூர்வமாகச் சொல்லிவிட முடியாதெனவே தோன்றுகிறது. அடிக்கட்டை தளிர்க்க வேண்டும். அயலிலும் செடிகளாக. நிழலும் கூடும் குஞ்சுகளுமாய் அவர்களுக்கும் ஒரு வாழ்க்கை அமையவேண்டும்.

அரசுகளின் நடைமுறைகள்பற்றி 'அக்னிநதி' என்ற சாகித்ய மண்டல பரிசு பெற்ற மகத்தான உருது நாவலின் ஆசிரியை குர் அதுல் அயன் ஹைதரின் கருத்தொன்று ஆசிரிய தலையங்கத்தின் உள்ளோட்டத்தை அப்படியே பிரதிபலித்திருப்பது குறித்து அவர் கருத்தை அதன் மகுடமாய் அமைத்திருக்கிறோம்.

சகல வெம்மைகளிலிருந்தும் மீட்சியை நோக்கிய அர்த்தங்களின் தொகுப்புக்கான முயற்சியே கூர் 2012க்காக மேற்கொள்ளப்பட்டது. எனினும் போதுமான விஷயங்களைச் சேர்த்துக்கொள்ள முடியாது போய்விட்டது. இத்தலையங்கமும், தொகுப்பின் தலைப்பும் மட்டுமே நிகழ்காலத்தின் வெம்மையைச் சுட்டி நிற்கின்றமையாய் அமைந்துபோயின.

'கூர்' தன்னிலைப்பாட்டில் சிறிது தளர்வு கொண்டு தீவிர வாசிப்பு, படைப்பு என்கிற தளத்திலிருந்து ஓட்டு மொத்தமான கனடாவின் தமிழ்ப் படைப்பாளிகளும் வாசகர்களும் என்ற விரிவை நோக்கி இறங்கி வந்திருக்கிறது என்பதை இத் தொகுப்பிலிருந்து நீங்கள் கண்டு கொள்ள முடியும். நாம் தீவிரகலை, இலக்கியத்துக் கான இலக்கை இங்கிருந்தேதான் ஆரம்பிக்க வேண்டியிருக்கிறது.

இருந்தும் கடந்த மூன்று தொகுப்பு களையும் விடகனதியும் பரவலானதுமான விஷயங்களைக்கொண்டு இந்தத் தொகுப்பு வெளிவந்திருக்கிறதென்றே கருத்த தோன்றுகிறது. இன்னும் செழுமைமிக்க தொகுப்புகளுக்கான பூர்வாங்கமாய் 'கூர்' தனது ஆசிரியர் குழுவை விரிவாக்கியும், ஆலோசனைக் குழுவொன்றை அமைத்தும் இருக்கிறது.

எதையாவது பிரார்த்திக்க வேண்டு மென்றால், போரடித்த நிலங்களின் சகல மக்களுக்குமான ஒரு நிழலை தன் பிரார்த்தனையாக முன்வைக்கிறது 'கூர்'.

தேவகாந்தன்

‘குருவியின் பாடலில் நிறைகின்ற சிறுமியின் ஆன்மா’

பஹீமா ஜகான் படைப்புகளை முன் வைத்து

பிரதீபன் சிவபாலன்

‘கவிதை, வீட்டுக்கு வீடு ஒரு விளக்கை எடுத்துச் செல்லவில்லையாயின் ஏழைகளுக்கு அதன் அர்த்தம் என்னவென்று விளங்கவில்லையாயின் அதனை விட்டொழிப்பது உத்தமம். நிரந்தரமான மௌனத்தை வேண்டுவது மிகநன்று’ என்று கவிதை குறித்து தன் அறைகூவலை – அறச் சீற்றத்தை மஹ்முத் தர்வீஷ் பேசினார். உண்மையும் அதுதான். எப்போது கவிதை மானுடத்தின் பாடலாகவே எழுதப்படுகிறதோ – மஹ்முத் தர்வீஷ் சொல்வது போலவே கவிதை ஒரு ஒரு சட்டையாக, கதவாக, சாட்டையாக, கவைக்குண்டாக – எல்லாமாகவும் அதன் தார்மீகத் தேவை குறித்து பயன்படக் கூடியது. காலம் தன்னை எழுதிக்கொள்ளும் ஒரு சின்ன கணத்தின் முகிழ்ப்பாகவே கவிதை இருக்கிறது. ஆனால் அது பேரண்டத்தையும் ஓர் அகத்தியக் கமண்டலமாய் அடக்கிவிடக் கூடியது. மனிதன் ஒரு வசதியாக்கப்பட்ட

**காலம் தன்னை எழுதிக்கொள்ளும்
ஒரு சின்ன கணத்தின்
முகிழ்ப்பாகவே கவிதை
இருக்கிறது. ஆனால் அது
பேரண்டத்தையும் ஓர் அகத்தியக்
கமண்டலமாய் அடக்கிவிடக்
கூடியது.**

தத்துவத்தின் மீது சாய்ந்து கொள்கிறான். அது சரி என்கின்ற போது கவிதை சாமரம் வீசவும் அந்த தத்துவம் தவறுகின்றபோதே கவிதை வாள்வீசவும் தயங்கியதே இல்லை என்றார் வைரமுத்து. உண்மைதான். மகுடங்களுக்கான மகுடியாகி இன்று வாளுக்கான சாமரங்களாலும் அவர்கள் நிரப்பியிருந்தாலும் கவிதை குறித்த அவருடைய மேற்குறித்த கருத்து அர்த்தம் நிறைந்தது.

கவிதை எப்போதும் மனித வாழ்வியலின் படிநிலையிலேயே கணங்களை அழகியல்பூர்வமாக எதிர்கொள்கிறது. நிஜம் குறித்தான வெளிப்பாட்டிலோ புனைவு குறித்தான எதிர்பார்ப்பிலோ மையம் கொண்டிருப்பது மனிதவாழ்வின் நேரான அல்லது நேர்மாறான பிம்பங்கள் தாம். இயற்கையின் திகட்டாதபாடலை, தீராத காதலின் மொழியை, தீர்க்கப்பட்ட துரோகத்தின் வலியை, வஞ்சிக்கப்பட்டவர்களின் புன்னகையை, போர் மனிதர்களின் பெருங்கதறலை, சமாதானத்துக்கான பிரார்த்தனையை, மானுட விடுதலைக்கான வேண்டுகலை என்று மனித வாழ்வியலின் எல்லாக் குறுகளிலுமாய் மையங்கொண்டிருக்கிறது, கவிதையின் அழுத்தம் - ஒரு சூறாவளியின் வலுவுடன்.

கவிதையின் போக்கினையும், வடிவத்தையும், அது நிகழும் காலமும் களமும் தேவையும் தீர்மானித்தாலும் அதன் அடிநாதமாய் இருப்பது அடக்க முடியாத ஓர் உணர்வின் வெளிப்பாடுதான். பிடரி சிலிர்க்கின்றயாகக் குதிரையின் கணைப்போ, அலகு கோதுகின்ற கோலக் குருவியின் சிரிப்போ அதனதன் அளவில் முழுமையாகி நிறைகிறது கவிதையின் வழியே. கவிதையில் பற்பல வேறுபாடான

குரல்கள் அதனதன் நியாயப்பாடுகளுடன் ஒலித்திருக்க, மானுடத்தின் கவிதை என்பது மனிதர்களையே தேர்ந்தெடுக்கிறது தனக்கான பாடலை எழுத, பெண் ஆண் மற்றும் அதன் திரிபு நிலைகள் உள்ளிட்ட அத்தனை புறநிலைகளையும் கடந்து.

வாழ்க்கை எப்போதும் நொடிகள் அடங்கிய சதுரங்கப்பலகை. அது தன் புதிர்களை - நிழல்களை - மர்மத்தை அடக்கிக்கொண்டும், தப்பிக்கொண்டும் நகர்கின்ற பெரும் சர்ப்பமாக முன்னேறுகிறது. அதன் தீராத தொடர்ச் சியை மொழிபெயர்க்க, புதிர்களை புதிர்களின் வழியே விடுவிக்கும் மொழி விளையாட்டாய்விரிகிறது கவிதையின் விழிகள். அதன் நிகழ்காலத் தொடர்ச்சியாய் பஹீமா ஜகானின் சில கவிதைகள் குறித்து என்னுடைய அவதானங்களை பேச நினைக்கிறேன்.

ஒளி குறித்து தன் இலைகளை கொடுக்கும் தாவரத்தைப் போல வாழ்வின் மொழி குறித்து தன் கவிதைகளை துளிர்க்கச் செய்வதில் வளர்கிறது பஹீமாவின் படைப்புலகம். ஒரு கடல் நீருற்றி, அபராதி மற்றும் ஆதித்துயர் என்று தொடரும் படைப்புகள் ஊடாக தன் அடையாளங்களை வெளிப்படுத்துவதில் வெற்றி அடைகிறது அவரின் கவிதைக் குரல். இயற்கையான அன்பிலே நிறைகின்ற பெண்மொழியை, அதனை மறைத்திருக்கின்ற அதிகாரங்களின் மகுடகிரிடங்களில் அவமானங்களை விட்டெறியும் அலட்சியத்தை, போரின் புலப்படுத்த முடியாப் பெருந்துயரை மீட்டும் அப்பாவிச் சனங்களின் முறையிடலை, தியாகங்களின் மீது எழுதப்படும் தீராதபாடலைக் கேட்க முடிகிறது அவர் கவிதைகளில்.

மெல்சிரிபுர குருநாகல் மாவட்டம் இலங்கையை சேர்ந்தவரான பஹீமா ஜகான், ஏறத்தாழ தொண்ணூறுகளில் இருந்து கவிதைகள் எழுதி வருபவர். ஆசிரியத் தொழிலில் இருக்கும் அவருடைய முன்று தொகுப்புகள் இதுவரை வெளிவந்துள்ளன. முதலிரண்டு ஒரு கடல் நீருற்றி (2007), அபராதி (2009). சமீபத்திய தொகுப்பாக ஆதித்துயர் தேர்ந்த

அறுபத்தாறுகவிதைகளை உள்ளடக்கி காலச்சுவடு வெளியீடாக வெளிவந்தது.

இயல்பிலே கணித ஆசிரியரானாலும் கவிதையை ஒரு சமன்பாடாய் எழுதி கணியங்களை விடுவிக்கும் வேலையை அவர் மேற்கொள்ளவில்லை. எளிமையை எழுதிச் செல்லும் அவர் வரிகள் அதன் இயல்பில் தோன்றி வாசகனை அமைதியோ அதிர்ச்சியோ அடையச் செய்கிறது. இன்றைக்கு கவிதைச்சூழலில் இருக்கும் உடைக்க முடியாத கடினமான மொழியமைப்புக்கு எதிர்நிலையில் இயல் பான பிரசவங்களை நிகழ்த்திக்காட்டும் மொழி மருத்துவிச்சிகளும் இருப்பது ஆறுதலான ஒரு விடயம்தான். சிறுமி, வயல், குருவி, மழலை என்று எளிமையான மூலகங்களாலேயே தன்னை அமைத்துக் கொள்ளும் கவிதைகள், எது தேவையோ அது குறித்து உரக்கவே பேசிவிட்டுச் செல்கின்றன.

மழையும், சிறுமிகளும் பஹீமாவின் கவிதை நெடுக வந்துகொண்டே இருக்கிறார்கள், அடையாளங்களாகவும் படிமத்தை பேசிச்செல்லும் அழகியல் மூலகங்களாகவும்.

‘உன்னால் நான் நனைந்த மழைதான் இறுதியில் நோயையும் விட்டகன்றது’

(அபராதி, பக்.47)

என்று கடந்து போயிருக்கின்ற மழை மீதெழுதப்பட்டிருக்கிறது. பெண்ணொருத்தியின் கண்ணீர். தோல்வியை, துயரை, ஆதிக்கத்தை, துரோகத்தை எதிர்கொள்கின்ற தனியொருத்தியின் ஆன்மாவின் பாடல் அதனை அளித்தவனை இவ்வாறு எதிர்கொள்கிறது.

‘சொல்

அன்பானவனாக இருந்தாயா வேலிகளை உடைத்து

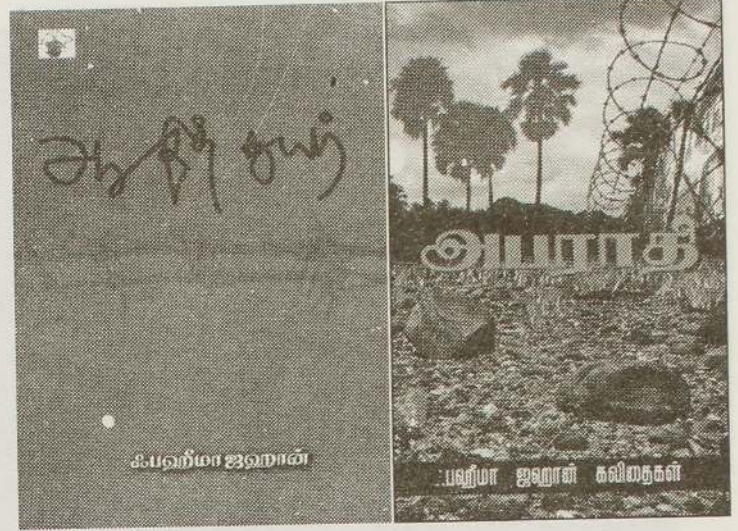
உனது ஓடைகளில்

அவமான நீர் புகட்டி அழைத்தபோதும் தாரை வார்த்துத் தந்திட

எவருமே முன்வராதவாசல் ஒன்றில் தாகித்துக் கிடந்தவனை

கைவிட்டுச் சென்றபோதும்

அன்பானவனாக இருந்தாயா?

துரோகத்தின் முள்ளெனக் கவிகின்ற - தனிமனித உணர்வுகளின் நெருக்கடியை, அது பரிசளிக்கின்ற ஆறாத் துயரின் அகலவடுவை விட்டெழுந்து வருபவளின் குரல்,

‘எழுதி முடித்திடாத

பாடல் ஒன்றை

நினைவுபடுத்துகிறாய்

இறுதி வரிகளுக்கான இசையை

மாத்திரம்

உன்னிடம் தருகிறேன்’

என்று வார்த்தைகளை துறந்து மௌனத்தை பேசுவளின் இறுதி வரிகள் இசையாய் இருக்கிறது, எனினும்

‘மாகற்றவைகளை தூக்கி எறிந்திட

இரு தடவைகள் சிந்தித்ததே இல்லை’

என்று அவள் அறிவிப்பதால் அந்த இசைக்கான வரிகள் எதுவென்று நமக்கு புரிந்து போகிறது.

இது ஒரு தனிமனித உணர்வு சார்ந்த நெருக்கடி என்றாலும் மானுடத்தின் பயணப்பாதையில் பெண்ணை ஆதிமுதல் தொடர்கின்ற பிசாசின் கதையாகவே இருக்கிறது. இந்த இடத்தில் அல்குர் ஆனின் வாசகம் ஒன்றும் நினைவுக்கு வருகிறது. ‘வஞ்சிக்கப்பட்டவர்களின் பிரார்த்தனையை இட்டு அச்சமாயிருங்கள் என்பதே’.

‘தாமகேது மறைந்து போன இடத்தில் இருள் கவிகிறது

ஆதியில் இடப்பட்ட வழி

ஒன்றினூடாக

கவிதையில் பற்பல வேறுபாடான
குரல்கள் அதனதன்
நியாயப்பாடுகளுடன் ஒலித்திருக்க
மானுடத்தின் கவிதை என்பது
மனிதர்களையே தேர்ந்தெடுக்கிறது
தனக்கான பாடலை எழுத, பெண்
ஆண் மற்றும் அதன் திரிபு
நிலைகள் உள்ளிட்ட அத்தனை
புறநிலைகளையும் கடந்து.

தேடிப்போக முடியாத நிலவு
தேய்ந்து தேய்ந்து நகர்கிறது'

என்கிறார் பஹீமா.

ஆதியில் இருந்தே நிலவை அதன்
பாதைகளோடு படைத்திருப்பதால்
தேடிப்போக முடியாமல் தேய்ந்து
போகின்ற நிலவின் குரல் ஆன்மாவைச்
சுடும் ஒரு பாடலை - தீயின் ஒரு கதிராய்
தீர்மையுறா தகிப்பாய் திசைதோறும்
பேசுகிறது.

தாகப்படும்போது கிடைக்காத தண்
ணீர், சோகப்போடும்போது பேறு கெட்டு
கிடந்த கண்ணீர் - மழலையில் மட்டும்
பெரிதாய் என்ன புனிதமடையப் போகி
றது? என்கின்ற கேள்வியை முன்வைக்கிறது
மழைஎன்றகவிதை.

'ஒய்ந்திடமாட்டாமல்
இன்னொரு வெப்பமழை பெய்து
கொண்டிருந்த
அவள் முகத்தில் வீழ்ந்த கணத்தில்
தனது ஆவேசமெல்லாம் ஒடுங்கிப்
போய்விட
பெய்வதை நிறுத்தி
பெருமுச்செறிந்து போயிற்று அந்த
மழை'

(மழை பக்.28)

என்பது பஹீமாவிடமிருந்து வருகின்ற
இன்னொரு மழைக் கவிதை. இங்கே இந்த
மழைக் காலங்கள் தோறும் அவள்
முகத்தை கரைக்க விழுகின்ற மழை,
என்றும் மழையை ஒடுக்கிவிடச் செய்யும்
அவள் முகம் காலப் பெருவெளியில் ஒரு
சூரியனைக் கொண்டிருக்கிறது அதன்

துயர்களோடும் வலிகளோடும் என்றும்
வாசிக்கத் தோன்றுகிறது.

இந்த இடத்தில் மனுஷ்யபுத்திரனின்
ஒரு கவிதை சேர்த்த வாசிப்புக்கு
பொருத்துமானது என்று நினைக்கிறேன்.

'எத்தனையோ மழைக்கு
இணங்க மறுத்த கூழாங்கற்கள்
தம் சாரத்தை வேறெங்கோ மெல்ல
இழக்கிறது'

என்று 'கூழாங்கற்களில் பெய்யும் மழை'
என்ற கவிதையில் மனுஷ்ய புத்திரன்
எழுதினார். இதையே பஹீமாவும்

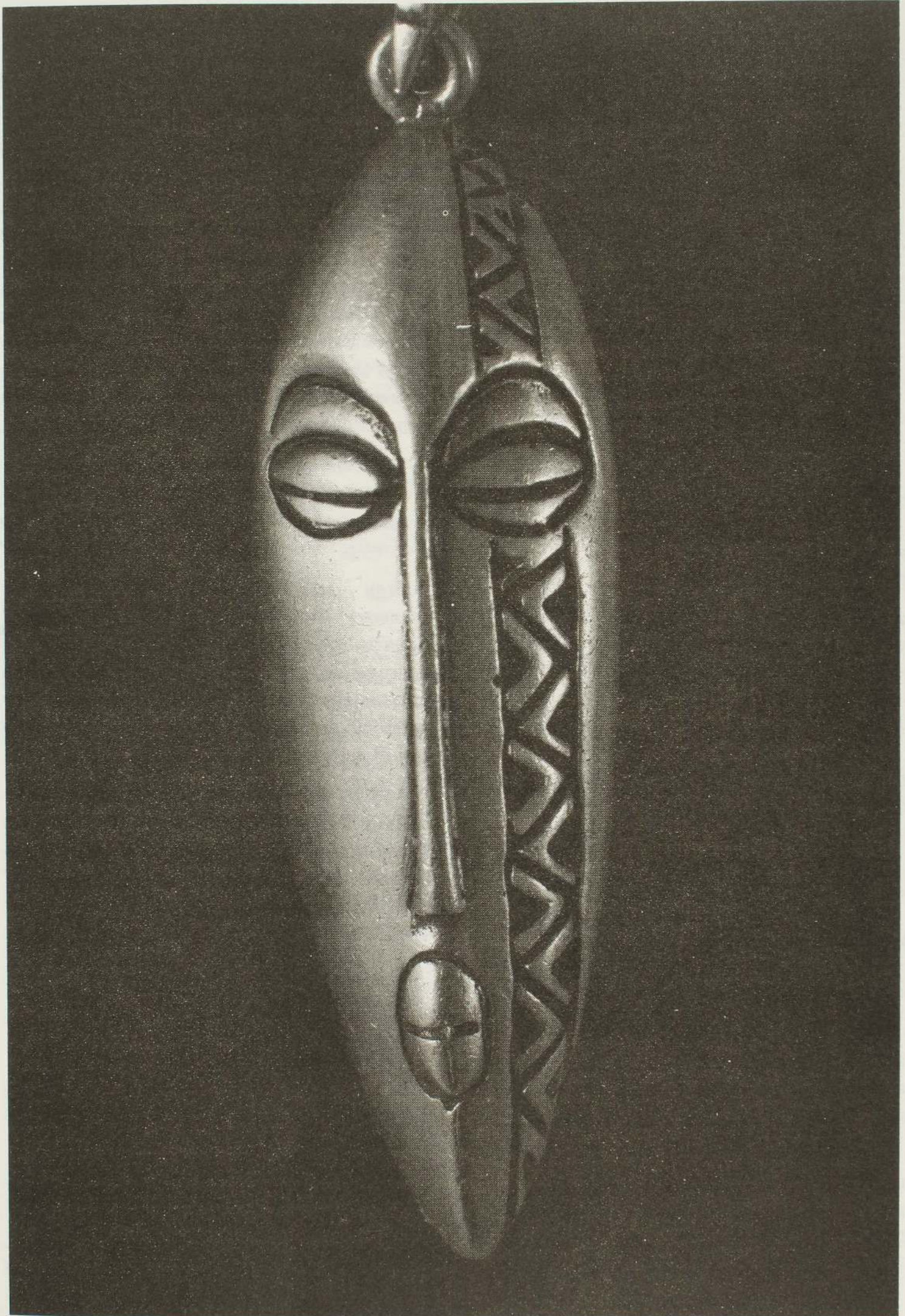
'பெரும் கோட்டைகளை எல்லாம்
கரைத்தழித்திட நினைத்து
நிறைவேறாமல் போகவே
அவற்றின் வசீகரங்களை கழுவிக்
கொண்டு
நகர்கிறது'

என்று எழுதுகிறார் - மழை கழுவிய
வசீகரங்களுக்காக வருத்தப்பட்டாலும் -
மழையை எதிர்த்து வெப்பமழை
பொழிந்தாலும் நிற்கின்ற அவளின் முகம்
வழமையான பிம்பங்களை உடைப்பதில்
வெற்றியுமடைவதை சொல்லத்தான்
வேண்டும்.

'யாருக்கும் யாருமற்ற
சாபம் பீடித்த வாழ்வைச் சபித்தவளாய்
வாழ்ந்த போதும்
எனது நிலம் எனக்கு வேண்டும்
என்ன சொல்கிறாய்?'

என்பது பஹீமாவின் இருப்பு குறித்தான
கேள்வி. போர் மனிதர்களின் இருப்பை
சூறையாடியிருக்கிறது. அவர்களின் நிலம்
குறித்தான பிடிமானத்தை கேள்வியாக்கி
அவர்களை நிலமிழந்த மனிதர்களாக்கி
நாட்டின் உள்ளேயும் வெளியேயும் துரத்
தியது. போரை, அதிகாரத்தை மக்களில்
திணித்தவர்களே மக்கள் தம் நிலம் குறித்
தான பிடிமானத்தையும் பெயர்தெடுத்தார்
கள். வேரடி மண்ணை, வேரடி நிலத்தை
போர் தாங்கிப்பிரிதலின் துயரம் எழுத
எழுத இன்னமும் வளர்வது.

'கரைக்கு வந்தோம்,
அலை மட்டும் திரும்பிப் போயிற்று,

**போர் மனிதர்களின் இருப்பை
சூறையாடியிருக்கிறது.
அவர்களின் நிலம் குறித்தான
பிடிமானத்தை கேள்வியாக்கி
அவர்களை நிலமிழந்த
மனிதர்களாக்கி நாட்டின்
உள்ளேயும் வெளியேயும்
துரத்தியது.**

*சூரியன் கடலுள் வீழ்ந்தபோது
மண்டியிட்டு அழுதோம்'*

என்று பா. அகிலன் பதுங்குழி நாட்களில் எழுதினார். அது சொல்லில் தீராதவலி. இனங்களின் பூர்வீகநிலங்களை மறுத்திருந்த அனைவருமே வரலாற்றின் அபராதிகளே.

அதிகாரங்களை எதிர்த்து குறியீடுகளை முன்வைப்பதனுடாக கவிதைகள் தம் முடைய அவமதிப்புகளை, பலிபீடங்களை நோக்கி பதிவு செய்கின்றன.

*'சொர்க்கத்தீவின் அற்புதக்கிரிடம்
அதிஷ்டம் தவறி*

*உனது தலைமையில் வீழ்ந்தகணம்
அனைத்தையும் இடம் மாற்றி*

*இருத்தியது
மனிதாபிமானத்தை புதைகுழியிலும்
காட்டுமிராண்டித்தனத்தை சிம்மா
சனத்திலுமாக'*

என்று 'அபராதி' கவிதையில் பஹீமா சொர்க்கத்தீவின் கிரிடத்தை நோக்கி விசனத்தை முன் வைக்கிறார்.

*'இரத்தமும் சதையும் தின்றவாறு
மக்கள் கைவிட்டுச் சென்ற ஊர்கள்*

*தோறும்
நாவைத் தொங்கவிட்டபடி அலைகிறது
நீ கட்டவிழ்த்த பேரவலம்'*

என்று எழுதுகிறார். அதிகாரங்கள் அழித் தொழிப்பை நிகழ்த்திய வன்னிமண்ணின் குருதி இன்னும் இருக்கிறது ஒரு காயாத குளமாக.

*'அற்பமான உங்கள் நன்மைகளுக்கு
அவசியமர்னது
தோற்கசதுரங்கப்பலகையில் மறுக்கும்
முடிவற்ற எங்களின் குருதி'*

என்றார் பா. அகிலன் பதுங்கு குழி நாட்கள் கவிதையில். உண்மைதான். அற்பமான எல்லோர் நலன்களுக்காகவும், முடிவற்ற எங்கள் மக்களின் குருதியே சிந்தப்பட்டது. கருப்புகளாகவும், வெள்ளைகளாகவும் மாறி மாறி விரிந்த சதுரங்கக் களத்தில் இறைந்திருந்தது எதுவுமறியாத பிள்ளைகளின் இரத்தம். உண்மையில் இந்த அதிகாரங்களை நோக்கி வாள் வீசும் வேலையை ஒரேகாலத்தில் இரண்டு புறமும் நோக்கி கவிதைகள் செய்திருந்தன.

'போர் தன் விதியை

தானே எழுதிச் செல்ல

*நீர் தனம்பியகண்களில் யார் விடுவது
தூண்டிலை'*

என்று அப்பாவி சனங்களின் அறியா மையை கேள்வியாய் எழுதினார் 'பலியாடு' தொகுப்பில் கருணாகரன். கொடும் சமர் காலத்தில் அதனால் துரத்தப்படுகின்ற சனங்களின் குரலாய் ஒலித்ததில் கருணாகரனின் பலியாடு தொகுப்புக்கு முக்கியப் பங்கிருந்தது.

ஏறத்தாழ சமகாலத்தின் போர்நிலத்தில் மக்கள் மேல் அதிகாரங்களை பிரயோகித்த இன்னொரு தரப்பு குறித்து 'கடவுளாலும் கைவிடப்பட்டவனுக்கான பிரார்த்தனை' என்கின்ற கவிதையில் யாதுமானவன் எழுதினார்:

'குருதிச் சுவையறிந்த மகனே

*உதட்டோரக் குருதியை துடைத்துக்
கொள்*

எல்லோரும் உன்பால் அச்சம்

கொள்கிறார்'

என்றும்

*'உன் பந்தியில் ஏன் பாலகர்களை
பரிமாறுகிறாய்?*

*அவர்களின் குருதி தோய்ந்த தங்க
வாளை எடுத்து*

*வெற்றியின் சின்னமாக பறை சாற்றுவ
தற்கு இத்தனை பிரயத்தனம்?'*

என்றும் அதிகாரத்தின் கூர்முனைகளை நோக்கிய கேள்விகளை எழுதினார்கள். அப்பாவி மக்களை போர் நெருப்பில் தள்ளி தங்கள் சிரஞ்சீவி வரங்களைப் பெற்றுக்கொள்ள நினைக்கின்ற அதிகாரத்தின் குறவர்களின் குரூர்ச் செயல்கள் அதன் சொந்த மனிதர்களில் எப்படி சோகமாய் விளைகிறது என்பதை. அகிலன் தனது தம்பி அன்பழகனை வலுச்சேர்ப்பில் இழந்து எழுதிய 'யுத்தத்திற்கு முன்னும், பின்னும் குறிப்புகள்' என்ற இரண்டு கவிதைகள் கண்ணீரில் எழுதப்பட்டு காலத்தின் குரலாய் நீ நிம்மதியாய் போ என்றுதீராத் தவிப்புடன் திசை தோறும் எதிரொலித்துக் காட்டுகின்றன.

பஹீமாவின் இயற்கை குறித்த புலன் நுண்மையானது. எப்போதும் ஒரு சிறுமி அவளின் சூழலை ரசித்தவாறே அவருடைய கவிதைகளில் இருப்பதாக எனக்குத் தோன்றுகிறது.

'நஞ்சூட்டப்பட்ட மரம்', 'அழிவின் பின்னர்' ஆகிய கவிதைகள் இயற்கை அழிக்கப்படுவதை மிகுந்த கோபத்துடனும், சகோதரத்துடனும், பேசுகின்றன. பெண்ணுக்கும் இயற்கைக்கும் இடையிலான பிணைப்பையும் உறவையும் பஹீமாவின் கவிதைகள் மிக நுட்பமாகச் சித்திரிக்கின்றன. 'ஊற்றுக்களை வரவழைப்பவள்', 'அவள் வளர்க்கும் செடிகள்', 'நிலம்' ஆகிய கவிதைகள் நிலத்தை உயிர்ப்பிக்கும் பெண்களைப் பற்றி மிகுந்த கவித்துவத்துடன் பேசுகின்றன. இந்தக் கவிதைகள் அவரின் இளமைக்கால அனுபவங்களின் வெளிப்பாடு என நினைக்கிறேன்' என்கிறார் பேராசிரியர் எம். ஏ. நுஹ்மான் அவர்கள் ஆதித்துயர் தொகுப்பின் முன்னுரையில்.

நவீன தொழில்நுட்ப முறைகளால் நஞ்சூட்டப்படுகின்ற இயற்கை, பேரியந்திரப் பயன்பாட்டில், மிகை நுகர்வில் அழிக்கப்படுகின்ற இயற்கையின் மூலங்கள். மற்றும் சூழலியல் சிறு உயிர்கள் குறித்த கவலை அவருடைய கவிதைகளில் காருண்யமாக இருக்கிறது. அவரது சமீபத்திய கவிதை ஒன்றில்,

**பஹீமாவின் இயற்கை குறித்த
புலன் நுண்மையானது.
எப்போதும் ஒரு சிறுமி அவளின்
சூழலை ரசித்தவாறே
அவருடைய கவிதைகளில்
இருப்பதாக எனக்குத்
தோன்றுகிறது.**

'சிறுமியின் நினைவுகளிலிருந்து
மெதுவாக நழுவுகின்றன
அந்த நாட்டுப்புறப் பாடல்களும்
பெண்கள் சூடி அறுத்தெடுக்கும்
கதிர்களை
பிணையல் மாடுகள் சுற்றிச் சுழன்று
சூட்டித்துக் கொடுக்கும் இரவுகளும்'

என்று நவீனமாகும் அறுவடைக்காலம் எடுத்துச் சென்றிருக்கின்ற அழகியல் பூர்வமான இரவுகளை சொல்கிறார். மேலும்,

'இன்று
வயல்வெளிதனில் இறக்கிவிடப்பட்ட
இயந்திரபூதம்
வைக்கோலைத் துகள்களாக்கி
வரிசையாய் பரப்பிய பின்
விதைத்தோர் கைகளில்
நெல் மூட்டைகளை
கொடுத்துப் போனகணப்பொழுதில்
சிறுமியின் அம்மாவிடம்
ஒரு பாணை நிரம்பி வழிந்தது
ஏமாற்றம்'

என்று இயந்திரங்களின் ஆதிக்கம் மேலோங்கியுள்ள வயல் நிலங்களில் அதனைச் சார்ந்திருப்பவர்களின் ஏமாற்றத்தை படம் பிடிக்கிறார்.

இவ்வாறு இன்னும் பலதளங்களில் விரிகின்ற பஹீமாவின் படைப்புலகைப் பற்றி, அதன் எளிமை, நுட்ப அழகியல் காரணமாகவே பேசத் தோன்றுகிறது.

அந்தகாரத்தைப் பாட முனைப்புற்ற குருவி
 காற்றில்
 சொற்களை தேடிப் பொறுக்கிக்கொண்டிருக்கிறது.

ஒலிகளை எடுத்துத் தொடுத்துக்கொண்டிருந்தாள்
 தோட்டக்காரி.

வெளியின் சலனங்கள் இட்டவலையில்
 ஒட்டுவதும் உதறிவிடுவதுமாயிருந்த
 குருவி

நிழலில் திடுக்குற்று உதறிய சிறகுகளில்
 கொட்டிப் பெருக்கெடுத்தன
 பெருங் காலவாதைகள்.

பொறுக்க முடியா கதறல்களில்
 செத்துக்கொண்டிருந்தன வார்த்தைகள்.

மௌன ஒலிகளால்
 கைநிறைய அள்ளிக்கொண்டிருந்தவள் மூச்சில்
 காய்ந்துபோன பூக்களின் மணங்கள்
 தேசப்பெருவெளிகளில் ஒட்டிக்கொண்ட ஈரத் துளிகள்
 துயரவரிகளைப் பரப்பிக் கொள்கின்றன.

பொறுக்கமாட்டா கையறுநிலையில்
 தன்னொரு அலகையும் உடைத்துப் புதைக்கிறது
 குருவி.

பாடலை விடுத்த குருவியும்
 ஒலிகளை இழந்த தோட்டக்காரியும்
 திசையிழந்த காற்றைப் பற்றி நடந்த வெளிகளெல்லாம்
 சிறை பிய்க்கும் சதைகளின் வலிகள்.

சொற்களையும் ஒலிகளையும் பிடுங்கிவிட்டு
 காற்றைப் பிடித்துக் கடக்கிறார்கள்
 பெருங்குழிக் கடல்களையும்...
 சிறைப்பட்ட நிலங்களையும்...

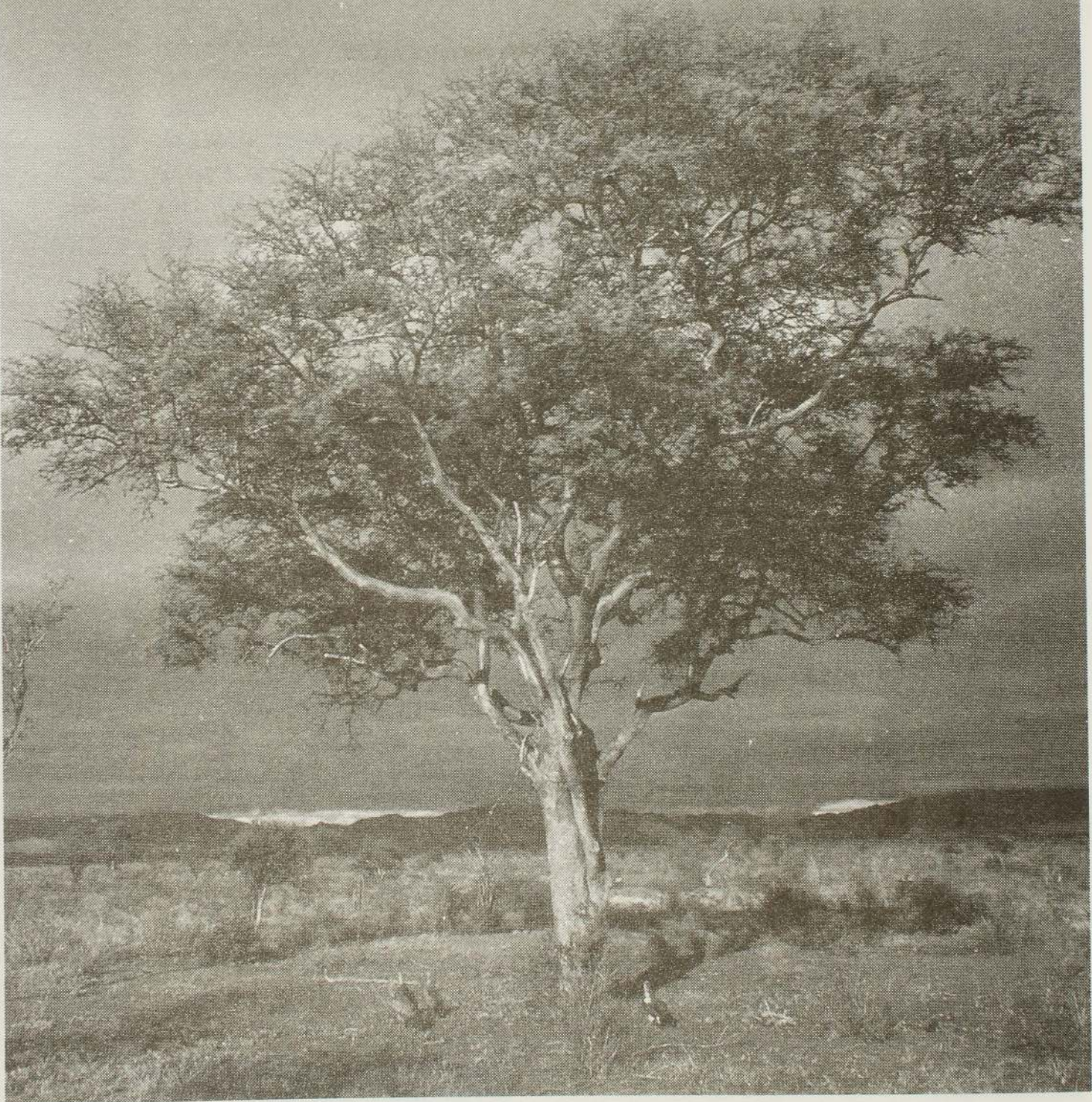
தொடுவான விளிம்பில் வேர்விட்ட
மரமொன்றிலிருந்து
காற்றைப் பற்றி இறங்கிக்கொண்டிருந்தன
இலைகள்.

உள்ளும் புறமும் புரண்டபடியே
அண்டத்தை விழுங்கி
உயிர்த்தணலைத் தீண்டிக்கொண்டே உள்ளிறங்கின.
சாம்பலைத் தட்டி
வெளிக்கிளம்பியசருகுகளில்
பூத்திருந்தன
ஓராயிரம் தணல் காடுகள்.
இடையறா
கிளம்பிக்கொண்டிருந்த தணல்களுள்ளிருந்து
பிய்ந்துபோன கனவொன்றை பொருத்திக்கொண்டிருந்தது
ஒரு கிறுக்கு நினைவு
உருக் காண முடியா துண்டங்களின்
ஒரு மூலையில்
வழிந்துகொண்டிருந்தது
தொலைந்து போனவர்களின் மழை.

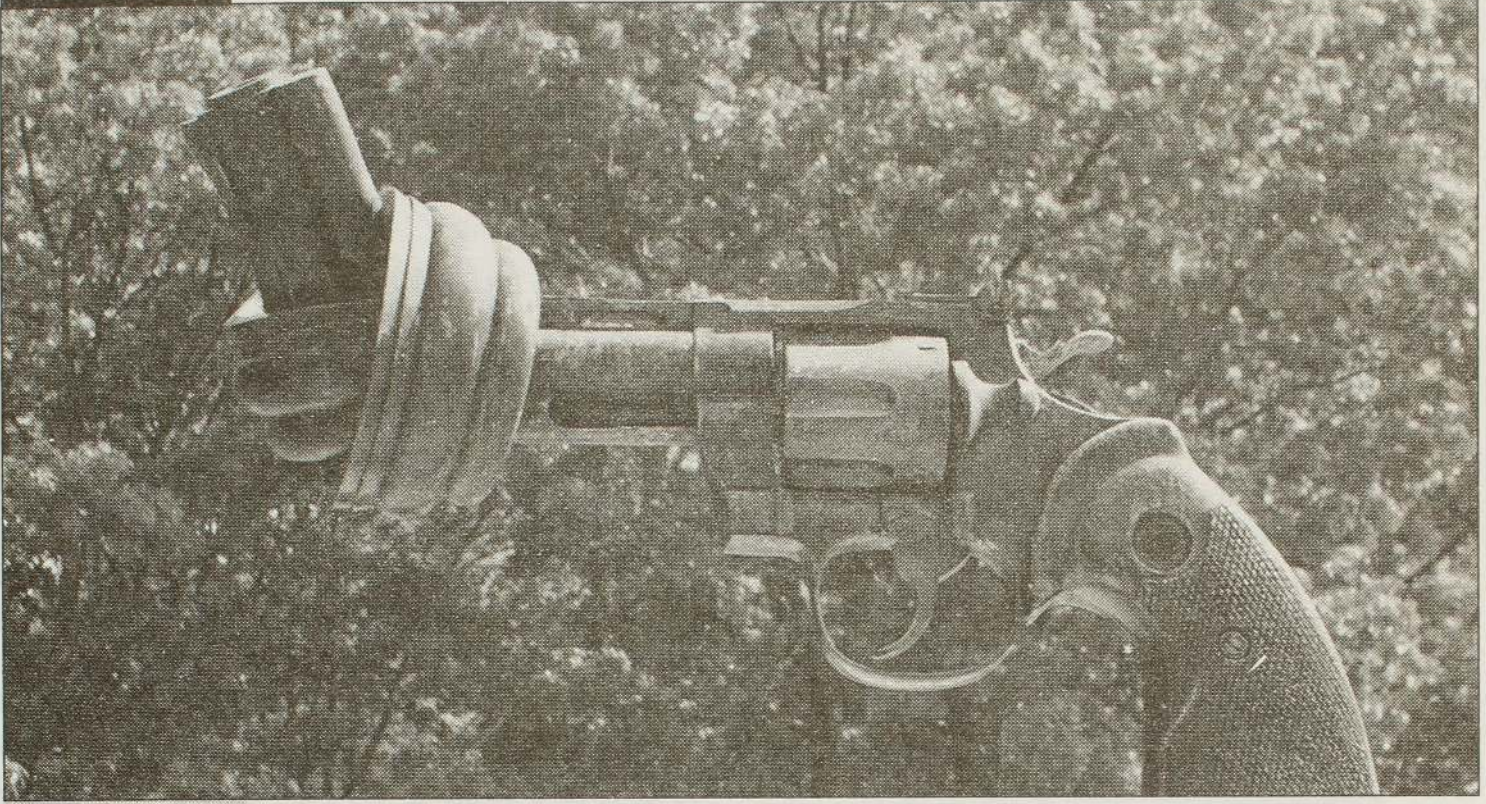
துருவக் காற்றைக் கைப்பற்றிய
ஒரு துளி
இறங்கும் நாளையிட்டு
குளிர்ந்து போயின தணல்கள்
பனிக் கனவில்.

The Page is sponsored by

Mr. Das Narayanasamy
(416 543 6614)

தென்னை மரத்தடிக்க குழியிடை துயிலும் பிணம்

ஒருநாள்

எமது நாட்டின் அரசியலற்ற அறிவாளிகளை
எமது மக்களில் உள்ள மிகமிகச் சாமான்யர்கள்
கேள்வி கேட்பர்

எமது நாடு தன்னந்தனியாக

சிறு தீ போல மெல்ல அணைந்து அழிந்து போகையில்
நீங்கள் என்ன செய்தீர்கள் எனக் கேட்பர்.

அவர்களின் உடைகளைப் பற்றி

மதிய உணவிற்குப் பின் அவர்கள் போடும்
குட்டித் தூக்கம் பற்றி

யாரும் அவர்களைக் கேட்கப் போவதில்லை.

'வாழ்க்கையின் வெறுமை' பற்றிய இந்த

அறிவாளிகளின் வெற்றுவாதங்களைத்
தெரிந்துகொள்ள

யாருக்கும் விருப்பமில்லை.

அவர்கள் எந்த வழியில் தங்கள் செல்வத்தைத்
திரட்டிக்கொண்டனர்

என்பதை யாரும் பொருட்படுத்தப் போவதில்லை.

கிரேக்க இதிகாசங்கள் பற்றி,

அவர்களுள் யாரோ ஒருவன்

ஒரு கோழையின் மரணத்தைத் தழுவத்

தொடங்குகையில் அவர்களுக்கு ஏற்படும் சுயவெறுப்பு பற்றி
யாரும் கேள்விகள் கேட்கப் போவதில்லை.

அப்பட்டமான பொய்யின் நிழலில் பிறந்த

அவர்களது அபத்தமான நியாய வாதங்கள் பற்றி
யாரும் எதையும் கேட்கப்போவதில்லை.

கிருத்திகள்

**கைக்குழந்தையாய் உறங்காமலிருந்து
எந்தை, தாயின் உறக்கம் கெடுத்த
நாட்களில் இடிமுழக்கங்கள்
கேட்பதில்லையாம். காதைக் கிழிக்கிற
வகையில் இடிச் சத்தம் நிறைந்த
நாட்களில் யானும் என் தோழரும்
பிணம்போலுறங்கிக் கிடந்தோமாமாம்.**

அன்பிற்கினியவர்களே. அதோ போகிற அவன் சொல்கிறது உங்களுக்குக் கேட்கிறதா? அவனை நீவிர் அறிந்திருப்பீர். முழு முரடனும் சுத்த இராணுவனும், கடைந்தெடுத்த பாசிசத்தில் ஊறியவனுமான எனக்கே அவனைத் தெரிந்திருக்கிறபோது நுமக்கு அவனைப் பற்றி இன்னும் தெரிந்திருக்கும். சிலவேளை அவனை உங்களுக்கு உடனடியாக அடையாளம் காண முடியாமலிருக்கலாம். எனக்கும் அவனை இங்கே வரு முன்னர் தெரியாது. நான் பிறக்கு முன்னரே அவன் இங்கே வந்துவிட்டான். அவன் மட்டுமல்ல. இன்றைக்கு நீங்கள் துதிக்கிற நிறையப் பேர் இங்கேதான் இருக்கிறார்கள். எனக்கு முன்னும் பின்னும் நான் போன பாதை நடந்த என் உறவுகள், நட்புகள் இருக்கிறார்கள். அதோ, ஈசானி மூலையில் இருக்கிற மேசையில் புதிதாக இவ்விடம் வந்து சேர்ந்த அல்பேர்ட்டோ க்ரெனாடோ வுடன் மதுவருந்திக் கொண்டிருக்கிற அந்த வசீகரமான மனிதர்கூட உங்களால் கொண்டாடப்படுபவர்தான். எத்தனை எத்தனை மேல் சட்டைகளில் நீண்ட சடையும் தொப்பியுமாக இருக்கிற அவரைப் பார்த்திருக்கிறேன். எத்தனை நூல் நிலையங்களில் அவரது படம் போட்ட புத்தகங்களைக் கையில் சுமந்த இளைஞர்களைப் பார்த்திருக்கிறேன். அந்தமனிதர் கொண்டாடப்பட வேண்டியவர்தான். ஏன், அந்த நபரை எங்களவர் கூடக் கொண்டாடியதாக மூத்தோர் சொல்லக் கேட்டதுண்டு. இதோ, மேற்சொன்ன வரிகளைத் திரும்பவும் முணுமுணுத்தபடி போகிற இவனை நீங்கள் சிலாகித்திருப்பீர்கள். என்னை நீவிர் கொண்டாட வேண்டாம். என் வாழ்வு சிலாகிக்கப்பட வேண்டியதும் அல்ல.

ஆயினும், சமூகத்துக்கு நானோர் விண்ணப்பம் வைக்க வேண்டியிருக்கிறது.

என் சகோதரரே, கேளும். என்னை நீர் அறிந்திருப்பீர், ஆயினும், அறியாத வர்போல் முகம் திருப்பியிருப்பீர். அல்லது, உங்கள் ஞாபக அடுக்குகளினிடையே புதைந்துபோய்விட்ட என்னைத் தேடியெடுக்க முடியாமல் அவதியுற்ற படியிருப்பீர். உங்கள் ஞாபகப் புதை குழிக்குள் என்னை நானே கண்டெடுத்துத் தருவேன், துயர் கொள்ளற்க.

கைக்குழந்தையாய் உறங்காமலிருந்து எந்தை, தாயின் உறக்கம் கெடுத்த நாட்களில் இடிமுழக்கங்கள் கேட்பதில்லையாம். காதைக் கிழிக்கிற வகையில் இடிச் சத்தம் நிறைந்த நாட்களில் யானும் என் தோழரும் பிணம்போலுறங்கிக் கிடந்தோமாமாம். விசித்திரமல்லவா? இது உமக்குத் தெரியும். ஆனாலும், அடியெடுத்துக் கொடுக்க வேண்டிய துர்ப்பாக்கியனாக யான் ஆகிவிட்டதும் கூட விசித்திரம்தான். அந்த நாட்கள் இன்றைக்கும் மனதில் பசைபோட்டு ஒட்டியிருக்கின்றன. எனக்கு அடிக்கடி கேட்கிற இடிச்சத்தங்களைவிட விகாரமான ஒலியெழுப்பும் பறவைகளைப் பிடிக்கும். அவை வானத்திலிருந்து மண்ணை நோக்கித் தாழ்ப்பறந்து மேலெழும் காட்சியும், அவை மேலெழத் தொடங்கும் தருணத்தில் கேட்கும் இடியோசையும் என்னை மெய்சிலிர்க்க வைப்பதுண்டு. ஆனால், எங்கள் இனக்குழுவைச் சேர்ந்த சில இளைஞர்கள் அந்தப் பறவைகளை அடித்து வீழ்த்த விரும்பியபடியே இருந்தார்கள். சிறுவனான எனக்கு அதில் உடன்பாடு இருக்கவில்லை. 'அழகான, மினுமினுப்பான, வானில் மேலும் கீழும் விசித்திரமான ஒலியெழுப்பியபடி பறக்கிற சாகசக்காரப் பறவைகளை ஏன் அடித்து வீழ்த்த வேண்டும் அண்ணன்மாரே?' என்றேன். அவர்கள் சொன்னார்கள். 'தம்பீ, அவை அழகானவைதாம். சாகசம் செய்யும் வல்லமை பெற்றவைதாம். ஆனால் ஒவ்வொரு முறையும் அவைசாகசம் நிகழ்த்தும்போது எம் இனக்குழுவில் கணிசமான தொகையினரின் கால்களையும், கைகளையும், தலைகளையும் பிய்த்து

விளையாடுகின்றன. அப்படிப் பிய்த் தெறியப்பட்டவர்கள் படுகிற துயரங்கண்டு அவை இடியெனச் சிரிக்கின்றன. அதனால்தான் அவற்றை அடித்து வீழ்த்த வேண்டுமென்கிறோம்'. அன்றிலிருந்து எனக்கு இடிமுழக்கம் கேட்கிற நாட்களிலும் உறக்கம் போய்விட்டது. இடியோசை கேட்டு எழுந்து கைகளையும், கால்களையும், தலையையும் பறவைகள் பிய்த்துப் போடவில்லை என்பதை உறுதி செய்துகொண்டே, பறவைகளை அடித்து வீழ்த்த நினைத்த அண்ணன்மார்களிடம் நானும் அவர்களோடு சேர்ந்து பறவைகளை அடிக்கலாமா எனக் கேட்க, அவர்கள் எனக்கு வயது போதாதெனச் சிரித்தார்கள். ஆனால், அந்தப் பறவைகளிடமிருந்தும் மற்றும் அவற்றைச் செல்லப்பிராணிகளாக வைத்திருப்பவர்களிடமிருந்தும் என்னைத் தாங்கள் காப்பதாக உறுதி சொன்னார்கள். சொன்னது போலவே சில பறவைகளை அடித்து வீழ்த்தினார்கள்.

ஒருநாள் எங்களை பள்ளிக்கூடத்திலிருந்து நேரத்துக்கே வீட்டுக்குப் போகச்

சொன்னார்கள். 'பறவைகளின் சொந்தக் காரர்கள் முன்னேறிப்பாய்ந்து வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே நீங்கள் உங்கள் வீடுகளுக்குச் சென்றுவிடுங்கள்' என்றார்கள். நிறைய தாய் தகப்பன்கள் தங்கள் பிள்ளைகளை அழைத்துக் கொண்டு தத்தம் வாழ்விடங்களுக்கு ஓடினார்கள். அவர்கள் சாரை சாரையாக எங்கள் ஊர்களுக்கு வந்தார்கள். நாங்கள் அமைத்த பாதைகளில் வராமல் சுவர்களை இடித்துக்கொண்டும் வேலிகளை வெட்டிக்கொண்டும் வந்தார்கள். அவர்கள் கையில் விசித்திரமான பொருட்கள் இருந்தன. அந்தப் பொருட்களை அவர்கள் தாமரைப் பூக்களால் அலங்கரித்து இருந்தார்கள். அந்தத் தாமரைப்பூக்களின் நிறம் நான் பார்த்தறியாதது. எங்கள் இனக்குழுமம் வாழ்கிற பகுதிகளில் இருக்கிற தாமரைப்பூக்கள் அந்த நிறமல்ல. எங்கள் கல்வித்தாய் அமர்ந்திருப்பதாக எங்களுக்குக் காட்டித்தரப்பட்ட வெண் தாமரைப்பூக்கள் அந்நிறமல்ல. அவர்களின் கையிலிருந்த பூக்கள் அழக்கேறியிருந்தன. இடையிடையே சிவப்புநிறத் திட்டுக்கள் காணப்பட்டன. ஆனால், பறவைகளின்

சொந்தக்காரர்கள் அவற்றை வெண் தாமரைப்பூக்கள் என்று சொல்லிக் கொண்டார்கள். இனிமேல் பறவைகள் வராது என்றார் அப்பா.

உண்மைதான். அவர்கள் வந்த பின்னர் பறவைகள் வருவது மிகவும் குறைந்திருந்தது. அப்படி வருகிற பறவைகள் கூட தமது சொந்தக்காரர்களிடம் சாதுவாகப் போய்ப் பேசிவிட்டுத் திரும்பிப் போன படியிருந்தன. ஆனால், எம் இனக் குழுவில் கைகளையும், கால்களையும், தலைகளையும் இழப்பவர்கள் குறைந்த பாடில்லை. அவர்களின் தாமரைநிறம் பற்றிக் கேள்வியெழுப்பியவர்கள் அவற்றை வெண்தாமரை என்று அழைக்குமாறு பணிக்கப்பட்டார்கள். அந்தப் பணிப்பை ஏற்காதவர்கள் கைகளையும் கால்களையும் தலையையும் இழந்தார்கள். எங்கள் இனக்குழுமத்து இளைஞர்கள் அடிக்கடி பொது இடங்களுக்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டார்கள். அவர்களில் ஒரு சிலரை முகமூடி மாயாவிகளின் ஆலோசனையின் பேரில் தேர்ந்தெடுத்து அழைத்துச் சென்றார்கள், பறவைகளின் சொந்தக்காரர்கள். பாடசாலைச் சிறுவர்களின் விதைகளைத் தடவிப் பார்த்தார்கள். பெண்களைக் கட்டாயமாகத் தங்களை சந்தோசப்படுத்துமாறு பணித்தார்கள். மறுத்த பெண்களிடம் வலிந்து சந்தோசம் கண்டார்கள். அப்படி வலிந்து அவர்கள் சந்தோசம் கண்ட பெண்களின் எதிர்கால வாழ்வு கருதி அவர்களின் பிறப்புறுப்பில் பெரும் சத்தத்துடன் வெடிக்கக்கூடிய மருந்துகளைத் திணித்தார்கள். அல்லா விட்டால் குழிகளில் அப்பெண்களைப் புதைத்தார்கள். எதிர்காலத்தில் அப்பெண்கள் அபலையாகிவிடாமலிருக்க வெண்தாமரையுடன் வந்த பறவைகளின் சொந்தக்காரர்கள் இயலுமான முயற்சிகளை இப்படியாக மேற்கொண்டார்கள். அப்போதுதான் சோதரரே, பறவைகளின் சொந்தக்காரர்களுடைய பிறப்புறுப்புகளை அரிய வேண்டும் என்றோம் நாங்கள். அன்றைக்குத்தான் நீங்கள் சொன்னீர்கள், 'இல்லையில்லை. வன்முறைக்கு வன்முறை தீர்வன்று. அவர்தம் குறிகளுக்கு உறை மாட்டிடுங்கள்' என்று. அன்றைக்குத்தான் சோதரரே யான் தீர்மானித்தேன்,

காடுகளுக்குள் ஒளிந்திருக்கிற பறவைகளை அடித்து வீழ்த்தக் கூடிய எங்கள் இனக் குழுமத்தைச் சேர்ந்த அண்ணன்மாரைத் தேடிச் செல்வதென்று.

இன்றைக்கு நானொரு முகமூடி மாயாவி. பறவைகளின் சொந்தக்காரர்கள் என்னிடம் ஆலோசனை கேட்கிறார்கள்.

நேற்றைக்கு என்னுடைய தோழனை முகமூடி மாயாவியாக்கி ஆலோசனை கேட்டார்கள். அவனால் அவனது கழுத்தை ஏனோ அசைக்க முடியவில்லை. அசையாத கழுத்து நோயின் ஆரம்ப அறிகுறி என்று சொல்லி... வேண்டாம். அதை உங்களுக்குச் சொல்ல நான் விரும்பவில்லை. நான் இன்றைக்கு என் கழுத்தை அசைத்தால் எனக்கு நோய் இல்லை என்று அவர்கள் நம்பலாம்.

உங்களுக்குத் தெரியுமா? காடுகளிடையே அண்ணன்மாரைக் கண்டடைந்து நாங்கள் மீண்டும் எங்கள் இனக்குழுவின் வாழ்விடம் நோக்கிப் போக முயன்றோம். பறவைகளின் சொந்தக்காரர்கள் தங்கள் பக்கமும் கைகளும் கால்களும், தலைகளும் பிய்ந்துபோகிறபடியால் எங்களோடு ஒரு ஒப்பந்தத்துக்கு வந்தார்கள். ஒப்பந்தக் காலங்களில் நாங்கள் அசட்டையாயிருக்க, புதிதாக பறவைச் சொந்தக்காரர்களின் தலைவரானவர் எங்களை ஏமாற்றி விட்டார். அவரும், வேறுபல பறவைகளின் சொந்தக்காரர்களும் சேர்ந்து சாரை சாரையாகப் பறவைகளை எங்கள் காடுகளுக்குள் அனுப்பினார்கள். அப்பறவைகளின் அட்டகாசம் தாங்க முடியாமல் கடைசியில் என்னைப் போன்றோர் பறவைகளின் சொந்தக்காரர்களிடம் தஞ்சம் கோரினோம். அவர்களும் தஞ்சமளித்தார்கள். வேறு இடங்களில் தஞ்சம் கோரிய எங்கள் பெரிய அண்ணன்மாரது கால்களும், கைகளும், தலைகளும் பிய்த்து எறியப் பட்டுவிட்டன என்று நேற்று கழுத்து நோயாளியாக இனங்காணப்பட்ட என் நண்பன் சொன்னான். அப்போதே அவனுக்குக் கழுத்து நோய் இருப்பது எனக்கு ருதுவாகிவிட்டது. இன்றைக்கு கழுத்து நோய் இல்லை என்று நான் நிரூபணம் செய்தாக வேண்டும். இல்லா

**தென்னைமரம் ஒன்றின் அடியில்
ஒரு குழி வெட்டி, என்னை
அக்குழியிறக்கிச் சுற்றி நின்று என்
நோய்தீர்க்க ஆரம்பித்தார்கள்
பறவைகளின் சொந்தக்காரர்கள்.**

விட்டால் கழுத்து நோயைத் தீர்க்கிற
ஒரேவழியான தலைகளைக் கொய்தல்
முறை என்மீது பாவிக்கப்பட்டுவிடும்.

இதோ, என் முன்னால் வருகிறானே
இந்தச் சின்னப்பையன், அவனை நான்
கவச குண்டலங்களுடன் பார்த்திருக்
கிறேன். அவனுக்குக் கவசகுண்டலங்
களைப் பாய்ந்து பாய்ந்து அணிவித்து
விட்டது நானேதான். ஒரு மூன்று
நாட்கள்தான் அவன் கவச குண்டலம்
அணிந்திருப்பான் என்று நினைக்கிறேன்.
இவனுக்கும் நோயுள்ளதோ எனக் கேட்
கிறார்கள் பறவைகளின் சொந்தக்காரர்கள்.
உள்ளது என்று கழுத்தை அசைத்தால்
எனக்கு நோயில்லை என்று விட்டுவிடு
வார்கள் என்ற சபலம் என்னைக் கடந்து
போகிறது. நான் இல்லை என்பதை
என்னுடைய கழுத்தசைவின் மூலம்
சொல்லிக்கொள்கிறேன். ஆனால், அவனை
அவர்கள் நோயாளியாகப் பிடித்துக்
கொள்கிறார்கள். அந்த அதிர்ச்சியில் என்
கழுத்து அசையாமல் நின்று போயிற்று.
உனக்கு நோயின் ஆரம்ப அறிகுறி
இருப்பதாக என்னிடம் சொல்லி என்னை
தனியாக அழைத்துப் போனார்கள்.
தென்னைமரம் ஒன்றின் அடியில் ஒரு
குழி வெட்டி, என்னை அக்குழியிறக்கிச்
சுற்றி நின்று என் நோய்தீர்க்க ஆரம்பித்
தார்கள் பறவைகளின் சொந்தக்காரர்கள்.
என் கண்கள் தூக்கம் தழுவ, சற்று முன்
என் கண்களில் அவர்களின் புதிய முக
மூடி மாயாவியாகிவிட்ட கவசகுண்டலக்
காரன் தெரிகிறான். காண்பவரை எல்லாம்
நோயாளரே எனக் கழுத்தை அசைத்தபடி
இருக்கும் அவனைப் பார்த்து 'வாழ்ந்து
விட்டுப் போ நண்பனே' என்றபடி
உறங்கிப்போகிறேன். என் உறக்கம்
கலையும் நாள் வரும். அந்தநாளில்...

அந்த நாளில் சாமான்யர்கள் வருவர்.
அரசியலற்ற அறிவாளிகளின்
நூல்களிலும் கவிதைகளிலும் இடம்
பெறாதவர்கள்,
ஆனால் அவர்களுக்கு ரொட்டியும்
பாலும்

முட்டையும் ஆப்பமும்
கொண்டு வந்தவர்கள்

அவர்களுக்கு ஆடைகள் தைத்துக்
கொடுத்தவர்கள்

அவர்களது வாகனங்களை
ஓட்டியவர்கள்,

அவர்களது தோட்டங்களையும்
நாய்களையும்

பராமரித்தவர்கள்

அவர்களுக்கு ஊழியம் செய்தவர்கள்
அவர்கள் கேட்பர் :

ஏழைகள் வாடிய போது என்ன
செய்தீர்கள் நீங்கள் ?

ஏழைகள் உள்ளத்தில் பரிவும் ஜீவனும்
அடங்கியொடுங்கிய போது

என்ன செய்தீர்கள் நீங்கள்?

எனது இனிய நாட்டின்

அரசியலற்ற அறிவாளிகளே

உங்களிடம் விடை ஏதும் இருக்காது.

மௌனக் கழுகு ஒன்று

உங்கள் குடல்களைக் கொத்தித்

தின்னும்.

உங்கள் மனவேதனை

உங்களது ஆன்மாவை அரித்தெடுக்கும்.

வெட்கத்தில் நீங்கள் வாயடைத்துப்

போவீர்கள்.

அந்தநாள் வரும்வரை, கவச குண்டலக்
காரனின் கதைகளில் நீங்கள் என்னைத்
தேடிக்கொண்டிருங்கள்.

(ஆக்கத்தில் பாவிக்கப்பட்டிருக்கும்
கவிதை 'மண்ணும் சொல்லும் மூன்றாம்
உலகக் கவிதைகள்' என்கிற பெயரில்
வ. சீதா மற்றும் எஸ். வி. ராஜதுரை ஆகி
யோரால் மொழிபெயர்த்துத் தொகுக்கப்
பட்ட கவிதைகளில் 'அரசியலற்ற அறி
வாளிகள்' என்கிற பெயரில் இடம்பெற்ற
ஓட்டோ ரெனேகஸ்ரில்லோ என்ற
கௌதமாலா கெரில்லாப் போராளி
யுடையவை. ஆண்குறி அரிதல் பற்றிச்
சொன்னவர் கவிஞர் அறிவுமதி).●

கனடிய பழங்குடியினர்

முதல் குடியினர், இன்யூட், மெற்றிஸ் ஆகிய மூன்று இனங்கள் பழங்குடியினர் என அழைக்கப்படுகின்றனர்.

அன்று இந்தியர், எஸ்கிமோக்கள் என அழைக்கப்பட்ட பெயர்கள் இன்று வழக்கில் இல்லை. அவற்றைப் பயன்படுத்துவது அவதூறு எனக் கருதப்படுகிறது.

பழங்காசுத் திடல்கள், நீலமீன் குகைகள் போன்றவை கனடாவில் ஆதிக்குடிகளின் இருப்பிடங்களாக நிலவியலாளர்களால் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. பலேயோ இந்தியன் குளோவிஸ் பிளானோ, முன்னைய டோர்செற் கலாச்சாரங்கள் அமெரிக்காவிலுள்ள தற்கால பூர்வீகக் குடிகளுக்கு முற்பட்டவை.

துறையூரன்

முனைகளுள்ள எறி ஆயுதங்கள், ஈட்டிகள், மட்பாண்டங்கள், காப்புகள், உளிகள், விறாண்டிகள் முதலியன புதை பொருளியல் ஆய்வாளர்களால் கண்டு பிடிக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றிலிருந்து கலாச்சாரங்களின் காலங்கள், பாரம்பரிய முறைகள் ஆகியவற்றைத் தீர்மானிக்கலாம்.

17ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் மெற்றிஸ் கலாச்சாரத்தில் ஆதிக்குடிகளும், பூர்வீக இன்யூட் மக்களும் ஐரோப்பிய வந்தேறு குடிகளை மணந்து கலப்பினம் உருவாகியது. ஐரோப்பிய குடியேற்றக்காரருக்கும் ஆதிக்குடிமக்களுக்குமிடையில் பலசட்டங்களும், உடன்படிக்கைகளும் ஏற்படுத்தப்பட்டன. ஆதிக்குடிமக்களின் சமூகங்களுக்கு சுய ஆட்சி அடிப்படையில் வரலாறு, கலாச்சாரம், ஆட்சிமுறை, சுகாதாரம், பொருளாதாரம் ஆகிய துறைகளைத் தாமே நிர்வகிக்கும் வாய்ப்புகள் வழங்கப்பட்டன.

2006ஆம் ஆண்டுச் சனத்தொகை மதிப்பீட்டின்படி கனடாவில் பூர்வீக மக்களின் தொகை 1,172,790ஆக இருந்தது. இது மொத்த சனத் தொகையில் 3.8 வீதமாகும். இவர்கள் தமக்கே உரித்தான கலாச்சாரங்கள், மொழிகள், சித்திரம், சங்கீதம் ஆகியவற்றைக் கொண்ட 600க்கும் மேற்பட்ட ஆதிக்குடிகளின் அரசாங்கங்கள் அல்லது குழுக்களில் பரந்து வாழ்ந்து வருகின்றனர். ஆதிக்குடிகளான இன்யூட், மெற்றிஸ் மக்கள் பல்வேறு பின்னணி களைக் கொண்டு பூர்வீக மக்களின் சமூகங்களில் முக்கியமானவர்களாகவும், பின்பற்றுவதற்குரிய உதாரண புருஷர் களாகவும் முன்னேறியுள்ளனர். இவர்கள் கனடாவின் கலாச்சார அடையாளத்தை உருவாக்குவதற்கு உதவி புரிந்துள்ளனர்.

தற்போது கனடா எனப்படும் தேசத்தில் பூர்வீகக் குடிகள் கி.மு. 500 - கி.பி. 1000 ஆண்டுகளில் குடியேறி வியாபார வழிகளை ஏற்படுத்தியிருந்தனர். சமூகங்கள் ஒவ்வொன்றும் தமக்கே உரித்தான கலாச்சாரம், பழக்கவழக்கங்கள், நடைமுறைகளைக் கொண்டிருந்தன.

வடமேற்குப் பகுதியில் அதபாஸ்கன், ஸ்லேவி, டோகிறிப், துச்சோன், லிங்கிட்

சமூகங்கள் இருந்தன. பசிபிக் கடற்கரை ஓரங்களில் சிம்சியன், ஹெய்டா, சலிஷ், குவாக் கியூற்றில், நூட்கா, நிஸ்கா, செனக்கு, கிட்சான் இனங்கள் காணப்பட்டன. சமவெளிகளில் பிளாக்பூட், கைனாவா, சர்சீ, பெய்கனும், வடக்குக் காடுகளில் கிநீ, சிப்பேவியன் சமூகங்களும் காணப்பட்டன. பெரும் வாவினைச் சுற்றி அசினாபி, அல்கொங்குயின், மிக்மக், இறக்குவா, ஹூறோன் சமூகங்களும் அத்திலாந்துக் கரையோரங்களில் பெயோதுக், மலிசீர், இன்னு, அபெனாக்கி, மிக்மக் சமூகங்களும் காணப்பட்டன.

பல கனேடிய பூர்வீக நாகரிகங்கள் தமக்கேயுரிய நிரந்தர, நகர்ப்புறக் குடியேற்றங்களையும், விவசாயம், கொண்டாட்டங்களுக்கான கட்டிடக் கலைகள், சிக்கலான படிமுறை ஆட்சி யாவற்றையும் கொண்டிருந்தன. இந்நாகரிகங்கள் நிரந்தரமான ஐரோப்பியர் வருகைகளுக்கு முன்னரே பல மாற்றங்களுக்குள்ளாகி வளர்ந்திருந்தன. இவற்றை யெல்லாம் புதைபொருள் ஆய்வுகள் மூலம் கண்டறிய முடிகிறது.

இந்நாகரிகங்கள் கிறிஸ்தபர் கொலம்பஸின் வருகைக்கு முன்னரே பிற கண்டங்களிலுள்ள மக்களோடு தொடர்புகளைக் கொண்டிருந்தன. ஐரோப்பியர்களோடும் கி.பி. 1000 ஆண்டளவில் தொடர்புகளை ஏற்படுத்தியிருந்தனர். ஆனால், 17ஆம் 18ஆம் நூற்றாண்டுகளில் ஐரோப்பியர் நிரந்தரமான குடியேற்றங்களை ஏற்படுத்திய பின்னரே நீண்ட தொடர்புகள் ஏற்பட்டன.

ஆரம்ப காலப் பதிவுகளின்படி பூர்வீக வாசிகளுடனான தொடர்பு சிநேகமானதாகவும், ஐரோப்பியருடன் மேற்கொண்ட வர்த்தகச் செயற்பாடுகள் ஆதாயமானவையாகவும் இருந்தன. இவ்வாறான வர்த்தகம் மிகவும் ஒழுங்கான அரசியலமைப்பான இறக்குவா கூட்டாட்சிக்கு வழிவகுத்தது. 16ஆம் நூற்றாண்டு முழுவதும் ஐரோப்பியக் கப்பல்கள் ஆண்டுதோறும் கனடாவின் கிழக்குக் கரையோரங்களுக்கு வந்து மீன்பிடி வாய்ப்புக்களை வளப்படுத்தின. இதனால் ஒரு, பக்க வியாபாரமாக தோல் வியாபாரமும் ஆரம்பமாயிற்று.

இன்யூட் சமூகம்:

இச்சமூகம், மானுடவியலறிஞர் கூறும் துலே கலாச்சாரத்தின் வழித்தோன்றல்களாகும். இக்கலாச்சாரம் அலாஸ்காவின் மேற்குப் பகுதியிலிருந்து 1000ஆம் ஆண்டளவில் ஆரம்பித்து கிழக்கே வட துருவத்துக் கூடாகப் பரந்தது. 1300ஆம் ஆண்டளவில் இன்யூட் சமூகம் கிறீன்லாந்தின் மேற்கில் குடியேறி, அடுத்த நூற்றாண்டில் கிழக்குப் பகுதி வரை பரந்திருந்தது. இவர்கள் தெற்குக் கலாச்சாரங்கள் பலவற்றோடு வியாபார வழிகளைக் கொண்டிருந்தனர். எல்லைக் தகராறுகள் பெரும்பாலும் காணப்பட்டன. சில தகராறுகள் வன்முறையில் முடிந்தன.

போதியசனத் தொகையைக் கொண்டிருந்த இன்யூட் குழுக்களிடையே யுத்தங்கள் பொதுவாக நிகழ்ந்தன. மக்கென்சி ஆற்றுப் படுகைகளில் வாழ்ந்த நுனாற்றமியூட் குழு அடிக்கடி யுத்தங்களில் ஈடுபட்டது.

13ஆம் நூற்றாண்டில் துலே கலாச்சாரம் கிறீன்லாந்திலிருந்து தற்போது கனடா எனப்படும் இடத்துக்கு வந்து சேர்ந்தது,

இவர்களின் இடத்தில் நோர்ஸ் எனப்படும் குழுவினர் வாழ்ந்து வந்தனர். இவர்களின் ஆயுதங்கள் இன்யூட் வாழ்ந்த இடங்களில் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன.

கிறீன்லாந்திலிருந்த நோர்ஸ் குழுக்கள் மறைந்த பின்னர், இன்யூட் மக்கள் ஐரோப்பியர்களுடன் ஏறக்குறைய ஒரு நூற்றாண்டுக்குத் தொடர்பெதுவும் கொண்டிருக்கவில்லை. 16ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் பாஸ்க் மீன்பிடிக்காரர் லப்டோர் கரையோரங்களில் திமிங்கல வேட்டையாடும் நிலையங்களை நிறுவியிருந்தனர். இதற்கான தடயங்கள் செங்குடாவில் தோண்டியெடுக்கப்பட்டுள்ளன. இவர்களின் செயல்பாடுகளுக்கு இன்யூட் எந்த இடையூறும் செய்யவில்லை. எனினும், பனிக்காலத்தில் இந்நிலையங்களைத் தாக்கி அவர்களின் ஆயுதங்களைக் கொள்ளையடித்துத் தமது தேவைகளுக்குப் பயன்படுத்தினர்.

மெற்றிஸ் சமூகம்:

இவர்கள் ஐரோப்பியரும் (குறிப்பாக, பிரெஞ்சுக்காரரும்) கிறீ, ஒஜிப்வே,

அல்கொங்குயின், சோல்ரோ, மெனோ மினே, மிக்மக், மலிசீம்மற்றும் பிற பழங்குடியினரும் மணம் முடித்ததினால் தோன்றிய வழித்தோன்றல்களாகும். இவர்களின் ஆரம்பம் 17ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப் பகுதி. இவர்கள் பிரிட்டிஷ் கொலம்பியா, அல்பேர்ட்டா, சஸ்கச்சுவான், மனிற்றோபா, கியூபெக், நியூபிறவுண்ஸ்விக், நோவா ஸ்கோசியா, ஒன்ராரியோ, மற்றும் வடமேற்கு ஆள்புலங்கள் ஆகியவற்றில் வாழுகின்றனர்.

இவர்களின் மொழி மெற்றிஸ், பிரெஞ்சு அல்லது கலப்பு மொழியான மிக்கிவ். தற்கால மெற்றிஸ் பெரும்பாலும் ஆங்கிலமும், இரண்டாவது மொழியாக பிரெஞ்சும், பிற பூர்வீக மொழிகளும் பேசுகின்றனர். 19ஆம் நூற்றாண்டு மெற்றிஸ் மக்கள் ஆங்கிலோ - மெற்றிஸ் என அழைக்கப்படுகின்றனர். இவர்கள் றூபேட்லாந்தில் தோல் (உரோமம்) வியாபாரத்தில் ஈடுபட்டிருந்த ஓர்க்கேடியன், ஸ்கொட்டிஸ் அல்லது ஆங்கிலத் தந்தையருக்கும் பூர்வீக அன்னையருக்கும் பிறந்தவர்களின் வழித்தோன்றல்களாகும். இவர்களது முதல் மொழி பூர்வீக மொழியாகவும் ஆங்கிலமாகவும் இருந்திருக்கலாம். இவர்களது தந்தையார் கலிக் மொழியைப் பேசினார். இதனால் பங்கி எனும் ஒரு மொழி உருவாகியது.

1982ஆம் ஆண்டின் யாப்பின்படி மெற்றிஸ் மக்களின் பூர்வீகம் அவர்களை அண்டியுள்ள பிற இனக்குழுக்களோடு சேர்ந்துவிட்டது. ஆனால், 2003ஆம் ஆண்டு கனடா உயர்நீதிமன்றம் அவர்களை தனித்துவமான இனமாக, குறிப்பிடத்தகுந்த உரிமைகளுடையதாகப் பிரகடனப்படுத்தியுள்ளது.

இணைதல்:

18ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் ஐரோப்பியக் கனேடியர்கள் தமது கலாச்சாரத்துடன் இணைந்து கொள்ளுமாறு இவர்களை உற்சாகப்படுத்தினர். இம் முயற்சிகள் 19ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும், 20ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்திலும் உச்சகட்டத்தை அடைந்தது.

இக்காலத்தில் இவர்கள் கனடியக் கலாச்சாரத்தில் இணையுமாறு வற்புறுத்தப்பட்டனர்.

இவ்வாறான வற்புறுத்தலை வலியுறுத்தும் சட்டங்களும், கொள்கைகளும் ஐ.நா. சபையின் இன அழிப்புக் கொள்கைக்கு முரணானது. இக்கொள்கையில் கனடா 1949இல் கைச்சாத்திட்டு 1952இல் நாடாளுமன்றத்திலும் ஏற்றுக்கொண்டது. பூர்வீகக் குடிகளின் குழந்தைகளைப் பெற்றோரின் பாதுகாப்பிலிருந்து பிரித்து கிறிஸ்தவ சபைகள் நடத்திவந்த வதிவிடப் பாடசாலைகளில் சேர்த்தமை, இன வழிப்புக்கானச் சர்வதேசமன்றில் கனடா மீது வழக்குப் பதிவு செய்யப்படக் கூடிய பெருங்குற்றமெனப் பல ஆய்வாளர்கள் நம்பினர். 2008ஆம் ஆண்டில் கனடாப் பிரஜைகளின் சார்பில் பிரதமர் ஸ்ரிபன் ஹார்ப்பர் இப்பாடசாலைகளை நடத்திய மைக்காக பொதுமன்னிப்பு கேட்டுக் கொண்டார்.

சட்டங்களும் மசோதாக்களும்:

1876ஆம் ஆண்டு மத்திய அரசாங்கம் ஏற்படுத்திய இந்தியச் சட்டம், 1951இல் புதிய மாற்றங்களுக்கு ஆளாகியது. பின்னர் இது 1985இல் மசோதா சி-31ன்படி திருத்தப்பட்டது. இதன்படி ஒதுக்கிடங்களும் குழுக்களும் தாமே செயற்படலா மெனவும், பூர்வகுடிகள் யார் என்பதை அவர்களே தீர்மானிக்கலாமெனவும் கூறப்பட்டது.

பின்னர், பிரதமர் பியர் ரூடோ காலத்தில் 1969இல் வெள்ளை அறிக்கைக் கொள்கை பூர்வ குடிகளை கனேடிய கலாச்சாரத்தில் இணைப்பதை நிறுத்திக் கொண்டது.

1991இல் கனேடிய அரசாங்கம் ஒரு அரச விசாரணைச் சபையை ஏற்படுத்தியது. அது 4,000 பக்கங்கள் கொண்ட 440 விதந்துரைகளுள்ள அறிக்கையை வெளியிட்டது. இவற்றை நடைமுறைப்படுத்த 20 ஆண்டுகள் காலக்கெடு விதித்தது. ஆனாலும் இவர்களின் நிலை அதிகளவு மாற்றமடையவில்லை என்பது வருத்தத்துக்குரியது.

சிறுகதை

கர்மிகள்

வீரகேசரி மூர்த்தி

வயிறு பசி எடுத்ததும் வாய்விட்டு அலறும் தன் குழந்தையை மனதார ஏமாற்ற விரும்பவில்லை. எனினும், பிள்ளையின் அழகையை அடக்க வேறு வழியின்றி பூட்டுசியைக் கழற்றி சட்டையை நகர்த்தி, காற்றுப் போன பலூனாகத் தொங்கிய முலையினை கையில் ஏந்தி குழந்தையின் வாயில் வைத்தாள் பார்வதி. குழந்தையும் அழகையை நிறுத்தி வாஞ்சையோடு முலையை அவதி அவதியாகச் சூப்பியது.

**இதனால் இறந்துபட்டோரைவிட
எஞ்சியிருந்தோரில் சற்று
பணவசதி கொண்டிருந்த தமிழ்
மக்கள் உயிருக்கு அடைக்கலம்
தேடி அந்நிய நாடுகளில்
அகதிகளாய் தஞ்சம்
அடைந்தனர்.**

பாவம், வாய் தான் உழைந்ததே தவிர ஒருதுளி பால் கூட சுரக்கவுமில்லை, வயிறும் நிறையவில்லை. ஏமாற்றம் அடைந்த குழந்தை முலையை விடுத்து முறுகியபடி மீண்டும் அலறியது.

தாயின் முலையிலிருந்து பால் சுரக்கா விடினும் அவளது கண்களில் இருந்து கண்ணீர் மாத்திரம் தாரைதாரையாகச் சுரந்துகொண்டிருந்தது. அதனால் ஆவ தென்ன? அத்தியாவசியத் தேவையானது ஒரு சொட்டுக் கூட சுரக்கவில்லை. ஆனால் தேவையற்றது தாராளமாகச் சுரக்கிறது. அது குழந்தையின் பசியினைப் போக்குமா? பிள்ளை பெத்த தாய்மார் போஷாக்கான உணவு உண்டால் தான் பிள்ளைக்குப் பால் சுரக்கும். போஷாக்கான உணவுதான் இல்லாவிட்டாலும் பழஞ் சோற்றுக்கோ, பாணுக்கும் சம்பலுக்குமோ கூட வழியில்லை. கடைசியாகச் சாப்பிட்டது எப்போ என்பது கூட பார்வதிக்கு நினைவில்லை. அழுது அடம் பிடிக்கும் பிள்ளையையும் தூக்கிக் கொண்டு சென்று போச்சியில் தண்ணியை நிரப்பி குழந்தைக்கு சூப்பக் கொடுத்தாள்.

நீண்ட நேரமாக அழுது களைத்து, வயிற்றுக் கொதி உடலெங்கும் வியாபித்து அனல்போல் கொதித்துக்கொண்டிருக்கையில் வாயிதழில் ஜில் என்று குளிர்ந்த தண்ணி பிள்ளைக்கு தேனாமிர்தம் போன்றிருந்தது. மடக்கு மடக்கென உமிஞ்சு உமிஞ்சு குடித்தது. முதுகெலும் போடு ஓட்டிக்கொண்டு கிடந்த வயிறு சற்று உப்பிப் பெருத்தது.

கொதித்த வயிற்றினை தண்ணி குளிர் வித்ததினாலும், அழுத களைப்பனாலும் பிள்ளை கண்களை மூடித் தூங்கியது.

தாய் பார்வதியும் சேலைத்தலைப்பினால் தன் கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டு பெருமூச்சு விட்டாள். அவளைப் போலவே இரு பிள்ளைகளும் இரட்டைப் பிறவிகளாகவே பிறந்துவிட்டனர். ஆனால், மூவருடனும் கூடப் பிறந்தது ஒன்றேதான் - கர்மம்.

கணவன் கந்தசாமி அன்றாடம் கூலிவேலை செய்து அதில் வரும் அற்ப சொற்ப வருமானத்தில் கஞ்சியோ, கூழோ காய்ச்சிக் குடித்துக் கொண்டு காலத்தை ஓட்டி வந்தார்கள். ஓலைக் குடிசைகளின் கூரை வேய்வதும், வேலி அடைப்பதும் தான் அவனது தொழில். ஆனால், இந்தக் கலியுகத்தில் ஏற்பட்ட களேபரத்தினால் இப்போது ஓலைக் குடிசைகளும் இல்லை, வேலிகளும் இல்லை. அவர்களது கிராமமே பாலைவனம் போன்று வெறிச்சோடிப் போய்க் கிடக்கிறது. மூத்த பிள்ளைக்கு ஐந்து வயதானாலும் சாப்பாட்டுக்கு வழியில்லாது ஒரு வயதுக் குழந்தையைப் போன்று ஒல்லிக் குச்சியாக இருக்கும் போது இரண்டாவது குழந்தையையும் பெற்று, அதனையும் பரிதவிக்கச் செய்வது தனது முட்டாள்தனத்தான் என எண்ணிப் பெருமூச்சு விட்டாள் பார்வதி. “நானாக எண்ணிப் பெறவில்லை. அதுவும் முற்பிறப்பில் என்ன கர்மத்தைச் செய்ததோ அதுக்கான தண்டனையை அனுபவிக்க என் வயிற்றில் தானாக வந்து பிறந்திருக்கு” என முணுமுணுத்துக் கொண்டாள்.

தன் குழந்தைகள் புன்னகை செய்ததையோ, வாய் திறந்து சிரித்ததையோ ஒருநாள் கூட அவள் கண்டதில்லை. அவளது களை இழந்த முகத்தைப் போலவே பிள்ளைகளின் முகங்களும் களையிந்து கிடந்தன. ஓடியாடித் திரிய உடம்பில் தெம்பில்லாததினால் பெரும் பாலும் அவை வீட்டுத் திண்ணையிலேயே நாய்களைப் போன்று சுருண்டு கிடக்குங்கள். பசி எடுக்கும் வேளையில் மாத்திரம் ஈனக் குரலில் அழுங்கள். வெறும் தண்ணீரைப் பருகுவதும், கண்ணீரை சுரப்பதும் தான் அவர்களின் அன்றாட வாழ்வாக இருந்தது. அவர்களின் பட்டினி வாழ்க்கைக்கு ஸீலங்கா அரசு மாத்திரமன்றி இந்திய அரசும் தான் காரணம்.

மக்கள் நலனை புறக்கணித்து விட்டு தமது அதிகார பலத்தையும், ஆதிக்கத்தையும் நிலைநிறுத்துவதிலேயே அவை குறியாக இருந்து வருகின்றன.

இதனால் இறந்துபட்டோரைவிட எஞ்சியிருந்தோரில் சற்று பணவசதி கொண்டிருந்த தமிழ் மக்கள் உயிருக்கு அடைக்கலம் தேடி அந்நிய நாடுகளில் அகதிகளாய் தஞ்சம் அடைந்தனர்.

ஆனால், அன்றாடக் கஞ்சிக்கே வழி யின்றித் தவித்த கந்தசாமி, பார்வதி போன்ற பல கர்மிகள் அங்கேயே கிடந்து அனலிடைப்பட்ட புழுக்களாக துடிதுடித் தனர். பச்சத் தண்ணியைக் குடித்துக் கொண்டாவது நிம்மதியாக படுத்து உறங்கிக்கொண்டிருந்த அவர்களின் நிம்மதியும் படிப்படியாக பறிபோய் விட்டது. மரணபயத்திலிருந்து தப்புவதற் காக அடிக்கடி தமது இரு ஒல்லிக் குழந்தைகளையும் இழுத்துக்கொண்டு நாடோடிகளாய் அங்குமிங்குமாக அலைந்து திரிந்துகொண்டிருந்தனர்.

ஆனால், குறிப்பிடப்பட்ட சிலர் மாத்திரம் மகிழ்ச்சியடைந்தார்கள். தம் கைவசம் இருந்த பணங்களையும், முதலீடு களையும் தமக்கு உடமையாக்கிக் கொண்டு உல்லாச வாழ்வு வாழ்ந்து வருகின்றார்கள்.

வடபகுதியில் கொலைகளும், கொடூரங் களும் ஏற்படுவதற்குக் காரணமாய் இருந்த இந்தியாவே பின்னர் தூர்ந்துபோய்க் கிடந்த வீதிகளையும், ரயில் பாதை களையும் அபிவிருத்தித் திட்டத்தின்கீழ் திருத்தி அமைக்கவும், வீடுகளைக் கட்டிக் கொடுக்கவும் முன்வந்தது. அதனால் அங்கு தொழில் வாய்ப்போ, வருமானமோ இன்றி நடைப்பிணங்களாக வாழ்ந்துவந்த கந்த சாமியைப் போன்ற தொழிலாளர்களுக்கு நீண்டகால இடைவெளிக்குப் பின்னர் வேலைவாய்ப்பு ஏற்பட்டது.

பார்வதி மூன்று கற்களையும், விறகு களையும் தேடி எடுத்து அடுப்பில் தீ மூட்டினாள். இருள்படிந்து கிடந்த அவர்களது வாழ்வில் அந்த அடுப்பு வெளிச்சம் ஒளி ஏற்றியது. சுருங்கி ஒட்டிப் போயிருந்த அவர்களது குடல்களுக்கு

ஊடாக உணவு செல்வது கடினமாக இருந்தது. அதனால் அடிக்கடி விக்கல் ஏற்பட்டது. வாஞ்சையோடு உணவை அவதி அவதியாக அள்ளிச் சாப்பிட முனைந்த பிள்ளைகளுக்குப் புரக்கடித்தது. நீண்டகாலம் ஓடாது கிடந்த கார் இறுகிக் கறள் கட்டி பின்னர் ஓட முடியாது இருப் பதைப் போன்று நீண்டகாலப் பட்டினி யால் வாடிச் சுருங்கி ஒட்டிக்கிடந்த அவர்களது குடல்களும், செரிமான உறுப்புக்களும் வழமைக்கு திரும்ப நீண்டகாலம் எடுத்தது. பசி வந்து பத்துமே பறந்து, மறந்து இருந்த அவர்களைப் போன்ற அத்தனை பேரும் கர்மிகளாகித் தவிக்கும் காலம் போய் அவர்கள் களிப்புடன் வாழும் நிலை ஏற்படுமா?

(யாவும் கற்பனை)

www.tamilbizcard.com

"Tamils' Business Connections" is functioning with the prime objective of linking Tamils living around the globe and enhance their economic and cultural ties. Due to our connections Tamil businesses are becoming more successful in the main stream markets as well. By promoting prosperity and co-operation among our businesses we are acting as a lounging pad for a greater Tamil business success.

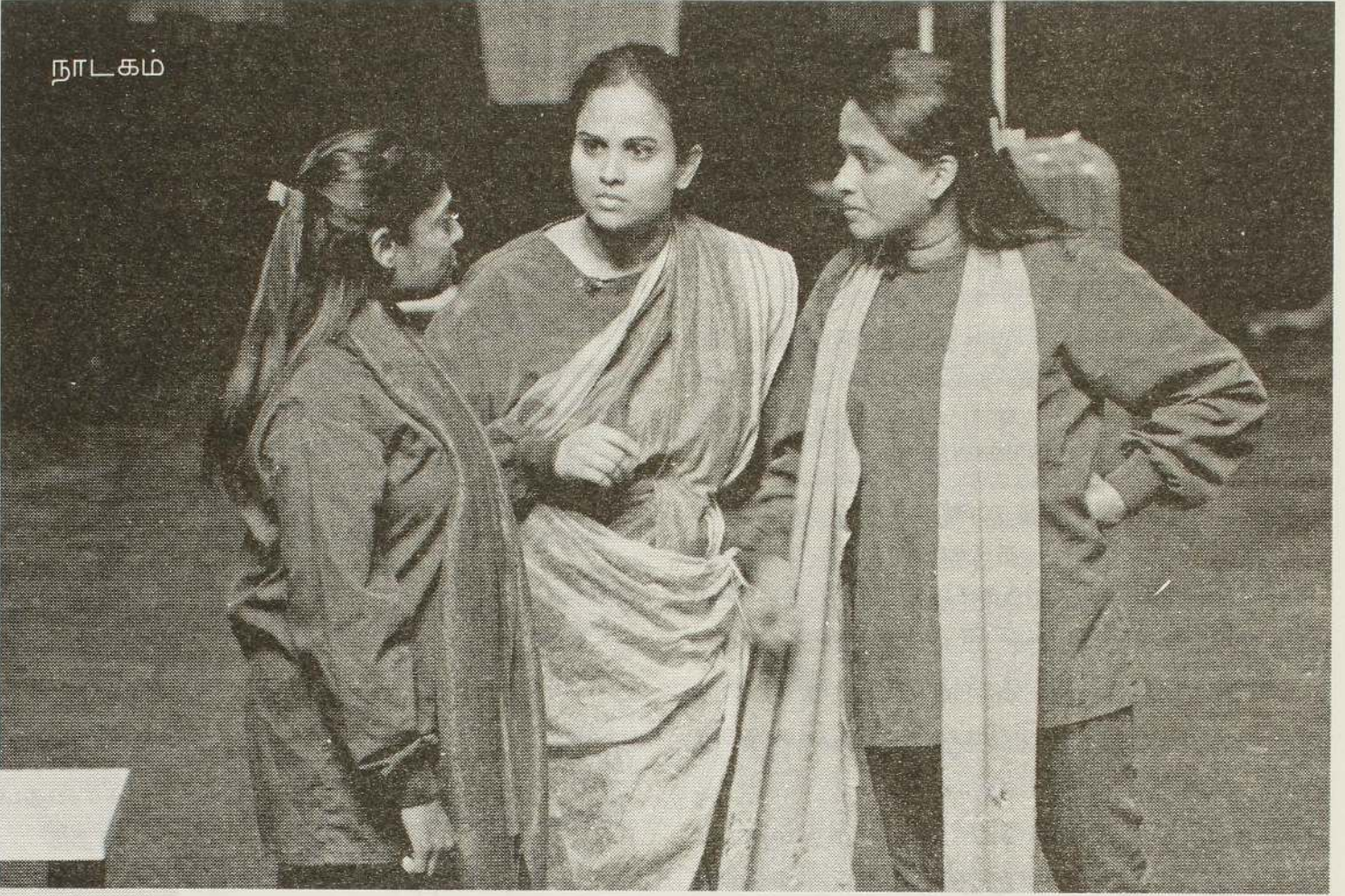
- தமிழ் தொழில்துறைகளை இணைக்கும் ஒரு தளமாகத் தொழிற்படல்
- பல் ஊடகச் சந்தைப்படுத்தல் மற்றும் விளம்பர வழிமுறைகளை மேம்படுத்துதல்.
- அங்கத்தவர்களுடன் சேர்ந்து செயலாற்றுதல் தொடர்பு முறையை உருவாக்குவதன் மூலம் நல்லதொரு சந்தை வாய்ப்பினை ஏற்படுத்துதலும் வழங்குதலும்
- தொழில் துறையினை மேம்படுத்துதல் ஊடாக கலாச்சர செயற்பாடுகளுக்கு ஆதரவளித்தல்
- புதிய உற்பத்திகளை உருவாக்குவதற்கும் ஊக்கமளிப்பதுடன் புதுப்புது வியாபார யோசனைகளுக்கு உதவுதல்
- ஆக்கபூர்வமானதும் கருத்துமிக்கதும் அறிவு சார் முலோபாயங்களை தமிழ் வியாபாரங்களுக்கு வழங்குதல்
- சொந்த மண்ணில் புதிய முதலீடுகளை ஊக்குவித்தல்
- சொந்த மண்ணில் வளங்களை பேண்தகு முறையில் பயன்படுத்தி வறுமையை குறைத்தல்
- அறிவு மற்றும் தொழில் நுட்பம் ஆகியவற்றின் வினைத்திறனான பரிமாற்றத்துக்கு வசதி ஏற்படுத்துதல்
- சமூக பொருளாதரத்தின் பேண்தன்மையை நிச்சயப்படுத்துதல்

 **Tamils'
Business
Connections**

☎ 416-272-8543

JOIN US FIND US FRIEND US WATCH US FOLLOW US

நாடகம்

பூச்சிய பெருவெளி

பிரதியாக்கம்: செழியன்

சிறுகதை மூலம்: வைக்கம் முகமது பஷீர்

ஆங்கிலம் மூலம் தமிழல்: நாகூர் ருமி

நெறியாள்கை: துஷி ஞானப்பிரகாசம்

தயாரிப்பு: மனவெளி கலையாற்றுக் குழு

8 ஜனவரி 2012 மாலை 5 மணி

மார்க்கம் கலையரங்கு

மார்க்கம், ஒன்டாரியோ.

பாத்திரங்கள்:

கணக்கர். ஆள் 1, எதிர்கட்சி தலைவர்

காசினி, ஆள் 2, எலிங்கா, ஆள் 3, சமையல்

குறிப்புப் பெண், மருத்துவ நிபுணர் 2,

ஜனாதிபதி, ஆள் 4, செய்தியாளர், ஆள்

5, மருத்துவ நிபுணர் 1, மூக்கனின் தாயார்,

ஆள் 6, மூக்கன் (மகேசன்).

(மேடையில் திரை இல்லாத தொலைக் காட்சிப் பெட்டி மற்றும் உடுப்புகள் கொழுவி வைப்பதற்கான நீண்ட கொடி என்பன உள்ளன. நாடகப் பாத்திரங்கள் தமக்குத் தேவையான உடைகளை அதில் இருந்து அவ்வப்போது எடுத்து பயன்படுத்துகின்றனர்.

திரை திறக்கின்றபோது மேடையில் சிலர் அமர்ந்திருக்கின்றனர்.

கதிரையில் கணக்கர் ஒருவர் வெற்றிலையை குதப்பியபடி அமர்ந்திருக்கின்றார். அவருக்கு முன்பாக மிகப் பணிவாக மூக்கர்கள் என்பவரின் தாயார் நிற்கின்றார்).

கணக்கர்: (பணத்தை மனதுக்குள் எண்ணி மூக்கனின் தாயாரிடம் நீட்டுகின்றார்) இந்தா பிடி... உன்ற பெடியன்ற போன மாத சம்பளம்...

(பணத்தை வாங்கி மூக்கனின் தாயார் இடுப்பில் செருகச் செல்கின்றார்).

கணக்கர்: உடனேயே எல்லாத்தையும் இடுப்பில் செருகுங்கோ... காசை எண்ணிப் பார்... எண்ணிப் பார்த்திட்டு காசு வாங்கினதுக்காக ஒரு கையெழுத்துப் போட்டிட்டு... பிறகு செருகலாம்.

மூக்கனின் தாயார்: (பணத்தை எண்ணுகின்றார். பிறகு பதறிப் போய்) என்னய்யா.. இருநூற்றி ஐம்பது காசு கூடுதலா இருக்கு... (அதை எடுத்து)

கணக்கர்: கூடுதலா ஒண்டும் இல்ல... எல்லாம் சரியாய்தான் இருக்கு... போன மாத சம்பளம்... அத்தோட இந்த மாதம் ஒரு கிழமையாய் வேலை செய்யிற காசு... இரண்டையும் சேர்த்தால் கணக்கு சரி... கையெழுத்தைப் போடு...

மூக்கனின் தாயார்: (கையெழுத்தை போட்டபடி) என்னத்துக்கு இந்தப் பொடியன் ஒரு கிழமைச் சம்பளத்தை முன் கூட்டியே கேக்கிறான்? ஏதும் அவசம் எண்டு சொன்னவனே?

கணக்கர்: (மூக்குக் கண்ணாடியை நிமிட்டியபடி) முன் கூட்டியும் இல்லை, பின்கூட்டியும் இல்லை... இது தான்

மகேசன்ட கடைசிச் சம்பளம். விளங்குதே? இண்டைக்குத் தான் அவன்ட கடைசி நாள்... இதுக்குப் பிறகு அவனுக்கு இங்க வேலை கிடையாது...

(மூக்கனின் தாயார் பதில் ஒன்றும் கூற முடியாமல் அதிர்ச்சியில் திகைத்துப் போய் நிற்கின்றார்).

கணக்கர்: என்ன? சொல்லுறது விளங்குதோ?

மூக்கனின் தாயார்: (மிகுந்த வருத்தத்துடன்) என்னய்யா? திடீரெண்டு?

கணக்கர்: அப்ப என்ன இரண்டு மாத நோட்டீஸ் குடுக்கோணும் எண்டிறியோ?... பொத்திக்கொண்டு இருக்கோணும்... தெரியுதே...

மூக்கனின் தாயார்: வாயைப் பொத்தி... வயித்தைப் பொத்தி... காதைப் பொத்தி... கண்ணைப் பொத்தி... அப்படித்தானே வாழுறம்... எங்கட குடிசேல ஒரு வேளை உலை கொதிக்குதெண்டா அது மகேசன்ட சம்பாத்தியம்தான்... அதுவும் இல்லையெண்டா... (அழுகின்றார்)

கணக்கர்: அழுதா? அழுதா?... திருப்பியும் வேலை கிடைச்சிடுமோ?... உந்த கண்ணீர்... அழுகுரல்... கூக்குரல் எல்லாம் இந்த மாதிரி இடத்தில வேகாது... பேசாமப் போ...

மூக்கனின் தாயார்: ஐயா, மகேசனுக்கு... மாசப் பெயர் தெரியாது. கிழமை என்னெண்டு தெரியாது. இண்டையான் திகதி தெரியாது. சம்பளத்தை எண்ணி வாங்கக்கூட தெரியாது. ஆனா நல்லா சமைப்பான். அதில் ஏதாவது பிழை விட்டுட்டானே?

கணக்கர்: ஓ... ஓ... ஓகோ... வேலையை விட்டு நிப்பாட்டினத்துக்கு உங்களுக்கு நாங்கள் காரணம் சொல்ல வேணுமா? நல்லா இருக்கு... வலு நல்லா இருக்கு....

மூக்கனின் தாயார்: ஐய்யய்யோ... படி அளக்கிற தெய்வத்திண்டை மடியை

பிடிச்சுப் பார்ப்பமே? நீங்கள் நல்லா இருக்கோணும் ஐயா... உங்கட குடும்பம், பிள்ளை குட்டிகள், பேரப்பிள்ளைகள், சந்ததியெல்லாம் நல்லாயிருக்கோணும்... நாங்கள் எக்கேடு கெட்டா யாருக்கு என்ன?

கணக்கர்: (ஒரு கணம் அமைதியாக இருக்கின்றார். கண்ணாடியை சரி செய்கின்றார். அக்கம் பக்கம் யாரும் நிற்கின்றார்களா என்று பார்க்கின்றார். பின்னர்) இஞ்சு பார்... இது என்ட முடிவில்லை. முதலாளியம்மாண்ட முடிவு... விளங்குதே?

மூக்கனின் தாயார்: ஏன்? முதலாளியம்மாவுக்குத்தானே என்ட மகன்ட சமையல் நல்லா பிடிக்கும்...

கணக்கர்: ஒம். ஒம். சமையல் பிடிக்கும், அதில ஒரு திருத்தமும் இல்லை. ஆனால் அவன்டை மூக்கை பிடிக்கேல்லை. அதுதான் பிரச்சனை.

மூக்கனின் தாயார்: என்னய்யா இது புதுக்கதையை இருக்கு. என்ட மேனிண்டை மூக்கில என்ன குறை?

கணக்கர்: இதுவரையும் உனக்கு விசயம் தெரியாதோ? அது நாலங்குலத்துக்கு மேல நீளமாய் வளர்ந்திட்டுது... உனக்கு தெரியாதெண்டிறியே? அந்த மூக்கை பார்க்க அம்மாவுக்கு பிடிக்கேல்ல. அவ்வுக்கு அது அருவருப்பாய் இருக்கு. ஏதோ ஒரு அசிங்கமான மரங்கொத்தீன்ற மூக்கைப் போல இருக்கு எண்டு புலம்புறா. அதுக்கும் மேலால இந்த மூக்கை பார்த்துப்போட்டு போற காரியங்கள் எதுவுமே கைகூடு தில்லை எண்டும் ஆத்திரத்தில் இருக்கிறா.

மூக்கனின் தாயார்: நான் இண்டைக்குப் பார்க்கேக்கயும் அவன்ட மூக்கு சரியாய்தானே இருந்தது.

கணக்கர்: நீ சரியாய் பார்த்திருக்க மாட்டா... அதையதை அது அதுக்குரிய அறிவோட பார்க்கோணும். விளங்குதே? சரி சரி

எனக்கு நிறைய வேலையிருக்கு... நீ போ... போ...

மூக்கனின் தாயார் சிலையாக நிற்கின்றார். கணக்கர் மேடையின் பின்புறமாக செல்கிறார்.

மக்கள் (ஆள் 2, 3, 4, 5): (மேடையில் இதுவரை ஒரு புறமாக அமர்ந்திருந்தவர்கள் ஒரே குரலில், ஒரே தருணத்தில், வலது கையை உயர்த்தி முழக்கம் இடுகின்றார்கள்).

பணி நீக்கம் செய்யப்பட்ட ஊழியனை திரும்பவும் வேலைக்கு அழைத்துக் கொள். பணி நீக்கம் செய்யப்பட்ட ஊழியனை திரும்பவும் வேலைக்கு அழைத்துக் கொள். (பின்னர் உடனடியாக சகசமான நிலைமைக்கு திரும்பி தமக்குள்...)

பொதுசனம் (ஆள் 1): இப்படி கோசம் போட்டுக்கொண்டு எந்த ஒரு குழுவோ, தொழிற்சங்கமோ அவனுக்காகவேண்டி புரிஞ்சுகொண்டு வரேல்லை. இந்த அநியாயத்தைப் பார்த்த உடன் அரசியல் கட்சிகளும் தங்கடை கண்ணை மூடிற்றுது.

பொதுசனம் (ஆள் 2): ஒவ்வொரு நாளும் அவன்ட மூக்கு நீண்டு கொண்டே போகுதாம்.

பொதுசனம் (ஆள் 4): அதை எண்ணண்டு மறைக்கிறது. ஒரு மாதத்தில் அது தொப்புள் மட்டும் வளர்ந்திட்டுது.

பொதுசனம் (ஆள் 3): அது அவனுக்கு இடைஞ்சலா இல்லையோ?

சொதுசனம் (ஆள் 4): இல்லவே இல்லை. அவனால நிம்மதியா மூச்சுவிட முடியுது. மூக்குப் பொடியை சர் எண்டு நல்லா இழுக்க முடியுது. பலவிதமான வாசங்களையும் தரம் பிரிச்சு சொல்ல முடியுது. சொல்லிக் கொள்ளுறமாதிரி ஒரு அசௌகரியமும் அவனுக்கு இல்லை.

பொதுசனம் (ஆள் 1): ஆனால் பாவம் அந்த ஏழை சமையல்காரனை இந்த மூக்கை காரணம் காட்டி வேலையை விட்டு நிப்பாட்டிப் போட்டாங்கள்.

இவர்கள் பேசிக்கொண்டிருக்கும் போது சிலர் மூக்கனைப் பார்ப்பதற்காக வருகின்றனர். வந்தவர்களில் ஒருவர் மூக்கனின் தாயாரிடம் பேசுகிறார்.

வந்தவர் (ஆள் 5): நீள மூக்கன் இருக்கிறாரோ?

மூக்கனின் தாயார்: நீள மூக்கனோ? அப்படி ஒருத்தரும் இங்க இல்லையே?

வந்தவர் (ஆள் 5): உங்களுக்கு ஒரு மகன் இருக்கிறாரோ?

மூக்கனின் தாயார்: ஒமோம் இருக்கிறார் தான்.

வந்தவர் (ஆள் 5): அவற்றை பெயர் மூக்கனோ?

மூக்கனின் தாயார்: (கோபமாக) என்ற மகனின்டை பெயர் மகேசன். மூக்கனில்லை.

வந்தவர் (ஆள் 5): அம்மா கோவிக்கக் கூடாது. உங்கட மகனின்டை மூக்குத்தானே நீளமாய் வளருது?

மூக்கனின் தாயார்: ஒமோம். அப்பிடித்தான் ஊர் உலகத்தில கதைக்கினம்.

வந்தவர் (ஆள் 5): அப்பிடியண்டா அவர் நீள மூக்கன்தானே?

மூக்கனின் தாயார்: ஒ... ஒ... சரியாதான் சொல்லுரிங்கள்... நீங்கள் யார்?

வந்தவர் (ஆள் 5): ஒரு ஆர்வம். நீளமூக்கைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டதில் இருந்து மனசில ஒரு குடைச்சல். பார்த்திட்டு வந்திடுவம் எண்டு வெளிக் கிட்டு வந்திட்டன்.

மூக்கனின் தாயார்: உண்மையான ஒரு ஜனநாயக் கடமை. அந்தா அதில சுருண்டு போய் கிடக்கிறாரே, அவர்தான் நீங்கள் தேடுற நீள... மூக்கன்...

வந்தவர் (ஆள் 5): (பொக்கற்றில் இருந்து சிறிது பணத்தை எடுத்து நீட்டுகிறார்).

மூக்கனின் தாயார்: (பதறி) ஐய்யய்யோ. அதெல்லாம் வேண்டாம். நீங்கள் தாராளமாய் போய் பாக்கலாம். அதுசரி இவையெல்லாம் யார்?

வந்தவர் (ஆள் 5): இவையும் என்னை மாதிரி ஒரு ஆர்வக்கோளரில் வந்திருக்கினம்.

மூக்கனின் தாயார்: கோளாறு எங்க ஆரம்பிச்சதோ தெரியேல்லை. இது எங்க போய் முடியப்போகுதெண்டும் தெரியேல்லை. சரி நீங்களும் போய் பாருங்கோ.

வந்தவர்கள் நீள மூக்கனை சுற்றி வளைத்து, மூக்கை தடவியும், கிள்ளியும் ஆர்வத்தோடு பார்த்து மகிழுகின்றனர். மூக்கனின் தாயார் தனிமையில் இருந்து புலம்புகின்றார்.

மூக்கனின் தாயார்: சாப்பிட்டு மூண்டு நாளாகுது... இண்டைக்கு சாப்பிட்டியோ? குடிச்சியோ? ஏன் இப்படி பலவீனமாய் இருக்கிறா? எண்டு ஒருத்தர் கூட கேக்கேல்லை. பாணையில் அரிசி இல்லை. குடிசையில் காசில்லை. ஒரு சின்ன மூக்கு பொடி டப்பா வாங்கக்கூட வழியில்லை. பட்டினி கிடந்தே ரண்டு பேரும் செத்துப் போவம் போல கிடக்கு (இந்த சமயத்தில் நீள மூக்கன் தாயாரைக் கூப்பிடுகின்றார்)

நீள மூக்கன்: (உரத்த குரலில்) அம்மா... அம்மா... இஞ்ச வா.

மூக்கனின் அம்மா: (பதறியவாறு) என்ன மோனை? என்ன நடந்தது?

நீள மூக்கன்: இந்த ஆக்களையெல்லாம் நீ உள்ளுக்கு விடாத. பெரிய துன்ப மாக்கிடக்கு. மூக்கெல்லாம் ஒரே வலி. சரியா தொந்தரவு பண்ணுறாங்கள்...

(மூக்கனின் அம்மா வந்தவர்களை விரட்டுகிறார்).

மூக்கனின் அம்மா: பாத்தது காணும். எல்லாரும் வெளிய போங் கோடா.

நீள மூக்கன்: பசிக்கிது... சாப்பிட என்னவும் கிடக்கே?

(மூக்கனின் அம்மா எதுவுமே சொல்லாமல் கவலையோடு நிற்கின்றார்)

நீளமூக்கன்: சரி... மூக்குப் பொடியாவது இருக்கே?

மூக்கனின் அம்மா: நாளைக்கு எப்படியும் வாங்கிடலாம்.

(நீளமூக்கன் கண்ணை மூடிக்கொண்டு யோசிக்கிறார்)

மூக்கனின் அம்மா: இஞ்ச வா (மகனைக் கூப்பிடுகின்றார். தாயார் அருகில் செல்கின்றார். மகனின் காதுக்குள் ஏதோ சொல்கின்றார். நீளமூக்கன் சரி என்று தலையாட்டுகின்றார். பின்னர் அந்த இடத்தை விட்டு நகர்ந்து செல்கின்றார்).

வெளியில் நீள மூக்கனை பார்ப்பதற்காக மக்கள் காத்திருக்கின்றனர். அவர்களிடம் மூக்கனின் தாயார் பேசுகின்றார்.

மூக்கனின் தாயார்: என்ன கூட்டம்? போங்கோ போங்கோ போ. ஒருத்தரும் இனி பார்க்க முடியாது. (துரத்துகின்றார்)

ஒருவர் (ஆள் 1): ஒருக்கா பாத்திட்டு போறம் அம்மா....

மூக்கனின் தாயார்: எதிர்த்துக் கதைச்சா இழுத்து வைச்ச அறுத்துப் போடு வன் மூக்கை... (கூட்டம் கலையாமல் இருக்கின்றது. மூக்கனின் அம்மா அவர்களை நோட்டம் பார்க்கின்றார். ஒரு பெண்ணின் கையில் ஒரு சிறிய டப்பா உள்ளது. அவளிடம் சென்று).

மூக்கனின் தாயார்: இங்க வா. என்னயிது?

பெண்: மூக்கு பொடி டப்பா.

மூக்கனின் தாயார்: அதை இஞ்ச தா... (அதை பிடுங்கி கொள்கின்றார்).. நீ போய் பார் ராசாத்தி... (முதுகில் ஆதரவாக தடவி நீள மூக்கனை பார்ப்பதற்கு அனுமதி அளிக்கின்றார்).

இதைக் கண்டதும் ஒருவர் (ஆள் 1) தனது பையில் இருந்து ஒரு தேங்காயை எடுத்து நீட்டுகின்றார்).

மூக்கனின் தாயார்: புத்திசாலி... கொண்டுவா... (வாங்கிக்கொண்டு) போ... போய் பார். (சொல்லி விட்டு அடுத்த ஆளைப் பார்க்கின்றார். அவர் நெளிகின்றார்)

மூக்கனின் தாயார்: என்ன? மரம் மாதிரி நிற்கிறா?

நெளிகின்றவர்: என்னட்டை பொருளாய் ஒண்டும் இல்லை. இதான் இருக்கு... (ஒரு இருபது ரூபாய் பணத்தாளை மிகத் தயக்கமாகக் காட்டுகின்றார். அதை கண்ணிமைக்கும் நேரத்தில் பிடுங்கி தனது மடியில் செருக்கிக் கொள்கின்றார் மூக்கனின் அம்மா)

மூக்கனின் தாயார்: அதுக்கென்ன பிள்ளை? பார்க்கோணும் எண்டு வலு தூரத்தில் இருந்து வந்திட்டா... போ போய் நல்ல வடிவாப்பார். பாத்திட்டு பார்த்ததை, குடுத்ததை நாலு பேருக்கு நல்படியாய். விளங்கும் படியா சொல்வவேணும் என்ன? போ, போய்ப்பார்.

மூக்கனின் தாயார்: (அடுத்த ஆளிடம் உரத்த குரலில்) என்ன நெளியிறா? பார்க்க முடியாதெண்டு சொன்னது கேக்கேல்லையே.

ஆள் 4: என்னட்டை ஒண்டும் இல்லை.

மூக்கனின் தாயார்: நகமும் நனையக் கூடாது, நத்தையையும் எடுக்கோணும் எண்டா முடியக் கூடிய காரியமே? போ... போ... போய் வீட்டை பார்... அரிசி, மா, பருப்பு... இல்லாட்டி ஏதாவது சில்லறையாவது இருக்கோ எண்டு பார்... போ.

திடீரென்று வரிசையில் நிற்பவர்கள், வாழைப் பழம், கடித உறை (அதற்குள் பணம்), அரிசி சாக்கு, உருளைக்கிழங்கு சாக்கு என்று தூக்கிக் கொண்டு நீள மூக்கனைப் பார்ப்பதற்காக நிற்கின்றார்கள். அந்தப் பொருட்களையெல்லாம் ஒருவர் வாங்கி உள்ளே கொண்டுசென்று வைக்கின்றார். வரிசையில் முன்னால் நின்றவர் நீளமூக்கனைப் பார்க்கச் சென்று அவரது மூக்கைத் தொடுகின்றார். தொட்டவர் கையில் நீளமூக்கனின் மூக்கில் இருந்து சிறியளவு மூக்குப் பொடி கொட்டுகின்றது. உடனே உரத்த குரலில்.

மூக்கைத் தொட்டவர் (ஆள் 5): சிவாய நம ஓம்... சிவாய நம ஓம்... நீள மூக்கனின் மூக்கில் இருந்து திருநீறு கொட்டுகின்றது... ஆகா... ஆகா...

அற்புதம் ... கடவுளின் அவதாரம்
இவர் ... சிவாய நம ஓம் ... சிவாய
நம ஓம் ...

(வரிசையில் நிற்பவர்கள் கையை தமது தலைக்கு மேலே தூக்கி வணங்கியபடி சிவாய நம ஓம், அரோகரா, கோவிந்தா, அல்லேலூயா என்று பலவாறு சொல்லி நிலத்தில் அமர்ந்து கொண்டே ஒரு கூட்டமாக திரள்கின்றனர். அதில் இருந்து ஒருவர் ஒரு பத்திரிகையை எடுத்து வாசிக்கின்றார்).

பத்திரிகை வாசிப்பவர் (ஆள் 4): கூடம் குளத்தில் குபீர் அதிசயம்.

(வாசித்து விட்டு நிறுத்துகின்றார். அவரைச் சுற்றி இருந்தவர்கள் ஆச்சரியமாக வாயைப் பிளந்தபடி கேட்கின்றனர்)

பத்திரிகை வாசிப்பவர் (ஆள் 4): கூடம் குளம் என்ற குக்கிராமத்தில் கடவுளின் அவதாரமாக ஒருவரை மக்கள் வழிபடுகின்றனர்.

நீள மூக்கர்: என்ன அநியாயமப்பா இது ...

பத்திரிகை வாசிப்பவர் (ஆள் 4): நீளமூக்கர் என்பவருக்கு உலர்த்தி வற்றலாக்கிய கத்தரிக்காயை பொரித்து அதில் குழம்பு செய்யும்போது ஞானம் கிடைத்துள்ளது. அவர் தனது மூக்கில் இருந்து விபூதி, சந்தனம், தாலி, தேங்காய், மாங்காய், பனங்காய் என்பது மட்டுமல்லாமல், ஐ-போன், உயர் ரக ரோலெக்ஸ் கடிகாரம், சாதாரண ரக சீக்கோ கடிகாரம் என்று பலவற்றையும் தனது பக்தர்களுக்கு வழங்குகின்றார்.

மக்களில் ஒருவர் (ஆள் 1): இது சத்தியமா உண்மையே?

பத்திரிகை வாசிப்பவர் (ஆள் 4): அவருடைய வாக்கு அருள் வாக்கு என்று கூறப்படுகின்றது. நாட்டின் எல்லாப் பாகத்தில் இருந்தும் அவரைப் பார்ப்பதற்கு மக்கள் கூட்டம் அலை மோதுகின்றது.

ஒருவர் (ஆள் 3): உலகம் அழியப்போகுது. எல்லாரும் உடன் மனந்திரும்ப வேணும்.

ஒருவர் (ஆள் 5): (ஆச்சரியமாக) இது

எங்கட பிள்ளையாரின் அவதாரமாய் இருக்குமோ?

இன்னொருவர் (ஆள் 1): தாண்டிக் குதிக் குமாம் மீன், தயாராய் இருக்குமாம் எண்ணெச் சட்டி.

நீள மூக்கன்: (தனது தாயாரிடம்) நான் எங்க தேங்காய், மாங்காய், பனங்காய் எல்லாம் எடுத்தனான்?

மூக்கனின் தாயார்: அது இல்லையெண்டாலும், நீ விபூதி எடுத்தது உண்மை தானே ராசா?

நீள மூக்கன்: விபூதியோ? ஐயோ அது மூக்குப்பொடி. கொஞ்சம் கூட வைச்சிட்டன் எண்டு நினைக்கிறன். கொட்டுண்டிட்டுது.

மூக்கனின் தாயார்: நீ இதைப்பற்றியெல்லாம் கவலைப்படாத ராசா ... இது மீடியா கவரேச் ... எங்கட கையில் ஒண்டுமே கிடையாது ... இனிமேல் அவங்கள் சொல்லுறதைதான் நாங்கள் செய்யிறம் எண்டு நம்ப வேணும் ... விளங்குதே ...

நீளமூக்கன்: என்னவோ ... மூக்குப்பொடியும், மூண்டு வேளை சாப்பாடும் கிடைச்சா சரி.

(பத்திரிகையை வாசிக்கின்றதை கேட்டுக் கொண்டிருந்த கூட்டத்தில் இருந்த இன்னொருவர்).

இன்னொருவர் (ஆள் 1): யோவ் உதென்ன ரெண்டு வருசத்துக்கு முந்தி வந்த பழைய பேப்பரை கொணந்து வாசிக்கிறாய் ... வெக்கமாய் இல்லையே உனக்கு ...

பத்திரிகை வாசிப்பவர் (ஆள் 4): பழைய பேப்பரோ.. (பத்திரிகையை கவனமாகப் பார்க்கின்றார்) ... அட ஒமெண்டிறன் ... எங்கயோ மாறுப்பட்டுப் போச்சு ... (தான் வைத்திருக்கும் பைக்குள் இருக்கும் பத்திரிகைகளுக்குள் இன்றைய பத்திரிகையை தேடுகின்றார்).

இன்னொருவர் (ஆள் 1): இந்தா இருக்கு இண்டையான் பேப்பர். விலகு ...

(இதுவரை பத்திரிகை வாசித்தவரை விலகச் சொல்லி, தான் வாசிக்க ஆரம்பிக்கிறார்). நீள மூக்கனுக்கு இரண்டே வருடத்தில் இரண்டாயிரம் கோடி சொத்து சேர்ந்தது.

மக்கள்: ஆ... (வாயைப் பிளக்கின்றனர்)

இன்னொருவர் (ஆள் 1): இது பற்றி நீள மூக்கரின் அலுவலகத்துடன் தொடர்பு கொண்டு நீளமூக்கரின் செயலாளர்களில் ஒருவருமான எலிங்காவிடம் கருத்துக் கேட்டபோது,

எலிங்கா: மூக்கே இல்லாதவர்களுக்கு மூக்கு வழங்கும் திட்டத்திற்கான அறக்கட்டளையில் இந்த இரண்டாயிரம் கோடியும் முதலிடப்பட்டுள்ளது. இந்த திட்டம் வெற்றிகரமாக நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டு வருகிறது. இதில் எந்தவிதமான ஊழல்களுக்கும் இடமில்லை.

இன்னொருவர் (ஆள் 1): என்று தெரிவித்தார்.

(இந்த சமயத்தில் கூடியிருந்தவர்கள் தங்களுக்கு மூக்கு இருக்கின்றது தானா? என்று தடவிப்பார்த்துக் கொள்கின்றனர். பின்னர் மற்றவரின் முகத்திலும் மூக்கு இருக்கிறது தானா? என்று கூர்மையாகப் பார்த்துக் கொள்கின்றனர். எல்லோருக்கும் மூக்கு இருக்கிறதுதான் என்று திருப்தியோடு ஒருவரை ஒருவர் பார்த்து தலையாட்டிக் கொள்கின்றனர்).

இன்னொருவர் (ஆள் 1): பத்திரிகையை தொடர்ந்து வாசிக்கின்றார்) நீள மூக்கரின் இன்னொரு செயலாளரான காசினி கருத்துத் தெரிவிக்கையில்,

காசினி: நீளமூக்கர் இதுவரை மூன்று திரைப்படங்களில் நடித்துள்ளார். ஆறு பன்னாட்டு விளம்பரக் கம்பெனிகளில் ஒப்பந்தம் ஆகியிருக்கின்றார். பிரபலமான அமெரிக்க எழுத்தாளர் ஒருவர், நீளமூக்கரின் வாழ்க்கையைப் பற்றி எழுதிய

புத்தகம் முப்பது மொழிகளில் வெளிவந்துள்ளது. அதனால் ரோயல்டி யாக கிடைத்த பணம் உட்பட நானூறு கோடி நீளமூக்கரின் சொந்தப் பணமாகும். அதை அவர் பல இடங்களிலும் முதல் இட்டுள்ளார். நீளமூக்கரின் மாளிகைக்கு யாரும் எந்த நேரமும் வரலாம். ஒரு வேளை சாப்பிடலாம். ஒரு மணி நேரம் தூங்கலாம். ஒரு இழுப்பு மூக்குப் பொடியும் பெற்றுக் கொள்ளலாம் என்ற சிறப்பு ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டுள்ளன.

இன்னொருவர் (ஆள் 1): என்று கூறினார்.

பத்திரிகை படித்து முடிய மக்கள் கலைய ஆரம்பிக்கின்றனர். பின்னர் தமக்குள்,

மக்களில் ஒருவர் (ஆள் 4): அடேயப்பா, எவ்வளவு பெரிய காரியமெல்லாம் செய்யிறார் நீளமூக்கர்.

மக்களில் இன்னொருவர் (ஆள் 5): உதை விடப்பா... இண்டைக்கு நாட்டில என்ன முக்கிய பிரச்சனையெண்டாலும் அதப்பற்றி நீளமூக்கரினட அபிப்பிராயம் என்ன எண்டதைத் தான் மக்கள் அறியவிரும்புகினம். நீளமூக்கரின் அபிப்பிராயம் என்னவோ அதுதான் மக்களின்ற அபிப்பிராயமாய் மாறுது. ஓவியம், நாவல், வியாபாரம், மிருகவேட்டை, சவுக்காரம், சமையல், அணு உலை மின்சாரம்... எண்டு எல்லாத்தைப் பற்றியுமே அவர் அபிப்பிராயம் சொல்ல வேண்டி இருக்கு. அவர் ஒரு நடப்பைப் பற்றி ஒண்டுமே சொல்லேலை எண்டு வைச்சுக் கொள்ளுங்கோ...

மக்களில் ஒருவர் (ஆள் 4): ஓம் வைச்சுட்டன்.

மக்களில் இன்னொருவர் (ஆள் 5): ப்பூ... அது ஒண்டுமே இல்லாத விசயம் எண்டு ஆகிடும்...

மக்களில் ஒருவர் (ஆள் 1): அம்மடியோ கதை அப்பிடயே போகுது. அதுசரி, இந்த மரண தண்டனையைப் பற்றி ஆளுக்காள் என்னென்னவோ எல்லாம் சொல்லுறாங்கள்...

நீளமூக்கர் அதப்பற்றி எதாவது அபிப்பிராயம் சொன்னவரோ?

மக்களில் இன்னொருவர் (ஆள் 5): சொல்லுவார். சொல்லப்போறார். இப்போதைக்கு தன்ற அபிப்பிராயத்தைத் தள்ளிப்போட்டிருக்கிறேன் என்று மட்டும் சொல்லியிருக்கிறார்.

மக்களில் ஒருவர் (ஆள் 4): ஓகோ அதுதான் அரசாங்கம் என்ன செய்யிறதெண்டு தெரியாமல் தவிச்சுப்போய் கிடக்குது.

நீள மூக்கரின் அம்மா நல்ல உடைகள் உடுத்தி, ஒரு சூட்கேசை இழுத்துக்கொண்டு வருகின்றார். அவரை நீளமூக்கரின் செயலாளர்கள் இருவரும் போட்டி போட்டுக்கொண்டு வரவேற்கின்றனர்.

எலிங்கா: வாங்கோ அன்றி வாங்கோ

காசிணி: ஐயய்யோ ... மாமி. இதை நீங்களே கரி பண்ணிக்கொண்டு வர்றீங்களே ... (அந்த சூட்கேசை வாங்கி உள்ளே கொண்டு போய்வைத்து விட்டு...)

எலிங்கா: பெரின் டிறிப் எல்லாம் எப்பிடி? ரிலக்சிங்கா இருந்துதோ?

காசிணி: வெரி டயேடா இருப்பிங்கள் என்ன? ஜூஸ் கொண்டுவரவே?

எலிங்கா: ஜூஸ் சளி பிடிக்கும். கோர்லிக்ஸ் கொண்டுவரவே?

நீளமூக்கரின் தாயார்: ஒண்டுமே வேண்டாம். இவன் மூக்கன் எங்க? நித்திரையே?

காசிணி: அவர் கப்பிற்றல் சிற்றியில எல்லோ இருக்கிறார்?

நீளமூக்கரின் தாயார்: அங்க அவனுக்கு என்ன வேலை இவருக்கு? தனிய... நல்ல நிம்மதியா நித்திரை கொள்ளுறானாக்குமா?

எலிங்கா: ஐயய்யோ உங்களுக்கு விசயமே தெரியாதே?

காசிணி: அவருக்கில்லே பிரெசிடென்ட் பட்டம் குடுத்து கௌரவிச்சிருக்கிறார்.

எலிங்கா: அவரை பிரெசிடென்ட் மூக்குள்ளவையெல்லாற்றையும் தலைவனா நியமிச்ச 'மூக்க மூக்காய மூக்கலாதி வித்தகசூர கலாபிரபோ' எண்ட பட்டத்தையும் குடுத்து...

காசிணி: பிரெசிடென்ட் தன்ற கையாலேயே கோல்ட் மெடலையும் அவற்றை கழுத்தில போட்டிருக்கிறார்...

மூக்கரின் தாயார்: என்ற அம்மா எச்சி, இப்பிட்யும் நடக்குதே? நம்பவே முடியேல்ல...

காசிணி: மேடையில் அவர் பிரெசிடென்டுக்கு கைகுலுக்க கையை நீட்ட... பிரெசிடென்ட் கைகுலுக்க வேயில்லை...

மூக்கரின் தாயார்: ஐயய்யோ.. இது என்ற மகனுக்கு பெரிய அவமானம்..

எலிங்கா: அப்பிட்யெல்லாம் இல்லை... (நீளமாக இழுத்துச் சொல்கின்றார்) பிரெசிடென்ட் அவரிண்டை நோஸை செல்லமாய்... செ..ல்..ல.. மா..ய்... அப்பிடி கி..ள்..ளி..ன..வ..ர்...

மூக்கரின் தாயார்: மம்ம் ஆகலும் அழுக்காத... புல்லரிக்குது...

எலிங்கா: மூண்டு நாளா எல்லா டி.வி யிலயும்... இதைத்தானே திரும்பத் திரும்ப... திரும்பத் திரும்ப... திரும்பத் திரும்ப காட்டுறாங்கள்...

காசிணி: மாமி, எனக்கென்னவோ இந்த விசயத்தில ஏதோ ஒரு பின்னனி இருக்கலாம் என்றுற சஸ்பிஷன் இருக்கு. நாங்கள் வெரி கெயார் புலா இருக்கவேணும்...

எலிங்கா: பின்னனி ஒண்டும் இல்லை... அவர் முன்னனிக்கு போகப் போறார்...

மூக்கரின் தாயார்: என்னடியிது? ஒருத்தி பின்னனி எண்டிறாள்? ஒருத்தி முன்னனி எண்டிறாள்? என்னடி குழப்புறீங்கள்?

எலிங்கா: இதுல எந்தக் குழப்பமுமே கிடையாது. எல்லாமே தெளிவாய்

இருக்கு... அவரை ஆளும் கட்சி, தங்கட கட்சியில சேர்க்கவேணும் எண்டு ஆசைப்படுது. ஆனா அது எங்களுக்கு நல்லதில்லை... அது ஊழல் அரசு எண்டு மக்களிடடை பேரெடுத்த அரசு... அவர் எதிர் கட்சியில சேர்றதுதான் எங்களுக்கு நல்லது...

காசினி: எங்களுக்கு எண்டு சொல்லாத... உனக்கு நல்லது எண்டு சொல்லு. எனக்கு கண நானா ஒரு சந்தேகம் இருந்துகொண்டுதான் இருந்தது. இப்ப நல்ல தெளிவாய் விளங்கிற்றுது.

எலிங்கா: என்னடி? என்னடி தெளிவா விளங்கினது உனக்கு?

காசினி: நீ எதிர்க்கட்சிக்கு விலை போயிற்றாய் எண்டிறதுதான் நல்ல தெளிவாய் தெரிஞ்சு போச்சு...

எலிங்கா: என்னையே விலை போய்யிட்டான் எண்டிறா? அவர் வரட்டும்... உன்ற சீட்டைக் கிழிக்கிறன்...

காசினி: கிளிப்பியோ? அதையும் பாப்பம். கிளியிறது உன்ற சீட்டாத்தான் இருக்கும் தெரியுமே.

மூக்கனின் தாயார்: (மிகக் கோபமாக ஆங்கிலத்தில் பேசுகின்றார்) ஸ்டொப் இட். சட் யுவர் மவுத் கேள்ஸ். ஐ டோன்ட் வோண்டு கியர் ஒல் தீஸ் நொன்சன்ஸ் டோக்... (திடீரென நீளமூக்கரின் அம்மா ஆங்கிலத்தில், அதுவும் கோபமாகக் கதைத்ததும், இரண்டு பெண்களும் திகைத்துப் போய் நிற்கின்றார்கள்)

மூக்கனின் தாயார்: (மிக அமைதியாக) இங்கிலீஷ் சரியா வருகுதே? (இன்னமும் அதிர்ச்சி) விலகாத முகத்தோடு, சரி என்று இரண்டு பெண்களும் தடையாட்டுகின்றனர்)

மூக்கனின் தாயார்: சரி, சரி, மூக்கன் வரட்டும். கட்சியில சேர்றது விலகிறது எல்லாம் அவன் வந்தபிறகு பாப்பம்... வர்றவரைக்கும் கம்

மெண்டு இருக்கோணும் விளங்குதே? (பெண்கள் இருவரும் சரி என்று சொல்ல, இந்த சமயத்தில் மிகுந்த களைப் போடு நீளமூக்கர் உள்ளே வருகின்றார்.)

நீளமூக்கர்: நானோ? நான் ஏன் கட்சியில சேரோணும்? எனக்கு சரியான களைப்பா இருக்கு.

மூக்கனின் தாயார்: ஆளும் கட்சிக்காரர் கேட்கிறாங்கள்... சேர். சேர் எண்டு. ஆனா இந்தப் பெட்டை வேற ஒண்டு சொல்லுது... ஒண்டும் விளங்குதில்லை (எலிங்காவை காட்டுகின்றார்).

எலிங்கா: நீளமூக்கர் என்னை விரும்பினால், எனது அபிப்பிராயங்கள் அவருடைய பெருவளர்ச்சிக்கு உதவும் என்று நம்பினால் எதிர் கட்சியில் சேரவேண்டும்... அங்கு மிக வளமான எதிர்காலம் உங்களுக்கு உண்டு.

நீளமூக்கர்: (தனது மற்ற செயலாளரான காசினியைப் பார்த்து) நான் என்ன செய்யவேணும்? எனக்கு நித்திரை வருகுது.

காசினி: (நீள மூக்கரின் மனநிலையைப் புரிந்துகொண்டு, உரத்த குரலில்) ஏன் சேரவேண்டும்? தேவையே இல்லை. இந்த நாட்டு மக்கள் எல்லோருமே... ஆண்கள் பெண்கள், முதலாளிகள் தொழிலாளிகள், கருணை உள்ளவர்கள், கடத்தல் காரர்கள் என்று எல்லோருமே... எல்லோருமே... நீள மூக்கருடன் தான் இருக்கின்றார்கள். ஏதாவது கட்சியில நீள மூக்கர் சேர்ந்தால் அது தேசிய ஒருமைப்பாட்டை பிளவுபடுத்திவிடும்.

நீளமூக்கர்: (தாயாரைப் பார்த்து, குழப்பத்துடன்) இவள் என்ன சொல்லுறாள்?

மூக்கனின் தாயார்: அவள் சரியாத்தான் சொல்லுறாள். நீ போய் படு ராசா (எலிங்கா கோபமாய் வெளியேறுகின்றார்)

மூக்கனின் தாயார்: இட்ட உறவு எட்டே நாளைக்கு, நக்கின உறவு நாலே நாளைக்கு எண்டிறது சரியாத்தான் இருக்கு. எட்டி உதைஞ்சுபோட்டு போகுது இந்த பெடிச்சி...

மேடையில் இருந்த தொலைகாட்சியில் செய்திகள் ஒளிபரப்பாகின்றது. தொலைகாட்சி அறிவிப்பாளர் செய்தியை வாசிக்கின்றார். திடீர் செய்தியை கேட்டு மேடையில் இருந்தவர்கள் எல்லாம் தொலைக்காட்சி பெட்டியின் முன் அமர்கின்றனர்.

அறிவிப்பாளர் (ஆள் 5): அரசியலில் திடீர் பரபரப்பு, திரு. நீளமூக்கன் நாட்டு மக்களை ஏமாற்றி வந்திருக்கின்றார் என பெரும் குற்றச்சாட்டு. இதனால் அரசாங்கம் கவிழுமா என்று அரசியல் அரங்கில் கேள்வி!

எலிங்கா: (ஒளி பொட்டு விழுகின்றது. அவர் தனது கருத்தை சொல்கின்றார்) நீளமூக்கர் இதுநாள்வரை எல்லாரையும் திட்டமிட்டு ஏமாற்றிக் கொண்டு வந்துள்ளார். தன்னுடைய நடிப்பில் என்னையும் ஒரு பகடைக்காயாக பயன்படுத்தி விட்டார். உண்மையில் அவருக்கு மூக்கே இல்லை... அவர் வைத்திருப்பது ரப்பரால் ஆனமூக்கு.

அறிவிப்பாளர் (ஆள் 5): என்று நீளமூக்கரின் செயலாளர்களில் ஒருவரான எலிங்கா பத்திரிகையாளர்களை சந்தித்து அறிக்கை கொடுத்துள்ளார்.

அறிவிப்பாளர் (ஆள் 5): எதிரிக்கட்சி தலைவர் திரு. உண்மையப்பன் கட்சிக் காரியாலயத்தில் ஊடகிய லாளர்களைச் சந்தித்து இது தொடர்பாக கூறும்போது -

உண்மையப்பன் (ஆள் 1): (உண்மையப்பன் மீது ஒளி பொட்டு விழுகின்றது. அவர் தனது கருத்தை சொல்கின்றார்) 'இன்றைய அரசு, ஒரு பவே மோசடிக்காரருக்கு பட்டம் வழங்கி மோசடிக்கு துணை போயுள்ளது என்பது, இது நாட்டுக்கும், நாட்டு மக்களும் ஒரு பலத்த அவ

மானம். இது ஒரு கூட்டு மோசடி. இதனால் தேசிய நலனுக்கே குந்தகம் ஏற்பட்டுள்ளது. இது தொடர்பாக பாராளுமன்றத்தில் அரசாங்கத்தின் மீது நம்பிக்கையில்லா தீர்மானம் கொண்டுவரப்படுகின்றது. எல்லா எதிர்க்கட்சிகளும், அத்தோடு நாட்டுக்கு விசுவாசமான அரசாங்க கட்சி எம்.பீ.க்களும் ஒன்றினைந்து இந்த ஆட்சியை அகற்ற வாக்களிக்க வேண்டும். அதுமட்டுமல்ல எத்தகைய தடைகள் இருந்தாலும் நீள மூக்கனை ஆயிரம் கோடி சொத்துக்கள் பறிமுதல் செய்யப்பட்டு மக்களுக்கு இலவசமாக வழங்கப்பட வேண்டும்.

அறிவிப்பாளர் (ஆள் 5): என்று எதிர்கட்சித் தலைவர் திரு. உண்மையப்பன் தெரிவித்துள்ளார். இது பற்றி திரு. நீளமூக்கரின் கருத்தை அறிவதற்காக நாம் அவரது மாளிகைக்கு சென்ற போது...

காசினி: (காசினியின் மீது ஒளி பொட்டு விழுகின்றது. அவர் தனது கருத்தை சொல்கின்றார்)... 'அன்புள்ளம் கொண்ட நாட்டு மக்களே, குடி மக்களே... அவள் சொன்னது பச்சைப் பொய்... நீளமூக்கர் அவர்கள் அவளைக் காதலிக்க வில்லை என்ற ஒரே காரணத்திற்காக இப்படி பழிவாங்குகின்றாள். நீளமூக்கரின் புகழையும், செல்வத்தையும் தன்னோடு வைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்ற பேரவாவில் விளைந்த பொய் அது. அவளுடைய தாத்தாவக்கு ஒன்று விட்ட தாத்தாவின் பூட்டனாரின் சம்பந்தியின் மகன் ஒருவர் எதிர்க்கட்சியில் இருக்கின்றார். அவர்களுடைய கூட்டுச் சதிதான் இது. அவர்களின் உண்மையான நிறத்தை தோலுரித்துக் காட்டுவேன்.

நீளமூக்கர் அவர்களின் மிக நம்பிக்கையான செயலாளர் நான்தான். எனது இதயம் உள்ளே துடித்துக் கொண்டிருப்பது எவ்வளவு உண்

மையோ அதே போல அவருடைய மூக்கும் உண்மையானதே. அவருடைய மூக்கு ரப்பரால் ஆனதல்ல. இந்த இக்கட்டான நிலையில் நீளமூக்கரை ஆதரிக்கின்ற, அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை வைத்துள்ள மக்களும், மற்றும் இந்து, முஸ்லீம், கிறிஸ்தவ, பௌத்த மற்றும் இன்னோரன்ன அற்புதமான மதங்களைச் சார்ந்த அமைப்புகளும் நீடுழி வாழ வேண்டும் என்று நீளமூக்கர் வாழ்த்துகின்றார்.

அறிவிப்பாளர் (ஆள் 5): இதே சமயம் 'இது ஒடுக்கப்பட்ட தலித்துக்களுக்கு எதிரான சதி. இதை நாம் எந்த வகையிலும், எந்த இடத்திலும் சந்திப்போம். முறியடிப்போம், என்று மாக்கிய ஜனநாயக முற்போக்கு தலித் முன்னணியின் புரட்சிகர அணியின் நிறுவனரும், தலைவரும், செயலாளருமான ஜாதிலிங்கம் எச்சரித்துள்ளார்.

அறிவிப்பாளர் (ஆள்5): இந்தச் செய்திகளை அடுத்து நாட்டின் பல பாகங்களிலும் மக்கள் மத்தியில் கொந்தளிப்பு ஏற்பட்டுள்ளது. பல இடங்களில் கலவர நிலைமை ஏற்படலாம் என்பதால் இராணுவம் உதவிக்கு அழைக்கப்பட்டுள்ளது என்று பொலீஸ் மா அதிபர் திரு நாட்டிய சுந்தரம் தெரிவித்துள்ளார்.

நாட்டு நிலைமை இவ்வாறு மிகுந்த பதட்டமாக இருக்கின்ற காரணத்தால் ஜனாதிபதி தனது வெளி நாட்டு சுற்றுலாப் பயணத்தை இரத்து செய்துள்ளார். அதே வேளை ஜனாதிபதி நாளை மாலை ஆறு மணிக்கு மக்களுக்கு ஒரு விசேட செய்தியை நேரடியாக சொல்லப் போகின்றார் என்று ஜனாதிபதியின் அலுவலக செய்திக் குறிப்பு தெரிவித்துள்ளது.

தொலைக்காட்சி அணைகிறது. மக்கள் பரபரப்போடு பேசிக் கொள்கின்றனர்.

மக்களில் ஒருவர் (ஆள் 1): அரசு வாகனங்

களுக்கு யாரோ நெருப்பு வைச்சிட்டாங்களாம்... டவுனில் ஒரே பொலீசும் ஆமியும்... ஐம்பது பேருக்கு மேலே அரஸ்ட் பண்ணி கொண்டுபோட்டாங்களாம்...

மக்களில் ஒருவர் (ஆள் 6): இரயில் தண்டவாளத்துக்கு குண்டு வைச்ச தால இரயிலுகள் ஒண்டும் ஓடேல் லையாம்...

மக்களில் ஒருவர் (ஆள் 4): எதிர்க்கட்சி தலைவரினட காரை வழி மறிச்சு தாக்குறதுக்கு ஒரு கும்பல் முயற்சி செய்ததாம். இராணுவம் வந்த தாலை. கும்பல் ஓடிட்டுதாம்...

மக்களில் ஒருவர் (ஆள் 1): (மிகப் பதட்டமாக) நீளமூக்கரை ராவோட ராவா கைது செய்திட்டாங்களாம்...

மக்கள் எல்லோரும்: என்ன?

மக்களில் ஒருவர் (ஆள் 5): ஐய்யய்யோ?

மக்களில் ஒருவர் (ஆள்4): ஆயிரம் பொலிஸ் காரங்கள். ஆமிக்காரங்களோட. டாங்கிகளோட வந்து வீட்டை சுத்தி வளைச்சு நீளமூக்கரை கைது பண்ணினவங்களாம்.

மக்களில் ஒருவர் (ஆள்1): எல்லாம் இனிச்சரி... அழிஞ்சுது போ...

மக்களில் ஒருவர் (ஆள்6): அதுதான் இந்த கலவரங்கள்... கோயில், குளம், சாமி சாப்பாடென்று என்ன மாதிரி இருந்தபூமி... இப்பிடியாப் போச்சு... இனி இது எங்க போய் முடியும்? யாருக்குத் தெரியும்.

மக்களில் ஒருவர் (ஆள்5): (பதட்டமாக) ஆறுமணியாகுது... ஆறுமணியாகுது... கதையை விட்டுட்டு யாராவது டி.வி.யை போடுங்கோ.

ஒருவர் தொலைக்காட்சியைப் போடுகின்றார். அதில் சமையல் செய்வது பற்றிய உரையாடல் நடக்கின்றது.

சமயல் குறிப்பு சொல்லும் பெண்: ஒரு கூர்மையான கத்தியை எடுக்க வேண்டும். அதை மிகக் கவனமாக பாவித்து வெண்டிக்காயை மிகச்

சமமாக இரண்டாகப் பிளக்க வேண்டும். பிளந்த வெண்டிக் காய்க்கு... மிளகு, உப்பு, மஞ்சள், சிறிது மிளகாய் தூள் சேர்த்து பிரட்ட வேண்டும். பிறகு இந்த வெண்டிக்காய்களை பதினைந்து நிமிடத்திற்குப் பின்னர்... நன்கு கொதித்த எண்ணெயில் இட்டு பொரித்து எடுக்க வேண்டும். மிக சுவையான பிளந்த வெண்டிக்காய் பொரியல் கிடைக்கும். இதை பாசுமதி அரிசி சோற்றுடன் பரிமாறலாம். டயற்றிங்கில் இருப்பவர்கள் தனியாகவே இந்த பொரியலை சாப்பிட மிக சுவையாக இருக்கும்.

(இந்த உரையாடல் நடந்து கொண்டு இருக்கும் போதே, மக்கள் மத்தியில் குழப்பம். மக்களில் ஒருவர் பேசுகின்றார். அதே சமயம் தொலைக்காட்சியில் நடந்து கொண்டிருக்கும் உரையாடலும் தொடர்கின்றது).

மக்களில் ஒருவர் (ஆள் 2): உதென்ன போகுது டி.வி.யில்?

மக்களில் ஒருவர் (ஆள் 1): யாராவது சனலை மாத்துங்கேடா (யாரோ தொலைக்காட்சி சனலை மாத்துகின்றார்கள். தொலைக்காட்சியில் ஜனாதிபதி உரையாற்றிக் கொண்டிருக்கின்றார்).

மக்களில் ஒருவர் (ஆள் 6): ஜனாதிபதி பேசறார். ஜனாதிபதி பேசறார். சத்தம் போடாதேங்கோ சத்தம் போடாதேங்கோ கேப்பம்.

ஜனாதிபதி: ...எனவே என் பாசத்திற்கும், அன்புக்கும் உரிய மக்களே நீங்கள் அனைவரும் அமைதி காக்க வேண்டும்.

என் உயிரையும், உள்ளத்தையும், இந்தப் பதவியையும் விட தேசத்தின் நலனே முக்கியமானது என்கின்ற மிக உயர்வான காரணத்தால், இதை விட இனி வேறு வழி ஏதும் இல்லை என்ற நிலையில் சில தவிர்க்க முடியாத முடிவுகளை எடுக்க வேண்டிய நிலைமைக்கு இந்த நாடு தள்ளப்பட்டுள்ளது. இதை இந்த நாட்டின் ஜனநாயகக் காவலர்களான மக்கள்

புரிந்துகொள்வார்கள் என்ற நம்பிக்கை எனக்குத் திடமாக உள்ளது.

பாசத்திற்குரியவர்களே, தேசிய நலனுக்கே குந்தகம் ஏற்பட்டுள்ளது. இது தொடர்பாக பாராளுமன்றத்தில் அரசாங்கத்தின் மீது நம்பிக்கையில்லா தீர்மானம் கொண்டு வரப்படுகின்றது. என்றெல்லாம் புரளிகளை எதிர்கட்சியினர் கிளப்பி விட்டுள்ளனர். பாராளுமன்றம் அடுத்து வரும் மூன்று மாதங்களுக்கு கூட்டப்படமாட்டாது. அது ஒத்திவைக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த ஒத்திவைக்கும் முடிவு கௌரவ சபாநாயகர் அவர்களால் எடுக்கப்பட்ட ஜனநாயக ரீதியான முடிவாகும். பாராளுமன்றமே கூட்டப்படாத நிலையில் எப்படி அரசின் மீது நம்பிக்கையில்லா பிரேரணை சாத்தியமாகும்? ஜனநாயக நாட்டில் இது சாத்தியமில்லை என்பதை மக்களாகிய நீங்கள் அறிவீர்கள்.

அத்தோடு போலி ஜனநாயகம் பேசுகின்ற இந்த ஏமாற்று சக்திகளை நீங்கள் இனம் கண்டு கொண்டிருப்பீர்கள் என்றும் நம்புகின்றேன். ஆனால் இதற்காக உணர்ச்சிவசப்பட்டுவிடக் கூடாது. மக்கள் அமைதி காக்க வேண்டும். மக்கள் அமைதியாக இருப்பது தான் ஜனநாயகத்துக்கு நல்லது. ஜனநாயகம் செழிப்பதுதான் மக்களுக்கு நல்லது.

நாடு இன்று ஒரு இக்கட்டான நெருக்கடியில் சிக்கிக் கொண்டுள்ளதை நாம் அனைவரும் ஏற்றுக் கொள்ளத்தான் வேண்டும். இதில் இருந்து நாம் மீளவேண்டும். அதற்காக... அந்த ஒரே காரணத்திற்காக சட்டம் தனது கடமையை செய்துள்ளது. 'நீளமூக்கர்களின் தலைவர்' கைது செய்யப்பட்டுள்ளார். அவர் இரவோடு இரவாகவே நீதிபதியின் முன் நிறுத்தப்பட்டு தற்போது சகல வசதிகளோடும் தடுப்புக் காவலில்

வைக்கப்பட்டுள்ளார். அவர் மீதான பரிசோதனை வழக்கு கூடிய சீக்கிரம் நடைபெறும்.

நாற்பத்தி எட்டு நாடுகளை பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் மருத்துவ நிபுணர்கள் 'நீளமூக்கரின் தலை வரை' பரிசோதிப்பார்கள். உலகின் அனைத்து பத்திரிகைகளின் செய்தி யாளர்களும், இதில் கலந்து கொள் வார்கள். நடப்பதனைத்துமே பட மெடுக்கப்பட்டு உலகின் உடனடிப் பார்வைக்கு வைக்கப்படும். மக்கள் அமைதி காக்க வேண்டும்”.

ஜனாதிபதியின் பேச்சு முடிகிற கட்டத்தில் மேடையின் ஒரு புறம் ஒரு தள்ளு நாற்காலியில் நீளமூக்கர் கொண்டுவரப்படுகின்றார். அவரைச் சுற்றி வெள்ளை உடை அணிந்த மருத்துவ நிபுணர்கள் நிற்கின்றார்கள். அவர்கள் நீளமூக்க ரின் நாடித்துடிப்பு, இரத்த அழுத்தம்... என்று முதலில் பரிசோதிக்கின்றனர். நீளமூக்கரின் காதில் ஏதோ சொல்கின்றனர். அதற்கு நீள மூக்கர் ஏதோ பதில் சொல்லுகின்றார். பின்னர் ஒரு மருத்துவ நிபுணர் ஒருபூதக் கண்ணாடி யால் நீள மூக்கரின் மூக்கை ஆராய்கின்றார். அதைத் தொடர்ந்து இன்னும் சில மருத்துவ நிபுணர்கள் அப்படியே செய்கின்றனர். ஒரு நிபுணர் நீளமூக்கரின் மூக்கு துவாரத்தை மூடிப் பிடிக்கின்றார். உடனே நீள மூக்கர் சுவாசிப்பதற் காக தன் வாயை அகலத் திறக்கின்றார். நிபுணர்கள் அதில் திருப்தி அடைந்தது போல் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்து தலையாட்டுகின் றனர். பின்னர் இன்னொரு மருத்துவ நிபுணர் மிகப்பெரிய ஒரு கத்தியை எடுத்து மற்றவர் களிடம் காட்டுகின்றார். அவர்கள் ஏதோ சொல்கின்றார்கள். அந்தக் கத்தியை ஒரு நிபுணரிடம் கொடுக்கின்றார். பின்னர் ஒரு மிகப் பெரிய ஊசியை எடுத்து மற்றவர்களிடம் காட்டுகின்றார். அவர்கள் அது தான் சரி என்பது போல தலையாட்டுகின்றார்கள். ஊசியை எடுத்தவர் நீள மூக்கரின் மூக்கின் நுனியில் குத்துகின்றார். ஆச்சரியப்படும் விதமாக நீளமூக்கரின் மூக்கில் இருந்து ஒரு துளி இரத்தம் வருகின்றது. அதை ஏனைய மருத்துவ நிபுணர்களுக்கும், ஜனாதிபதிக்கும் நிபுணர் காட்டுகின்றார். நிபுணர்கள் தங்களுக்குள் பேசிக்கொண்டு முடிவை அறிவிக்கின்றனர்.

மருத்துவ நிபுணர் 2: ஆ ரத்தம். ரத்தம்தான்.

மருத்துவ நிபுணர் 1: எமது கடுமையான பரிசோதனைகளின் பின்னர் இறுதி யாக நாங்கள் கண்டு பிடித்துவிட் டோம். நீளமூக்கரின் இந்த மூக்கு இரப்பரால் ஆனது அல்ல... இது உண்மையிலேயே உண்மையான உண்மை மூக்கு.

(நீளமூக்கரின் செயலாளர் காசினி மகிழ்ச்சியாக நீளமூக்கரின் நுணி மூக்கில் முத்தம் இடுகின் றார். கரவொலி எழுகின்றது. நீளமூக்கர் வாழ்க, நீளமூக்கர்களின் தலைவர் வாழ்க என்ற கோசங்கள் எழுகின்றன).

ஜனாதிபதி: எல்லா உண்மைகளும் உலகத் திற்குத் தெளிவுப்படுத்தப்பட்டுள் ளது. நீளமூக்கரின் முக்கியத்துவம், அவசியம், நாட்டு மக்களுக்கு அவரு டைய தேவை என்பன கருத்திற்கு எடுக்கப்பட்டு, அவரை மூக்குள்ள வர்கள் நல அமைச்சராக நியமிக்கின்றோம். மக்கள் அமைதி காக்க வேண்டும். மக்கள் அமைதிகாக்க வேண்டும். மக்கள் அமைதிகாக்க வேண்டும்.

எதிர்க்கட்சித் தலைவர் உண்மையப்பன்: பொய்மை எப்படி தொடர்கிறது என்று பாருங்கள். இந்தப் பரி சோதனையே போலியானது. நாங்கள் ஆட்சிக்கு வந்ததும் இந்த வழக்கு. இந்தப் பரிசோதனை மறுபடியும் நடத்தப்படும். நீளமூக்கர் உண்மையான நீதியின் முன் நிறுத்தப்படுவார். அவருடைய பொய் மூக்கு அறுத்து எறியப்படும்.

மக்களில் ஒருவர் (ஆள் 3): இந்தக் கதைக்கு முடிவே கிடையாதே?

மக்களில் இன்னொருவர் (ஆள் 5): அழிஞ்சு கொல்லையில் குதிரை மேயஞ்சா லென்ன? கழுதை மேயஞ்சா லென்ன? வேணுமெண்டா வேரி லும் காய்க்கும் வேண்டாவிட்டால் கொம்பிலும் காய்க்காது?

மக்களில் ஒருவர் (ஆள் 3): அது சரிதான்.

மக்களில் இன்னொருவர் (ஆள் 5): செக் கிழுக்கிற மாடு வண்டில் இழுக்காது.

பதிவுகள்.காம்

www.pathivukal.com

அனைவருடனும் அறிவினைப் பகிர்ந்துகொள்வோம்!

கதை, கவிதை, கட்டுரை, நாவல், மொழிபெயர்ப்பு, கலை இலக்கிய நிகழ்வுகள் பற்றிய தகவல்கள், சூழல், அறிவியல், நூல் அறிமுகமும் விமர்சனமும், சினிமா, அரசியல் என பல்வேறு விடயங்களைத் தாங்கி வரும் பதிவுகள்.காம், ஆஸ்திரேலியாவிலிருந்து அமெரிக்காவரை உலகளாவியரீதியில் வாசகர்களைக் கொண்டது.

ஆசிரியர்: **வ. ந. கிரிதரன்**

மின்னஞ்சல் முகவரி: ngiri2704@rogers.com

எமது திரைக்கலையின் பரிமாணம்

கனடியத் தமிழ்த் திரைப்பட முயற்சிகள் பற்றிய
ஒரு பார்வை

இரண்டாயிரத்துப் பன்னிரெண்டாம் ஆண்டு தொடங்குகையில், கனடாவில் வாழும் தமிழர்களின் திரைப்பட முயற்சி இருபது வருட வரலாற்றைக் கடக்கிறது. நாற்பது நிமிடங்களுக்கு மேற்பட்டவற்றை முழுநீளத் திரைப்படங்களாய் கணிக்கலாம் என்ற கனடியத் தமிழ்த் திரைப்பட மேம்பாட்டு மையத்தின் தரவின் பிரகாரம் இதுவரை நாற்பத்தொரு முழுநீளத் திரைப்படங்கள் வெளிவந்திருக்கின்றன. இந்தக் கணக்கு வழக்குகள் இங்கு வாழும் தமிழர்கள் எவருக்கும் தெரிந்திருக்காது. ஏன், இந்தத் திரைப்படங்களைத் தயாரித்தவர்களுக்கே இந்தப் புள்ளிவிபரம் தெரிந்திருக்காது. இத்தகைய நிலையில்தான் எமது திரைப்பட முயற்சிகள் இருக்கின்றன. ஆனாலும் வருடத்திற்கு இரண்டு என்ற விகிதத்தை வென்றுவிடும் வகையில்

அருண் சிவகுமாரன்

திரைப்பட முயற்சிகள் தொடர்ந்தும் பலராலும் மேற்கொள்ளப்பட்டுக் கொண்டே இருக்கின்றன. இது பற்றியாவது இங்கு வாழும் தமிழ் மக்களுக்குத் தெரியுமா என்றால், அதுவும் இல்லை. ஏனென்றால் இவை பலவும் இவர்களிடம் சென்றடையவில்லை என்பதால் அதுபற்றி அவர்களுக்கும் அக்கறையில்லை. இத்தகைய பாராமுகத்திற்குப் பலதரப்பாலும் பல பரிமாணங்களுடன் சொல்லப்படும் காரணங்களும் இருக்கின்றன.

இந்தியாவிலிருந்து தமிழ்த்திரைப்படங்கள் வெளிவருகின்றபோது, எம்மிடமிருந்து ஏன் இந்த முயற்சியென்ற கேள்வி எழுப்பப்படும் போதெல்லாம், தம்மையே தரந்தாழ்த்திக் கொண்டு எம்மவர்களிடமிருந்து இத்தகைய கேள்விகள் ஏன் வருகின்றன என்ற எதிர்க் கேள்வியும் எழுகின்றது. நாங்கள் என்ன சபிக்கப்பட்டவர்களா? நாமும் தமிழ்த் திரைப்பட நீரோட்டத்தில் கலந்திடக் கூடாதா? இத்தகைய கேள்விகளுடன்தான் எமது திரைப்பட முயற்சிகள் ஆரம்பித்திருக்கின்றன.

1992இல் வெளியான 'அன்பூற்று' என்ற திரைப்படத்திலிருந்து 2011 டிசம்பரில் வெளியான 'ஸ்ரார் 67' திரைப்படம் வரையான நாற்பத்தொரு திரைப்படங்கள் மட்டுமல்ல, தயாரிக்கப்பட்டு வெளிவராமலோ, குறையில் தடைப்பட்டோ முடங்கிப்போன இன்னும் பல திரைப்படங்கள் எல்லாமே அந்த ஆதங்கத்தின் வெளிப்பாடுகள்தான். இதனைச் சொல்லும்போது தொன்னிந்தியத் தரத்திற்கு ஈடாக எமது திரைப்படங்கள் வெளிவருகின்றனவா என்ற கேள்வி தொடுக்கப்படுகின்றது. தரம் என்று இவர்கள் எதைச் சொல்கிறார்கள்? படச்சுருளிற்கு ஈடான துல்லியத்தையா? தொழில்நுட்ப நேர்த்தியையா? பெரும் பொருட்செலவில் காட்டப்படும் டாம்பீகமான பின்புல காட்சி அமைப்பையா? கணினித் தொழில் நுட்பச் சித்து விளையாட்டுகளையா? இவை எதனையும் நம்பி எடுக்கப்படுவ தல்ல உண்மையான சினிமா. எமது மக்களின் தமிழ் சினிமா நுகர்வு அதனைப் புரிந்து கொள்ளாதவாறு மலின சினிமாவாக தொடர்ந்தும் பழக்கப்படுத்தப்பட்ட

டுள்ளதால்தான் எம்மிடம் இருந்து இத்தகைய கேள்விகளும் எழுகின்றன. தமிழ் நாட்டிலிருந்து ஆண்டுக்கு நூற்றுக்கணக்கான திரைப்படங்கள் வெளியாகின்றன. அவையெல்லாம் எமது பார்வைக்கு வந்து சேர்கின்றனவா? பார்வைக்கு வந்து சேராமலே போய்விடுகின்ற எத்தனையோ திரைப்படங்களின் தரத்தைவிட எமது படைப்புகள் தரமானவையே. அதை விட்டுவிட்டு மிகவும் நேர்த்தியாகவும், பிரபல்யமகவும் இருக்கும் திரைப்படங்களுடன் எமது படைப்புகளை ஏன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கிறீர்கள்? 'அவை எமது படைப்புகள்' என்ற தேசிய உணர்வும் அவற்றுக்கு ஆதரவு கொடுக்க வேண்டும் என்ற சுதேச எண்ணமும் ஏன் எமது மக்களுக்கு அல்லாது போயிற்று என்ற கேள்விகளும் எம் படைப்பாளிகள் தரப்பில் இருந்து வைக்கப்படுகின்றன. இந்தத் தர்க்கங்களுக்கு இடையே எமது சினிமா எத்தகைய நிலைப்பாட்டில், எந்தப் படிமுறை வளர்ச்சியில் இருக்கின்றது என்பதை சீர்தூக்கிப் பார்ப்பதே ஆரோக்கியமான சினிமாவை நோக்கிய எமக்கான பார்வையாக இருக்கும்.

காலம் கலைத்துப்போட்ட வரலாற்றில் கனடாவின் தரையில் ஒதுங்கிய நாம் எமது அபிலாசைகள் பலவற்றையும் சுமந்தவர்களாகவே இருக்கின்றோம். அதில் சினிமா படைக்கவேண்டும் என்ற ஆசையும் ஒன்று எம்மால் ஆனதை எமது வசதிக்குத் தகுந்த படி செய்திருக்கிறோம் என்பதைத்தான் இதன் சாரமாக இப்போதைக்குச் சொல்ல முடியும். இந்த முயற்சிகள் பலவும் எம்மீது அதீத ஆளுமை செலுத்திக் கொண்டிருக்கும் தமிழ்நாட்டுச் சினிமா மோகத்தினதும், தாக்கத்தினதும் வழித்தடத்தினில்தான் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன என்பது மறுக்க முடியாத உண்மை. உலகில் சினிமா தோன்றியதன் ஊற்றுக்கண் எதுவோ அது போலவே இந்திய சினிமாவின் வளர்ச்சியும் நாடகங்களைப் படம்பிடிப்பதிலிருந்தே ஆரம்பித்திருக்கிறது. மேற்கு நாடுகளில் இந்நிலை முற்றிலுமாகவே மாறி சினிமா ஒரு தனிக் கலையாக ஆகிவிட்ட போதும், இந்தியாவில் குறிப்பாக நாம் பின்பற்றும் தென்னிந்தியச் சினிமாவில்,

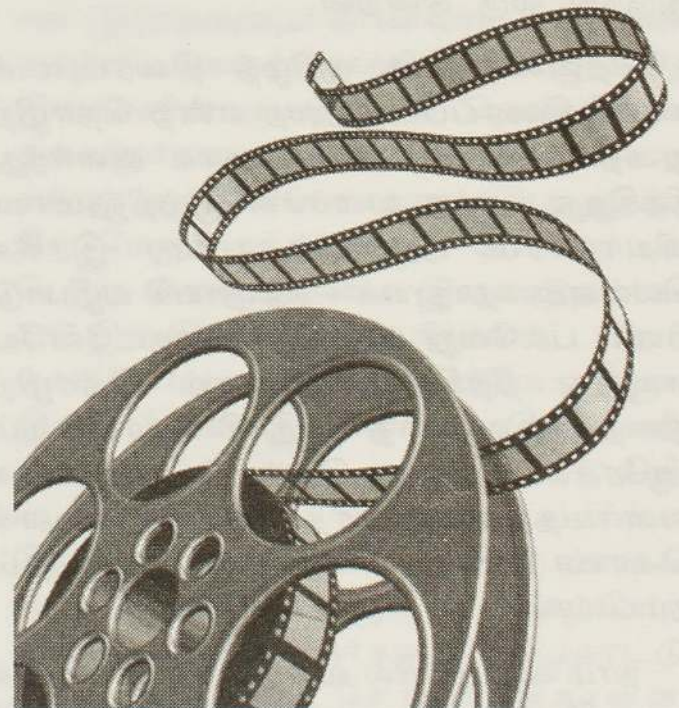
ஏதோவொரு வகையிலேனும் நாடகத்தின் பாதிப்புகள் இன்னும் இருந்துகொண்டே தான் இருக்கின்றன. இதன் தொடர்ச்சியையே கனடியத் தமிழ்ச் சினிமாவின் வரலாற்றிலும் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. 'அன்பூற்று' திரைப்படத்தின் இயக்குனரான அ. முருகு என்ற அருளப்பா முருகேசுபிள்ளை அவர்கள் இலங்கையில் தன் மேடை நாடகத்தைப் படம்பிடிக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டவர். அதன் தொடர்ச்சியாக நாடகத்தின் பாணியிலேயே கனடாவில் அன்பூற்றைப் படமாக்கியிருந்ததுடன் தமிழ்நாட்டுத் திரைப்படப் பாணியிலேயே தனது நடிப்பையும் வெளிப்படுத்தியிருந்தார். அதில் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்ட பாடல்கள்கூட அனுமதி பெறப்படாது சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்ட தமிழ்நாட்டுத் திரைப்படங்களில் வெளியாகியிருந்த பாடல்களே. இதுவே அவரது அடுத்தடுத்த படைப்புகளான "ஏமாற்றம்", "நீரூற்று" போன்ற திரைப்படங்களிலும் தொடந்தன. இப்படித்தான் கனடிய தமிழ்த் திரைப்பட முயற்சிக்குக் கால்கோளிடப்பட்டது.

1995இல் ஸ்ரீமுருகன் அவர்கள் தயாரித்த "உயிரே உயிரே" திரைப்படத்தின் மூலம் வீடியோப் படப்பிடிப்பாளரான ரவி அச்சுதன் இயக்குனராகினார். ஆங்கிலக் குறுநாவலினை நகலாக்கி அச்சுதன் பிள்ளை அவர்கள் கதையாக பிரதி செய்திட்ட இத்திரைப்படத்தில், இலங்கையில் தயாரிக்கப்பட்ட பல திரைப்படங்களின் பல்வேறு பிரிவிலும் பரிச்சயத்தைக் கொண்ட பல்கலைக் கலைஞர் கே. எஸ். பாலச்சந்திரன் அவர்கள் திரைக்கதையையும் வசனத்தையும் எழுதினார். இத்திரைப்படம் பலரதும் நல் அபிப்பிராயத்தைப் பெற்றுக் கொண்ட போதும் எமக்கான தனித்துவத்தைப் பெற்றுக் கொடுக்கவில்லை. இந்திய பாணித் திரைப்படத்திற்கு இலங்கை நாடகப் பாணியிலான வசனம் எழுதி ஒப்பேற்றிய தோற்றத்தையே இது கொடுத்திருந்தது. ஆனாலும் இதன் படப்பிடிப்பு கல்யாணம், பிறந்தநாட்களுக்குப் படம் பிடிப்பது போன்ற தோற்றத்தைக் கொடுத்ததையும் மறுப்பதற்கில்லை. இந்த நிலைப்பாடு

கனடியத் தமிழ்த் திரைப்பட முயற்சிக்கு உறுதுணையாக இருந்ததைவிடப் பாதகமாய் அமைந்ததைத்தான் கண்டுகொள்ள முடிந்தது. கல்யாணம், பிறந்தநாள், பூப்புனித நீராட்டு போன்றவற்றைப் படம்பிடிப்பவர்கள் பலருக்கும் தாமும் திரைப்படம் எடுக்கலாம் என்ற ஆவலைக் கிளறியதாயும், அதன்பிரகாரம் படப்பிடிப்பாளராக இருந்தால் திரைப்படம் எடுக்கலாம் என்ற தோற்றப்பாட்டையும் இது ஏற்படுத்திவிட்டது. நல்லதொரு திரைப்படத்தைக் கொடுக்க இயக்குனர் அவசியமில்லை, ஒரு நல்ல படப்பிடிப்பாளர் இருந்தால் போதும் என்ற நிலைமையையும் இது தோற்றுவித்து விட்டது. இந்த நிலைமை இன்னும் தொடர்வதும் கவலைக்குரியது.

சினிமா என்பது பெரும் பொருட் செலவுக்குரியது என்பது யாவரும் அறிந்ததுதான். ஆனால், சினிமா எடுக்கும் தாகமுள்ளவர்கள் தம் உள்ளக் கிடக்கையை வெளிப்படுத்த தம் கைகளுக்கு எட்டிய

காலம் கலைத்துப்போட்ட வரலாற்றில் கனடாவின் தரையில் ஒதுங்கிய நாம் எமது அபிலாசைகள் பலவற்றையும் சுமந்தவர்களாகவே இருக்கின்றோம். அதில் சினிமா படைக்கவேண்டும் என்ற ஆசையும் ஒன்று.

வகையினதாக இருந்த வீடியோத் தொழில் நுட்பத்தை இதற்கு மாற்றீடாக வெளிப்படுத்தியதுதான் இன்றுவரையிலுமுள்ள எமது சினிமா முயற்சிகள். ஆனாலும் மக்களின் ஆதரவைப் பெறுவதற்காகவும் அவர்களிடம் எழும் கேள்விகளுக்கு விடைதரும் வகையிலான முயற்சிகளும் நடந்தேறித்தான் இருக்கின்றன. வீடியோப் படைப்பிலிருந்து படச்சுருள் முறையிலான திரைவெளியீடு முயற்சியாக ஜோஜ் இதய ராஜ் அவர்கள் 'தமிழ்மகன்' என்ற திரைப்படத்தை 34 மி.மீ படச் சுருளில் தயாரித்து இயக்கினார். அதைத் தொடர்ந்து இதே போன்று பி. காந்தி அவர்கள் தயாரிப்பில் "புனிதம்" என்ற 35 மி.மீ படச்சுருள்வகைத் திரைப்படத்தை ஜீவன்ராம் அவர்கள் இயக்கியிருந்தார். ஆனாலும் இரண்டும் சிறுபிள்ளை வேளாண்மைபோல் முடிந்து விட்டது. இத்திரைப்படங்களின் ஒலிச் சேர்க்கையில், படத்தொகுப்புத் தொழில் நுட்பத்தில், படப்பிடிப்பில், திரைக்கதையாக்கத்தில் பெரும் பிசகுகளுடனேயே இவை வெளியிடப்பட்டன. இப்போது இத்தகைய முயற்சிகள் கைவிடப்பட்டுள்ளன. அபரிமிதமாக வளர்ந்துள்ள தொழில் நுட்ப வளர்ச்சியால் படச்சுருள் முறையிலான சினிமா டிஜிற்றல் சினிமாவாக மாறி வருவது எமக்கும் வரப்பிரசாதமாக அமைந்து விட்டதால் இதன் பின்னான எமது சினிமா முயற்சிகள் சகலதும் டிஜிற்றல் வகையினதாகவே மட்டும் இருந்து வருகின்றன.

தென்னிந்தியத் தமிழ்த் திரைப்படக்கலை, திரைப்படத்துறை என்றதொழிற்றுறையாக பிரம்மாண்டமாக வளர்ந்து நிற்கிறது. அந்த வளர்ச்சி முற்றிலுமான வியாபாரம், அரசியல், பாமர இரசிக வெள்ளம், கதாநாயக - கதாநாயகி வழிபாடு என்ப பல்வேறு புற்றுநோய்களுடனேயே எழுந்து நிற்கிறது. ஆனால் தொழிற்றுறையாக வளராத எமது சினிமாவடிவம் ஆரோக்கியமான தொழிற்றுறையாக வளர்வதற்கான சாத்தியப்பாடுகளைக் கொண்டுள்ளது என்பதை மட்டும் நம்பலாம்.

நாம் கனடாவில் வாழுகின்ற வாய்ப்புக்கூட இதற்கு பலமாகவே இருக்கப்போகி

றது. இங்கும் வியாபாரப் போக்கு தலைகாட்டுமுன்பே ஆரோக்கியமான வழியில் பலப்படுவதே பிரதானமாகிறது. இந்தப் போக்கில்தான் எமது திரைப்பட முயற்சிகள் இடம்பெற்றிருக்கின்றன. வியாபார நோக்கம் அற்ற சினிமாத் தாகம் அல்லது சினிமா ஆவல்தான் எமது சினிமாக்களின் தயாரிப்புகளுக்கு வழி கோலியிருக்கிறது.

இதனால் சினிமாக்கலையில் தீரா முனைப்புகொண்ட பலர் இதில் இறங்கியிருக்கிறார்கள். வைத்திய கலாநிதியான ஜோன் பிறாரடோ அவர்கள் 'வசந்த காலம்' எனும் திரைப்படத்தைத் தயாரித்ததுடன் எழுதி இயக்கியுமிருக்கிறார். வாகனத் திருத்துனரான அப்பன் நடா அவர்கள் 'கனவுகள்' என்ற திரைப்படத்தைத் தயாரித்தார். தமிழீழச் சங்கம் 'மென்மையான வைரங்கள்' திரைப்படத்தைத் தயாரித்திருக்கிறது. கன்ரைட் அமைப்பு "9.50 டொலர்கள்' திரைப்படத்தையும் தயாரித்திருக்கிறது. இப்படி இலாபத்தைக் கருத்திற்கொள்ளாது சினிமா ஆர்வம் மட்டும்கொண்ட பலராலும் இந்த நாற்பத்தொரு திரைப்படங்களும் தயாரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

திரைப்படங்கள் தயாரித்தது மட்டுமல்லாது அவை நமது கனடியத் தமிழர்களின் அங்கீகாரத்தைப் பெறவேண்டும் என்ற ஆவலில் பலரும் பல்வேறுவகையான முயற்சிகளிலும் இறங்கியிருக்கிறார்கள். எம்சமூகத்தில் நடந்த உண்மைச் சம்பவங்களைக் கோர்த்து எஸ்.எம்.தனபாலன் அவர்கள் "கரைதேடும் அலைகள்" என்ற திரைப்படத்தைத் தயாரித்து இயக்கியிருக்கிறார். இங்கு நடந்ததொரு சம்பவத்தின் தாக்கத்தால் ஜி.சேகர் அவர்கள் "நான் யார்" என்ற திரைப்படத்தைத் தயாரித்து இயக்கியிருக்கிறார். வைரமுத்து திவ்யராஜன் அவர்கள் இதே போன்று உண்மைச் சம்பவத்தை அடிப்படையாக வைத்து "சகா" திரைப்படத்தையும், அதையே அடியொற்றி வெற்றிவேல் ரவி அவர்கள் "சதி" திரைப்படத்தையும், லெனின் எம்.சிவம் அவர்கள் "1999" என்ற திரைப்படத்தையும் இயக்கியிருக்கிறார்கள். இந்திரசித்து தயாரித்து இயக்கிய "தமிழ்ச்சி" திரைப்படமும் இதுபோன்றதொரு

வன்முறைச் சம்பவத்தின் பிரதிபலிப்பே. செல்வநாயகம் பரராஜசிங்கம் அவர்கள் எமது பூர்வீக நிலப்பரப்பைக் கதைக்களமாகக் கொள்ளவேண்டுமென்ற நோக்கில் கனடா, இலங்கை, இந்தியா என மூன்று நாடுகளின் கதைக்களத்தில் “மெதுவாக உன்னைத் தொட்டு” என்ற திரைப்படத்தையும், இந்தியா, கனடாவில் படப்பிடிப்பு நடத்தியதுடன் திரைக்கதை வசனம், உதவி இயக்கம் என்பவற்றை தமிழ்நாட்டுக் கலைஞரான ஜீவாவிடம் பெற்று “மலரே மௌனமா” என்ற திரைப்படத்தையும், இந்திரசித்து, தரன் ஆகியோர் இணைந்து “துரோகி” திரைப்படத்தையும் இந்திய மண்ணில் படம்பிடித்துத் தயாரித்தார்கள்.

இந்தியாவிற்கு சென்று படமெடுப்பதை விட முழுக்க முழுக்க இந்தியத் தொழில் நுட்பவியலாளர்களைக் கொண்டே முழுப்படத்தையும் உருவாக்கும் எண்ணத்தில் அரவிந்த் “உள்ளங் கவர்ந்தவளே” என்ற திரைப்படத்தையும், ஸ்ரீமுருகன் அவர்கள் “சிவரஞ்சினி” திரைப்படத்தையும் வன்கூவர் மில்லியோ “கடற்கரை” என்ற திரைப்படத்தையும், சில்வஸ்ரார், மீனா சத்திவேல் ஆகியோர் இணைந்து “சிவப்பு மழை” திரைப்படத்தையும் தயாரித்திருந்தார்கள். அதேசமயம் நாடகத்துறையில் பிரபல்யமாக இருக்கும் கணபதி ரவீந்திரன், ரூபி யோகதாசன் இருவரும் இணைந்து நகைச்சுவையுடன் கூடிய “கனடியன்” எனும் திரைப்படத்தையும், கலகலப்பு தீசன் அவர்கள் முதன் முதலாக முழுக்க முழுக்க நகைச்சுவையுடன் “கலகலப்பு” என்ற திரைப்படத்தையும் கனடாவிலேயே படப்பிடிப்பு நடத்தித் தயாரித்திருந்தார்கள்.

இன்னொருவகை முயற்சியாக வைத்திய கலாநிதி ஜோன் பிறாராடோ அவர்கள் மனோவியல், சமூகக் கதைக்களத்தைக் கொண்ட “வசந்த கானம்” திரைப்படத்தைத் தயாரித்து இயக்கியிருந்தார். இத்திரைப்படத்திலேயே முதன் முதலாக எம்மவர்களால் உருவாக்கப்பட்ட பாடல்கள் இடம்பெற்றிருக்கின்றன. ஆனாலும், இதுவும் நாடகபாணியிலான படப்பிடிப்பாகவே ஆகிப்போயிருந்தது.

இதைவிட கே. எஸ். பாலச்சந்திரன் அவர்கள் எழுதியிருந்த றேடியோ நாடகத்தை அடியொற்றி அவரால் எழுதப்பட்ட “எங்கோ தொலைவில்”, “மென்மையான வைரங்கள்” ஆகிய திரைப்படங்களை முறையே மதிவாசனும், தமிழீழச் சங்கமும் தயாரித்திருந்தனர். இவர்களை விடவும் கே. பி. நாத் முற்றிலும் புதிதான வகையில் தொடர் தொலைத் திகிலுடன் “றெட் வின்னர்”, திவ்யராஜன் சமூக விழிப்புனர்வுடன், “உறவு”, ஸ்ரீரங்கன் இளைஞர் செயற்பாடுகளை அடியொற்றி “மதி”, தரன் பழிவாங்கும் ஆவி வகையான “நிலா”, வெனின் சிவம் குடும்ப புரிந்துணர்வு தொடர்பான “இனியவர்கள்”, வெ. ரவி தகப்பன் பாசத்தை முன்னிறுத்தி “அப்பா”, சதீஸ் பரா காதல் ஏமாற்றத்தைக் கூறும் “காதல் முதல் காதல் வரை”, கஜன் வினை விதைப்பவன் வினையையே அறுப்பான் என்ற கருத்தைக் கூறும் “சில்லு”, மனோ “விடியல்”, கே. மூர்த்தி சூ-நபமியின் பாதிப்பின் பின்னணியான “அதிகாலை 26” கதி செல்வகுமார், ரைடன் பாலிங்கம் இரட்டையர்கள் கடனட்டை மோசடி, சந்தேகக்கணவன் என சமூகத்தில் எமக்குப் பரிச்சயமான கதைப்பின்னணியுடனும் திரைப்படங்களைத் தயாரித்தார்கள்.

திரைப்படத் தயாரிப்பில் சுயாதீன முயற்சி இருந்திட்டபோதும் அதன் அணுகுமுறையில் மாறுபட்ட பிரயத்தனங்கள் இருந்ததையும் காணலாம். கனடாவின் வாழ்விடங்களைச் சுற்றித்திரிய ஆரம்பித்த இவர்களின் முயற்சியில் தென்னிந்தியக் கலைஞர்களையும் சேர்த்துக்கொண்டால் மக்கள் அங்கீகரிப்பார்களா என்ற ஆதங்கத்தில் மேஜர் சுந்தர்ராஜன் போன்ற புகழ்பெற்ற கலைஞர்களை இணைத்தார்கள். 1997 இல் இவ்வாறு தயாரிக்கப்பட்ட “தமிழ் மகன்” எமது மக்களிடம் எடுபடவில்லை. இதன் பின்னர் இலங்கையில், இந்தியாவில், கனடாவில் என மூன்று நாடுகளில் படமாக்கப்பட்ட “மெதுவாக உன்னைத் தொட்டு” திரைப்படத்தில் கனடியத் தமிழ்க் கவிஞர்களுடன் புகழ்பெற்ற இலங்கைக் கலைஞர்களும், தமிழ்நாட்டுக் கலைஞர்களும் சேர்த்துக்கொள்ளப்

பட்டார்கள். இத்திரைப்படம் ஓரளவு மக்களிடம் மதிப்பைப் பெற்றுக்கொண்டதன் காரணம், தென்னிந்திய, இலங்கை நடிகர்களைச் சேர்த்துக் கொண்டதாலல்ல, அத்திரைப் படம் முழுக்க முழுக்க இந்தியச் சாயலில் இருந்ததும், தென்னிந்தியத் திரைப்படங்களில் இருக்கும் பல மசாலா அம்சங்களும் எம்மைப் பற்றிய அம்சங்களும் அதில் சரியாகக் கலக்கப்பட்டிருந்ததுடன் சீரான திரைக்கதையையும் கொண்டிருந்ததுமே இவ்வங்கீகாரத்திற்கான காரணமாகும். இதே காரணத்தாலும், மக்கள் பலரும் பார்க்க வருகிறார்கள் என்றதாலும் இங்குள்ள படமாளிகை நிர்வாகமும் ஒரு உடன்படிக்கையில் இதனைத் தாமே பெற்று மேலும் மூன்று வாரங்கள் திரையிட்டிருந்தது. படமாளிகைக்காரர்கள் எமது படைப்பு களுக்கு முன்னுரிமை தரத் தயக்கங்காட்டும் நிலையில் இத்திரைப்படமே முதலும் கடைசியுமாக படமாளிகை உரிமையாளரால் காட்சிப்படுத்தப்பட்டது. இதன்பின் எல்லாமே மாறிப் போனது. இது போன்ற பிரிதொரு முயற்சியாக வெளி வந்திருந்த “மலரே மௌனமா” திரைப்படம் இத்தகைய அங்கீகாரத்தைப் பெறத் தவறிவிட்டது. தென்னிந்தியக் கலைஞர்களைச் சேர்த்துக்கொண்டால் மட்டும் போதுமா என்ற கேள்வியையும் இது தோற்றுவித்து விட்டிருக்கிறது.

அதேசமயம், எமக்கான தனித்துவத்தைப் பேணுதல் என்ற வகையில் தயாரிக்கப்பட்ட “தமிழ்ச்சி” புலம்பெயர் நாடுகள் பலவற்றிலுமுள்ள இலங்கையரைக் கவர்ந்ததாக இருப்பதற்கு அதிலிருந்த நடிகர்கள் தெரிவும், சீரான திரைக்கதை மற்றும் திரைக்களத் தெரிவும் காரணமாக இருந்தன. ஆனால் இதே முனைப்புடன் எடுக்கப்பட்ட “சதி”, “இனியவர்கள்”, “அப்பா”, “மதி” என்பவற்றில் இனியவர்கள் ஓரளவு பேசப்பட்டிருந்தாலும் திரைக்கதையில் தர்க்க நிலைப்பாடு பிசகியிருந்ததுடன் கதை முடிவுக்கான வலுவான காரணம் திரைக்கதையில் இல்லாததும் இத்திரைப் படத்தை பின்னுக்குத் தள்ளிவிட்டிருந்தது.

வெ.ரவி இயக்கிய “சதி”, “அப்பா” ஆகிய திரைப்படங்கள் வலுவான திரை

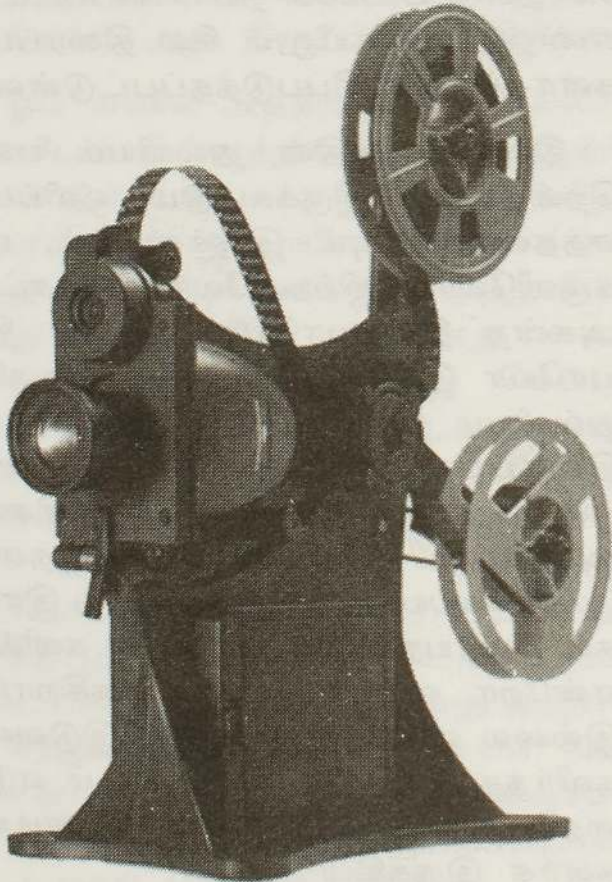
யாக்கலைக் கொண்டிருந்தன. ஆனாலும் திரைக்கதையிலும் படப்பிடிப்பிலும் இருந்த இறுக்கமின்மையும் வலுவான சந்தைப்படுத்தலின்மையும் இதனை மக்களிடம் கொண்டு சேர்ப்பதில் தடையாக இருந்திருக்கிறது. ஸ்ரீரஞ்சன் இயக்கிய “மதி” திரைப்படம் அதன் படத்தொகுப்பு, திரைக்கதையாக்கல் போன்ற வலு பற்றிப் பத்திரிக்கைகளில் எழுதப்பட்டபோதும் போதிய சந்தைப் படுத்துதல், படமாளிகை ஆதரவு இன்மை காரணமாக முடங்கிப் போனது. இதே போல் எமது படைப்புகளுள் முதன்முதலாக ரெட் வண் எனும் நவீன கேமரா வால் 2 கே துல்லியத்தில் உயர் வரையறை டிஜிற்றல் தொழில்நுட்பத்தில் ரஞ்சித் ஜோசப் இயக்கிய “9.50 டொலர்கள்” திரைப்படம் சந்தைப்படுத்தல், திரையரங்கு ஆதரவு ஆகியற்றிலான குறைபாடுகளால் மக்களின் ஆதரவைப் பெற்றுக்கொள்ள வில்லை. திவ்யராஜன் இயக்கிய “உறவு” திரைப்படம் அவரது அயராத உழைப்பால் பல காட்சிகள் காட்சிப்படுத்தப்பட்டபோதும் அரங்கு நிறைந்த காட்சிகளாக அவை இருக்கவில்லை.

தென்னிந்தியத் தமிழ்த் திரைப்பட இயக்கத்தில் அனுபவமுள்ளவர் எனக் கருதப்பட்ட குமரேசன் அவர்களை இயக்குனராக்கி மொன்றியலில் தயாரிக்கப்பட்ட “காதல் முதல் காதல் வரை” திரைப்படம் ரஜனீசன் என்ற இளம் இசையமைப்பாளரை அடையாளங் காட்டித் தந்த போதும் ஏமாற்றத்தில்தான் முடிந்திருந்தது. ரவி அச்சுதன் தனது “மலரே மௌனமா” திரைப்படத்தின் படப்பிடிப்பை இந்தியாவில் செய்திருந்ததுடன் திரைக்கதையையும் வசனத்தையும் தமிழ் நாட்டைச் சேர்ந்த ஜீவா எனும் ஜீவரத்தினம் என்பவரைக் கொண்டு எழுதியதுடன் அவரை உதவி இயக்குநராகவும் நியமித்திருந்தார். ஆனால், அந்த யுத்தியும் கையொடுக்கவில்லை.

தமிழ்நாட்டு சினிமாக்காரர்களை நியமிப்பதால் மட்டும் வெற்றிப்படங்களைக் கொடுத்துவிட முடியாது. இத்தகைய முயற்சிகளும் கனடியத் தமிழ் மக்களால் நிராகரிக்கப்பட்டுவிட்டன. இத்தகைய

தோல்விகளின் சிந்தனையாக லெனின் அவர்களால் இயக்கப்பட்டிருந்த 1999 என்ற திரைப்படம் நேரடியாக எமது மக்களுக்காகத் தயாரித்து இயக்கப்படாது பிறநாட்டுப் பார்வையாளர்களின் அங்கீகாரத்தின் அடையாளப்படுத்தலால் எமது மக்களால் அங்கீகரிக்கப்படலாம் என்ற ஆதங்கத்துடன் வெளியிடப்பட்டிருந்தது. அதேபோல அத்திரைப்படம் வன்கூவர் சர்வதேசத் திரைப்பட விழாவில் காட்சிப்படுத்தப்பட்டுமிருந்தது. இதற்குப் பின்னரும் அத்திரைப்படத்தால் எம்மக்களின் ஆதரவைப் பெற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை.

எமது பல படைப்புகளும் சொல்லிக் கொள்ளும் “குழு வன்முறை”யையே இதுவும் கூறியது கூறலாக சொல்ல முயன்றதும், பிற மக்கள்முன் தலைகுனிவைத் தரும் இத்தகைய சமூக இருளை எமது மக்கள் திரையிலும் காணத் தயாராய் இல்லாததும் அதற்கான காரணமாகச் சொல்லலாம். பெரும் விளம்பரப்படுத்தல், இணைய வலைப் பகிர்வுகள் என பலமான சந்தைப்படுத்தல் முயற்சிகளிருந்தும் இத்திரைப்படம் தோற்றுப்போனது. இத்திரைப்படம் ரொசமான் வழியான

கனடா கலை இலக்கிய மலர்

கமல்ஹாசனின் விருமாண்டி திரைக்கதை முறையில் திரைக்கதை அமைக்கப்பட்டது எமது திரைப்பட முயற்சிக்கு புதிய அணுகுமுறை எனினும் இது பரவலாகக் கதைக்கப்படாமலேயே போய்விட்டது. ஒரு கதையை எத்தகைய திரைக்கதை வடிவில் சொன்னால் சிறந்ததாக இருக்கலாம் என எண்ணுவது ஒருவகை. ஒரு திரைக்கதை வடிவத்தைத் தெரிவு செய்து விட்டு அதற்குள் ஒரு கதையைத் திணிப்பது இன்னொரு வகை. இதில் இசண்டாவது முறையையே “1999” செய்திருந்தது. இக்கதைக்கு அத்தகைய திரைக்கதை பொருத்தமானதையோ, அத்திரைக்கதை உத்தியால் இத்திரைப்படம் வலுப் பெற்றிருந்ததாகவோ கூற முடியவில்லை. இதுவும் இத்திரைப்படத் தோல்விக்கான காரணமாக இருக்கிறது.

இந்த முயற்சியின் பின் வெ. ரவி இந்தியாவுக்குச் சென்று அங்குள்ள தமிழ்நாட்டு திரைப்படக்காரர்களான ஜீவா போன்றோரை இணைத்துக் கொண்டு “என் கண்மணி பிரியா” என்ற டிஜிற்றல் திரைப்படத்தை இயக்கி அங்குள்ள குயூப் முறையில் திரையிட்டிருந்தார். இந்தியாவில் வெளியிட்டால் கனடா விலுள்ள எம்மவர் மத்தியில் கொண்டு போய்ச் சேர்ப்பது இலகுவானதாக இருக்கலாம் என்ற எண்ணமோ என்னவோ. ஆனால் இதுவரை அது இங்கு திரையிடப்படவில்லை. தான் இயக்கிய “நிலா” திரைப்பட ஒளிப்பதிவு கனடாவில் மேற்கொள்ளப்பட்டு, தமிழ்நாட்டில் குரல் சேர்க்கை (டப்பிங்) இசை என்பன மேற்கொள்ளப்பட்டு தமிழ்நாட்டுப் பேச்சுவழக்கில் படம் வெளியாகியிருந்தது. அதன் வசன ஒலிச்சேர்க்கை நேர்த்தியாக இருந்தது. இருந்தும், இதுவும் ஒரு தோல்விப்படம்.

இதன் வழியில் மொன்றியலின் இரண்டாவது தமிழ்த் திரைப்படமான “சில்லு” திரைப்படத்தை கஜன் சண்முகநாதன் கனடியச் சூழலில் ஒளிப்பதிவு செய்து இயக்கியிருப்பதுடன் இதன் சில தொழில்நுட்பம், குரல்பதிவு வேலைகளை இந்தியாவில் செய்து வெளியிட்டிருக்கிறார். இந்தியப் பேச்சு வழக்கில் வந்திருந்தாலும்

இத்திரைப் படத்தின் இறுதி பாக படத் தொகுப்பு இறுக்கமாகவும் இயக்கம் நேர்த்தியாகவும் இருந்ததால் மொன்றிய லிலும் ரொரன்ரோவிலும் அரங்கு நிறைந்த இரு காட்சிகளை சாதித்திருந்தது.

அது மட்டுமல்லாது திரைப்படத்திற்கு பேச்சுவழக்கு ஒரு தகைமையே அல்ல என்பதையும் நிரூபித்திருந்தது. 2006 டிசம்பர் சூ-நாமியின் பாதிப்பு உலகத் தையே உலுக்கிய நிகழ்வு. இதன் பாதிப்பு பலரையும் ஈர்க்கும் என்பதாலோ என்னவோ கே. மூர்த்தி இதை மையமாக வைத்து “அதிகாலை 26” என்ற திரைப் படத்தை இயக்கியிருக்கிறார். சூ-நாமியின் தாக்கம் மிகவும் வலுவானதுதான். பலரை உலுக்கிய சம்பவத்தை மையப்படுத்தினால் மட்டும் பலரும் விரும்பும் சினிமாவைப் படைத்திட முடியாது. அதைத் திரைப் படமாக்கும்போது அதை மையப்படுத்திய வலுவான திரைக்கதை மிகவும் அவசியமாகிறது. அதை இத்திரைப்படம் சரியாகச் செய்திராததால் தோற்றுப்போனது. இதைத் தொடர்ந்து பெரும் பொருட் செலவில் நேரடியான குரல் பதிவும், தரமான 5.1 ஒலிச் சேர்க்கையும் கொண்டு 35 மி.மீ. வடிவ டிஜிற்றல் திரைப்படம் எனும் தொழில் நுட்பத்தைத் தாங்கி ஸரார் 67 என்ற திரைப்படம் வெளியாகியிருந்தது. இத்திரைப்படமும் தமிழ்ச் சமூகச் சீரழிவைச் சொல்ல முயன்றிருக்கிறது. இத்தகைய பெரும் செலவும், இத்தகைய தொழில்நுட்பச் சேர்க்கையும் ஒரு தரமான சினிமாவைப் படைக்கப் போதுமானதா என்ற கேள்வியையே இத் திரைப்படம் தந்திருக்கிறது.

பாரிய விளம்பரத்துடனும், பெரும் பெயருள்ள நட்சத்திர வலிமையுடனும் தென்னிந்தியாவிலிருந்து இறக்குமதியாகும் திரைப்படங்களுடன் போட்டியிடும் நிலையில் கனடியத் தமிழ்த் திரைப்படங்கள் இருக்கின்றன. பல வழிகளிலும் பல வாறான முயற்சிகள் நடைபெற்றுவிட்டன. ஆனால், திரைப்படக் கட்டணத்தைக் குறைத்து பார்வையாளர்கள் பலரை உள்வாங்கும் உத்தியை மட்டும் எவரும் கைக்கொள்ளாது அடம்பிடிப்பதை இன்றும் காணக்கூடியதாக இருக்கின்றது. தான்

கொடுக்கும் பணத்திற்கு தரமானதைத் தெரிவுசெய்யும் சுயாதீன நுகர்வு கொண்டுள்ள இன்றைய உலகின் போக்கைப் புரிந்துகொள்ளாமல் ஏன் இப்படி நடந்து கொள்கிறார்கள்? தரமான படைப்பைத் தரவேண்டும், அல்லது, தரத்திற்கு தகுந்த விலையை நிர்ணயிக்கவேண்டும். தரமான படைப்பு என்கின்றபோது சினிமாவின் அடிப்படையான திரைக்கதையாவது சரியாக இருக்கவேண்டும். படைக்கப்படும் எமது சினிமா அனைத்திலுமே காணப்படும் பெருங்குறை இதுதான். ஒருசிலவற்றில் இது மெச்சும்படியாக இருந்திட்ட போதும், ஏனைய திரைப்படங்களில் சினிமாவின் அடிப்படையான திரைக்கதையே பலமில்லாததாக இருந்திருக்கின்றது. பெரும்பாலான திரைப்படங்கள் ஒளிப்பதிவின் அடிப்படை விதிகள் தெரியாமலே எடுக்கப்பட்ட திரைப்படங்களாக இருக்கின்றன. படத்தொகுப்போ இயக்கமோ தெரிந்துகொண்டு அல்லது அறிந்துகொண்டு செய்ததாக இல்லாது விளையாட்டுத்தனமாகச் செய்திட்டதுபோல் இருக்கின்றன. நாவலுக்கும், நாடகத்திற்கும், சினிமாவுக்குமான வித்தியாசங்களைப் புரிந்துகொள்ளாமல், திரைக்கதையும், திரைக்கதை வசனமும் எழுதப்படாது சில திரைப்படங்கள் தயாரிக்கப்பட்டதாய் எண்ணும்வகையிலும் சில திரைப்படங்களாகக் காட்சிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

திரைப்படத்தின் துல்லியம் எவ்வாறென்றாலும் இருக்கட்டும், ஒளிப்பதிவு எத்தகையதாயும் இருக்கட்டும், படச்சுருளிலோ டிஜிற்றலிலோ இருக்கட்டும், அகன்ற திரையாயோ, குறுகிய திரையாயோ இருக்கட்டும், 2 கே ஆகவோ துல்லியம் இருக்கட்டும். ஆனால், அது திரைப்படமாக இருக்க வேண்டும் என்பதே ஒரு திரைப்பட இரசிகனின் அடிப்படை வேண்டுகோள். இதனைப் பூர்த்திசெய்யாத வரையில் எமது இரசிகர்கள் திரையரங்கிற்கு வருகிறார் களில்லை என்றோ, எமக்கு ஆதரவு தருகிறார்கள் இல்லை என்றோ, கூக்குரல் இடுவதைத் தவிர்த்து சரியான திரைப்படம் எடுப்பதையே கவனத்தில் கொள்ள வேண்டியவர்களாக இருக்கின்றோம்.

சினிமா என்பது பலர் கூடிச் செய்யும் கலை என்பது எல்லோருக்கும் தெரியும். ஆனால், சினிமா என்பது அந்தந்தத் துறையில் நிபுணத்துவம் உள்ளவர்கள் கூடிச் செய்வதே சரியானது என்பதை மறந்துவிடுகிறோம். அவ்வத்துறைகளில் நிபுணத்துவமுள்ளவர்களைக் கூட்டுச் சேர்க்காமல் தமக்குத் தெரிந்தவர்களை, தம் நண்பர்களை, குடும்பத்தாரைக் கூட்டாகச் சேர்த்துக்கொண்டு செய்வதெல்லாம் சினிமா ஆகிவிடாது. பாத்திரத்திற்குப் பொருத்தமான நடிகர்களைத் தெரிவு செய்வதென்பது இதுவரை வந்த திரைப்படங்களில் அரிதாகவே நடந்திருக்கிறது.

தமக்குத் தெரிந்தவர்களை அவ்வப் பாத்திரங்களில் நிரப்பியதையே காணக் கூடியதாக இருந்தது. ஒவ்வொரு திரைப்படப்பாளியும் தனித்தொரு குழு வாகவே இயங்குகிறார். தமக்குள்ளேயே ஒளிப்பதிவு, படத்தொகுப்பு, நடிப்பு, இயக்கம் என சகலத்தையும் பங்கிட்டுக் கொள்கிறார். திறமையானவர்களைத் தேடிச் சேர்த்துக்கொள்வதில்லை. சேர்த்தால் அவர் தம் சொற்கேட்க மாட்டார் என நினைக்கிறார்கள். கதை, திரைக்கதை, ஒளிப்பதிவு, இயக்கம், நடிப்பு, இசை, படத்தொகுப்பு எனப் பலதையும் ஒருவரே செய்தால் அது திரைப்படமாகிடுமா?

‘ஓம்’ எனில் அத்திறமைகள் எல்லாம் அவரிடம் நிபுணத்துவ தரத்தில் இருக்க வேண்டும். அப்படி கனடியத் தமிழ்த் திரைப்படத் துறையில் எவருமில்லை. தமது படைப்புகளைக் கொடுத்துவிட்டு தமது படைப்பே உயர்ந்தது எனத் தம்பட்டமடிப்பதே பலரும் செய்யும் உத்தியாய் இருக்கிறது. தம்பட்டமடிப்பது அவர்கள் சுதந்திரமாக இருக்கட்டும். அது உண்மையா, பொருந்தாத தற்புகழ்ச்சியா என பார்வையாளர்கள் முடிவெடுப்பார்கள். ஆனால், பிற திரைப்படங்களை தரந்தாழ்த்தி அந்த ஒப்பீட்டில் தமது படைப்பை உயர்த்திச் சொல்வது தவறானதாகிறது. இத்தகைய உத்தியைக் கைக் கொள்பவர்கள் பிற திரைப்படங்களைப் பார்த்தே இராது பிறரது படைப்புகளை மட்டமாய் பேசுவார்கள்.

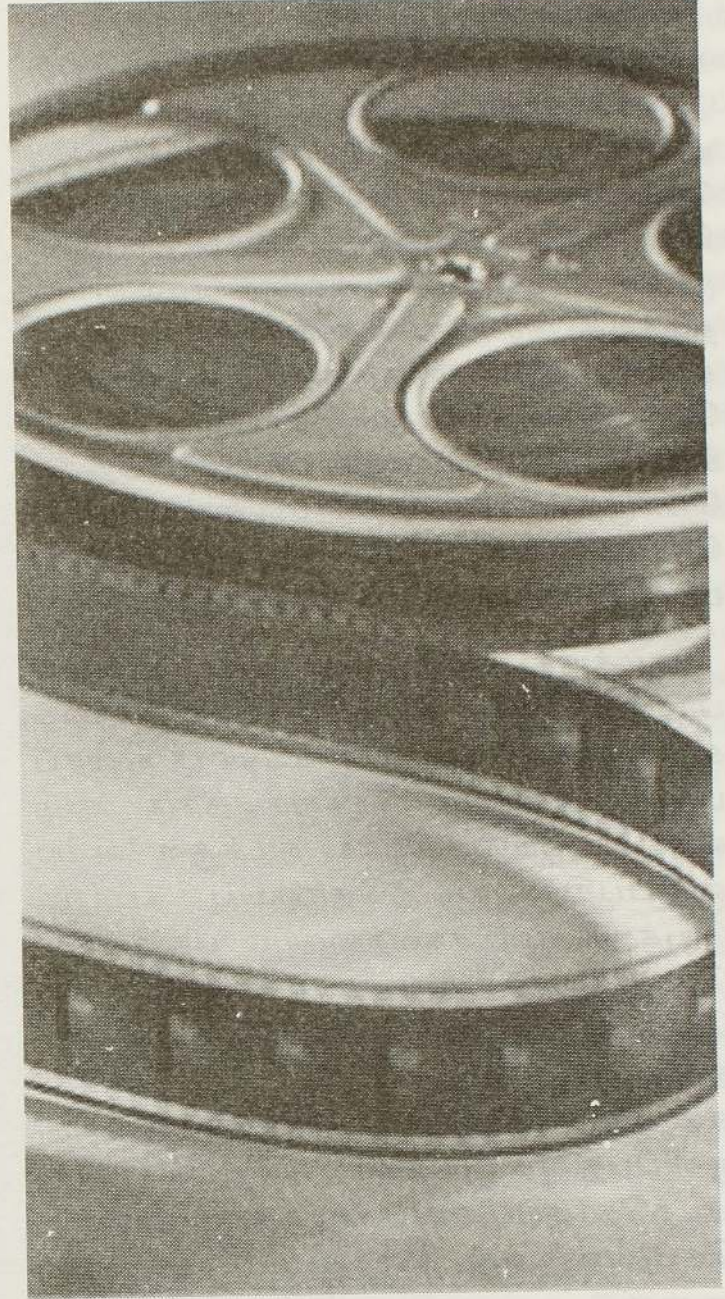
இப்படி இருக்கிறது நிலைமை. மற்றவர்களின் திரைப்படங்களுக்குச் சென்றால் தானே தனது திரைப்படங்களுக்கும் வருவார்கள் என்ற அடிப்படை எண்ணங்கூட இல்லாதவர்கள் மற்றவர்களையோ, பிற திரைப்பட ஆர்வலர்களையோ குறை கூறுவதில் அர்த்தமில்லை.

இப்போது எமது தயாரிப்புகள் உயர்வரையறைத் துல்லியமான எச்டி டிஜிற்றல் சினிமா விற்குள் நுழையத் தொடங்கி விட்டது. ரஞ்சித் ஜோசப்பின் “9.50 டொலர்கள்” திரைப்படம் முதன்முதலாக றெட்வண் கேமராவால் 2 கே தரமான துல்லியத்தில் 4:2:2 நிற வெளிப்பாட்டில் படப்பிடிப்பு செய்யப்பட்டதுடன் அப்பிள் பைனல்கட் தொழில்நுட்பத்தில் படத் தொகுப்பு செய்யப்பட்டதால் துல்லியத்தில் மிகச் சிறப்பாக இருந்தது. இதன்பின் வெளிவந்த “ஸரார் 67” திரைப்படம் சோனி எவ்3 கேமராவால் 4:2:0 ரக நிற வெளிப்பாட்டில் ஒளிப்பதிவாகி அடோபி ரிமியரில் படத்தொகுப்பு செய்து 2 கே துல்லியத்திலும் சற்றுக் குறைவான தரத்தில் வெளியாகியிருந்தது. இனிவரும் திரைப்படங்களும் இத்தகைய முயற்சிகளாய்த்தான் இருக்கப்போகிறது. ஆனாலும், பிரம்மாண்டமான பொருட்செலவு செய்து துல்லியத்தில் கவனம் எடுத்திட்டாலும் திரைக்கதையில் சறுக்கினால்

அவ்வளவு செலவழித்துமென்ன? ஒளிப் பதிவு செய்வது, நடிப்பது, பாடல் தயாரிப்பது என்ற எல்லாவற்றிற்கும் முன்பாக ஒரு தரமான திரைக்கதையைத் தயார் செய்ய வேண்டும் என்று ஏன் எவரும் நினைக்கிறார்களில்லை?

எமக்கான சினிமாவை எமக்கான பாதையில் செலுத்திச் செல்வதற்கான சாதகமான சூழல் கனிந்திட்ட போதும் திடமான முன்னெடுப்புகள் இல்லாமையே எமக்கு முட்டுக்கட்டையாக இருக்கிறது. எமது திரைப்படங்களின் திரைப்பட ஆக்குதிறன், மற்றும் சிருஷ்டிப்புத் திறன் அடங்கிய திரைப்படப் படைப்புத்தரம் தென்னிந்தியத் திரைப்படங்களின் தரத்திற்கு போட்டியாக இல்லாதபோதும் அப்படைப்புகளுக்கு ஈடாகும் வகையிலெனினும் இருக்கவேண்டுமெனில் எமக்கான சினிமாவை எமக்கான சினிமா மொழியில் தனித்துவமாகச் செய்யவேண்டியிருக்கிறது. சினிமா மொழி எனக் குறிப்பது பலரும் தவறாக விளங்கிக்கொள்ளும் சினிமாவில் கைக்கொள்ளும் பேச்சுமொழியை அல்ல. ஒரு சினிமாவுக்கான வெளிப்பாட்டையே சினிமா மொழி என்கிறார்கள். அவர்களது சினிமா இதுவெனப் பிறர் அடையாளப்படுத்தும் வகையான பிரத்தியேகமான வெளிப்பாட்டு முறையே அவர்வர்களின் சினிமா மொழி ஆகிறது. இது அவர்களின் சினிமா சொல்லும் சேதியை வைத்தும் கணிக்கப்படுவதல்ல. காட்சிப்படுத்தும் முறை, காட்சித் சித்தரிப்பு முறை, அதை வெளிப்படுத்தும் உத்தி, யதார்த்த வாழ்வுமுறையுடன் கொண்டிருக்கும் நெருக்கத்தின் அளவு என இன்னபிறவும் ஒருங்கே கொண்டதுதான் சினிமா மொழி.

இதுவரை எமது சினிமாக்கள் எதுவும் இத்தகைய தனித்துவமான சினிமா மொழி வெளிப்பாட்டுக்கான முயற்சிகள் எதையும் மேற்கொண்டிருக்கவில்லை என்பதும் கவலைக்குரியதே. இதுவரை காலமுமான எமது முயற்சிகள் பிற தேசச் சினிமாக்களின் பாதிப்பிலிருந்து பிரதிசெய்யப்பட்டனவாகவே இருந்துகொண்டிருக்கின்றன. ஆனாலும், எம் பாதைக்கான வெளி இனிமேலும் அகலத் திறந்திருப்பதையே

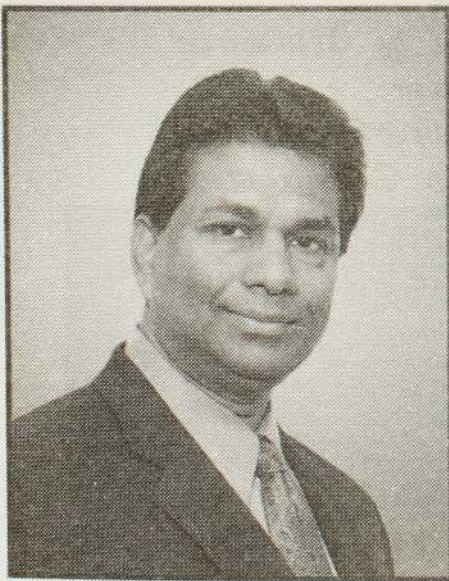
நம்பிக்கையாய் கொள்ளவேண்டும். அதிமெதுவான செம்மையான கலைப்படைப்பு மல்லாது, அதி கேளிக்கையானதும், பொழுதை வீணாகப் போக்கும் படைப்பாயும் அல்லாத இடைநிலைச் சினிமாதான் எமக்கான சரியான தடமான இருக்கும். இதற்கான சீரிய திரைக்கதையை எழுதுவதே இதற்கான முதல் முயற்சியாக இருக்கும். அத்துடன், சினிமாவின் பலமட்டப் பிரிவுகளிலும் திறமையானவர்கள் ஒன்று கூடிச் செயற்படுவதுதான் இதற்கான துரித வழியாகவும் இருக்கும். இவ்வழியைத் தேர்வோமெனில், இதன்மூலம் எம் சினிமா தனித்துவமான பாதையில் பயணிப்பதற்கான சாத்தியப்பாடுகளைக் கொண்டுள்ளது என்பதை நம்பிடலாம். ●

**“எண்ணித்துணிக கருமம் துணிந்த பின்
எண்ணுவம் என்பது இழுக்கு - திருக்குறள் 467”**

*Before starting an action think deliberately, it is an offence
to say that we can think about it later.*

ஒரு செயலைச் செய்யத் தொடங்கு முன் ஆராய்ந்து தொடங்க வேண்டும்.
தொடங்கிய பின் ஆராயலாம் என்பது குற்றமாகும்.

Ranjan Francis Xavier
Sales Representative

ரஞ்சன் பிரான்சிஸ்

Dir: 416.816.1220

Bus: 416.284.5555(24 Hrs. Pager)

www.francisranjan.com / www.ranjanfx.com

Email: francisranjan@hotmail.com

880 Ellesmere Road, Suite# 203, Scarborough, ON

அண்மையில் நான் பார்த்து வியந்த அற்புதமான திரைப்படம் Terrence Malick இன் *The Tree of Life*, ஒரு அன்பான குடும்பத்தில், குடும்ப அங்கத்தினவர் ஒருவனின் திடீர் மரணம் அந்தக் குடும்பத்தை எப்படி நிலைகுலைய வைக்கின்றது என்பதுதான் கதைத்தளம். இயக்குனர் Terrence Malick ஓர் அற்புதமான இயக்குநர். பல விருதுகளைத் தனது திரைப்படங்களுக்காகப் பெற்றவர். *The Tree of Life* திரைப்படம் மிக உச்ச நுண்தன்மைகளோடு திரைக்கதை உருவமைக்கப்பட்டு திரைக்குக் கொண்டுவரப்பட்டுள்ளது. யுக்திகளாலான திரைப்படங்களைத் தேடிப் பார்த்து மகிழும் என்னால் இத் திரைப்படத்தின் யுக்திகளை ரசித்து மகிழ முடிந்தாலும், திரைக்கதை திரைப்படம் முடியும்வரை எனைக் கேள்விக்குள்ளாக்கிக்கொண்டேயிருந்தது.

தற்போதைய வாழ்க்கை முறையை நம்புவதற்கு மனம் மறுக்கின்றது. இதுநாள் வரையும் எனக்கு இவையெல்லாம் நிராகரிக்கப்பட்டிருந்தன என்பதும், இன்னும் பலருக்கு வாழ்நாள் முழுவதுமே இவை நிராகரிக்கப்படுகின்றன என்பதை நினைக்கும் போது துக்கமும், கோவமும் எழுகின்றது' என்றாள்.

பிறந்த நாளிலிருந்து போர் மட்டுமேயான நிலபுலத்தில் வாழ்ந்துவரும் இளையவர்களுக்கு மரணம் என்பது அன்றாட வாழ்வின் ஒரு செய்தியாக மட்டுமே இருந்திருக்கின்றது. இப்படியான தளத்திலிருந்து பிறந்திருக்கின்றது த. அகிலனின் 'மரணத்தின் வாசனை'. அவரைச் சுற்றிய இறப்புக்கள் அனைத்துமே ஏதோவொரு காரணத்தினால் போராட்டத்துடன் பின்னிப் பிணைந்து

மரணத்தின் வாசனை

த.அகிலனின் 'போர் தீன்ற சனங்களின் கதைகளி'னூடே...

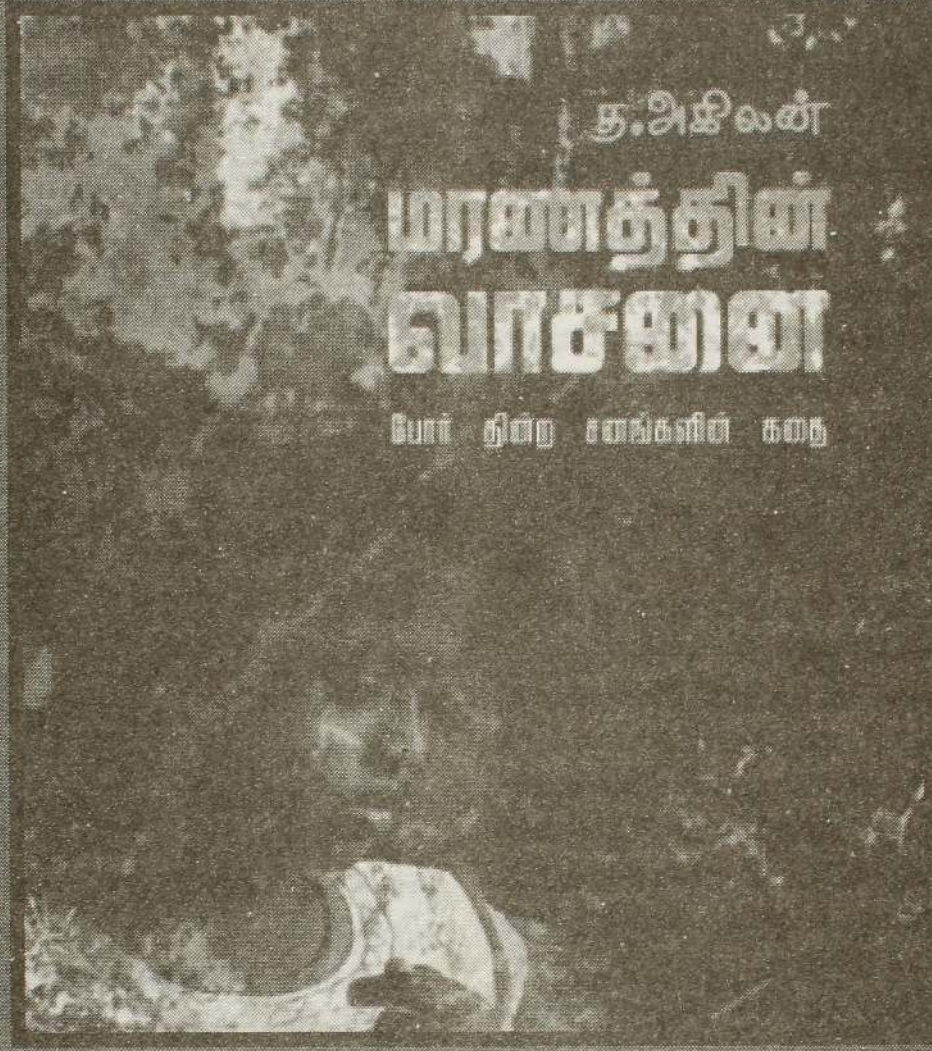
கறுப்பி

'மரணங்கள் வெறும் எண்ணிக்கைகளாய், செய்தியாய் மட்டும் கடந்து போய் விடுகிற மரத்துப்போன ஒரு சூழலுக்கு நாங்கள் வந்துவிட்டோம் என்று தோன்றுகின்றது' என்ற அகிலனின் கூற்று என்னுள் உழன்று கொண்டிருந்த வேளை *The Tree of Life* திரைப்படத்தின் கரு என் மனதில் பதிய மறுத்தது. வளரும் சூழ்நிலைக்கேற்ப மனித மனங்களின் வலியும் வேறுபட்டுப் போகாமோ?

நாம் வாழும் சூழல், எமது நாளாந்த வாழ்க்கைத் தளமென்பன எப்படி எமக்குள் பதிந்து எமை இயக்கிக்கொண்டிருக்கின்றன என்பதனை அண்மையில் ஊரிலிருந்து கனடாவிற்குப் புலம்பெயர்ந்த நண்பியொருத்தியின் கூற்றிலிருந்து அவதானிக்கக் கூடியதாகவிருந்தது. 'நான் தற்போது போரற்ற ஒரு நகரத்தில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றேன். துப்பாக்கி வேட்டு, குண்டு வெடிச் சத்தங்கள் இல்லாத என்

வாசகர்கள் மனத்தில் 'ச்சீ இப்படியான ஒரு இக்கட்டான நிலையில்கூட போர் சூழல் எப்படியெல்லாம் மனிதர்களைக் காவு கொடுத்திருக்கின்றது' என்ற எரிச்சலை ஏற்படுத்துகின்றது. மருந்தின்மை, உரிய நேரத்தில் மருத்துவமனைக்குக் கொண்டுவரப்படாத முடியாமை போன்ற மிகச் சிறிய விடயங்களுக்காகத் தம் சொந்தங்களைக் கண் முன்னே இழக்கும் கொடுமையை போர்ச்சூழலில் அகப்படாத வாசகியாகிய என் மனம் ஏற்க மறுக்கின்றது. அகிலனின் வாழ்வனுபவங்கள் எனக்கு வெறும் படித்துவிட்டுப் போகும் கதைகளில் ஒன்றாகவும், 'மரணத்தின் வாசனை' அகிலன் எனும் கதைசொல்லியால் புனையப்பட்ட ஒரு சிறுகதைத் தொகுதியென்பதாகவும் மட்டுமே. அதையும் தாண்டி அகிலனாய் ஈழத்து மண்ணை என் வாசனைக்குள் கொண்டு வரும்போது வாழ்வெனும் பரப்பினூடே கிளர்ந்தெழும் யதார்த்தம் எனை உலுக்கி

'மரணங்கள் வெறும் எண்ணிக்கைகளாய், செய்தியாய் மட்டும் கடந்து போய்விடுகிற மரத்துப்போன ஒரு சூழலுக்கு நாங்கள் வந்துவிட்டோம் என்று தோன்றுகின்றது' என்ற அகிலனின் கூற்று என்னுள் உழன்று கொண்டிருந்த வேளை *The Tree of Life* திரைப்படத்தின் கரு என் மனதில் பதிய மறுத்தது.

யெடுக்கின்றது. அகிலன் ஓர் எழுத்தாளனாய் உண்மையைப் பதிந்துள்ளார்.

வாழ்வியல் அனுபவங்களால் இலக்கியத்தை அர்த்தமுள்ளதாகி வரலாறாய் பதியும் படைப்பாளிகளின் நேர்மை எப்போதும் பாராட்டுக்குரியதாகும். வரலாற்றை மாற்றவேண்டித் தன் சொந்தங்களைத் தாரைவார்த்துக் கொடுக்க எவரும் மனமுவந்து முன்வருவதில்லை. போரில் இணைந்த, இழந்த சொந்தங்களை எண்ணி ஏங்கும் மனங்களின் தவிப்பும்,

கையறுநிலையின் விசனமும் விரிந்து பரந்து கிடக்கின்றது இவர் படைப்புக்களில். அகிலன் உண்மையிலேயே புனைவாளரில்லை. வரலாற்றுப் பதிவாளர். வாசகர்களாகிய நாம் இவரிடம் எதிர்வினையாற்றக் கேள்விகளற்றவர்களாகின்றோம். நேர்மையான வரலாறுகள் மறுப்பதற்கில்லை. அதனிலிருந்து கற்றுக்கொள்ளல் மட்டுமே சாத்தியம்.

தனது மாறுபட்ட பல சிறுகதைவடிவங்கள் மூலம் படைப்புக்களில் பன்முகச்

சாவல்களை எதிர்கொண்டிருக்கின்றார் கதைசொல்லி. இங்கு முக்கியமாகக் கருத்திற்கொள்ளவேண்டியது என்ன வெனில், கதைசொல்லி முற்று முழுதான போர்சூழலில் பிறந்து வளர்ந்து தமது தனிப்பட்ட விருப்பினால் போராட்ட இயக்கத்தில் இணைந்துகொண்டு பின்னர் தமது தனிப்பட்ட விசனத்தினால் போராட்ட இயக்கத்திலிருந்து விடுபட்டவர். விடுபடலின் பின்னர் தன்னை வேறு எந்த இயக்கத்துடனோ, இல்லாவிட்டால் அரசுடனோ இணைத்துக்கொள்ளாது தனித்து மிகச் சாதாரண வாழ்வை வாழ்ந்துகொண்டிருப்பவர். இந்நிலையில் இன்னும் பல இளைஞர்களும், யுவதிகளும் இருந்தாலும் அவர்கள் தம்மை ஒதுக்கிக் கொண்ட நிலையிருக்கும் பட்சத்தில் த.அகிலன் தன்னை விடுவித்துக்கொண்டு தமது அனைத்து அனுபவங்களையும் படைப்பாக்கி வாசகர்கள் முன் கொண்டு வந்துள்ளார். எமது அரசியல் சூழலில் உண்மை கூறல் எப்படிப் பார்க்கப்படும், எத்தகைய முத்திரைக் குத்தல்களுக்குத் தாம் ஆளாக நேரிடும் என்பதனை அறிந்திருந்தபோதும் பின்வாங்கலற்று தமது அனுபவப்பகிர்வை முன்வைத்து ஈழ இலக்கியத்தில் மிகவும் முக்கிய இடத்தைப் பெற்றுக்கொண்டுள்ளார். போரற்ற வாழ்வை அறியாதவர் அகிலன். மரணத்தைத் தினம் தினம் கண்டு அழுது களைத்த சமூகத்தால் வளர்க்கப்பட்டவர். “இன்னுமொருநாள் எனக்கு இருக்கின்றதா” என்ற அச்சத்தில் தினம் தினம் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும் சூழலில் மரணித்தவர்களை எண்ணி அழுவதற்குத்தான் நினைவு வருமா?

சிறுகதையென்றால் என்ன? அதன் வடிவமென்ன? அதுவொரு வரைவிலக்கணக்கத்திற்குள் அடங்கிக்கொள்கின்றதா? என்றெல்லாம் பல கேள்விகளும், அதற்கான ஆய்வுகளும் எழுத்துலகில் இருந்து கொண்டிருக்கும் இவ்வேளையில் த. அகிலனின் ‘மரணத்தின் வாசனை’ சிறுகதைத் தொகுதியில் உள்ளடங்கியிருக்கும் சிறுகதைகள், அதன் வடிவங்கள் பற்றிய என் எண்ணக்கருத்தோடு ஒத்துப்போவதாய் எழுத்தாளர் சுந்தர ராமசாமி அவர்களின் சிறுகதை பற்றிய இந்த ஆய்வு அமைந்திருக்கின்றது.

‘சிறுகதை என்பது சமூக மதிப்பீடுகளை ஆதரிக்க மறுக்கிற ஓர் இலக்கிய உருவம். அது சமூக விமர்சனம் சார்ந்தது. அது அப்படித்தான் இருக்கும். உண்மை வெல்லும் என்பதை வலியுறுத்தும் என்பது ஒரு கதையாக இருக்கும்போதுகூட அது ஒரு சிறுகதையாக இருப்பதில்லை. இது அறிவியல் சார்ந்த ஒரு கதை. ஆனால், சிறுகதை அறிவியலை வற்புறுத்தாது. நேற்றைய நம்பிக்கைகளை அது வற்புறுத்தவில்லை. வாழ்க்கை சம்பந்தமான போதாமைகளைச் சொல்கிறது அது. நெருக்கடிகளைச் சொல்கிறது அது. ‘உண்மையைச் சொல்லியும் தோற்றுப் போனேனே’ என்று முடிவடைவது ஒரு சிறுகதையாக இருக்க முடியும். ஆனால் ‘உண்மை இறுதியில் வெல்லும்’ என்று முடிவடைவது பெரும்பாலும் சிறுகதையாக இராது. கதையின் முடிவாக அது இருக்கலாம். சிறுகதையினுடைய முடிவாக அது இருக்க முடியாது. பழைய சம்பிரதாயங்கள், பழைய மரபுகள் இவற்றை யார் மறுபரிசீலனைக்கு உட்படுத்துகிறாரோ, யார் எல்லாவற்றையும் கேள்விக்கு உட்படுத்துகிறார்களோ, இதுவரை நாம் சரி என்று நம்பிய ஒன்றை, இதுக்கு மேல் உண்மை கிடையாது என்று சொல்லப்பட்டுவந்த ஒன்றை. மேலானது என்று சொல்லப்பட்டு வந்ததை இன்றைய வாழ்க்கை ஏற்கவில்லை என்ற உண்மையை யார் வெளிப்படுத்துகிறார்களோ அவர்கள் சிறந்த சிறுகதை என்ற உருவத்தை அறிந்தவர்கள்.

‘அடுத்ததாக, என்ன விஷயங்களை சிறுகதையின் கருவாக நீங்கள் தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்ளப் போகிறீர்கள் என்பது முக்கியமான விஷயம். அதற்கு எந்தவிதமான கட்டுப்பாடும் கிடையாது. ஒருவன் அவனது வாழ்க்கை அனுபவங்கள் சார்ந்து, அவனுக்கு எது முக்கியமானதாகத் தோன்றுகிறதோ, எந்த நெருக்கடி அவனுக்கு முக்கியமானதாக இருக்கிறதோ, எந்தத் துக்கம் அவனை ஓயாது வாட்டிக் கொண்டிருக்கிறதோ அதைப்பற்றி அவன் கதை எழுதலாம்.’

தமிழாலயமும் அகில இந்திய வானொலி நிலையமும் இணைந்து ‘மார்த்தாண்டம் பனைத் தொழிலாளர் முன்னேற்ற சங்கம்’

சார்பாக நடத்தப்பட்ட சிறுகதைப் பயிலரங்கில் ஆற்றிய உரையிலிருந்து - சுந்தரராமசாமி 25.03.95.

அகிலன் தட்சணாமூர்த்தியின் 'மரணத்தின் வாசனை' சிறுகதைகளை உள்ளடங்கியுள்ளது. அச்சிறுகதைகள் அனைத்துமே தமக்கேயான தளத்திலிருந்து மரணத்தின் வாசனையை வாசகர்களுக்கு நுகரக் கொடுத்திருக்கின்றன. மரணம் என்பது யாருக்கு எவ்வடிவில் வந்தாலும் அது சுகித்தலுக்குகந்த சுகந்தமான வாசனையன்று. மரணத்தின் வாசனையென்ற தலைப்பை கதைசொல்லி ஏன் தேர்ந்தெடுத்தார்? சம்பிரதாயங்களோடான மரணவீடொன்றில் அதற்கான பிரத்தியேகமான வாசனையென்று ஒன்றுள்ளது. பூஜைப்பொருட்கள், கிருமிநாசினி, வியர்வை, கண்ணீர் என்பன ஒன்றிணைந்து மரணவீட்டின் வாசனையாய் வீசிக்கொண்டிருக்கும். இவ்வாசனையை மீண்டும் மீட்டிப்பார்க்கும்போது மனதில் பயம் அப்பிக்கொள்ளும். மீண்டும் மீண்டும் நுகர்விற்காய் ஆவலையெழுப்பும் வாசனையன்று இது. மரணத்திற்கான வாசனை அனைவராலும் வெறுக்கப்படும் ஒன்று. ஆனால், நகரமே பற்றியெரிந்துகொண்டிருக்க கருகி, சிதறி, நிராதரவாய் ஈ மொய்க்கவீதியோரம் விடப்பட்ட உடல்களடங்கிய நகரத்தின் மரணவாசனையென்பது நிராகரிக்க முடியாதது. இந்த வாசனையிலிருந்து ஓடிஓழிதல் சாத்தியமற்றது. இது நாற்றம். இது போரின் அவலம். இது வாசனையன்று. நாற்றத்தைத் தவிர்க்க முச்சைப்பிடித்து சுத்தற்காற்றிகாய் ஓடிச்சென்று மூச்சை இழுத்து இதமாக விடுவதற்கு சுத்தக்காற்றுள்ள சூழலை எங்குதான் தேடி ஓடுவார் கதைசொல்லி.

இச்சிறுகதைத் தொகுப்பின் முதல் கதையான 'ஒரு சின்னப்பையனின் அப்பா செத்துப் போனார்' கதைக்குள் புகுந்து கொள்வதற்கு முன்பாக அகிலன் "பையன்" என்ற ஈழத்தமிழர்களின் பாவனையிலற்ற பதத்தை உபயோகப்படுத்தக் காரணம் என்ன? ஈழத்தமிழர்களின் பேச்சுவழக்கு மொழியையே அனைத்து சிறுகதைகளிலும் தனது கதை மொழியூடகமாக உபயோகப்

சிறுகதை என்பது சமூக மதிப்பீடுகளை ஆதரிக்க மறுக்கிற ஒரு இலக்கிய உருவம். அது சமூக விமர்சனம் சார்ந்தது.

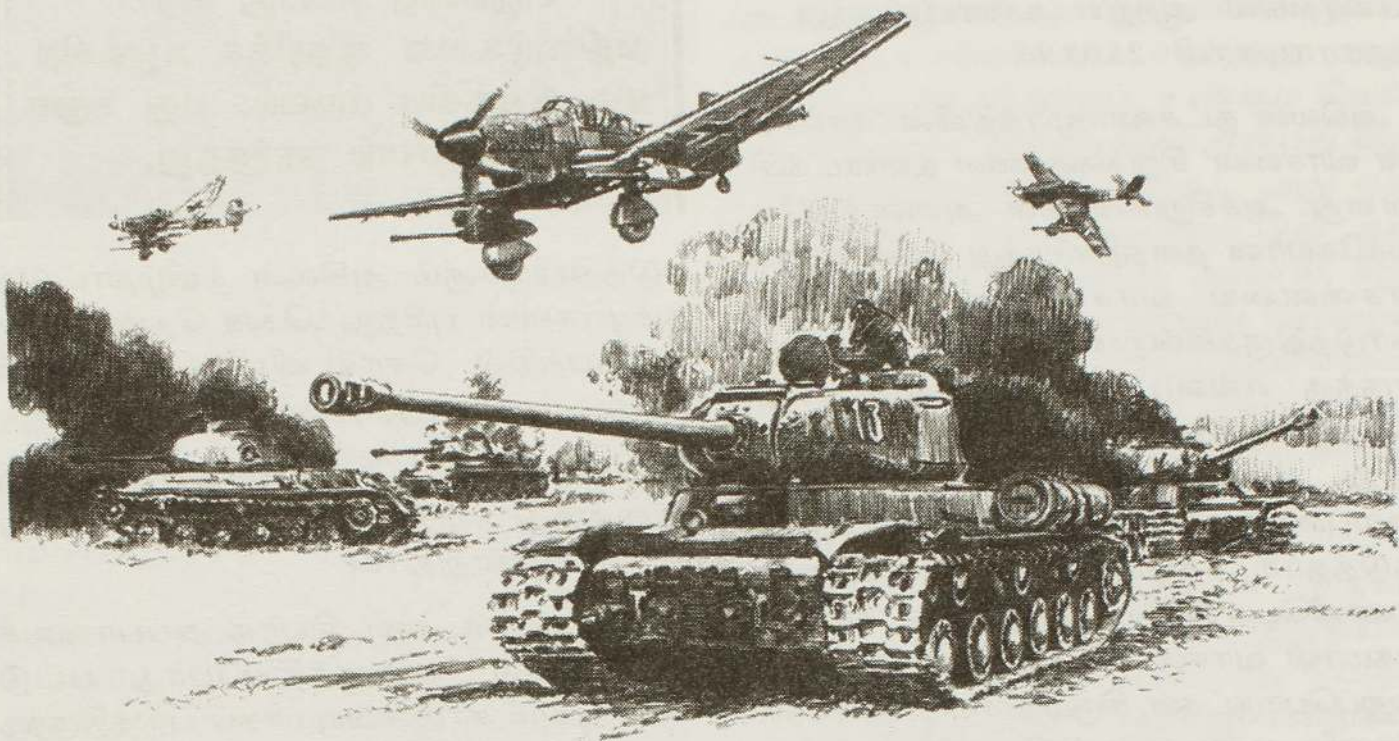
படுத்தியிருக்கும் அகிலன் தமிழ்நாட்டுத் தமிழர்களின் புரிதலுக்கென தொகுப்பின் ஆரம்பத்தில் சொல் விளக்கக் குறிப்புக்களையும் கொடுத்திருக்கின்றார்.

தமிழ்நாட்டு மொழிபாதிப்பென்பது அனைத்து ஈழத்தமிழர்களுக்கும் பொதுவானதொன்றுதான்.

'அழுதேன், கடைசியாக அப்பாவைச் சூடலையில் கொளுத்தியபோது பட்டு வேட்டியும் சால்வையுமாகப் படுத்திருந்த அப்பாவின் சுருட்டைத் தலைமுடியைப் பற்றிக்கொண்டு மஞ்சள் தீ நடமாடிய போது, அப்பா இனிமேல் வரமாட்டார் என்று எனக்குப் புரிந்தபோது வீறிட்டுக் கத்தினேன்'.

அப்பா நித்திரை, அப்பா முழிப்பு, அப்பா எழும்புவார் என்று நம்பிக் கொண்டிருந்த சிறுவனுக்கு கொழுந்து விட்டெரியும் தீயில் அப்பாவின் உடல் பற்றிக்கொள்ளும்போது அகவயமானது காயம் கொள்கின்றது. இது நிரந்தரக் காயம். களிம்புபூசி மூடப்பட்ட காயாத ஆழமாக காயம். அதனால்தான் கதை சொல்லி இச்சிறுகதையை இப்படி முடிக்கின்றார். அப்பனில்லாப் பிள்ளைகள் என்ற இலவச இணைப்பு என்னோடு எப்பவும் கூடவே வந்து அசௌகரியத்தையும் கூடவே அப்பாவின் நினைவையும் தந்துகொண்டிருக்கின்றது.

'நரைத்த கண்ணீர்' எனும் சிறுகதையில் 'எப்போதும் எனது புன்னகையில் ஆயுள் குறைவாயிருக்கின்றது' என்று ஈழத்தமிழ் மக்களின் கையறுநிலையை கண்முன்னே கொண்டுவருகின்றார் அகிலன். துப்பாக்கி வேட்டுச் சத்தத்திற்குள்ளும், ஒப்பாரிக்குள்ளும் அமிழ்ந்து கிடக்கும் மனித வாழ்வில் "பிச்சுப்போட்ட பாண் துண்டுபோல்" கிடைக்கும் ஒருசில நிமிட அல்ப சந்தோஷ கணங்களில் வாய்விட்டுச் சிரிக்க முடி

யாது, புன்னகைக்கத்தான் முடியும். அதுவும் இடையில் முறிந்துபோகும், நிழல்போல் பின்தொடரும் இன்னுமொரு அவலச் செய்தி கேட்டு.

‘நான் பிறக்கும்போது என்னூரில் போர் இருந்தது, விமானங்கள் வட்டமிட்டுக் கொண்டிருந்த மாலைப்பொழுதொன்றில் தான் என்னைப் பிரசவிப்பதற்காக தான் வைத்தியசாலைக்குப் போனதாக அம்மா நினைவை மீட்டுவாள்’. இந்தப் போர் சூழல் காலங்களில் பிறந்த குழந்தைகளின் எண்ணிக்கைதான் என்ன? பிறந்தவர்கள் எத்தனைபேர் தமது வாலிபத்தைக் கடந்து உயிர்வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றார்கள். உடல் அவயங்களை இழந்தோர் எத்தனை மனநிலை பாதிக்கப்பட்டோர் எத்தனை, வன்புணர்வை எதிர்கொண்டோர் எத்தனை? இவற்றிற்கெல்லாம் கணக்கு இருக்கின்றதா?

‘போர்பற்றி அலைந்துகொண்டிருக்கின்ற விடுதலை வீரதீரக் கதைகளுக்கும் அப்பால் கீறப்பட்ட மனங்களின் குருதி வடிந்துகொண்டிருக்கும் துயரம் என்னை மேலும் மேலும் அச்சமடையச் செய்கின்றது. பிறகு அச்சமடைந்து அச்சமடைந்து சலிப்புற்று என்னை வெறுமையான மனவெளிகளுள் தள்ளுகின்றது’ என்று

தன் உள்ளக்கிடக்கைகளை பதிவாகக் கொட்டுகின்றார்.

மரணத்தின் அவலங்களும் வடுக்களும் மட்டுமே கதைசொல்லியின் அவதானத்திற்குட்டவையன்று. சமுதாய விழுமியங்களுக்குட்பட்ட பல தேக்கங்களையும் தனது சிறுகதைகள் மூலம் கூறிச்செல்ல அவர் மறக்கவில்லை. ‘ஒரு ஊரில் ஒரு கிழவி’ எனும் சிறுகதையில் ‘தனியொரு பெண்ணாகத் தனது வாழ்க்கையின் புதிய அத்தியாயங்களை எழுதத் தொடங்கினா. அவ தானே தன் கதையெழுத ஆத்திரக் காரியாக இருக்க வேண்டியிருந்தது, அடாவடிக்காரியாக வேண்டியிருந்தது. ஒரு கட்டத்தில் பைத்தியக்காரியாகவும் கூட ஆகவேண்டியிருந்தது. ஆனால் எல்லாவற்றையும் கடந்தா’ என்று பகுத்தறிந்து காட்டி, பெண் என்பவள் எந்தக் கால கட்டத்திலும் தனித்தியங்குபவளாக விருக்குமிடத்து அவள் தன்னை நிலை நிறுத்திக்கொள்ள பலவகை ‘காரி’யாக மாற வேண்டிய கட்டத்திற்குள் தள்ளப்படுகின்றாள் என்றும், ‘மந்திரக்காரன்டி அம்மாண்டி’ எனும் சிறுகதையில் ‘ச்சீ ஆம்பிளப் பிள்ளைகள் அழக்கூடாது வெக்கக்கேடு’ என்று முதல்நாள் வகுப்பறையில் ஆசிரியர் கூறுவதன் மூலம் சிறுவன் ஒருவன் ஆண் என்ற கட்டமைப்

பிற்குள் எப்படித் தள்ளப்படுகின்றான் என்பதையும், 'ஒருத்தி' எனும் சிறுகதையில் பெண்களினாலான குடும்பமொன்றில் ஒற்றை ஆணின் கோபத்தைத் தாண்ட முடியாதவர்களாய் அப்பெண்கள் மௌனித்து அல்லல்படுவதையும் கதைசொல்லி கூறிநிற்கின்றார்.

இந்த முப்பது ஆண்டுப் போர்சூழலில் 'காணாமல் போனோர்' பட்டியல் என்றொரு நேர்மையான ஆதாரங்களோடான பட்டியலொன்றைத் தயாரிக்க முடியாத நிலையில், காணாமல் போன தமது சொந்தங்களை எங்கே தேடுவது? எப்படித் தேடுவது? என்று தெரியாத நிலையில்தான் இன்றும் பலர் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றார்கள். கண்டுபிடிக்கப்பட்ட எலும்புக்குவியலுக்குள் அவர்களுக்கான தடையங்கள் மூலமே தம் சொந்தங்களை அடையாளம் காணுதல் சாத்தியமாகின்றது. அதில்கூடத் தவறுகள் இருக்கலாம். தடையங்களற்ற எலும்புக்கூடுகளைத் தமது சொந்தமாக்கத் தயங்கும் இதயங்கள். இறப்பு நேர்ந்துவிட்டதாய் முற்றுப்புள்ளி வைக்கத் தயங்கும் மனம். எங்கோ உயிரோடிருப்பதாய் ஆறுதல் கொண்டிருக்கின்றது இன்றும்.

'இது அவற்ற சேட்டு'

'இது அவற்ற வெள்ளிமோதிரம்'

'இது அவன் சங்கிலி'

நான் அவளோடு எலும்புக்கூடுகள் அடுக்கிவைக்கப்பட்டிருந்த இடத்திற்குப் போனேன். அவர்களுடைய எலும்புக்கூடுகள் இருக்கக் கூடாதென்றும் ஏதேனும் சிறைச்சாலை அறைகளில் விழித்துக்கொண்டிருக்கலாம் என்றும் மனம் எண்ணிக் கொண்டிருந்தது. அவள் திடீரென்று கத்தினாள். 'அண்ணா'. அவள் அழுத இடத்தில் இருந்தது ஒரு 14 வயதுப் பொடியனின் எலும்புக்கூடு. இவ்வரிகள் கதை சொல்லியின் கற்பனைகளல்ல. எமது நாட்டில் நாம் பிறந்து வளர்ந்த நாட்டில் நடந்த, நடந்து கொண்டிருக்கும் அவலங்கள். இவ்வனுபவங்களை தாம் கடந்துவந்த வாழ்நாட்களின் அன்றாட அனுபவங்களாகக் கொண்டவர்கள்தாம் எத்தனை. குடும்பத்திலொருவர் விபத்தில் மரணித்து

**தமிழ்நாட்டு மொழி
பாதிப்பென்பது அனைத்து
ஈழத்தமிழர்களுக்கும்
பொதுவானதொன்றுதான்.**

விட்டால், குடும்ப அங்கத்தினர்கள் அனைவருக்கும் அம்மரணவலியைத் தாங்கவென்று மன ஆலோசனை வழங்க எத்தனை நிறுவனங்கள் மேலை நாடுகளில் இயங்கிக்கொண்டிருக்கின்றன. மரணவலி, எதிர்காலம் பற்றிய கேள்விக்குறி, ஆதரவின்மை எம்மக்களின் புற அக உளைச்சல்களுக்கான விடை எங்கேயென்றறியாது திகைக்கின்றார் கதைசொல்லி.

'ஒருத்தி' சிறுகதையில் 'மரணம் எப்படி அறிவிக்கப்படுகின்றது' என்று சிறுகதையை ஆரம்பிக்கும் அகிலன். மின் அஞ்சல் மூலம், தொலைபேசியில் கிரிக்கெட் ஸ்கோர் அறிவிப்பதுபோல், கடையில் பொருட்கள் வாங்கும்போது சுத்தப்பட்டிருந்த பேப்பர் துண்டில், (புலம்பெயர் மக்கள் பலர் வானொலிச் செய்திகளில் இறந்தவர்கள் பெயர்ப்பட்டியல்கள் வாசிக்கப்படும்போது, தவறாகத் தகவல்கள் கிடைத்து, மரணவீடு முடித்துக்கொண்டு, பின்னர் தமது சொந்தங்கள் உயிருடனிருக்கின்றார்கள் என்று அறிந்துகொண்டவர்களும் இருக்கின்றார்கள்).

'எனக்கு ஒரு மரணம் அறிவிக்கப்பட்டது? மின் அஞ்சல் வழியாக ஏதோவொரு இணையதளத்தின் செய்தியில் இருந்து எடுத்து இரண்டு வரிகள் ஒட்டப்பட்ட மின்னஞ்சலின் மீந்திருந்த கேள்வி: இது அவளா? ... என்று தொடங்கி அந்த 'ஒருத்தி'யுடனான தனது சொந்த அனுபவங்களை வாசகர்களுடன் பகிர்ந்துசென்று முடிவில், 'காப்டன் ஈழவேணி என்று அழைக்கப்படும் தொண்டமான் நகர் கிளிநொச்சியைச் சொந்த முகவரியாகக் கொண்ட சபாரத்தினம் பாரதி. நான் பதிலெழுதாமல் இங்கே தொடக்கத்தில் இருக்கும் வரியை எழுதத் தொடங்கினேன்' என்று கதையை முடிக்கின்றார் அகிலன். மரணத்தின் வாசனையில் அனைத்துச் சிறுகதைகளுமே போர்ச்சூழல் மரணங்

களால் புனையப்பட்டவை என்பதால் வேறுபட்ட கதைசொல்லும் யுக்திகளைக் கையாண்டு வாசகர்களைத் தன்வசம் வைத்துக்கொள்ளவும் தவறவில்லை அவர் என்பதும் பாராட்டுக்குரியது.

மனிதமனமென்பது தன்னார்வப் பூர்த்திக்கான தெரிவொன்றில் தொலைந்து போகும் தன்மையைக் கொண்டது. பொழுதுபோக்கு எனும் சொற்பதத்திற்குள் தமக்கான நேர்க்க(ளி)ழிப்பை மனநிறைவாய் செய்துகொண்டிருக்கும் பலர் வாழ்வில் இவற்றிற்கு அடிமையாகிப் போவதுமுண்டு. நிர்ப்பந்தத்தால் இதனி லிருந்து வெளியேற்றப்படுபவர்கள் உளவியல் தாக்கங்களுக்கும் உள்ளாகிப் போகின்றார்கள், கடைசியில் அதுவே அவர்களது வாழ்வில் அழிவையும் கொண்டு வந்து சேர்க்கும் என்பதைத் தனது “குமார் அண்ணாவும் மிளகாய்க் கண்டுகளும்”, “தோற்ற மயக்கங்களோ” போன்ற சிறுகதைகளின் மூலம் ஆராய்ந் துள்ளார் கதை சொல்லி. தாம் ஆசையாய் பார்த்துப் பார்த்து வளர்த்த செடிகள், செல்லப் பிராணிகள் போன்றவற்றைப் போரின் நிமித்தம் இழந்தபோது ஏற்பட்ட வலியை இச்சிறுகதைகள் கூறுகின்றன.

படைப்பாளியின் அனைத்துச் சிறுகதைகளும் மரணத்தின் வாசனையை வாசகர்களுக்கு நுகரச்செய்து மரணத்தின் எல்லை வரை அவர்களையும் இழுத்துச்சென்றிருக்கின்றது. தவிர மற்றைய சிறுகதைகளின் தளத்திலிருந்து வேறுபட்டு “கரைகளிற்கி டையே...” சிறுகதை. போரின் நிமித்தம் நாட்டைவிட்டு வெளியேற நினைக்கும் ஒரு தமிழ்க் குடும்பம் எப்படி இன்னுமொரு தமிழனால் ஏமாற்றப்பட்டு அழிந்து போகின்றது என்பதையும் காட்டிநிற்கின்றது.

‘துப்பாக்கிகளில் நல்ல துப்பாக்கிகள், கெட்ட துப்பாக்கிகள் எனப் பிரிவுகள் இருப்பதாக நம்புகிறார்கள் மொக்குச் சனங்கள். துப்பாக்கிகளுக்குத் தெரிந்ததெல் லாம் கொலை. அது மட்டும்தான்’ என்று போரின் பால் தான்கொண்ட மனவி சனத்தையும் சொல்லிக் கொள்கின்றார் த. அகிலன்.

‘மரணத்தின் வாசனை’யை சிறுகதைத் தொகுப்பை விமர்சனம் செய்த எழுத்

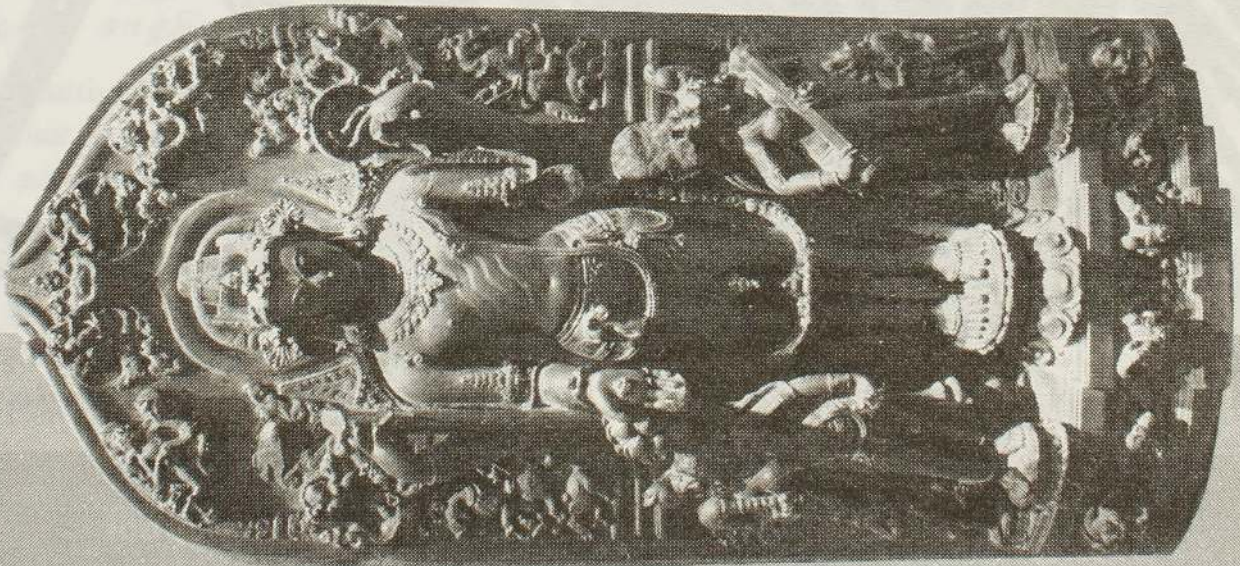
தாளர் இமையம் அவர்கள் இப்படி முடிக்கின்றார்கள்.

‘போர்கள் எதன் பொருட்டு நடத்தப் படுகின்றன? மனிதர்களை கொன்று குவித்துவிட்டு அடையப்பெறும் வெற்றிக்கு என்ன அர்த்தம் இருக்க முடியும்? போர் மனிதர்களை அகதிகளாக்கியது. பெயர் தெரியாத ஊர்களுக்கு விரட்டியடித்தது. மொழி தெரியாத நாட்டில் வாழ வைத்தது. உறவுகளைப் பிரித்தது. பெற்றோர்களிடமிருந்து குழந்தைகளையும், குழந்தைகளிடமிருந்து பெற்றோர்களையும் பிரித்தது. குழந்தைகள் இறந்தன. பெற்றோர்கள் இறந்தார்கள். ஊமையாக்கப்பட்டார்கள். காணாமல் போனார்கள். பைத்தியம் பிடித்து அலைகிறார்கள். இத்தனை கொடூரங்களுக்கு பிறகும் போர் நடக்கிறது. யாருக்கான, எதற்கான போர், அந்தப் போர் தேவையா’ என்று த. அகிலன் தன் கதைகளின் வழியே கேட்கிறார். மனித சமுதாயம் பதில்சொல்லவேண்டிய கேள்வி.

ஓர் இலக்கியப்படைப்பின் வெற்றி, பலம் என்பது அப்படைப்பில் இருக்கும் உண்மையைச் சார்ந்தே நிர்ணயமாகும். அகிலனின் “மரணத்தின் வாசனை—போர் தின்ற சனங்களின் கதை”. சிறுகதைத் தொகுப்பு ஒரு இலக்கியப்படைப்பு.

போர் என்னை அழித்தது, என் உடன் பிறப்புக்களை அழித்தது, எனது குடும்பத்தை அழித்தது, எனது சொந்தங்களை, ஊரை, மண்ணை அழித்தது, என்னை இருக்க விடாமல், உண்ணவிடாமல், உறங்கவிடாமல், கலைத்துக் கலைத்து அடித்தது; அழித்தது. உலகெங்கும் சிதறிக்கிடக்கின்றோம் நாம். பணம் கிடைத்தால் ஆயுதங்களை வாங்கிக் குவித்து மனிதர்களை மனிதத்தை அழித்தொழிக்கும் இப்போரில் வீரம் எங்கே வந்தது? வெற்றி தோல்வி எங்கே வந்தது? அனைத்தையும் அழித்தொழித்துக் கிடைக்கும் நஞ்சூறிய நிலத்தைப் பிடிப்பது தான் போரின் வெற்றியெனில் அது எமக்குத் தேவைதானா? என்ற கேள்வியை மரணத்தின் வாசனை எனும் சிறுகதை மூலம் விட்டுச்சென்றிருக்கின்றார் த. அகிலன். சிறுகதைத் தொகுப்பை முடியபோது எனக்குள்ளும் இக்கேள்வியே எஞ்சி நிற்கின்றது. ●

ஒரே நேரத்தில் இரண்டு கலைவிழாக்கள் ஒழுங்கு செய்யப்படுவதைத் தவிர்க்க உங்கள் கலை விழாக்களை முன்கூட்டியே 'இணையம்' இணையத் தளத்தில் பதிவு செய்து விடுங்கள். உங்கள் விழாவின் திகதியைத் தீர்மானிப்பதற்கு முன்பு இணையத்தைப் பார்த்து அந்தத் திகதியில் வேறு நிகழ்ச்சிகள் ஏதும் உள்ளதா என்பதை அறிந்து கொள்ளுங்கள். நீங்கள் செல்லவிருக்கும் விழா, நிகழ்வுகள் சம்பந்தமான தகவல்களை இணையத்தைப் பார்த்து அறிவதுடன், நிகழ்வு நடைபெறும் இடத்தின் வரைபடத்தையும் இணையத்தில் பார்க்கமுடியும். இது முற்றிலும் இலவசமான சேவை.

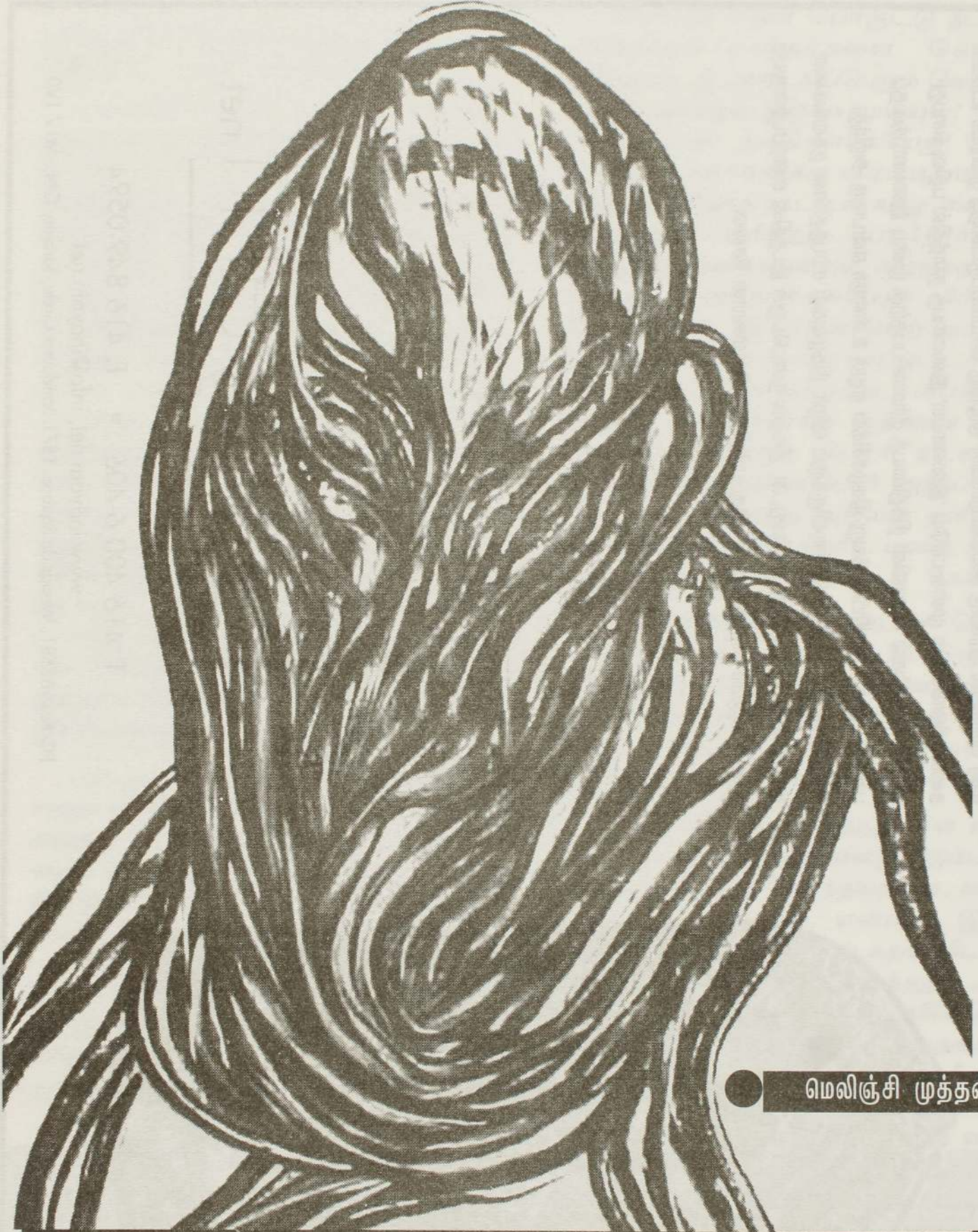

inayam.net

T. 416 400 6 406 • F. 416 849 0594

www.inayam.net, info@inayam.net

PO Box: 63581, Woodside Square, 1571 Sandhurst Circle, Toronto, ON, M1V 1V0

● மெலிஞ்சி முத்தன்

ஏற்றுக்கொள்ளப்படாத பாத்திரத்தின்
மூன்று பாடல்கள்

போத்துக்கல், ஸ்பெயின் நாடுகளின் பழங்கதைகளின் பாத்திரங்கள் பல எங்கள் கிராமத்தில் உலாவித் திரிகின்றன. அவற்றில் ஒன்றுதான் ஊர்சோன்.

ஊர்சோன் ஓர் அரச குடும்பத்தில் பிறந்தவன். அரச குடும்பத்தில் நிகழ்ந்த அசம்பாவிதம் ஒன்றால் அரசி காட்டுக்குள் இரண்டு குழந்தைகளை பெற்றுப் போடுகிறாள். குழந்தைகள் இருவரும் ஆண்கள். ஒருவன் 'ஊர்சோன்', மற்றவன் 'பாலந்தை'. ஊர்சோன் குழந்தையாக இருக்கும்போதே அவனை கரடியொன்று தூக்கிச் சென்றது. கரடிக்கு ஏன் அப்படியொரு ஆசைவந்ததோ தெரியவில்லை. அல்லது கரடி அப்போது எதன் குறியீடாக இருந்ததுவோ, அதுவும் புரியவில்லை. அக்கரடி தனக்கான காட்டுக்குள் ஊர்சோனை வளர்த்து வந்தது என்பதே மூலக்கதை.

ஊர்சோன், பாலந்தையோடு கதையும் வளர்ந்து வந்தது. அந்தக் கதை நாட்கள் பலவற்றைக் கடந்தது, பல கலாச்சாரங்களை அணுகி, பல நிலங்களில் தன்னையும், இருத்திக்கொண்டது. அவ்வாறுதான் எங்கள் நிலத்திலும் அது இறங்கியது.

எங்கள் கிராமத்தில் பிறந்த பிள்ளைகளுக்கு கூத்தில் வரும் பாத்திரங்களின் பெயர்களை வைப்பது வழக்கமாக இருந்தது. கூத்துக்களை உருவாக்கும் அண்ணா வியர்களும், பலவிதமான கதைகளைக் கொண்ட கூத்துக்களும் இருந்ததால் இந்நிகழ்ச்சி சாத்தியமானது.

கிறிஸ்தவம் பரப்ப வந்தவர்கள் எங்கள் சனங்களின் முன் கதை சொல்லிகளாக இருந்த காலத்தில் வேத சாட்சிகளான பல நாட்டு மனிதர்களின் கதைகளை எங்கள் கூத்துக்கள் கொண்டுவந்தார்கள். இவ்வாறு தான் எங்கள் தென்மோடுக் கூத்துக்குள் "ஊர்சோனும்", "பாலந்தையும்" பிற பாத்திரங்களும் வந்து சேர்ந்தனர்.

எங்கள் கூத்தினுள் கன்னிமரியாளும், சம்மனசூம், பார்போரம்மாளும், ஏனைய புனிதவதிகளாக அடையாளப்படுத்தப்பட்டவர்களும் வந்தபோது எங்கள் கூத்தின் சில ஆட்டவகைகள் இழக்கப்பட்டன. வேற்றுநாட்டுப் புனிதவதிகள் எங்கள் மண்

ணின் கற்புநெறிகளுக்கு அமைவானவர்களாகவும் ஆக்கப்பட்டனர்.

அப்பு பாடிய பாத்திரம் மகனுக்கும், பேரனுக்கும் என்று தொடர்ந்து வந்தது. அவ்வாறே ஒவ்வொரு பாத்திரங்களும் எங்கள் தலைமுறைகளுக்குள் தமக்கான வாரிசுகளை உருவாக்கிக்கொண்டன. இப்போது நான் சொல்லும் கதைக்குள் வரும் மனிதனும் 'ஊர்சோன்' ஆனது இப்படித்தான்.

மூலக் கதைக்குள் இருந்து ஊர்சோனை கரடி தூக்கிச்சென்றதால் ஊர்சோன். (நாம் பேசும்) மொழி தெரியாதவனாகவே வளர்ந்தான். அவனிடம் மொழிப்பற்றோ, மொழி வெறியோ இருந்திருக்க வாய்ப்பில்லை.

அவன் எங்களின் ஊர்க்குத்துக்குள் மொழியற்ற மெட்டு ஒன்றையே 'பாப்பப் பபாப்பபாப்பப்பாப்ப' என்று பாடித் திரிந்தான். தென்மோடி மெட்டுக்குள் இருந்த ஜீவன் அந்த ஜீவனை உள்வாங்கிக் கொண்டது. அவன் தன் வரலாற்றைச் சொல்ல அந்த மெட்டு போதுமானதாக இருந்தது.

மெட்டுமுழுதும் கசிந்தபடி இருந்தன அவனது உணர்வுகள். கலையைச் சுவைக்கக் கூடியவர்களால் அவனது உணர்வுகள் உணரப்பட்டன. கலையச் சுவைப்பது போல் வாழ்க்கையைச் சுவைப்பவர்கள் நம்மில் எத்தனை பேர்?

அந்த மூலக்கதை எங்களுரில், எங்கள் மொழிக்குள் வசமாகி, எங்கள் குணங்களால், எங்கள் வாதங்களால் உருமாறி வந்தது. பின்னர், எங்கள் நிலத்தின் அரசியல் சூழலிலும் அகப்பட்டுக்கொண்டது.

எங்கள் நிலத்தின் புதிய தலைமுறை ஊர்சோனும் "காலம்" என்கின்ற கரடியால் தூக்கிச்செல்லப்பட்டான். அவன் போத்துக்கல் நாட்டின் தெருக்களில் அலைந்த படி அந்த ஜீவமெட்டை பாடிக்கொண்டான்.

உருமாறிவந்த ஊர்சோனை அந்த நிலத்தினரால் உணர்ந்துக்கொள்ள முடியவில்லை. ஏனெனில், புதிய ஊர்சோன் அவர்களின் முன் 'பிறவுணியாக' இருந்தான்.

பின்னர் பாலந்தை பல நாடுகளின் எல்லைகளைக் கடந்தான். பராக்குப் பார்க்கும் குணமே மனிதர்களிடம் விஞ்சி

யிருக்கின்றது என்று ஒட்டுமொத்த மனித இனத்தின் மீதும் தன் கணிப்பை செய்து கொண்டான். அவனது பயணம் அமெரிக்கா நாட்டின் பல்லோ என்ற இடத்தில் சட்டவிரோதமாக நுழைந்த பயணிகள் தஞ்சம் புகக்கூடிய விவிகாசா என்ற முகாமில் வந்து நின்றபோது இருவரும் சந்தித்துக் கொண்டோம்.

விவிகாசா முகாமின் மலகூடங்களை துப்புரவாக்கும் பொறுப்பு எங்கள் இருவருக்கும் தரப்பட்டிருந்தது. இருவருமாக வேலை செய்யும் அந்தக் கணங்களில் அவன் அந்த ஜீவமெட்டுகளைப் பாடுவான். அவனது சகோதரன் பாலந்தை முள்ளி வாய்க்காலில் மரித்துப்போன செய்தி அவனைப் பெரிதும் தாக்கியிருந்தது. அவன் பாடிய மெட்டுக்களில் இழப்பின் சோகம் இழையோடிக் கிடந்தது. அந்த மொட்டுகளுக்கு நான் போட்ட வரிகள் இவை.

பாடல்:1

பொங்குமெரியினிலே .. எ. மெ
(பார்போரம்மாள்)

முள்ளு வளையத்துள்ளே - என்னை
முடக்கிய நியாயங்களே
சந்தைக் குறிச்சியிலே - எந்தன்
சதைக் கூட்டின் விலையென்னவோ.

செம்மணியின் வயிறே - அதில்
செரிக்காத என் மகளே
செங்கரத் தொட்டிலிலே - அள்ளிச்
சேர்ந்த என் சதைக் குவியே
வாழ்க்கையைச் சேகரித்தே - முள்ளி
வாய்க்காலில் கொட்டினீரே
தோல்வியின் பெருங்கணமே - அதில்
துவண்டுபோய்க் கிடந்தவரே.

வாயற்ற கேள்விகளை - வாயில்
போட்டு விழுங்கிவிட்டேன்
பட்டினி வயிற்றினிலே - கேள்வி
கட்டிபோல் வளருதடி.

இது மிகுந்த சோகமான மெட்டு. மெட்டுக்களை நாங்கள் பழைய கூத்துக் களின் மெட்டுக்களாலேயே கூறிப்பறித்துக் கொள்ளுதல் வழக்கம். அந்தவகையில் தென்மோடிக் கூத்துக்களில் மிகப்பழைய கிறிஸ்தவக் கூத்தாகிய “தேவசகாயம் பிள்ளை” என்ற கூத்தின் மெட்டுக்களையே

குறிப்புணர்த்த பயன்படுத்துவதுண்டு. நான் இந்தப் பாடலுக்கு ‘பார்போரம்மாள்’ என்ற கூத்தில் வரும் பொங்குமெரியினிலே என்ற மெட்டைப் பயன்படுத்தியுள்ளேன்.

பாடல் - 2

கொச்சகதரு

தொன்மையழகோ, துயரழகோ
மெய்மை பாவும் மிடுக்கழகோ,
வல்லோர் கையில் மல்லழகோ,
இல்லார்க் கிங்கே எதுவழகோ,
தாழ்ந்தோர்வாயின் தமிழேயுன்னை
தத்தெடுக்கும் கவியழகோ,
அறந்திரித்தோர் அறிவழகோ,
ஐயோ இங்கே எதுவழகோ.

ஆரோ மூட்டி வைத்த
அடுப்புகள் எரியுதடி - ஆரிராரிரோ
அதனிலே தினமெரியும்
விறகுகள் ஆனோமடி - ஆரிராரிரோ
பனையடி நிழலினை
கோடையில் நம்பி நிற்கும்
குடிகளாய் ஆனோமடி - ஆரிராரிரோ.

நேற்றிருந்த நிலவதுவும்
நெருப்புத்தின்றே பாதியாகும்
தேற்றுவாரற்றே மனிதம்
தெருவினிலே அலைந்துழலும்
குரலெடுக்க நாதியில்லை
கூடவர யாருமில்லை
பரந்த சிறைப்பட்டணங்கள்
பாவம் இந்தக் கேடயங்கள்.

பிணங்களைப் புணர்ந்தவரே
மனங்கொண்ட மாப்பிள்ளையோ -
ஆரிராரிரோ
பணங்காக்கும் பூதங்களே
இனங்கண்ட தேவர்களோ-ஆரிராரிரோ
கரியுமிழ்நீர் துப்பி
காலத்தை இழிவுசெய்தே
ஞாலத்தை பழித்திட்ட ஞாலம் சாபமே
(கொச்சகதரு எல்லாக் கூத்துகளிலும்
இருக்கக்கூடியதொரு மெட்டு. இங்கு ஒரு
தாலாட்டுப் பாடலாய் அமைந்துள்ளது).

பாடல் : 3

ஏலஏலோ தத்தைத் தாம் ஏலஏலோ
- ஏல
ஏலஏலோ தத்தைத் தாம் ஏலஏலோ

தாய்நிலமேதிரைகொள்தமிட்கடலே -
நீதித்

துறை கோரி ஒளிரும் அகல் விளக்கே
சுழியினிலே தொலைத்த சூரியனே -

மாற்றான்
சூட்சுமத்தில் அலையும் கோத்திரமே
கருத்தினை முட்டிய கட்டுமரத்தில்
அகத்தினைக் கோர்த்திட்ட

சுக்கானியானேன்
அவரவர் மடிப்பெட்டி சுமைகளைத்
தாங்கி

பிரிகின்ற மரத்துக்குப் பெயரென்ன
சொல்லு?

(ஏலஏலோ தத்தைத்தாம்...)

காட்டுமதி தெரியாக் காலத்திலே -
எங்கள்

கட்டுமரம் சிதையும் மாயத்திலே
பாட்டுக் கட்டும் கூத்தர் பயணத்துள்
ளும் - பாடும்

ஏய்ப்பிருக்கும் அல்லால் இழிப்பிருக்கும்
சரியோடு சரிகளும் மோதிலும் போதில்
சிதைவினைச் சரியென்று சொல்வாரு
முண்டு

பிழைகளின் கூட்டினை பிறகென்ன
சொல்லி

வரலாற்றுக் கோவணம் அவிழுது
பாடும்

(ஏலஏலோ தத்தைத்தாம்...)

இதுவொரு மீனவர் பாடல் வகையைச்
சேர்ந்த தென்மோடி மெட்டு.

நாங்கள் இருந்த விவிகாசா முகாமி
லிருந்து கனடா எல்லைக்குக் கொண்டு
வரப்பட்டோம். கனடாவுக்குள் நாங்கள்
நுழைய வேண்டுமென்றால் எமக்கு இரத்த
உரித்தான ஒருவர் கனடாவுக்கு உள்ளே
இருக்கவேண்டும் என்பது சட்டம். நாங்கள்
விசாரணை அறைக்குக் கொண்டு
செல்லப்பட்டபோது அங்கே எனது
அக்காவும், ஊர்சோனின் மாமாவும்
வந்திருந்தார்கள். எங்கள் இருவரைப்
பற்றிய விசாரணைகளும் பலமணிநேரம்
நடந்தது. இறுதியில் நான் கனடாவின்
உள்ளேயும், ஊர்சோன் அமெரிக்காவின்
உள்ளேயும் அனுப்பப்பட்டோம். ஊர்சோ
னின் விசாரணை முடிவு தோல்வியில்
முடிந்ததில் அவன் பெரிதும் வருத்தப்பட்
டான். இருவரும் பிரியும்போது என்

கையில் கட்டியிருந்த மணிக்கூட்டை அவ
னது கையில் கட்டிவிட்டு விடைபெற்றேன்.

ஊர்சோன் அமெரிக்காவுக்குச் சென்று
அங்கு வதிவிட அனுமதி கோரி வழக்கு
களைத்தொடர்ந்துகொண்டு, எரிபொருள்
விற்பலன் நிலையமொன்றிலும் வேலை
செய்து வந்தான். அடிக்கடி தொலைபேசி
யில் என்னுடன் பேசிக்கொண்டிருந்த
வனின் தொடர்பு சிலமாதங்களாய்
இல்லாதுபோனதால் மிகவும் கவலை
யுடன் அவனின் மாமனாரிடம் சென்று
விசாரித்தில் தன்னுடனும் தொடர்பில்லை
யென்று கூறி அவரும் வருத்தப்பட்டார்.
சில நாட்களின் பின் அவர் ஊர்சோன்
தங்கி நின்ற இடத்துக்கும் சென்று
பார்த்ததில் அவன் அங்கு இல்லை என்பது
தெரிய வந்தது. பலரிடம் விசாரித்ததில்
எந்த இலாபமும் கிடைக்கவில்லை. அவர்
அமெரிக்க காவல்துறையிடம் மருமகனைக்
காணவில்லையென்று புகாரிட்டுவிட்டு
கனடாவுக்குத் திரும்பினார். சுமார் ஒரு
மாதத்தின் பின்னர் கனடிய எல்லைப்
பகுதிக்காவலர் அலுவலகத்தில் இருந்து
ஊர்சோனின் மாமனாருக்கு தொலைபேசி
அழைப்பு வந்தது.

அமெரிக்காவிலிருந்து சென்லோரன்ஸ்
ஏரி வழியாக கனடாவுக்குள் நுழைய
இரண்டு செவ்விந்தியர்களுடனும்,
இரண்டு தமிழர்களுடனும் ஊர்சோனும்
வந்திருக்கின்றான். அவர்கள் வந்த படகு
அந்த ஏரிக்குள்ளே மூழ்கியிருக்கிறது.
அவர்கள் வந்தது ஒரு பனிக்காலம்
என்பதால் ஏரிக்குள்ளேயே உறைந்து
கிடந்த பின் ஒரு வெயில் காலத்தில் மிதந்து
கனடிய எல்லைக்கு வந்திருக்கின்றன
அவர்களின் சடலங்கள்.

ஊர்சோனுக்கு நான் கொடுத்த மணி
க்கூட்டை வைத்தும் ஏனைய சில பொருட்
களை வைத்தும் அவனது சடலத்தை
உறுதிப்படுத்திக் கொண்டோம்.

இன்னமும் உறைந்து போகாத அந்த
மணிக்கூடு ஒவ்வொரு முற்பகல் நான்கு
மணிக்கும் அலாரம் அடித்துக்கொண்டி
ருக்கிறது.

‘பாப்பப்பாப்பப்பாப்பப்பாப்ப’

(முடிந்தது)

புலம்பெயர்ந்த இலங்கைத்
 தமிழர் வாழ்வு, கல்வி,
 எதிர்காலம் குறித்து
 கனடாவை முன்னிறுத்திய
 ஓர் ஆய்வுநிலைப்
 பார்வை

பேரா. மா.சின்னத்தம்பி

அறிமுகம்

சமுதாய மாற்றங்களைத் தூண்டிவிடுகின்ற மற்றும் துரிதப்படுத்துகின்ற விசைகள் வலிமையடைந்து நீண்ட காலம் நிலைத்திருக்கும்போது தான் சமுதாயங்கள் அபிவிருத்தியடைகின்றன. பொருளாதாரம், கல்வி என்பவற்றிடையான பொருத்தமான பிணைப்புக்கள் சமுதாய முன்னேற்றங்களுக்கு மிகவும் அடிப்படையானவை.

கல்வி மனிதனின் எண்ணங்களை புதிய திசைகளில் நகர்த்திச் செல்கிறது. மனித ஆற்றல்களையும், தன்னம்பிக்கைகளையும், தொலைநோக்குச் சிந்தனைகளையும் அதிகரிக்கச் செய்கிறது. அவன் தன்னளவில் ஒரு மாபெரும் வளமாக கல்வியினால் வளர்த்தெடுக்கப்படுகிறான். ஆனால், அத்தகைய பல்முனைப்பட்ட முன்னேற்றத்துக்குதவும் தகைமைகளை வலுவான முறையில் பயன்படுத்துவதற்கான பொருளாதாரக் கட்டமைப்பும், பெரிமுறைத் தொழிற்பாடும் தேவைப்படுகின்றது. அத்தகைய பொருளாதாரச் சூழலை நாடி மக்கள் நகருகின்றபோது பொருளாதார குடிபெயர்தலாக - புலம் பெயர்தலாக, அது அமைகின்றது. ஆனால், பல சமயங்களில் உதைப்புக் காரணிகளாக அச்சமூட்டும் காலநிலை, பாதுகாப்பற்ற சமூக நிலைமைகள் என்பனவும் விளங்குகின்றன. பொருளாதார இழுவிசைகளும் இயற்கை மற்றும் அரசியல் தள்ளுவிசைகளும் புலம் பெயர்தலை தொடர்ந்தும் இயங்குநிலையில் பராமரித்து வருகின்றன.

இத்தகைய பின்னணியில் இலங்கைத் தமிழர்களின் முப்பத்தைந்து வருட கால புலம்பெயர்வு தொடர்பான கல்வி, பொருளாதார மாற்றங்கள்பற்றி இக்கட்டுரை ஆராய முற்படுகின்றது.

பன்மைக் கலாச்சாரத்தைப் புரிந்துகொள்ளல்:

வரலாறுகளில் கற்ற பாடங்களை கவனமாகப் பயன்படுத்துகின்ற நாடுகளில் ஒன்றாக கனடா என்ற பெரிய நிலப்பரப்புடைய இந்த நாடு வளர்ந்து வருகிறது. உலக யுத்தங்களின் காயங்களால் உருவான புதிய எண்ணங்களையும், புதிய செயற்

பாடுகளையும் இவர்களது பொருளாதாரம், நல் ஆளுகை, குடிமக்கள் பண்பாடு, குடிமக்கள் பொறுப்புணர்வு, உழைப்புடன் மிகவும் நெருக்கமாக பின்னப்பட்ட தனிமனித வாழ்வு தொடர்பான அணுகு முறைகளில் அவதானிக்க முடிகின்றது.

இலங்கைத் தமிழர்கள் ஒரு பெரும் பான்மையினருடனும், இரண்டு சிறு பான்மையினருடனும் வாழ்ந்திருந்தனர். வாழ்ந்து கொண்டு இருக்கின்றனர். வடக்கு, கிழக்கு, மலையகம் என்ற மூன்று பொருளாதாரப் பண்பாட்டுப் புவியியல் பிரதேசங்களில் இவர்களது ஊடாட்டங்கள் இருந்திருக்கின்றன. தென்னிலங்கை, பொருளாதார மற்றும் கல்வி மேம்பாட்டுக்குதவும் வளர்ச்சி மையமாக இருந்திருக்கிறது. நான்கு இனக் குழுமங்களில் ஒன்றாக - வலிமையும், முன்னுரிமையும் பெற்றவர்களாக இலங்கைத் தமிழர்கள் இருந்திருக்கின்றனர்.

சுதந்திரத்துக்கு முன்பு ஒன்றரை நூற்றாண்டுக் கால ஆங்கிலேய ஆட்சிக் காலத்தில் கொழும்பு, காலிப் பிரதேசங்களைவிடவும் கல்வி வளர்ச்சிக்கான குவிமையமாக யாழ்ப்பாணம் விளங்கியது. பாதுகாப்பும், சமூக அந்தஸ்தும், பொது அதிகாரமும், நிரந்தர வருமானம் தருவதுமான அரசு பதவிகளில் தமிழர் முன்னுரிமை பெற்றிருந்தனர். இலங்கைக்கு வெளியே மலேசியா போன்ற நாடுகளிலும் பிரித்தானிய நிர்வாக வலயங்களில் இதே வகைத் தொழில்வாய்ப்புப் பெற்றிருந்தனர். இதனால் கல்வி, தொழில் தொடர்பான மேலாண்மை உணர்வுகளினால் வலுவாக ஆக்கிரமிக்கப்பட்டிருந்தனர்.

சுதந்திரத்தின் பின் இந்த நெய்யப்பட்ட சமூக, பொருளாதார தளங்களில் சிறிய சிறிய வெடிப்புக்கள், ஓட்டைகள் உருவாகின. இது கல்வி, தொழில் வாய்ப்பு, சொத்துடைமை, மொழியுரிமை என்பன தொடர்பாக முரண்பட்ட உணர்வுகளையும், தாக்க விளைவுகளையும் உருவாக்கிய போது முரண் அரசியல் அல்லது பாதுகாப்பு அரசியல் மாதிரிகை வடிவம் பெற்றது. இதன் விளைவாகவே இலங்கைத் தமிழர் கனடா போன்ற நாடுகளுக்கு புலம் பெயர்ந்தனர்.

கனடாவில் குடிமக்கள் எண்ணிக்கை அடிப்படையில் பார்த்தால் எத்தனையாவது சிறுபான்மையினராக இலங்கைத் தமிழர் உள்ளனர் என்ற கணிப்பீட்டுத் தேவை உருவாக்கப்படவில்லை என்றே எண்ணுகிறேன். ஏனெனில், இங்கு தமிழர் அல்லாத பெரும்பான்மை என்பதே பல்வேறு சிறுபான்மையினரான நூற்றைம்பதுக்கு மேற்பட்ட சமூக குழுக்களின் தொகுப்புத்தான். இருமொழி முரண்பாடுகளினால் வெளியேறிய தமிழர் நூற்றுக்கு மேற்பட்ட மொழிபேசும் மக்கள் குழாத்தினருடன் ஒன்றிணைந்துள்ளனர். இங்கு சுதந்திரப் பெருவெளி ஒன்று காணப்படுகின்றது. புதிய கல்விப் பாதைகள் திறந்து விடப்பட்டுள்ளன. இனங்காணக்கூடிய பொருளாதார மூலங்கள் பல தென்படுகின்றன. புதிய பண்பாடுகளுடன் இணைந்துகொள்வதற்கான தொடுபுள்ளிகள் பல துல்லியமாகத் தெரிகின்றன. புதிய அரசியல் மற்றும் நல்ஆளுகைப் பண்பாடுகள் விரவிக்கிடக்கின்றன. இலங்கைத் தமிழர்கள் இவற்றை மிகச் சரியாகப் புரிந்துகொள்ளவேண்டும். இலங்கையில் தமிழர் தமது சமூகவாழ்வுக்கு உள்ளேயும், தமது வாழ்விடப் பிரதேசங்களுக்கு வெளியேயும் சில பலமான விழுமியங்களையும், நடத்தைக் கோலங்களையும் கொண்டிருந்ததுபோல், சில பலவீனமான நடத்தைகளையும், எதிர்பார்ப்புகளையும் கொண்டிருந்தார்களோ என்ற சந்தேகம் எழுகின்றது. பலமானவற்றை எண்ணிப் பெருமைப்படுவதற்கு விரும்புவதுபோல் பலவீனங்களை ஒன்றுகூடி பகுப்பாய்வு செய்துகொள்வதும் அவசியம். அதற்கான தேவைகளை தற்போதைய சூழல் வலியுறுத்திநிற்கிறது. தோல்விகளையும், ஏமாற்றங்களையும், ஒரு தலைமுறைக்கால வளம் மற்றும் செயற்பாட்டு விரயங்களையும், பகுப்பாய்வு செய்யும் பண்பாடு வளர்க்கப்பட வேண்டும். உணர்வுபூர்வமான பலவற்றின் தோல்விகளை அறிவுப் பூர்வமாக பகுப்பாய்வு செய்யும் புதிய சிந்தனை மரபு ஒன்று அல்லது சமுதாயப் பண்பாடு ஒன்று உருவாக்கப்பட வேண்டும். தற்போதைய தலைமுறை, எதிர்கால அடுத்த தலைமுறையினருக்குக் கையளிப்பதற்காக இவற்றை வடிவமைக்க வேண்டும்.

இதற்கான வாய்ப்பும், வாழிடமும், பொருளாதாரமும், கல்விப் பெருவெளியும் கனடாவில் கிடைக்கின்றன. தமிழர் தம் எதிர்கால சமூக, அரசியல், பொருளாதார, வாழ்வு பற்றிய மேன்மையான சமுதாயக் கருத்தியல் உருவாக்கப்படுதல் வேண்டும். இத்தகைய கருத்துருவாக்கத்தை உருவாக்குதலில் கல்வி உன்னதமான வகுப்பங்கினைக் கொண்டிருத்தல் வேண்டும்.

தெளிவான எண்ணம், அது சார்ந்த எண்ணக்கரு உருவாக்கம், அதற்குரிய தாங்குதூண்களான நிறுவனங்கள், வளங்கள், திட்டம், அமுலாக்கம், மதிப்பீடு, புதிய மீள் உருவாக்கம் என்ற தொடர் ஒழுங்கில் வளர்ச்சிக்கான கருத்தியல்கள் உருவாக்கப்பட வேண்டும். அவை உலக மயமாதல், மற்றும் அறிவுப் பொருளாதாரம் நோக்கிய சர்வதேச அசைவியக்கம் என்பவற்றுடன் இணைந்துசென்று வலிமையுடன் வளர்ச்சிபெற வேண்டும்.

பழையன கழிதலும் புதிய நுழைதலும்:

மக்களின் வாழ்வியல், அவற்றிலான மாற்றங்கள் என்பன பொருளாதார, அரசியல், சமூக, தொழில்நுட்பக் காரணிகளுடன் நெருக்கமாகப் பிணைக்கப்பட்டுள்ளன. எனினும், சமூகங்களின் தனித்தன்மை அவர்களது பண்பாட்டுக் கூறுகளினால் வடிவமைக்கப்படுகிறது. மக்கள் பாதுகாப்பாக, ஒன்றிணைந்து வாழ்வதற்கு துணை நிற்கின்ற பண்பாட்டு அம்சங்கள், கால நிலை மற்றும் புவியியல் நிலைமைகளினால் வடிவமைக்கப்பட்டுவந்துள்ளன.

மக்கள் தங்கள் வாழிடங்களை மாற்றும் போது வாழ்க்கைமுறையும், அதுசார்ந்து பண்பாட்டு சீராக்கங்களும் உருவாவதுண்டு. பொருளாதார உற்பத்தி முறைமை, தொழில்நுட்ப நிலைமை என்பன பண்பாடுகளில் அதிகத் தாக்கங்களை உருவாக்குகின்றன. சமயம், மொழி, அழகியல், குடும்ப உறவு, உற்பத்தி மாதிரி என்பனவற்றிற்கு இசைவாக பண்பாடு செழுமைப்படுத்தப்படுவதுண்டு. தொழில்நுட்பத்தின் செல்வாக்கு தொழில், உற்பத்தி, போக்குவரத்து, தொடர்பாடல், கல்வி போன்ற எல்லாவற்றிலும் வலுவாகவும், பரவலாகவும் விரவியதனால்

தொழில்நுட்ப கலாச்சாரம் என்பது முனைப்புப் பெற்றுவிட்டது. இதன் பரவல் விளைவுகளாக விழுமிய மாற்றங்கள் ஏற்படலாயின.

தனிமனிதன், குடும்பம், சமூகம் என்ற விரிநிலை மாதிரியிலமைகின்ற மனிதத் தொடர்புகளில் உராய்வுகளை அகற்றி, ஒற்றுமையையும் வழிகாட்டல்களையும் கட்டுப்பாடுகளையும் வடிவமைப்பதற்கு விழுமியங்கள் முக்கியமானவை.

வாழ்வியல் நம்பிக்கை, எதிர்பார்ப்பு, ஒழுங்கு, ஒழுக்கம், மொழி, கலை, இலக்கியம் போன்ற எல்லாவற்றையும் தொடர்பு படுத்தி சமூகத்தை கட்டுக்கோப்பாக மாற்றுவதில், விழுமியங்கள் மிகவும் முக்கியமானவை என்று கருதப்படுகிறது.

இலங்கைத்தமிழரின் புலம்பெயர் வாழ்வியல் தலைகீழான மாறுதல்களை - ஆனால் நேர்முறையில் உருவாக்கிவிட்டுள்ளது. இது தொடர்பாகக் குறிப்பிடத் தக்கவை :

- அயனவலய வறண்ட நெல்விளையும் புவியியல் பிரதேசத்திலிருந்து குளிர் வலய கோதுமை விளையும் புவியியல் பகுதிக்கு குடிபெயர்ந்தமை.
- இன முரண்பாடுகளினால் ஏற்படக் கூடிய தேசிய இழப்புகள் சமுதாய உராய்வுகள் என்பவற்றில் சிக்குண்ட நாட்டிலிருந்து அத்தகைய பாதைகளைக் கடந்து பல்வகைமையும் பன்மைக் கலாச்சாரம் மதிக்கப்படுகின்ற நாட்டிற்கு இடம்பெயர்ந்தமை.
- உற்பத்தி மற்றும் தொழில்துறைகளில் ஆடம்பரமும், போலித்தனமும் அதிகார நெடியும், தேசத்தைச் சுரண்டும் உள்ளூர்வரும் கொண்ட மூன்றாம் உலக தொழிற்பண்பாட்டிலிருந்து, பெரிசினாலும் அமைப்பு முறைமையினாலும் கடுமையான உழைப்பு நோக்கி எல்லோரையும் நெறிப்படுத்தி அரசுக்குரிய வரிப்பணத்தையும் உழைக்குமாறு வழிகாட்டும் தொழில்வாழ்வுக்கு மாறியிருத்தல்.
- குழந்தைகள், பெண்கள், மாற்றுத்

பொருளாதார பாரபட்சம், சமூக அந்தஸ்தில் தாழ்நிலை, வாய்ப்புக்களிலிருந்து ஒதுக்குதல் போன்ற எல்லைகளுக்குள் உழல்கின்ற தாழ்நிலைக் குடிமக்களாக அவர்களை நோக்கும் நிலைமையை எமது பொருளாதார, சமூக, அரசியல் ஏற்பாடுகள் உருவாக்கியிருந்தன.

திறனாளிகள், சிரேஷ்ட குடிமக்கள் ஆகியோருக்குப் பாதுகாப்பும், கௌரவமும், பொருளாதார வசதிகளும் வழங்குதற்குரிய மாதிரியில் எண்ணங்கள், அபிப்பிராயங்கள், நடத்தைகள் என்பவற்றில் நியமனங்களை உருவாக்கும் குடியியல் நடைமுறைகளைக் கொண்ட நாட்டுக்குள் "புதிய மாதிரி மக்களாக" வாழ்வதற்குரிய எதிர் பார்க்கைகள் கொண்ட நாட்டிற்குள் - எம்மவர்கள் வந்து வாழத் தொடங்கியுள்ளனர்.

மேற்குறிப்பிட்ட அனைவருமே புறந்தள்ளத்தக்கவர்களாகவும், பெறுமதியற்றவர்களாகவும், எல்லா நிலைகளிலும் எல்லோராலும் சுரண்டப்படத்தக்கவர்களாகவும் பார்க்கின்ற பண்பாட்டில் நாம் வாழ்ந்திருக்கின்றோம். பொருளாதார பாரபட்சம், சமூக அந்தஸ்தில் தாழ்நிலை, வாய்ப்புக்களிலிருந்து ஒதுக்குதல் போன்ற எல்லைகளுக்குள் உழல்கின்ற தாழ்நிலைக் குடிமக்களாக அவர்களை நோக்கும் நிலைமையை எமது பொருளாதார, சமூக, அரசியல் ஏற்பாடுகள் உருவாக்கியிருந்தன.

எமது அணுகுமுறைகளையும், அபிப்பிராயங்களையும் நாம் மாற்ற வேண்டுமென நாம் குடிபுகுந்த நாடு சொல்லித் தருகின்றது.

தொழில் ஏற்றத் தாழ்வு, சாதிய பாரபட்சம், கல்வியினால் உருவாக்கப்படும் தொழில் அதிகாரம் மற்றும் சமூக மேலாண்மை போன்றவற்றிலிருந்து உழைப்பாளர்களை வெளியே எடுத்து தொழில் உலகையும் உழைக்கும் மக்களை

யும் சரிநிகர் மற்றும் சமத்துவம் என்ற உன்னதமான சமூகநீதிக்குட்படுத்தும் சட்டங்களும், நல் ஆளுகையும் கொண்ட நாட்டுக்குள் எம் மக்கள் வந்துள்ளனர். இவற்றைப் புரிந்து வாழ முயலவேண்டும்.

குடும்பம் - பிள்ளைகள் - கல்வி:

மனித நாகரிக வரலாற்றில் குடும்பத்தின் தோற்றம் முக்கியமான மைல்கல் என்பது பழைய உண்மை. குடும்பங்களில் நெகிழ்ச்சியும், மாற்றமும் ஏற்படுதல் என்பது மேற்காலகின் நடைமுறை. குடியேறிய நாட்டில் வாழ்வை நேர்த்திசையில் நிர்மாணிப்பதாயின் இங்குள்ள குடும்பம் பற்றிய கருத்துக்களை ஏற்றுக்கொள்வது அவசியம். அதுவே சரியானதுமாகும்.

பெற்றோர் - பிள்ளைகள் தொடர்பில் புதிய மாற்றங்கள் இங்கே வேண்டப்படுகின்றன.

எமது வாழ்வியல் மற்றும் பண்பாட்டில் பெற்றோர் நோக்கில் குழந்தைகள் பின்வருமாறு நோக்கப்பட்டனர்.

- 1) அவர்கள் பெற்றோரில் தங்கியிருப்பவர்கள், அவர்களது உணவு, பாடசாலை, நண்பர்கள், பொழுதுபோக்கு, நாட்டம், கல்வி, திருமணம் தொடர்பான தீர்மானங்களை பெற்றோரே மேற்கொள்ள வேண்டும். அவர்களே முழு அதிகாரமும் கொண்டவர்கள். பெற்றோர்தான் சரியாக முடிவுகளை மேற்கொள்ளும் வல்லமை கொண்டவர்கள்.
- 2) குழந்தைகள், தங்கியிருப்பவர்கள், பலவீனமானவர்கள், சுயவிருப்பங்கள் அற்றவர்கள். எவ்வித நற்பழக்கமும், பொறுப்புணர்ச்சியுமற்ற தந்தைக்கும் குழந்தைகள் மீது வன்முறையும் அதிகாரமும் பயன்படுத்த உரிமை உண்டு. குழந்தைகள் கையாலாகாதவர்கள். அவற்றை மறுப்பதற்கு பிள்ளைகளுக்கு உரிமையில்லை.
- 3) தாம் அடையத் தவறிய இலக்குகளை அடையுமாறு வலியுறுத்தப்படுவதற்கும், துன்புறுத்தப்படுவதற்கும் எனப் பிறந்தவர்கள் தான் பிள்ளைகள்.

பெற்றோரது நியமனங்களையும், தெளிவற்ற இலட்சியங்களையும் திணிப்பதற்காகப் படைக்கப்பட்ட உயிரிகள்தான் பிள்ளைகள்.

- 4) ஆண் - பெண் இளைஞர்களின் தொடர்பும் உறவும் ஐயத்திற்குரியது. பாலியல் ரீதியிலானது. அதில் தவறுகளைத்தான் அவர்கள் செய்யமுடியும். பெற்றோரும் சமூகமும் அனுமதி தரும் வரை அவர்கள் தம் உணர்வுகளையும், கருத்துக்களையும் வெளியிட முடியாது. அவை அங்கீகரிக்கப்படமாட்டா.
- 5) பள்ளித் தொடர்புகள் மற்றும் ஆண் - பெண் இளைஞர் தொடர்புகளில் தனிமனித உரிமை என்ற ஒன்றில்லை. அது உரிமை கோர முடியாதது.
- 6) கட்டிளமைப் பருவம் என்பது தவறுகளுக்குரியது. சேர்ந்து பழகாதல், சேர்ந்து கற்றல், சேர்ந்து பணியாற்றல், சேர்ந்து முடிவுகள் மேற்கொள்ளல் என்பன வெல்லாம் ஏற்கப்பட முடியாதன. உண்மைக்கு வெளியே பொய்முகத்துடன் வளரும்போதும் வாழும்போதும் சமூகம் அவர்களை மதிக்கும். அங்கீகரிக்கும்.

இந்தப் பழைய சமூக விழுமியங்களை முழுமையாகக் கைவிடவும் முடியாமல் அவற்றை தொடர்ந்து பின்பற்றவும் முடியாமல் துன்புறும் குடும்பங்களும் குழந்தைகளும் எம்மவரிடையே மிகமிக அதிகம்.

குழந்தைகள் தொடர்பாக பெற்றோர் மாத்திரம் தனியுரிமை மற்றும் மேலாண்மை கொள்ள முடியாதென கனடிய சமூக முறைமை, அரசியல் மாதிரிகை சொல்கிறது. புதிய சுதந்திரப் பெருவெளி அவர்களை வளர்ப்பதற்கும், வழிநடத்துவதற்கும் திறந்துவிடப்பட்டுள்ளது. இவற்றை உத்தமமான முறையில் எமது இளைஞர்கள் பயன்படுத்த வேண்டும், பெற்றோர் அதற்குத் துணைபுரிய வேண்டும்.

புதிய வழிமுறைகளில் எமது மூன்றாவது தலைமுறையினர் செல்லவேண்டும். அவை தொடர்பாக பின்வருவன கவனத்திற்குரியன.

பாடசாலைகளும் கல்வியும்:

எமது நாட்டில் பாடசாலைகள் பிள்ளைகளைச் சமூகமயப்படுத்தின என்பது உண்மை. ஆனால், ஏற்றத் தாழ்வை நிலைநிறுத்துவதிலும் தாழ்வுணர்ச்சியை நலிவுற்றோரிடையே ஆழமாக விதைப்பதிலும், துயருறும் மக்களை கல்வியிலிருந்து முறைமைகளின்படி அகற்றுவதிலும் பாடசாலைகள் வலுவான பங்கினை ஆற்றிவந்தன. இப்போதும் தொடர்ந்து அதை மேற்கொள்கின்றன.

பாடசாலைகள் சமூக இடைவெளியை நன்கு அகலப்படுத்தியே வந்துள்ளன. பொருளாதார ரீதியிலும், சமூக அடுக்கு நிலையிலும் தாழ்நிலையில் இருப்பவர்களுக்கு பலவீனமான பாடசாலைகள், பலவீனமான ஆசிரியர்கள், துரிதமாக முன்னேற முடியாத கற்கை நெறிகள் சிபாரிசு செய்யப்பட்டன. கவனமாக அவை வழங்கப்பட்டன.

சமூக மேலாதிக்கக் குழுவினரின் விழுமியங்களே பாடசாலையின் குறிக் கோளாகவும், கல்வியின் பணி இலக்குகளாகவும் காட்டப்பட்டன.

வளப் பற்றாக்குறைகளும் நெருக்கடிகளும் பலவீனமான சமூக குழுக்களின் நடடத்தில் மற்றவர்களைப் பாதுகாக்கப் பயன்பட்டன. கலைப் பட்டங்கள், உடல் தொழில் நோக்கிய தொழில்சார் கல்வி, சுதேசிய மொழிகளில் மாத்திரம் வல்லமை, உலகமயமாதலுக்குட்படுத்த முடியாத தொழில்வாய்ப்பு நாட்டம் என்பவற்றுடன் தீங்குறு சமூகத்தினர் நெருக்கமாக பிணைக்கப்பட்டிருந்தனர். இது செயலமைப்பு ஏற்பாடாக வடிவமைக்கப்பட்டிருந்தது. கல்விச் சீர்திருத்தங்கள் எல்லாமே பலவீனங்கள் செறிந்த கல்விமுறைக்கு வண்ணம்பூசின. சமூக ஏற்றத்தாழ்வை கல்வியினால் மாற்றுவதாக செய்யப்பட்ட பிரச்சாரங்களும் எதையும் சாதிக்கவில்லை.

புலம்பெயர்ந்த பின் இந்த நாட்டில் ஏற்பட்டுள்ள வாய்ப்புக்கள் மற்றும் நிலவுகின்ற கல்விக் கட்டமைப்புக்கள் இவற்றிலிருந்து வெளியே வருவதற்குத்

**வளரும் அறிவுப்
பொருளாதாரத்திற்கு வழிகாட்டும்
புதிய கல்வியில் எமது
இளைஞர்கள் ஈடுபட வேண்டும்.
உலக மயமாதலின் வீச்சுக்குட்பட்டு
உலகக் குடிமக்களாக எமது
சிறார்கள் வளர வேண்டும்.**

துணைசெய்கின்றன. தடைகளைக் கடந்து புதிய கல்வியில், பெரிய தொழில்களில், நுட்பமுறைக் கல்வியில் வேறுபாடுகளின்றி எல்லோரும் அலையலையாக நுழைய வேண்டும்.

வளரும் அறிவுப் பொருளாதாரத்திற்கு வழிகாட்டும் புதிய கல்வியில் எமது இளைஞர்கள் ஈடுபட வேண்டும். உலக மயமாதலின் வீச்சுக்குட்பட்டு உலகக் குடிமக்களாக எமது சிறார்கள் வளர வேண்டும். இங்குள்ள பள்ளிகளில் வாய்ப்புக்களும் வளங்களும் திறந்துவிடப்பட்டுள்ளன. சீனர்களைப்போல, யூதர்களைப்போல புதிய படிப்புக்களில், புதிய பள்ளிகளில் எமது சிறார்கள் நுழைய முடியும். நுழைய வேண்டும். சமூக ஆதரவும், துணைக்கட்டமைப்பும் அதற்கேற்ப உருவாக்கப்பட வேண்டும்.

உயர்கல்வி நாட்டம்:

எமது புதிய தலைமுறையினர் உயர்கல்வி தொடர்பாக புதிய சிந்தனைகளை வளர்த்துக்கொள்ளவேண்டும். பின்வரும் விடயங்களில் தெளிவுபெற வேண்டும்:

- 1) தனியாள் அடையாளம் : கனடிய சமூக முறைமைகளில் எந்த மட்டத்தில் தனிநபர் ஒருவர் நிற்கிறார். எந்த மட்டத்தை நோக்கி நகர்வதற்கு உயர்கல்வியைப் பயன்படுத்துகின்றார்.
- 2) சமுதாயப் பொறுப்புடைமை: சமூகத்தில் தனிநபர் எத்தகைய பொறுப்பை ஏற்றுக்கொள்கிறார். கூடுதலான சமுதாயப் பொறுப்பை ஏற்கும் வல்லமை தரக்கூடிய உயர்கல்வியை நோக்கி நகர்கிறார்.

- 3) **கருத்துருவாக்க தகுதிநிலை:** சமூகத்தின் கருத்துருவாக்கத்தில் செல்வாக்குச் செலுத்தும் ஆற்றலை வழங்கக்கூடிய - வளர்க்கக்கூடிய - உயர்கல்விக்குள் நகர்தல்.
- 4) **ஆராய்ச்சித் திறனை மேம்படுத்துதல்:** நுண்மதியை வளர்த்தல், நுண்மதியாளர்களை உருவாக்குதல் என்பனவற்றுக்கான கல்விக் கட்டமைப்பை ஒன்றிணைந்த வகையில் உருவாக்குதல், தமிழ் மாணவரிலிருந்து விஞ்ஞானிகளையும், மேலாண்மை மிக்க கோட்பாட்டாளர்களையும், சர்வதேச சட்ட வல்லுனர்களையும் உருவாக்குவதற்கு உதவத்தக்கதாக உலகளாவிய ரீதியில் ஆராய்ச்சித் திறனை வளர்க்க வேண்டும்.
- 5) **சர்வதேச தரத்திலான நவீன பல்கலைக் கழகம்:** எல்லா நாடுகளினதும் வளர்ச்சி, வளம், புதிய எண்ணம், வாய்ப்புக்கள் என்பவற்றை உரியவாறு பயன்படுத்தி அடுத்த தலைமுறையினருக்குரிய உலகமய கல்வி மேலாண்மையைப் பெறுவதற்கு உதவக்கூடியவாறு இதனை திட்டமிட்டு உருவாக்கவேண்டும்.
- 6) **பலமான மொழிகளில் வல்லுநர்கள்:** மொழித்திறன் என்பது தொடர்பாடலுக்கான அடிப்படை பலமாகும். உலக அபிப்பிராயங்களை உருவாக்கவும், மாற்றியமைக்கவும், மதிநுட்ப விருத்திக்குரிய உள்ளார்ந்த தொடர்பாடல் திறன்களை மேம்படுத்தவும் மொழிவன்மை தேவை. ஆங்கிலம், பிரெஞ்சு, சீனம், ஜப்பானியம், ஜெர்மன் போன்ற பல மொழிகளில் பாண்டித்தியம் கொண்ட நூறு புலமையாளர்களையேனும் அடுத்த இருபது ஆண்டுகளில் உலகளாவிய ரீதியில் உருவாக்க வேண்டும். திட்டமிட்டு செயல்வடிவம் வழங்கவேண்டும்.

முடிவுரை:

புதிய நாட்டில் நிறைவான உணவு, போதிய பண வருமானம், பெரிய வீடு என்று தன்னிலைப்படுத்திய முன்னேற்றம் மாத்திரம் கல்வியின் முன்னேற்றம் ஆகி விடாது. அதற்கும் அப்பால் தொலை

நோக்குடன் கல்விபற்றிய புதிய இலக்குகளையும், தொடுபுள்ளிகளையும் தெரிவு செய்ய வேண்டும். பழைய தலைமுறையினர் பழைய விழுமியங்களை மாற்றிக் கொள்ள வேண்டும். பண்பாட்டுப் பசுமையை உலரவிடாமலும், நவீன தொழில்நுட்பப் பண்பாட்டுடன் முரண்படாமலும் உயர்கல்வித் தெரிவுகளை தீர்மானிக்க வேண்டும்.

அடுத்து, தெரிகின்ற அறிவுப் பொருளாதார வளர்ச்சிக் கோபுரங்களைத் தொடுவதற்குரியவாறு உயர்கல்வி நிறுவனங்களை வளர்க்கவேண்டும். தேவையானவிடத்து பல நாட்டு உயர்கல்வி நிறுவன ஒத்துழைப்புக்களையும் வளர்க்க வேண்டும். உயர்கல்வி ஆய்வாளர்களையும், ஆய்வு மகாநாடுகளையும் வடிவமைப்பது பற்றியும் தெளிவாகச் சிந்தித்து செயற்பட வேண்டும். பொருள்சார் உன்னதங்களுக்கும் மேலாக அறிவுலக ஆதிக்கத்தைக் கையகப்படுத்தும் வகையில் செயற்படுவதே புதிய தலைமுறையினருக்கான புதிய பாதையாதல் வேண்டும். புதிய நாட்டில் கிடைக்கும் பெரிய வாய்ப்புக்களை அத்திசைநோக்கி நகர்த்துவது புதிய பணி இலக்காக அமையட்டும்.

(கட்டுரையாளர், யாழ்ப்பாண பல்கலைக் கழகத்தில் பேராசிரியராகப் பணியாற்றுகிறார்.)

சேரன் கவிதைகள்

1. வதைமுகாம்

தெருமுனையில்
விட்டு விட்டு ஒளிர்ந்த மின்விளக்கு
அணைந்தபோது
உன்னைக் கண்டேன்

இருளோடு இருள்
பனியோடு பனி
குளிரில் நடுங்கித் தெறித்த
எலும்பு

அன்று
முகாமில் வெறுப்புமிழும் கண்களுடன்
உனது கொடுங்கரத்தால்
நொருங்குண்ட நாட்களை
மறக்க முடியாது
என்
குருதி ஊறிய காயத்தில்
தீ ஏற்றி
நீ எறிந்த வெடிச் சிரிப்பில்
உன் சகபாடிகள்
சேர்ந்து நகைக்க
நான் வலியில் அலறிய போது
தென்திசை தகர்ந்தது

பார்,
மீசை உறையும் இந்தக்
குளிர் இரவில்
'வீரமும் களத்தே விட்டு'
கூனிய முதுகெலும்பில்
வெட்கத்தின் நிழல் படிவதையும்
உணராமல்
தெருவில் வீசப்பட்டுக் கிடக்கிற
சிகரெட் துண்டுகளைப்
பொறுக்குகிற போது
உன்
அம்மணத்தைக் காண
ஒரு கறுப்பு அணில் கூட
மிஞ்சவில்லை.

2. பிறகு வரும் கவிதை

கைப்பிடியளவு
பனி
காலடியில் எரியும்
நிலவு
நடையில் உதிரும்
வெள்ளித் தீ
படுகொலைக்குப் பிற்பாடு
இல்லாத பகலில்
அலறும் பெருமூச்சு.

'நாட்டியக் கலைமணி'
மாலினி பரராஜசிங்கம்

சந்திப்பு : க. நவம்

“மக்கள் புரிந்துகொள்ளும் வகையில் கலைகள் அமையவேண்டும்”

மாலினி பரராஜசிங்கம் அவர்கள் ஒரு நல்ல கலைஞர். நடனம், நாடகம், இசை, யோகா, தியானம் போன்ற துறைகளில் தேர்ச்சியும் திறமையும் மிக்கவர். 1996ஆம் ஆண்டு இலங்கையிலிருந்து கனடா வந்தவர். ரொறொன்ரோ பெரும்பாகத்தின் பல்வேறு இடங்களிலும் மாணவ மாணவியர்களை இத்துறைகளில் பயிற்றுவித்து வருகின்றார். பாரம்பரியக் கலைகளின் விழுமியங்கள் வழுவாத வகையில், கட்டுடைப்பதில் நாட்டமுடையவர். எதிர்ப்புகளையும், சவால்களையும் துணிச்சலுடன் எதிர் கொண்டு புதமைகளைப் புகுத்துவதில் விருப்பம் கொண்டவர். எதையும் அறிய வேண்டும் என்ற மன உந்துதல் கொண்டவர், தேடுதல் வேட்கை உடையவர். இவை காரணமாகவே ஏனைய செவ்வியல் கலைஞர்கள், ஆசிரியர்கள் ஆகியோரைவிட இவர் சற்று மாறுபட்டவராகக் காணப்படுகின்றார். மாலினியின் நேர்காணலை இம்முறை தாங்கி வெளிவரவேண்டும் என, கூர் 12 கனடா இலக்கிய இதழ் விருப்பம் கொண்டதற்கும் இவைதான் காரணங்கள்.

ஒரு நடனக் கலைஞராகப் பிரகாசிக்கும் உங்களுக்கு, நல்ல கலை ஆர்வமும் ஈடுபாடும் கொண்ட குடும்பப் பின்னணி ஒன்று, சிறுவயதிலிருந்தே வாய்த்திருந்ததாக அறிகிறோம். கலைக்கும் உங்கள் குடும்பத்திற்கும் இடையிலான உறவுகளையும், தொடர்புகளையும் - நீங்கள் எவ்வாறு இத்துறைக்குள் காலடி எடுத்து வைத்தீர்கள் என்பதையும் - அறியலாமா?

உங்களுக்கும் வாசகர்களுக்கும் முதலில் எனது வணக்கத்தினை கூறிக்கொள்கிறேன். கலைகளில் எனக்கு ஆர்வம் ஏற்பட முதற் காரணமாய் இருந்தவர் எனது தாயார். அடுத்தவர், எனது மூத்த சகோதரி ஸ்ரீமதி நந்தினி சிவராஜன் ஆவார். இவர், திரு.ஏரம்பு சுப்பையா மாஸ்டர் அவர்களிடமும், அடையார் லட்சுமணனிடமும்

முறைப்படி பரதக் கலையைக் கற்று நன்கு தேர்ச்சி பெற்றிருந்தார். பயிற்சி வகுப்புகளுக்கு எனது சகோதரியை எனது தாயார் அழைத்துச் செல்லும்போது நானும் கூடவே சென்று பார்த்துக்கொண்டு இருப்பேன். அச்சிறிய வயதிலேயே எனக்கும் இருந்த ஆர்வத்தைக் கண்டுகொண்ட எனது தாயார், நானும் பரதம் பயில வித்திட்டார். நான்கு வயதில் தொடங்கிய எனது கலைப் பயணம் இன்றுவரை தொடர்வது எனக்குக் கிடைத்த வரமே. எனது மூத்த இரு சகோதரர்களும் மிருதங்கத்திலும், கர்நாடக சங்கீதத்திலும் - எனது இளைய சகோதரி வயலின், பரதம் போன்ற கலைத் துறைகளிலும் தேர்ச்சி பெற்றவர்கள். எனது தாயார் எங்கள் எல்லோருக்குமே கலைகளை முறையாகத் தரமான ஆசிரியர்களிடமிருந்து பயிற்றுவித்தார். சுருக்கமாகச் சொல்வதானால், எனது குடும்பமும் வீடும் பல்கலைகளும் ஒன்றியைந்த ஒரு கலைக் கூடம், நடனம் பயின்ற காலகட்டத்திலேயே சங்கீதம், வீணை, யோகாசனம், தியானம் போன்ற மற்றைய கலைகளையும் நான் கற்றுக்கொண்டேன்.

யாழ் பல்கலைக் கழகத்தின் நுண்கலைப் பீடமும், நாடக அரங்கக் கல்லூரியும் உங்கள் கலைப் பயணத்திற்கு வழங்கிய பங்களிப்புகள் பற்றிச் சொல்லுங்கள். இக்கலைக் கூடங்கள் ஊடாக உங்களுக்கு வழிகாட்டிகளாக இருந்து, பட்டை தீட்டிப் பிரகாசிக்க வைத்த முக்கிய ஆளுமைகள் பற்றியும், அத்தகையோரிடமிருந்து கிடைக்கப் பெற்ற பலாபலன்களைப் பற்றியும் சிறிது சொல்லுங்களேன்?

பல்கலைக் கழகப் பிரவேசம் என்னுள் ஒரு புதிய வீச்சினை, ஒரு பாய்ச்சலை ஏற்படுத்தியது. காரணம் நாடகப் பட்டறைகளே. எனது பெற்றோரும் மற்றைய குடும்ப உறுப்பினர்களும் என்னதான் கலா

அபிமானிகளாக இருந்தாலும்கூட, நான் நாடகக் கலையினுள் காலடி எடுத்து வைத்தபோது அதற்குத் தடைக் கற்களாகவே இருந்தார்கள். எமது மூத்த தலைமுறையினர் காலத்திலிருந்தே நாடகக் கலைஞர்கள் பற்றிய தவறான கருத்துக்களும், பார்வைகளும் எமது சமூகத்தில் வேரூன்றி இருந்தது போலவே, எனது பெற்றோரிடத்தும் காணப்பட்டதில் வியப்பொன்றுமில்லையே. குடும்பத்தார், உறவினர்கள் எதிர்ப்புகளிற்கு மத்தியிலும் எனது நாடகப் பயிற்சியைத் தொடர்ந்தேன். சிறு வயதிலிருந்தே பெண் பிள்ளைகளை அடக்கி ஒடுக்கி வைத்திருக்கும் எங்கள் சமூக ஒடுக்குமுறைக் கூண்டிலிருந்து என்னை நாளை விடுவித்துக் கொண்டேன். எனக்கான ஒரு வெளி என் கண் முன்னே விரிந்து கிடக்கக் கண்டேன். பாடசாலையும் வீடும் என்று இருந்த நான் ஒரு புதிய உலகில் வலம் வந்தேன். பலதரப்பட்ட நாடகக் கலைஞர்களோடு பழகும் அனுபவம் எனக்கு அமைந்தது. பேராசிரியர்களின் வழிகாட்டல்களாலும் அனுபவம் வாய்ந்த, வயது வித்தியாசமின்றிப் பழகும் நல்ல கலைஞர்களின் சந்திப்புக்களினாலும், அவர்களுடனான பயிற்சி நெறிமுறைகளினாலும் நான் புடம்போடப்பட்டேன்.

பேராசிரியர் அமரர் கா. சிவத்தம்பி அவர்கள், கலாநிதி சி. மௌனகுரு, குழந்தை சண்முகலிங்கம், பேராசிரியர் சிவச்சாமி, நாடகர் தாசீசியஸ், கலைஞர் வைரமுத்து இப்படியான பல்வேறு தரப்பட்ட நாடக ஆசான்கள், வித்தகர்கள் என்று பெயர்ப் பட்டியலை நீட்டிக் கொண்டே போகலாம். இந்த மேதைகளின் வழிகாட்டலில் என்னை அறியாமலேயே என்னுள் ஒரு புதிய சக்தி, தன்னம்பிக்கை, துணிவு, தைரியம், திறமை எல்லாமே நாளுக்கு நாள் வளர ஆரம்பித்தது. பெண்களால் செய்ய முடியாதது என்று மற்றவர்களால் கருதப்படும் சில செயல்களை நான் செய்து காட்டவேண்டும் என்ற பிடிவாதமும் வெறியும் என்னுள் வளர ஆரம்பித்தது. அதில் நான் வெற்றியும் கண்டிருக்கிறேன். என்னைப் பட்டை தீட்டிய அந்த மகான்களுக்கு நான் என்றென்றும் விசுவாசியாக வாழ்வேன்.

கலாநிதி சி. மௌனகுருவின் நெறியாள்கையில் மகாகவியின் “புதியதொரு வீடு” நாடகத்தில் மயிலி கதாபாத்திரம் ஏற்று நடித்த அந்த நாடக அனுபவம் இப்போது கூட என் மனக்கண் முன் விரிந்து நிற்கின்றது. அந்நாடகத்தில் இடம்பெற்ற சில நடன அமைப்புகளை வடிவமைத்துக் கொடுக்கும் சந்தர்ப்பத்தை, எனக்கு கிடைத்த கௌரவமாகக் கருதுகிறேன். கைலாசபதி அரங்கிலே 1987ஆம் ஆண்டு அது அரங்கேறியது. நடனத்துறையை மட்டுமே ஆரம்ப காலங்களில் பயின்று வந்த எனக்கு நாடகத்துறை ஒரு சவாலாகவே அமைந்திருந்தது. நாட்கள் போகப் போக, நாடகக் கலையின் புதிய பரிமாணங்களைத் தரிசிக்க அமைந்திருந்தது. நாட்கள் போகப்போக, நாடகக்கலையின் புதிய பரிமாணங்களைத் தரிசிக்க வேண்டும் என்ற ஆவலும் நினைப்பும் அக்கலையிலும் என்னை முழுமையாக ஈடுபட வைத்தது.

இந்த வகையில் நடனத்துறையில் . . .

பல்கலைக் கழக நுண்கலைப் பீடத்தில் எனக்கு நடன ஆசிரியைகளாக இருந்தவர்கள் அனுசா மயில்வாகனம், சாந்தா பொன்னுத்துரை, லீலா செல்வராஜா, பத்மரஞ்சினி ஆகியோரே என்னை நன்கு வழிநடத்தியவர்கள். அதே பல்கலைக் கழக நுண்கலைத் துறையில் விரிவுரையாளராகப் பணியாற்றினேன். அதே நேரத்தில் இராமநாதன் கல்லூரி ஆசிரியராகவும் பணியாற்றினேன். தற்போது அமரத்துவம் அடைந்துள்ள எனது தாயார் சாவித்திரி அம்மையாரும் இராமநாதன் கல்லூரி ஆசிரியராக பணிபுரிந்தவர். எனது மூத்த சகோதரி தற்போது பிரதி அதிபராகக் கடமையாற்றி வருகின்றார். அவரும் ஒரு நடன ஆசிரியை.

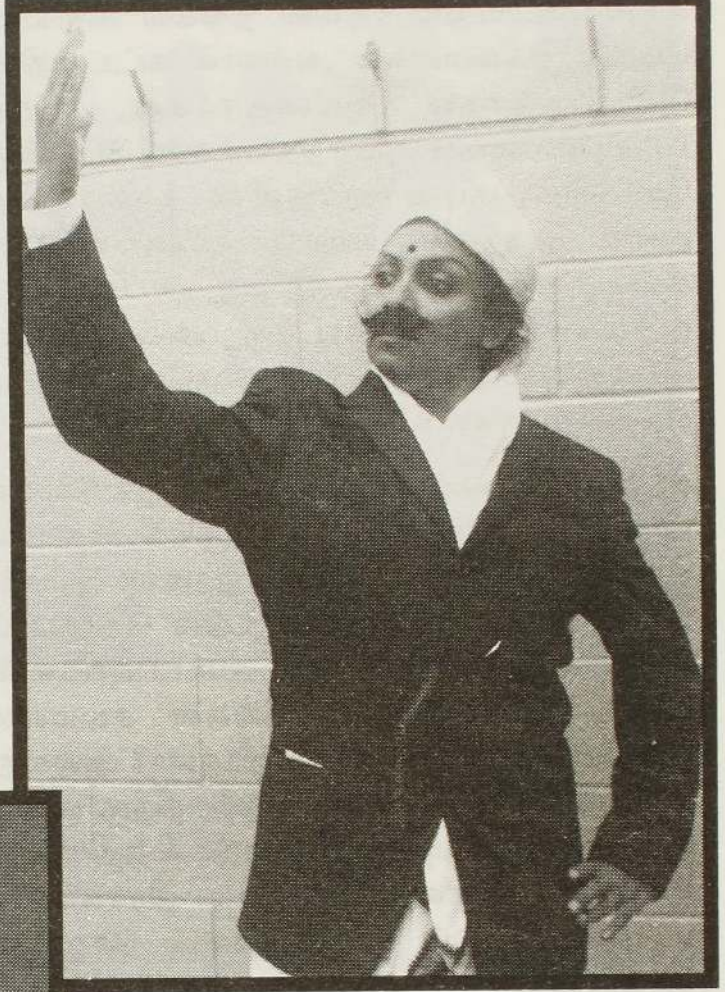
நடன ஆசிரியை சாந்தா பொன்னுத்துரையின் தயாரிப்பில் உருவான “சக்தி பிறக்கிறது” நாட்டிய நடனத்தில் முக்கிய பங்கு ஏற்ற எனக்கு அந்நிகழ்வு மன நிறைவையும், புதிய அனுபவங்களையும் தந்தது. மேலும் இராமநாதன் கல்லூரிக் காக பல்வேறு மாறுபட்ட நடன நிகழ்வுகளைத் தயாரித்துக் கொடுத்து எனது

கல்லூரிக்கும் பெருமை சேர்த்தேன்.

கல்வி அமைச்சினால் நடத்தப்படும் அகில இலங்கை நடன, சங்கீதப் போட்டிகளில் பல கௌரவ பட்டங்களைப் பெற்றுக் கொண்டமையை இங்கு பெருமையுடன் சொல்லிக் கொள்ள ஆசைப்படுகின்றேன்.

கர்நாடக சங்கீதத்தில் . . .

பல்கலைக்கழகத்தில், இசைக் கலைமணி திரு. பத்மலிங்கம், விஸ்வநாத ஐயர், தேசிக மாஸ்டர், வர்ணகுலசிங்கம் போன்றோர் கர்நாடக சங்கீதத்திலும் எனக்கு நல்ல ஆசான்களாக அமைந்தார்கள். அவர்களது வழிகாட்டல் எனது நடனத்துறைக்கு மிகவும் உதவியாக இருந்தது. அந்த வகையில் எனக்குத் துணை செய்தது பல்கலைக்

கழகம் என்றால் மிகையாகாது. வட இலங்கை சங்கீத, நடனத்துறையில் விசேட திறமைச் சித்தி பெற்றேன்.

சதிர் ஆட்டமானது கோயில்களிலிருந்து வெளியேறி, பரத நாட்டியமாக உருமாறி, ஓர் அரங்கக் கலையாக வடிவெடுத்துக் கொண்டமை வரலாறு. பிற்காலத்தில், இப்பரதமானது மேட்டுக்குடியினரின் கலையாக மட்டுமே இருந்துகொண்டு, சாதாரண மக்களிடமிருந்து தூரவிலகிப் போய் விட்டதென்றும், பாமர மக்கள் இக்கலையிலிருந்து புறந்தள்ளப்பட்டு விட்டனர் என்றும் குற்றஞ்சாட்டப்பட்டது. இக்குற்றச் சாட்டில் நியாயம் உண்டென நீங்கள் கருதுகிறீர்களா? உங்கள் பதிலுக்கான காரணங்கள் யாவை?

ஒரு வகையிலும் அதை நியாயப் படுத்த முடியாது. கலைகள் எக் கலையாயினும் தனியார் சொத்து மல்ல. ஒரு குறிப்பிட்ட குழுவினருக்

கான விடயமும் அல்ல. நீங்கள் கூறியது போல் இக்கலைகள் அக்கால கட்டத்தில் செல்வந்தர்கள், ஜமீன்தார்கள், அரசு பரம்பரையைச் சேர்ந்தவர்கள் போன்ற மேட்டுக் குடியாளர்களின் கைவசமே தங்கி இருந்தது. உண்மையிலேயே இக்கலைகள் ஜாதி மதத்திற்கு அப்பாலும், வர்க்க வேறுபாட்டிற்கு அப்பாலும், பொதுவுடமைச் சொத்தாகவே கருதப்பட்டு இருக்க வேண்டியன.

எந்த ஒரு கலைப் படைப்பை எடுத்துக் கொண்டாலும் அதற்கான அழகியல் முக்கியத்துவம், சமூக முக்கியத்துவம் ஆகிய இரண்டு அம்சங்களும் பொதுவாகக் கவனத்தில் கொள்ளப்படும். உங்கள் நாட்டியப் படைப்புக்களில் இவை இரண்டுக்கும் நீங்கள் சமமான முக்கியத்துவம் கொடுக்கின்றீர்களா? அல்லது ஒன்றுக்குக் கூடுதலாகவும் மற்றதற்கு குறைவாகவும் முக்கியத்துவம் கொடுக்கின்றீர்களா? இல்லை, ஒன்றை முற்றாக நிராகரித்து மற்றதில் மட்டும் முழுக் கவனம் செலுத்துவீர்களா?

எந்த ஒருகலை வடிவமும் அதற்கே உரிய அழகியல் பண்புகளோடு சமூகத்தை நிராகரிக்காமல் சமூக அக்கறையுடன் படைக்கப்படுமாயின் அக்கலைப் படைப்புகள் சமூகத்தினரிடையே மதிப்பையும், வரவேற்பையும் பெறத் தவறுவதில்லை. எனவே எனது கலைப்படைப்புகளிற்கு கூடாக மக்களை என்வசம் கவரக்கூடிய அழகியல் பண்புகளையும், அதே சமயம் எமது சமூகத்தில் புரையோடிக் கிடக்கும் மூடநம்பிக்கைகள், பெண் அடிமைத்தனம், ஜாதிமத முரண்பாடுகள் போன்றவற்றிற்கான விழிப்புணர்வையும் கொடுக்கக் கூடிய படைப்புகளைத் தயாரிப்பதில் நான் மிகவும் அக்கறையுடனும், ஆர்வத்துடனும் செயற்பட்டு வருகிறேன்.

பரதத்தில் “பக்தி” பிரிக்க முடியாத ஒரு பண்பு என்று பரதக் கலைஞர்கள் அடித்துக் கூறுகின்றனர். பக்தி நல்ல விஷயம்தான். ஆனால் அது கடவுள் மீது மட்டும்தான் என்றில்லாமல் சகமனிதன் மீதும், சமூகம் மீதும், கலைகள் மீதும், இயற்கை மீதும், செய்யும் தொழில் மீதும் ஏன் இருத்தலாகாது? வளர்ந்து வரும் நாகரிக சமுதாயத்தில்,

சமயத்துடன் வரலாற்றையும், இயற்கையையும் சமகாலத் தேவைகளையும் பரதம் பிரதிபலித்தால் சாதாரண மக்களுக்கும் அது நிறையவே நன்மை பயக்குமல்லவா?

நீங்கள் கூறியது மிகவும் சரியான கூற்று. இதை நான் மனப்பூர்வமாக ஆதரிக்கிறேன். உதாரணத்திற்கு கவிஞர் சேரனின் கவிதை வரிகளில் “தனிமரம்” என்ற எனது தயாரிப்பில் உருவான நாட்டிய நடனத்தை பார்த்தவர்களிற்கு இது தெட்டத் தெளிவாக விளங்கி இருக்கும். இந்நிகழ்வு சுற்றுச் சூழல் பற்றிய விழிப்புணர்வை மக்களிற்கு காட்டுவதாக அமைந்திருந்தது. நான் எழுதி நெறிப்படுத்திய ‘வட்டத்திற்குள் நீங்களா, என்கின்ற நாட்டிய நாடக நிகழ்வு எமது சமூகத்தினுள் இன்றும் மறைமுகமாகவோ அல்லது வெளிப்படையாகவோ தலை விரித்தாடும் சீதனக் கொடுமையினை கேள்விக்குள்ளாக்கும் நிகழ்வாக அமைந்துள்ளது. நிறவேற்றுமைக்கு எதிரான “தழும்பு” என்ற நாட்டிய நாடகத்தையும், மனித உறவுகளிற்குள் மிளிரும் மனித உணர்வுகளை வெளிக் கொணரும் “காமக் கோலா” என்ற நாட்டிய நாடகத்தையும் நானும் சுதர்சனும் சேர்ந்து நிகழ்த்திக் காட்டினோம். அதைவிட, மூன்று தலை முறையினர் சேர்ந்த ஒரு கலைப் படைப்பு, முதியவர் முதல் சிறியவர் வரை பல நிகழ்வுகளான “சக்தி பிறக்கிறது”, கிராமிய நடனங்கள், காத்தவராயனில் எனது ஒரு பகுதி, யோகாசனத்தினூடாக “அமைதி” ... இன்னும் சொல்லிக் கொண்டே போகலாம். நீங்கள் கேட்ட கேள்விகளிற்கான சில உதாரணங்களையே எனது படைப்புகளில் இருந்து எடுத்துக் காட்டியுள்ளேன். பரதக் கலையானது ஆன்மீகத்திற்கு முக்கிய இடம் கொடுத்திருந்தாலும் – வளர்ந்து வரும், மாறிவரும் விஞ்ஞான யுகத்தில் அதனுடைய கால ஓட்டத்துடன் புதிய வடிவம் பெறாவிடில், பரதத்தை மட்டுமல்ல, எந்தக் கலை வடிவத்தையும் நீண்ட நாட்களிற்குத் தக்கவைக்க முடியாது என்பது எனது ஆணித்தரமான கருத்து.

பரதத்தின் முன்னோடிகள் வகுத்த, மரபு ரீதியான உருப்படிகளின் அமைப்புக்கு மேலாக, பல நாட்டிய நாடகங்களை நீங்கள் நிகழ்த்தி இருக்கிறீர்கள். பலரது நாடகங்

களுக்கு நடன அமைப்பு செய்திருக்கிறீர்கள். இவ்வாறான உங்கள் முயற்சிகள் பற்றிக் கொஞ்சம் சொல்வீர்களா? இவற்றுள் உங்களுக்கு மனத்திருப்தியையும் புகழையும் தேடித்தந்த படைப்புக்கள், பங்களிப்புக்கள் பற்றியும் சொல்லுங்கள்?

காலத்தின் தேவைகளிற்கேற்ப சில மாற்றங்களை எனது படைப்புகளில் செய்து வருகின்றேன். செய்தும் இருக்கின்றேன். எனக்கு எல்லாமே மனத் திருப்தியினைக் கொடுத்தது என்றே கூறுவேன். காரணம் வித்தியாசமான படைப்புகள் எனது எதிர்பார்ப்புகளில் ஒன்று. நான் நடன அமைப்பு செய்யும்போது, சாதிக்க வேண்டும் என்கின்ற வெறி எனக்குள் முனைப்பாக இருக்கும்போது, படைப்புகளினூடாகவும், கலை வடிவங்களினூடாகவும் வித்தியாசமான முறையில் பல விடயங்களை முன்வைக்க வேண்டும் என்பதே எனது பிரதான நோக்கம். இந்த வகையில் கருமையம் அமைப்பில் பெண்கள் பட்டறை வழங்கிய பெண்களின் அவலங்கள், நீங்கள் (க.நவம்) நெறிப்படுத்திய ஊர்ப்போக்கு, காலம் செல்வத்தின் காத்தவராயன் போன்றவற்றில் எனது பங்களிப்பு... இப்படிப் பலவற்றைக் கூறிக்கொண்டே செல்லலாம். நீங்கள் கேட்ட முதற் கேள்வியில் பலவிடயங்களை கூறியுள்ளேன். புகழுக்காக எந்த ஒரு படைப்பையும் நான் செய்வதில்லை. அந்த ஆசையும் இல்லை. கலை நல்ல

விடயங்களுடன் மக்களுக்கு புரிந்து கொள்ளும் வகையில் இருக்க வேண்டும் என்பதே எனது நோக்கம். இதில் நிறையவே தேடல்கள் உண்டு.

பரத முனிவரால் சமஸ்கிருதத்தில் எழுதப்பட்ட தொன்மையான நூலான பரதநாட்டிய சாஸ்திரம் தான் பரதக் கலையின் மூலம் என நம்பப்படுகிறது. ஐம்பெருங்காப்பியங்களில் ஒன்றான சிலப்பதிகாரத்தில் நாட்டியம் பற்றிப் பேசப்படுகிறது. அரங்கேற்ற காதையில் அதற்கான ஆதாரங்கள் உள்ளன. நாட்டிய நன்னூல் நன்கு கடைப்பிடித்துக் காட்டியளாதலின் என்று மாதவியே கூறுகின்றாள். இருந்தும், பரதம் தமிழராகிய எங்களிடமிருந்துதான் மூலங்கொண்ட ஒரு பாரம்பரியக் கலை எனத் தவறுதலாக எண்ணி இறும்புதெய்தும் எம்மவர்களுக்கு நீங்கள் என்ன சொல்ல விரும்புகிறீர்கள்?

பரதக் கலையின் தோன்றலை முழுமையாக அறியாதவர்கள் இவ்வாறான பிழையான கருத்துக்களைக் கொண்டுள்ளார்கள் என்றே நான் நினைக்கிறேன். உண்மையிலேயே வட இந்தியாவைச் சேர்ந்த பரதமுனி என்பவரால் சமஸ்கிருதத்தில் யாத்ததுதான் பரதக்கலை. வட இந்தியாவில் இருந்து நான் இப்பரதக் கலையை நாம் பெற்றுக் கொண்டோம் என்பதுதான் உண்மை. எமக்கே உரிய கலை வடிவங்களான நாட்டுகூத்து, தெருக்கூத்து, பறை, கரகம், காவடி போன்ற இன்னும் பல

கிராமிய கலை வடிவங்களை எமது கலை என்று சொல்லிக்கொண்டால் அது தவறில்லை.

கோயில்களுக்குள் முன்னொரு காலத்தில் முடங்கிக் கிடந்த ஆடற்கலைக்கு, கால மற்றங்களுக்கு ஏற்ப, அலாரிப்பு, ஜதீஸ்வரம், வர்ணம், பதம், தில்லானா என்ற ஒரு கோர்வையான, ஆழமான விதிமுறையுடன் கூடிய அமைப்பை, தஞ்சை நாட்டிய நால்வர் ஏற்படுத்திக் கொடுத்தனர். பிற்காலத்தில் பரதநாட்டிய உருப்படிகளில் மரபுக்கு இசைவாக புதுமை செய்ய வாய்ப்புக்கள் இருந்த மையை உணர்ந்து, அவற்றை நிகழ்த்திக் காட்டுவதில் நாட்டியமேதை பாலசரஸ்வதி போன்றோர் வெற்றியும் கண்டிருந்தனர்.

இதன் தொடர்ச்சியாக, பரதம் உலகெங்கும் பரவிவரும் - உலக நாகரிகம் அபரிமிதமாக வளர்ந்துவரும் இன்றைய நிலையில், பரதக் கலையிலும் கால தேச வர்த்தமானங்களுக்கு ஏற்ப மாற்றங்கள், புதுமைகள் புகுத்தப்பட வேண்டும் என வலியுறுத்தி எழுப்பப்படும் குரல் குறித்து நீங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்கள்? உங்கள் பதிலுக்கான காரணங்களைக் கூறுவீர்களா?

அன்றைய மேதைகளான பாலசரஸ்வதி, ருக்குமணி அருண்டேல் போன்றோரே இக்கலையில் மாற்றங்களைக் கொண்டு வருவதில் எந்தவிதமான தவறும் இல்லை என்று கருதி அதை செயற்படுத்தி வெற்றியும் கண்டு இருக்கிறார்கள். அந்த மாற்றம் பலரது பாராட்டையும் வரவேற்பையும் பெற்றிருந்தது. பழையன கழிதலும், புதியன புகுதலும் காலத்துக்கு காலம் நிகழ்ந்து கொண்டே வருகின்றது. ஆனாலும் பழைய சம்பிரதாய நெறிமுறைகளுக்குக் களங்கம் ஏற்படாமலும், அவற்றை உதாசீனப் படுத்தாமலும் சமகால வாழ்க்கை முறைக்கேற்ப மாற்றங்களைக் கொண்டுவரும் பொழுது நாம் மிகவும் கவனமாக செயற்பட வேண்டும். குறிப்பாக புலம்பெயர்நாடுகளில் பரதம் பயிலும் நமது சிறார்களுடைய வாழ்வியல் அனுபவங்களைக் கருத்தில் கொண்டு, அவர்களுக்கு ஆர்வம் ஏற்படும் வகையில் மேற்கத்திய கதையாடல்களைக்

கூட பரதநாட்டியத்தில் கொண்டுவர முடியும். இப்படிப்பட்ட புதிய முயற்சிகளால் தான் அக்கலை வடிவம் மழுங்கிடிந்து விடாமல், அதனை நம் எதிர்கால சந்ததியினரிடையே தக்கவைக்க முடியும்.

பரதத்தில் நீண்ட காலமாகக் கடைப்பிடிக்கப்படும் சில அம்சங்கள் இன்றைய காலத்தில் அறிவுபூர்வமாக ஒப்புக்கொள்ள முடியாதவை. கணவன் வேறொரு பெண்ணோடு படுத்தறங்கிவிட்டு வீடு திரும்புகையில், அவனது மார்பில் எந்தப் பெண் நகங்களால் கீறினாள் என மனைவி கேட்பது, காதலனை அழைத்து வருமாறு உன்னைத் தூதனுப்ப, நீ அங்கிருந்து என்ன கோலத்தோடு திரும்பி வந்திருக்கிறாய் எனக் காதலி கேட்பது, கையில் காசில்லாதவன் கடவுளானாலும் கதவைச் சாத்தடி என விழிப்பது, 'உள்ளே கணவன் இருக்கிறான். வெளியே நிற்கும் காதலனே அப்புறம் வா' எனக் கூறுவது, வள்ளி - தெய்வானை சக்களத்திச் சண்டை, கன்னிப் பெண்களோடு கண்ணன் நிகழ்த்தியதாகச் சொல்லப்படும் காதல் லீலைகள் என்பன சில உதாரணங்கள். ஆண் - பெண் உறவு நிலைகள் எவ்வளவோ மாறிவிட்ட இன்றும், இவைபோன்ற விரசம் நிறைந்த பதங்கள் ஒரு பரத நாட்டியப் படைப்பில் தேவைதானா?

உங்களுடைய கேள்வி நியாயமானதாகவே படுகிறது. அன்றைய காலகட்டத்தில் வாழ்ந்த தனவந்தர்கள் பெண்களை ஒரு போகப் பொருளாகவே எண்ணி, தமது இச்சைகளைத் தீர்க்கும் பண்டங்களாகவே நடத்தி வந்திருக்கிறார்கள். நூறு விதமான ஆண்களையும் நான் அப்படிக்கருதவில்லை. பெண்களைத் தெய்வமாக மதித்து வாழ்ந்தவர்களும் இருக்கிறார்கள். உங்கள் சர்ச்சைக்குரிய, இந்த சம்பவக் கோர்வைகள் வெறும் கற்பனை என்று தட்டிக்கழித்து விட முடியாது. அவை விரசம் நிறைந்து காணப்படினும், அதில் உள்ள நாடகத் தன்மை வலிமை மிக்கதாக உணர்ந்தே அந்த சம்பவங்களை அக்கால கட்டத்தில் சேர்த்திருந்தார்கள்.

என்னைப் பொறுத்தவரையில் இன்றைய காலகட்டத்திற்கு அவைகள் தேவையற்ற ஒன்றாகவே நானும் கருதுகிறேன். இன்றைய சூழலுக்கேற்ப நடைமுறையில்

இக்கலையை வியாபாரமாகச் சந்தைப் படுத்தும் ஆசிரியர்கள், தமது பிள்ளைகள் மேடையில் ஏறினால் தமக்குப் பெருமை என்று நினைக்கும் பெற்றோர்கள், மலினமான தென் இந்திய திரைப்படப் பாடல்களிற்கு நடனம் ஆடுவதில் ஆர்வம் கொண்டிருக்கும் சிறார்கள், அவர்களைத் தட்டிக் கொடுத்து தமது வருமான நோக்கத்தினை கருத்தில் கொண்டு செயற்படும், எந்தவித சமூக பொறுப்புணர்வுமன்ற ஆசிரியர்கள், தமது பண பலத்தை அரங்கேற்ற நிகழ்வின் மூலம் மற்றவர்களிற்குப் பறைசாற்ற விளையும் பெற்றோர்கள் என்று பல்வேறு காரண காரணிகளை உதாரணம் காட்டிக்கொண்டே போகலாம்.

உள்ள சம்பவங்களை பரதத்தில் சித்தரிப் பது சாலச்சிறந்தது என்றே நினைக்கிறேன்.

கனடாவைப் பொறுத்தவரை, பரதக் கலை யானது தரமிழந்த ஒரு கலையாகப் பலராலும் முன்னெடுத்துச் செல்லப்படும் சோகத்தை அவதானிக்க முடிகிறது. நல்லதொரு கலையின் இந்த நலிவுக்கான காரணங்கள் யாவை? இந்த நலிவுச் சூழலிலிருந்து பரதத்தை எவ்வாறு மீட்டெடுத்துப் பாதுகாக்கலாம் என்று நீங்கள் நினைக்கிறீர்கள்?

கனடாவில் மட்டுமின்றி மேற்கு நாடுகளில் வாழும் நமது தமிழர்கள் பலரும் நீங்கள் சுட்டிக் காட்டியுள்ள இதே தவறினை செய்து கொண்டே வருகிறார்கள். நாளுக்கு நாள் இக்கலைவடிவம் நலிந்து, மலிந்து கொண்டே செல்கின்றது.

இதற்கான காரணங்களை நாம் கஷ்டப்பட்டுத் தேட வேண்டியதில்லை. எங்கள் கண் முன்னே காணக் கூடியதாக இருக்கின்றது.

சரியான முறையில் பயிற்சி அளிக்காமல் எப்படியாவது பிள்ளைகளது கோடை விடுமுறைக்குள் அரங்கேற்றத்தை முடித்து விட வேண்டும் என்று கங்கணம் கட்டிக்

கொண்டிருக்கும் பெற்றோரும், அரங்கேற்றத்தை முடித்துவிட்டால் தமக்கு இருந்த தலையிடி முடிந்துவிடும் என்று வேண்டா வெறுப்போடு, நாட்டியம் பயின்ற மாணவர்கள் ஒரு புறமும், அரங்கேற்ற நிகழ்வின் போது ரொக்கப் பணம் ஒன்று தமது கைக்கு வந்துவிடும் என்ற அங்கலாய்ப்பில் அவசர தயாரிப்போடு மேடையேற்றிவிடும் ஆசிரியர்கள் ஒரு புறமும் இருந்தால் இவ்வரிய கலை காலப்போக்கில் அதற்குரிய மதிப்பை இழந்து நலிவடைந்துவிடும் என்பதில் எந்தவித ஐயமும் இல்லை. பாரதி சொன்னது போல் 'நெஞ்சு பொறுக்குதில்லையே இந்த நிலைகெட்ட மனிதரை நினைத்துவிட்டால்...' என்று தான் என் மனமும் சொல்லத் துடிக்கிறது. இருப்பினும் அண்மைக் காலத்தில் என்னை வியப்பில் ஆழத்திய ஒரு சம்பவத்தையும் இச்சந்தர்ப்பத்தில் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

வட இலங்கை சங்கீத சபை சுவிட் சலர்ந்து நாட்டில் நடத்திய பரிட்சைக்குப் பிரதம பரிட்சாதிகாரியாக என்னை நியமனம் செய்திருந்தார்கள். அங்குள்ள மாணவர்களின் முறையான பயிற்சியின் அறுவடையையும், தரமான ஆசிரியர்களின் அக்கறையையும் கண்ட பொழுது என்னால் நம்பவே முடியவில்லை. அவ்வளவு நேர்த்தியான கற்பிதமும், அக்கறையுடன் பயிலும் மாணவர்களின் துடிப்பையும் கண்ட என் மனம் நெகிழ்ந்து போனது.

ஒரு நல்ல நடன ஆசிரியையாக இருப்பவர், பாடத் தெரிந்தவராகவும், மொழி அறிவு, கற்பனை வளம் என்பன உடையவராகவும் இருத்தல் நன்மை பயக்கும். சில நடன ஆசிரியைகளின் நட்டுவாங்கம் நாராசம் போல ஒலிப்பதைக் கேட்டிருக்கிறோம். "சுட்டும் விழிச்சுடர்தான்" என்று பாரதி பாடியதை, "சுற்றும் விழிச்சுடர் தான்" எனச் சொல்லிக் கொடுத்து, மாணவிகளை மேடையூராவும் சுற்றிக் கண் சுழற்றுவிக்கும் ஆசிரியைகளைப் பார்த்திருக்கிறோம். மாறாக, நீங்கள் ஒரு சிறந்த நடனக் கலைஞராகவும், பாடகியாகவும் மொழியாற்றலுடன் கற்பனை வளம் மிக்கவராகவும், யோகாப்பியாசம், தியானம் என்பவற்றில் தேர்ச்சியுடையவராகவும் ஒருங்கே விளங்குதல் எவ்விதங்களில் உங்கள் நடன ஆசிரியப்

பணிக்குப் பயன்படுகின்றது?

முதற்கண் உங்கள் பாராட்டுகளிற்கு எனது சிரம் தாழ்ந்த நன்றி. ஒரு கலையில் ஈடுபாடுள்ள ஒருவருக்கு வேறுசில கலைகளும் கைகூடிவருவது இயற்கைதான். நீங்கள் கூறியதுபோல் பரத நாட்டியம் பயில்பவர்கள் பாடத் தெரிந்தவர்களாக இருந்தால் அது அவர்களிற்கு மேலும் சிறப்புச் சேர்க்கும். அதுபோலவே நீங்கள் கூறியவாறு மொழியில் நல்ல பரிச்சயமுள்ளவர்களால் தான் பாடலில் உள்ள உட்பொருளை நன்கு விளங்கி அதற்குரிய பாவத்தைப் பிழையில்லாமல் பிரதிபலிக்க முடியும். எந்தக் கலையைப் பயில்பவரும் அக் கலையைப் பயிலும் போது மனதை அங்கிங்கு அலையவிடாமல் ஒருநிலைப் படுத்தி அந்தக் கலைக்குள்ளேயே தம்மை ஈடுபடுத்திக்கொண்டு புறச்சூழலினால் எந்த ஒரு இடையூறும் ஏற்படாமல் ஒரே குறிக்கோளுடன் அக்கலையில் ஈடுபட முடியும். அப்படி ஈடுபடுபவர்களால்தான் அக் கலையினுள் ஒன்றித்து கற்பனை வளத்தையும் பெருக்கி முழு ஆற்றலையும் வெளிக் கொணரமுடியும். இதற்கு தியானம் போன்ற பயிற்சி முறை நன்கு உதவி செய்யும். பரத நாட்டியம் ஆடுபவரின் உடல் இறுக்கமற்று தளர் நிலையில் எப்பக் கத்திற்கும் இலகுவாக வளைந்து கொடுக்கக் கூடியதாக இருப்பதற்கு யோகா சனப் பயிற்சி மேலும் கை கொடுக்கும்.

ஒரு திறமை வாய்ந்த நடனக் கலைஞராகவும் நடன ஆசிரியையாகவும் மிளிரும் நீங்கள், நானறிந்தவரை, இதுவரை கனடாவில் ஒரேயொரு மாணவியை மட்டுமே - குஞ்சரம் குட்டி போட்டது போன்று - பயற்றுவித்து, அரங்கேற்றி இருக்கிறீர்கள், நீங்களும் பொலபொலவென்று பல மாணவிகளைப் பயிற்றுவித்து, ஏன் அரங்கேற்றவில்லை என்பதைத் தெரிந்துகொள்ளலாமா?

என்னிடம் நடனம் பயில்கின்ற மாணவிகள் அரங்கேற்றம் செய்வதற்கான முழுத் தகமைகளும் பெற்றிருந்தால் மட்டுமே அவர்களை மேடையேற்றுவேன். ஒரு பாடலின் பொருளை விளங்கி அதற்குரிய பாவத்தை அந்த மாணவியாகவே உணர்ந்து வெளிக் கொணர்வதற்கு உரிய

பருவம் வரும்வரை அவர்களை மேடையேற்றுவது சுத்த அபத்தம் என்றே கருதுவேன். நான்கு, ஐந்து வயதுகளில் அரங்கேற்றம் செய்து விட்டோம் என்று பெருமையாக கூறிக்கொள்ளும் பெற்றோர்களை நான் அனுதாபக் கண்களோடுதான் பார்க்கிறேன். காதல் உணர்வை, அல்லது பிரிவின் துயரை, விரகதாபத்தை எவ்வாறு அவ்வயதுப் பிள்ளைகளால் இயல்பாகவே உணர முடியும்? “சின்னஞ்சிறு கண்ணன், அவன் சிங்காரவண்ணன்” என்ற பாடலுக்கு மட்டுமே அக் குழந்தைகளால் ஓரளவு அபிநயம் காட்ட முடியும். அதுவும் சர்க்கஸ் கூடாரங்களில் வித்தை காட்டும் விலங்குகளிற்கு அதன் எஜமான் செய்து காட்டுவதை அவ்வாறே செய்து காட்டும் செயலுக்கு இணையானதே இவ்விடயமும்.

எத்தனையோ பேருக்கு அரங்கேற்றம் செய்துவிட்டேன் என்று சொல்லி எண்ணிக்கைகளை அதிகரித்து காட்டிப் புளகாங்கிதம் கொள்வதில் எனக்கு எவ்வகையிலும் உடன்பாடில்லை. ஒரேயொரு மாணவிக்குத் தன்னிலும், நான் என்னுடைய கடமையை ஒரு நேர்மையுள்ள குருவாக நின்று நிறைவேற்றி விட்டேன் என்ற உணர்வு எனக்குள் இருந்தாலே போதும்.

நடனத்தை மையக் கூறாகக் கொண்ட கலைத் துறைக்கு வந்திராவிட்டால், அதையிட்டு நீங்கள் கவலை அடைந்திருப்பீர்களா? அவ்வாறு வந்திராவிட்டால், வேறு எந்தத் துறையை உங்களுக்கு உகந்த துறையாக தேர்ந்தெடுத்திருப்பீர்கள்? அதற்கான காரணங்களை அறியலாமா?

நடனக்கலை என்பது என் இரத்தத்தில் இரண்டறக் கலந்த ஒன்று. என் வாழ்வோடு ஒன்றியது. எனது மனசுக்கு உகந்தது. எனக்கு ஆத்ம திருப்தியையும், மன நிறைவையும் தருவது இக்கலை ஒன்றுதான். ஒருவேளை நான் இக்கலையில் நாட்டமில்லாதவராக இருந்திருந்தால், சட்டக் கல்வியை தெரிந்தெடுத்திருந்திருப்பேன். ஆனால் அது கைகூடியிருந்தால். நான் இக்கலையோடு ஒன்றித்திருக்கும் வாழ்வை இழந்திருப்பேன். அப்படியானதொரு வாழ்க்கையை என்னால் நினைத்துப்

பார்க்க முடியாமல் இருக்கிறது.

கலைத்துறைக்கு மேலாக, ரொறொன்றோ பெரும்பாகத்திலுள்ள முதியவர்கள், ஆதரவற்ற பெண்கள், சிறுவர்கள் ஆகியோருக்குத் தனிப்பட்ட வகையிலும், சில நிறுவனங்கள் ஊடாகவும் உங்களாலான உதவிகளை நீங்கள் செய்து வருவதாக அறிகிறோம். அந்த அனுபவத்தையும் அதனால் உங்களுக்குக் கிட்டும் மனநிறைவையும் எங்களோடு பகிர்ந்து கொள்ள முடியுமா?

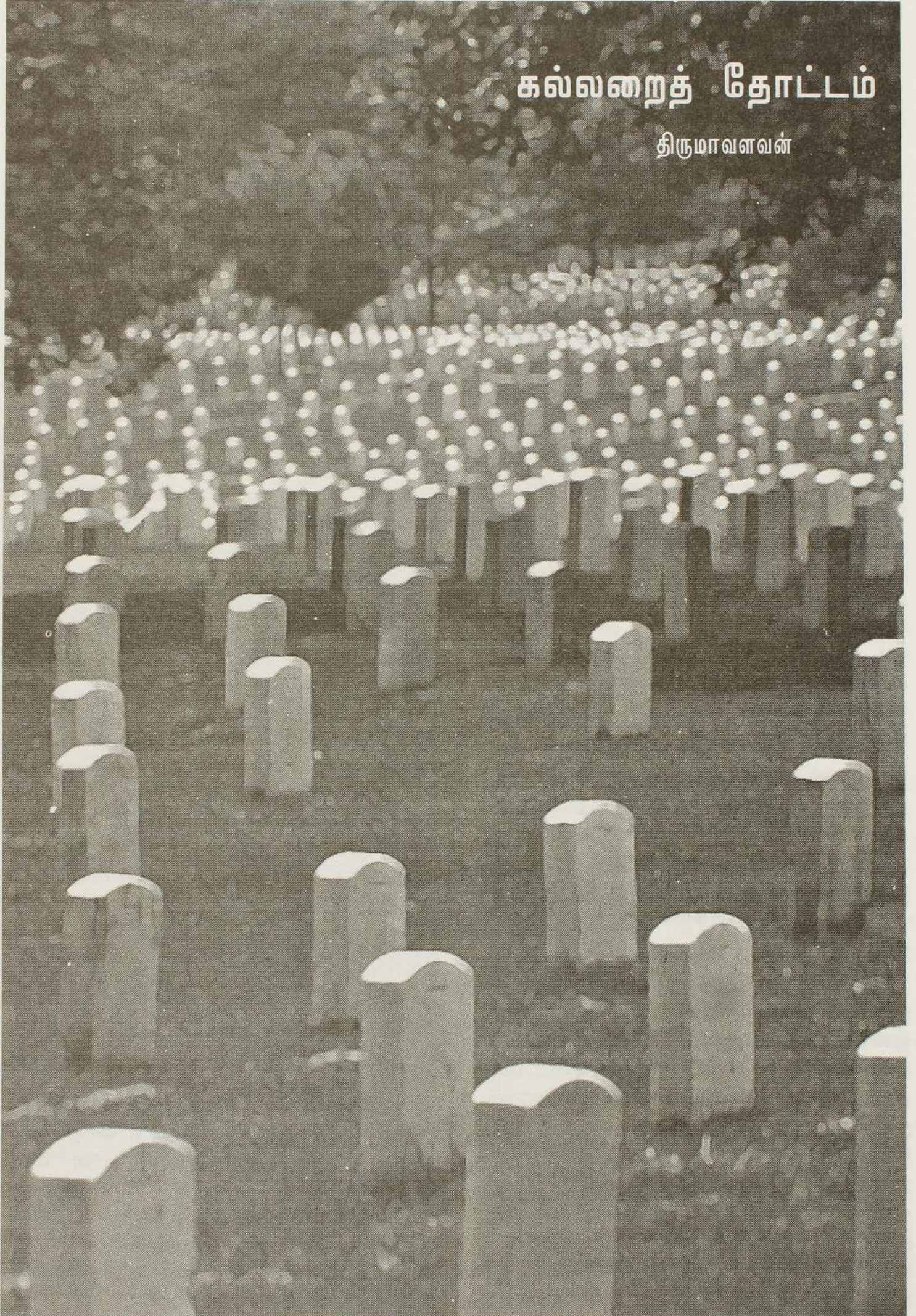
எனது கலைப் பயணத்தின் மறு பாதிதான் நீங்கள் சொன்ன சமூக சேவை விவகாரங்கள். முதியவர்களிற்கு யோகா சனம், தியானம், உடற்பயிற்சி ஆகிய வற்றைக் கற்பிப்பதோடு அவர்களுடைய வயதிற்கேற்ப, அவர்களால் முடியுமான நடனத்தையும் அவர்களிற்குச் சொல்லிக் கொடுத்து அவர்களைச் சந்தோசமாகவும், தன்னம்பிக்கை உள்ளவர்களாகவும் பயிற்று விப்பதுடன், இவ்வயதினரைப் பற்றிக் கொள்ளும் மன அழுத்தம், ரத்த அழுத்தம், மூட்டு வாதம் போன்ற நோய்களில் இருந்து விடுவித்துக் கொள்ள உதவியாக இருக்கிறேன். அதனால் அவர்கள் கூறும் அன்பு வார்த்தைகளைக் கேட்டு, அவர்களது ஆசீர்வாதங்களையும் பெற்று சந்தோசமாக இருக்கிறேன். பிள்ளைகளால் கைவிடப்பட்ட எத்தனையோ பெற்றோர்கள் என்னை தமது பிள்ளையாக மனதிற்கொண்டு என்னோடு மனம் விட்டுப் பழகுகிறார்கள். அதில் அவர்களிற்கு மன ஆறுதலும், சந்தோசமும் கிடைப்பதாக கூறுகிறார்கள்.

மற்றவர்களை சந்தோசப் படுத்தி பார்ப்பதில் உள்ள சுகமே ஒரு சுவையான அனுபவம்தான். இது போலவே தான் கைவிடப்பட்ட பெண்களிற்கு ஆறுதலாகவும், அவர்களிற்கு தன்னம்பிக்கையை ஊட்டி, புதுவாழ்வு வாழ்வதற்கான வழி முறைகளைக் கூறி, அவர்களைக் கவலையில்லாமல் சுகமனிதர்களாக வாழ வழி சொல்லிக் கொடுப்பதிலும் நான் மன நிறைவு காண்கின்றேன். எம்மிடம் உள்ளே திறமைகள் எம்மோடு இருந்து விடாமல் வயது வித்தியாசமின்றி மற்றவர் களோடு அதைப் பகிர்ந்துகொள்வது மனம் கொள்ளத்தக்கதொன்றே.●

அனுபவப் பதிவு

கல்லறைத் தோட்டம்

திருமாவளவன்

சுமர் 2012

கனடா கலை இலக்கிய மலர்

காலம் பிரசவித்த சிசுப்போலத் தோன்று கிறது இளவேனில், கிழக்கின் ஓரம் மரங் களிடையே தத்தித்தத்தியபடி இருந்தான் குஞ்சுச் சூரியன். நேரத்தைப் பார்த்தேன். காலை ஒன்பது மணியைத் தாண்டியிருந் தது. வீதியில் இறங்கி நடக்கத் தொடங் கினேன். என்னதான் அவசரமோ? துளிர் விடுவதற்குமுன் பூக்களை மொட்டவிழ்ந்தி ருந்தன மரங்கள். எங்கும் பறவைகளின் கீச்சொலிகள். பால்மொச்சை மாறாத மெல்லிய வெயில். இறகுகள் முளைக்கத் தொடங்கும் கிளிக்குஞ்சைப் போல நிலம் குளிர்நடைகளுக்குள் உடலை மூடிட்டு வைத்திருந்த மனிதர்கள். குறிப்பாகப் பெண்கள் பிஞ்சுவெயிலைக் கண்டதும் முடிந்தளவு உடைகளை அவிழ்த்தெறிந்து விட்டு திரிகிறார்கள். புகையடித்து நிறக்க வைத்த வாழைக்குலை போல பளிச்சென்ற டிக்கிறது வெண்மை. ஒரு கவிதையில் 'இது ருது காலம்' என எழுதியது நினைவுக்கு வந்தது.

நான் பயிற்சிக்காக நடப்பதற்கு வாய்ப்பு அமைவதில்லை. இரவு முழுவதும் எந்திரங்களோடு எந்திரமாக மாரடித்து அதிகாலை நாலு மணிக்கு வீடு மீளும் எனக்கு பயிற்சிக்காக அல்ல சும்மா காலாற நடப்பதற்குக் கூட மனசு இடங்கொடுப்பதில்லை. சென்ற தடவை என்குடும்ப வைத்தியரிடம் சென்றபோது, தினமும் ஒரு அரைமணி நேரமாவது நடைப்பயிற்சி வேண்டும் என மிக மிகக் கண்டிப்பாக சொன்னார். ஒவ்வொரு தடவையும் அவரைப் பார்க்கின்ற போது சொல்லுகிற அறிவுரைதான். இருந்தாலும் இம்முறை வெறும் அறிவுரைதானே என்று கழித்துவிட முடியவில்லை. இரு வாரங்களுக்கு முன் இரவு நித்திரைக்குப் போன நண்பன் ஒருவன் காலை

எழுந்திருக்கவில்லை. அன்று காலையில் தொலைபேசியூடாக வந்த இச்சேதி என்னை உலுக்கியிருந்தது. வைத்தியர் சொல்லியும் கேளாத மனசு இதற்குப்பின் மெல்லமெல்ல யோசிக்கத் தொடங்கியது. வேலைக்குப் போகிறாய், புத்தகம் படிக்கிறாய், இலக்கியக் கூட்டங்களுக்குத் தவறாமல் முன்னிகிறாய், கல்யாணம் காட்சி கொண்டாட்டம் என ஒவ்வொரு வார இறுதியிலும் குடித்துக் குடித்துக் கூத்தடிக்கிறாய், கவிதை எழுது கிறாய், சமையல் செய்கிறாய், போதாக் குறைக்கு பின் மற்ற தோட்டத்தை வேறு பராமரிக்கிறாய். இவை எல்லாவற்றிற்கு மாண நேரத்தை உன்னால் எடுத்துக் கொள்ள முடிகிறது. உனக்காக, உன் உடல் ஆரோக்கியத்திற்காக ஒரு அரைமணி நேரத்தைக்கூட ஒதுக்க முடியாதா?

ம்... மரணபயம் யாரைத்தான் விட்டது. கரையாத கல் மனத்தைக்கூட கலங்கடித்து விடும். இப்போது இரு வாரமாக நடக்கத் தொடங்கியிருக்கிறேன். ஒரு கவிதை எழுது வதைவிட இந்த நடக்கிற சுகம் மெல்லிய சந்தோசத்தைத் தருகிறது. என் வீட்டுப் படியிலிருந்து இறங்கும் போது மனசுக்குள் ஒரு எல்லையை தீர்மானித்துக் கொண்டு புறப்படுவதில்லை. கால்போன போக்கிலே நடப்பது. களைத்தோயும் போது வீடு திரும்புவது அவ்வளவுதான். அது ஒன்றரை மணி நேரத்துக்கு முன்பின்னாக அமையும். நான் படியிலிருந்து இறங்கியதும் எனக்கு முன்னே என் மனக்குருவி புறப்பட்டு விடும். என் பார்வையிலிருந்து விலகாது தத்தித்தத்தி ஒவ்வொரு இடமாய் குந்தி யிருக்கும். புதுப்புது காட்சிகளை கண் முன்னால் விரித்து வைக்கும். இதுவரை நாளும் அயலைப் பார்க்காமல் இருந்தாயே

நீயெல்லாம் ஒரு மனிதனா? வெறும் எந்திரம், என இடித்துரைக்கும். இப்பொழுது ஒரு புதிய உலகம் என்னுள் பிரமிப்பைத் தருகிறது. நிலம் விரிகிற அழகு, காலை நேரத்துப் பணியாளரின் அவசரம், பள்ளிச் சிறுவர்களின் உலகம், ஒவ்வொரு வீட்டின் முன்னுள்ள பூந்தோட்டங்கள், இயற்கையை நேசிக்கிற மனிதர்கள். அவர்கள் முதுமையை எதிர்கொள்கின்ற துணிச்சல், இத்தியாதி, இத்தியாதி என புதிய உலகத்தை காண்கிறேன். ஒவ்வொரு காலையும் முற்றிலும் வேறுவேறானதாகவே இருக்கிறது. இப்பொழுதெல்லாம் மனக்குருவியை மேயவிட்டு அழைத்து வருவதே இந்த நேரத்து வேலை போலாகிவிட்டது.

என் குருவி எக்லின்டன்ருகெடிச் சந்திப்பிலிருந்து தென்புறம் திரும்பி கெனடி வீதியில் செல்லத்தொடங்கியது. ஒரு பத்து நிமிடங்கள் அதைப் பின் தொடர்ந்திருப்பேன். என் வலப்புறம் விரிந்து கிடக்கிறது. பனைகில் சேமக் காலை. எனக்கு அதன் வெளித்தோற்றம் மற்றும் விஸ்தீரணம் தொடர்பாக ஓரளவு மனக்கணக்குத் தெரியும். அண்ணளவாக ஒரு சதுர கிலோ மீற்றர் வரையில் இருக்கும். சிறு வயதிலிருந்து சுடலை அல்லது இடுகாடுகள் தொடர்பாக மனதில் ஒருவித அச்சம் உண்டு. அத்தகைய கதைகள் பல சொல்லப்பட்டு வளர்க்கப்பட்டவர்களில் நானும் ஒருவன். தேவை கருதாது ஒரு போதும் சேமக்காலைக்குள் நுளைந்து பார்த்ததில்லை. தேவை கருதிக் கூட நான் அதிகம் சென்றது சுடுகாடுகளுக்குத்தான்.

வெளியிலிருந்து பார்க்கும் போது கல்லறைகள் சிறுசிறு வீடுகள் போலவும், கல்லறைத் தோட்டம் ஒரு சிறு பட்டணத்தின் மாடல் செய்யப்பட்ட வடிவம் போலவும் என் மனதில் ஒரு படிமம் தோன்றுவதுண்டு. எப்போதாவது ஒரு நாளில் உள்ளே சென்று பார்க்க வேண்டும் என பலத்தடவை எண்ணியிருக்கிறேன். ஆனால் ஒரு போதும் நேரம் வாய்த்ததில்லை. இன்று போனாலென்ன? நான் முடிவு செய்வதற்கு முன்னமே மனக்குருவி உள்ளே நுழைந்துவிட்டது. வாசலிலே பெரிய இரும்புச் சங்கிலிப்படலை. திறந்து

கிடந்தது. அதில் விருந்தினருக்கான பார்வை நேரம் 9.00 - 5.00 அறிவித்தல் பலகை தொங்கியது.

உள்ளே நுழைந்ததும், முகப்பில் ஒரு வழித்தட வரைபடமிருந்தது. ஒரு புறத்தால் புறப்பட்டால் ஒரு வட்டச்சீற்றில் மீள் தொடங்கிய இடத்திற்கு வந்துசேர முடியும். என்ட வலக்கைப் புறத்தில் பராமரிப்பு அலுவலகம் இருந்தது. அத்திசையில் திரும்பினேன். புல் வெட்டுவோர் பூமரங்களை நாட்டுவோர் குழி தோண்டுவோர், கல்லறைகளைச் செப்பனிடுவோர் எனச் சீருடையணிந்த தொழிலாளர்கள் பரபரப்பாக இயங்கிக் கொண்டிருந்தனர். வேடிக்கை பார்த்தபடி நடக்கத் தொடங்கினேன். பறவைகள் பாடிக் கொண்டிருந்தன. இளவெயில் பூக்களில் பட்டெழுப்பும் கவிச்சி மூக்கிலி ருந்து பரவி மனசில் நிறைந்தது. உயர மரங்களின் கீழ் மண்ணில் தன் போக்கில் கிறுக்கி விளையாடிக் கொண்டிருந்தன. இளவெயில் பூக்களில் பட்டெழுப்பும் கவிச்சி மூக்கிலிருந்து பரவி மனசில் நிறைந்தது. உயர மரங்களின் கீழ் மண்ணில் தன் போக்கில் கிறுக்கி விளையாடிக் கொண்டிருந்தான் சூரியப் பெடியன். அவனுக்கென்ன கவலை?

எதிரிலிருந்து இளம் பெண்ணொருத்தி காலை வணக்கம் என்றபடி என்னைக் கடந்தாள். என் பதில் வணக்கத்திற்குக் கூட காத்திருக்கவில்லை. அவளும் நடை பயிற்சிக்கு வந்தவள் போலவே தோன்றியது. வழித்தடத்தின் இடக்கைப் புறத்தில் முதல் கல்லறையைச் சந்தித்தேன். புத்தம் புதிது. வெறும் மண்ணால் மூடப்பட்டிருந்தது. இரண்டு மூன்று மாதங்கள் கழிந்திருக்குமா? தெரியவில்லை. மரத்தில் இறுக்கப்பட்ட சிறுசிலுவை ஒன்று பிளாஸ்டிக்பூக்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு ஊன்றப்பட்டிருந்தது. அதுவே தலை மாடென எண்ணிக்கொண்டேன். மார்பில் காய்ந்துபோன ஒரு மலர்க் கொத்து கால் மாட்டில் Ny எழுத்துக்கள் பொறிக்கப்பட்ட தொப்பி சிறு தடியின் மேல் கொழுவியிருந்தது. இறந்தவன் தினமும் தொப்பி அணிபவனாக இருக்கலாம். சில சமயம் பேஸ்போல் பிளேயராக இருப்பானோ?

மூன்று மாதக் குழந்தைக்கு சில்லாலைப் பரியாரியின் கிரந்தி எண்ணை தேய்த்து, கைகால் பிடித்து, பனையோலைத் தடுக்கில் கிடத்திவிட்டிருக்க, அது நிழலசை யும் இளவெயிலில் உடலசைத்து கை கொட்டி முறுவலிப்பது போன்ற மனத்தோற்றம் எழுந்தது. அடுத்தடுத்த கல்லறைகள் மிகப் பழமையானவை. சீமெந்தாலாணவை. சிறு வீடு அல்லது தேவாலயம் போன்ற தோற்றந்தந்து அடர்த்தியான முதிர்ந்த மரங்களின் கீழ் அமைந்திருந்தன. அப்பால் நடந்தால் இடைக் காலத்தவை சீமெந்தில் அமைக்கப்பட்டு கறுப்பு சலவைக்கல்லில் அவர்கள் விபரக் குறிப்பிருந்தது.

எனக்கு மறுஜென்மம் போன்ற விடையங்களில் கிஞ்சித்தும் நம்பிக்கையில்லை. மனித வாழ்க்கை ஒரு முறைதான். முடிந்தவரையில் வாழ்ந்து களிப்பதே சிறப்பு என்ற நினைப்புள்ளவன். இருந்தாலும் இக்கல்லறையைப் பார்த்தபோது புதிய திசையில் எண்ணங்கள் புறப்படத் தொடங்கியன. மனித வாழ்வு முடிந்த பிற்பாடு இரண்டாம் ஜென்மம் என்பது இக்கல்லறை வாழ்வாக இருக்குமா? இவற்றிலும் குழந்தை விடலை முதுமை எனப் பருவங்கள் இருக்குமா? சில கல்லறைகளின் தோற்றமே இவ்வெண்ணம் எழக் காரணி. கல்லறைகளின் தோற்றம், பராமரிப்பு, உறவினர்களின் சிரத்தை என்பனவற்றின் மூலம் அதன் வயதைக் கணிக்கக்கூடியதாக இருந்தது. முதிய கல்லறைகளுக்கு யாராவது வந்து போகும் தடங்கள் ஏதும் தெரியவில்லை. அவற்றின் மீது ஒருவித துயர் படிந்து கிடப்பதான உணர்வெழுந்தது. விடலை அல்லது நடுத்தர வயது கொண்ட கல்லறைகள் பல அழகான பூஞ்செடிகளாலும் பிளாஸ்டிக் பூக்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தன. சில கல்லறைகளின் முன்னால் பூஞ்செடிகள் நாட்டப்பட்டு முற்றம் போலத் தென்பட்டது. பலவற்றில் அருகில் டுலிப்ஸ் மலர் மொட்டுக்கள் முகிழ்த்திருந்தன. பல கல்லறைகளின் மீது ஒளிவிட்டு அணைந்த மெழுகுவர்த்தியின் சுவடுகளைக் கண்டேன். ஒன்றல்ல சிலவற்றின் அருகில் அரிக்கேன் லாந்தர் விளக்கு வைக்கப்பட்டிருந்தது. எரிந்து கொண்டிருந்த உயிர்ச்சுடர் அணைந்துவிட்டது என்பதை சுட்டும் விதமாக வைத்திருப்பார்களா? அல்லது சில இனக்குழுமங்களின் ஐதீகமா? தெரியாது.

ஒரு சிப்பந்தி புந்தரையை வெட்டிச் சீர்செய்து கொண்டிருந்தான். ஒவ்வொரு கல்லறையின் அருகில் வரும்போதும் சவரக்கத்தியை முகத்தில் வைக்கும் சிகை அலங்காரக் கலைஞனின் பொறுமையை யும் அவதானத்தையும் அவனுள் உணர முடிந்தது. கல்லறைக்கு சிறு ஊறு கூட நிகழ்ந்துவிடக் கூடாதென்பதில் அவனது முழுக்கவனமும் குவிந்திருந்தது. வெளியில் வாழும் மனிதர்களை நினைத்துப் பார்த்தேன். இவன்கூட தன்னோடு வாழும் உறவுகளோடு இங்ஙனம் நடந்துகொள்வானா? தெரியவில்லை.

நடுவில் பெரு முற்றம் போன்ற அமைப்பு இருந்தது. அதில் இருபுறமும் நீளச் சுவர்கள் அமைத்திருந்தார்கள். சுவரில் நீள்சதுர சலவைக் கற்களில் இறந்தவரின் தகவல்கள் பொறிக்கப்பட்ட பல நினைவுப் பலகைகள் வரிசையாக பொருத்தப்பட்டிருந்தன. போரில் அல்லது சனாமி போன்ற பேரழிவுகளில் காணாமல் போனவர்களின் நினைவிடமாக இருக்குமோ? அல்லது நிலம் வாங்கிப் புதைப்பதற்கு வசதியற்றவர்கள் எரித்து விட்டு நினைவுக் கற்களை மட்டும் பொறித்திருப்பார்களோ? வசதி, வாய்க்கும் போது யாரிடமாவது விசாரிக்க வேண்டும்.

பிற்கால நினைவுக்கற்கள் தனிச் சலவைக் கற்களால் ஆனது. பலதும் கறுப்பு வெள்ளை நிறங்களைக் கொண்டது. நவீன வடிவங்களில் இருந்தன. பலவற்றில் கவித்துவமான கல்லறை வாசகங்கள் இருந்தன. பின் நவீனத்துவ கூறுகள் கல்லறைகளையும் விட்டுவைக்கவில்லைப் போலும். ஒரு கல்லறை இதயத்தின் வடிவத்தில் இருந்தது. காதல் வயப்பட்ட காலத்தில் மரித்தவள் உள்ளே உறங்குகிறாள் என எண்ணிக் கொண்டேன்.

சற்று புறம்பாக செம்பழுப்பு நிற சலவைக் கற்களால் அமைக்கப்பட்ட நடு கற்கள் பல கூட்டங்கூட்டமாக காணப்பட்டன. அதில் பொறிக்கப்பட்ட குறிப்புகள்

சீன அல்லது ஜப்பான் மொழிக்கூட்டமாக காணப்பட்டது. கனடா ஒரு பல்கலாச்சார நாடுதான். இருந்தாலும் எழுத்துக்களில் இனக்குழுமமும் தத்தமது கலாசாரத்தை பேணியபடி, அல்லது பேண முற்பட்டப் படி, மிஞ்சிப்போனால் குறைந்தபட்சம் அவர்தம் அடையாளத்துக்காக போராடிய படி தங்களுக்குள் கூட்டங்கூட்டமாகவே வாழ்கிறார்கள். அடுத்த இனங்களோடு கலப்பதென்பது சொற்பம். செத்தாலும் இணையோம் என்பதைப் போல கல்லறைகளிலும் அப்படித்தானா?

ஒரு வண்ணத்துப்பூச்சி ஒவ்வொரு கல்லறையாக அமர்ந்தெழுந்து சென்றது, ஏதோ சேதிசொல்லிப் போவது போல. புலுனி அல்லது மைனா வகையைச் சார்ந்த ஒரு குருவிக் கூட்டம் கல்லறைகளின் மேலிருந்து சத்தமிட்டுக் கொண்டிருந்தன. கல்லறையில் உறங்குபவர் குருவிரூபத்தில் எழுந்து ஒருவரோடு ஒருவர் பறைந்து கொண்டிருக்கும் தோற்றம் எழுந்தது.

நான் இறந்ததும் என்னை என்ன செய்வார்கள்? நான் அதற்கு என்ன செய்து வைக்க வேண்டும்? பலரும் இருப்பில் பணம் போட்டு வைப்பார்கள். தனக்குத் தானே கல்வெட்டெழுதி வைத்தவனைப் பார்த்திருக்கிறேன். அவர் பாட்டன் பூட்டன் காலத்து தோம்பு தோரணம் எல்லாம் அதில் இருந்தது. நான் இவையெல்லாம் அவசியமா எனக்கேட்டபோது தன் பேரன் பூட்டி காலத்திற்கு எம் முன்னோர் பெருமையெல்லாம் தெரியவேண்டும் என்றார். இவர் பங்குக்கு என்ன செய்து வைத்தார். கல்வெட்டெழுதியதைத் தவிர கிணற்றுக்குள் விழுந்து தற்கொலை செய்த பெண்ணைப் பார்த்தேன். அவள் அதற்குமுன் செய்து வைத்த வேலை தனது உடலிலிருந்து புடவை கலையாதிருக்க நிறையப் பூட்டிசிகளை பயன்படுத்தியிருந்தாள். இறந்தபின்பு கூட அங்கங்களை அடுத்தவர் பார்த்துவிடக்கூடாது. தன்மானம் போய்விடக்கூடாது என்ற எண்ணப்பாடல்லவா? நான் என்ன செய்து வைக்க வேண்டும்.

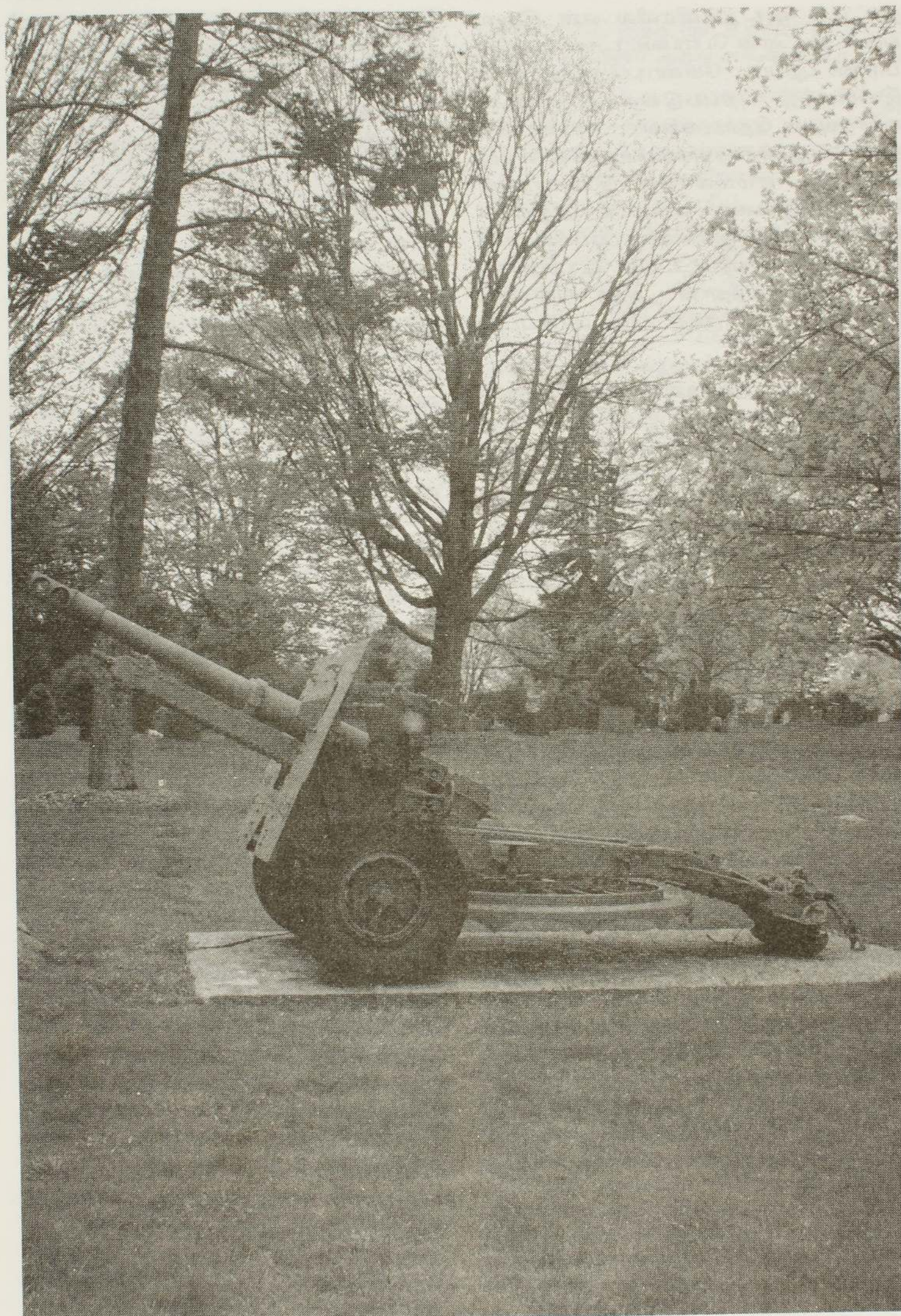
எரித்துவிடுங்கள். என் நினைவாக ஏதா

வது ஒரு பூங்காவில் நிழல்தரும் தருவொன்றை நாட்டுங்கள். வேண்டுமாயின் அடியில் ஒரு கல்லிருக்கையை போட்டு வையுங்கள். என் நினைவு வரும்போது ஒரு ஐந்து நிமிடம் இருந்து விட்டுப் போங்கள். நான் பறவைகளோடு பேசிக் கொண்டிருப்பேன் எனப் பிள்ளைகளிடம் சொல்லிவைக்கலாமா?

ஆசை எந்தெந்த வழியிலெல்லாம் சிந்திக்க வைக்கிறது. என் வாழ்வு என்பது எனக்கும் மரணத்துக்குமான போராட்டம். மரணம் என்னோடு நிழல் போலவே தொடர்கிறது. அதனிடமிருந்து பல தடவை தப்பித்து வந்திருக்கிறேன். ஆனாலும் என்றோ ஒரு நாளில் அதனிடம் தோற்பேன். அது தெரிந்தது. தோற்றபின் என் வாழ்வு? என் அவா? தோற்றவனுக்கு வாழ்வுதான் உண்டா? அதற்குப்பின் நான் என்னவா னால் தான் எனக்கென்ன? அதற்குப் பிறகான தெரிவு எனக்குரிய தல்லவே? அது இருப்பவர்களுக்குரியது. அவர்கள் நினைக்கும்படி வாழ்வது மட்டுமே எனக்குத் தெரிவது. இன்று அவரவற்குள்ள நெருக்கடியில் போனவர்களை சிந்திக்க ஏது நேரம்? அவர்களுக்கு ஒரு சுமையை ஏன் விட்டுச் செல்லவேண்டும்.

வேணிற் காலத்தை அழகு படுத்துவதற்கென்றே விதவிதமான பறவைகள் வந்துவிடுகின்றன. அவற்றின் காமமும் காதலும் கூத்தும் கும்மாளமும் இளவேனில்காலத்துக்கு புது உத்வேத்தைத் தருகிறது. அருகருகே உள்ள இரண்டு நடுகற்களின் மீது அழகிய இணைகள் குந்தியிருக்கின்றன. நல்ல மினுக்கென்ற கருநீலத்தலை வயிற்றுப்புறம் செம்பழுப்பு, தலையில் பெரிய கொண்டை, ஆணழகன் போட்டிக்கு வந்திருப்பது போலிருக்கிறது. அது அடுத்த நடுகல்லில் இருக்கும் தன் இணையை மையலுக்கழைத்தது. இவை இரண்டும் இனிய காதலர்களின் நடுகற்களாக இருக்குமோ? பெயரைப் பார்க்கும் ஆவல் உந்த அருகே சென்றேன். அதிலிருந்த பதிவு எனக்கு புரியக்கூடிய மொழியல்ல.

சில ஆண்டுகளுக்கு முன் பிரஞ்சு

கனடா கலை இலக்கிய மலர்

நாட்டில் ஒரு நள்ளிரவில் என் இளையவன் திடீரென போய்விட்டான். உடனே பாரிஸ் புறப்பட வேண்டியிருந்தது. நான் இங்கிருந்து புறப்படுவதற்கு முன்பே சச்சரவுகள் தொடங்கிவிட்டன. மரணத்தின் போது சச்சரவுகள் வருவதொன்றும் புதிதல்ல. எம்மவர்க்கு இயல்புதான் சச்சரவு இல்லை என்றால் அதுதான் புதினம். அவன் இலக்கியப் பரப்பில் மிகத் தீவிரமாகச் செயற்பட்டவன். ஒரு சிற்றிதழ் கூட நடத்திவந்தான். அந்த வகையில் இது வழமையிலிருந்து சற்று மாறுபட்ட சச்சரவு.

அவனது உடலைப் புதைப்பதா? அல்லது எரிப்பதா? இதுவே எனக்கு முன்வைக்கப்பட கேள்வி. நாங்கள் பிறப்பால் சைவர்கள். எரிப்பதே வழக்கம். இருந்தாலும் கண் மூடிக்கொண்டு மதக் கோட்பாடுகளை பின்பற்றுபவர்கள் அல்ல. என்னை விடவும் சிறப்பாக மதங்கள் சொல்லிய கோட்பாட்டிற்கு எதிராகச் செயற்பட்டவன், போய்விட்ட தம்பி. என்னைப் பொறுத்தவரையில் இறந்தவனுக்கு ஒரு கண்ணியமான வழியனுப்பும் சடங்கு வேண்டும். அது எதுவாக இருந்தாலும் காரியமில்லை. குடும்பத்தில் மூத்தவன் என்ற வகையில் இந்த கேள்விக்கு பதில் சொல்லவேண்டிய பொறுப்பு என் தலையில் விழுந்தது. ஒரு புறத்திலே அவனது நண்பன். மறுபுறத்தில் என் மற்றய இளவல்கள்.

நண்பன், தனது மகளுக்கு மரணம் சம்பவித்தபோது என் தம்பி சொன்ன கூற்றை அப்படியே என்னிடம் ஒப்புவித்தான்.

‘எல்லோரும் செய்வது போல நீ எரிக் காதே. காசைப்பார்த்து ஒரு நிலத்தை வாங்கி புதைந்து நடுகல் இடு. உன் மகளின் நினைவெழும் பொழுதெல்லாம் நீ அந்த இடத்துக்கு வரலாம். அப்போது உன் மக னோடு உடனிருக்கின்ற உணர்வு கிடைக்கும்.’

எனவே அவன் விரும்பியது புதைப்பதைத்தான் என்றான். உண்மையில் இது ஆறுதல் வார்த்தைகள்தான். இதன்பின்

எரிப்பதென்பது வெறும் உடலை மட்டும் எரிப்பதல்ல. இதிலை பெரிய தத்துவமே இருக்கிறது. எரிப்பதென்பது எல்லாவற்றையும் எரிப்பது.

தான் எனக்கு ஒரு நடைமுறையும் புரிந்தது. அந்த நண்பன் கிறிஸ்தவன். கிறிஸ்தவர்கள் புதைப்பதை வழக்கமாகக் கொண்டவர்கள். புலம் பெயர்ந்த பிற்பாடு இடுகாட்டில் நிலம் வாங்கிப் புதைப்பதென்பது பொருள் ரீதியாக எம்மவர்க்கு பெருத்தசுமை. பலருக்கு எரிக்கவே வசதிப்பட்டது. இதற்கு இன்னொரு காரணியும் இருந்திருக்கலாம். புலம் பெயர்ந்த பிற்பாடும் நெடுங்காலமாக ஊர் மீளும் அவாவோடு வாழ்ந்தவர்கள் எம் மக்கள். அதனால் புலம்பெயர்ந்த நாட்டில் இடுகின்ற நடுகற்களை ஊர் மீண்டால் என்ன செய்வது? இப்போது எல்லோருக்கும் யதார்த்தம் தெரியும். எல்லோரும் புகலிட நாடுகளில் வேரூன்றி அகலக்கிளை பரப்ப தொடங்கிவிட்டனர். பலரும் வசதி படைத்தவர்களாகி விட்டார்கள். பழையபடி வழமைக்கு திரும்பி வருகின்றனர்.

என் பக்க உறவுகளின் கூற்று வேறு விதமாயிருந்தது. அது மதம் சார்ந்ததோ உரிமை சார்ந்ததோ அல்ல. நண்பர்கள் இப்போது உணர்வு வேகத்தில் எல்லாம் சொல்வார்கள். சிலநாள் கழிந்தால் எல்லா வற்றையுமே மறந்துவிடுவார்கள். அவரவர் ஓட்டத்தோடு அவர்கள் வாழ்க்கை அடங்கிவிடும். யாருமே கல்லறையைத் திரும்பிப் பார்க்கக்கூட நேரமிருக்காது. அது அனாதவராக இருக்கும். நாங்கள் தான் பார்க்க வேண்டும். அதனைவிடவும் வழக்கத்தில் உள்ள முறையை பின்பற்று வதே மேல் என்றார்கள். இதை விடவும் இறந்தவன் பகிர்ந்துகொண்ட சம்பவம் ஒன்று என் நினைவை குறுக்கறுத்தது.

இவன் போவதற்கு இரண்டாண்டு களுக்கு முன் எங்கள் குடும்பத்தில் ஒரு துயரம் நிகழ்ந்தது. இவனுக்கும் இளைய தம்பி ஒருவன் திருமணமாகி சரியாக

ஒருவருட வாழ்வில் அவனது துணையை இழந்தான். முதல் மகப்பேற்றிலேயே மரணம் அவளைக் கொத்திச் சென்றது. மிக துயரமான சூழல். ஒருவாரத்தின்பின் சடங்குகள் எல்லாம் முடிந்தது. மறு காலை நகரின் மத்தியில் உள்ள நதியோரம் சகோ தரர் நாங்கள் நால்வரும் குந்தியிருந்தோம் அவளது அஸ்தியை கரைத்தபடி. அப்போது உடலை எரிப்பது தொடர்பாக இவன் சொல்லிக்கொண்டிருந்தான்.

எரிப்பதென்பது வெறும் உடலை மட்டும் எரிப்பதல்ல. இதினை பெரிய தத்துவமே இருக்கிறது. எரிப்பதென்பது எல்லாவற்றையும் எரிப்பது. நினைவுகளை, துயரங்களை, கடந்தவைகளை எல்லாவற்றையும் எரிப்பதென்பதன் குறியீடு நடந்தவை எல்லாவற்றையும் நினைத்து சோம்பி கிடக்காமல் எல்லாவற்றையும் எரித்து விட்டு புதிய வாழ்வுக்குள் நுழைவது. எம் முன்னோர் எதையும் அர்த்தமில்லாமல் செய்யவில்லை. வாழ்வு வலியது. நீ நடக்கவேண்டிய தூரம் மிகப்பெரிது. நீயேதான் அதை நடந்து கடக்கவேண்டும்.

அவனது ஞானத்தின் ஆழத்தைக் கண்ட பெருமிதத்துடன் மௌமாக இருந்தேன். இது வெறும் ஆறுதல் வார்த்தைகளாக எனக்கு தோன்றவில்லை. நீரில் அஸ்தி கரைந்து கலந்து மறைகிறது. அவன் வார்த்தைகள் அடைத்து கண்கள் இன்னும் குளமாகவே இருக்கிறது. இவன், துயரற்ற மனதைக் கரைக்கின்ற முயற்சியிலிருக்கிறான். வயதில் சிறியவன். அவன் பெற்றுப் போட்ட பச்சைக் குழந்தை வேறு. அவன் புதிய வாழ்வொன்றை அமைத்துக் கொள்ள வேண்டும். இந்த அக்கறையின் வெளிப்பாடாகவே அந்தக் கரைத்தல் நிகழ்ந்தது.

தன் நண்பனுக்கு கூறியதும் சகோதரனுக்கு ஒன்றுக்கொன்று முரணாக இருந்தாலும் அது இருப்போர் மனதின் துயரத்தை கரைக்கும் முயற்சியல்லவா? வாழ்வு பற்றிய அக்கறையின் வெளிப்பாடு அல்லவா? நானும் இந்த இலக்கியப் பரப்பில் இயங்குபவன். இது போன்ற பல சம்பவங்களை கடந்து வந்தவன். நண்பர்கள் வேண்டுமாயின் அவனது பெயரில் சமூகத்திற்குகந்த வேறு காரியங்களை

செய்யலாம். இந்த இடத்தில் என் பட்டறிவுக்கு உறவினர் கூற்று சரியெனப்பட்டது.

இரண்டு கூஸ் பறவைகளின் கூச்சல் என் சிந்தனையை கலைத்தது. அவையிடும் எச்சங்களிலிருந்து கல்லறைகளை காப்பதற்காக யாரோ பணியாளன் அவற்றை துரத்தியிருக்க வேண்டும். மிகக் கொடூரமும், துயரமும் நிரவியிருந்தது. அவற்றின் கூப்பாட்டில் சில சமயம் அவை வைத்த முட்டைகளை விட்டுப் போகின்ற துயரமோ? இப்போது நான் கல்லறைத் தோட்டத்தின் தென்மேற்குப்புற மூலைக்கு அண்மையாக வந்துவிட்டேன். மூதாட்டி யொருத்தி பேர்ச்சமவுன்ட வீதி நுழைவாயில் கார் பார்க்கில் தன் காரை நிறுத்திவிட்டு பூங்கொத்தோடு கல்லறைத் தோட்டத்தினுள் விரைகிறாள். தள்ளாத வயது துணைக்கு கூட யாரும் இல்லை. கறுப்பு நிறக் கல்லறையின் மேல் மஞ்சற் பறவையொன்று சிறகை அகல விரித்து வெய்யில் காய்கிறது.

ஒருவட்டச் சுற்றில் முக்காற்பங்கு துரத்தை கடந்துவிட்டேன். நடைபாதையின் வலப்புற ஓரத்தில் நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருக்கிறது ஒரு பீரங்கி வண்டி. இரண்டாம் உலகமாயுத்தத்தில் பயன்படுத்தப்பட்டதாக தகவற் பலகை பொறிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பழமைப் பொருட்கள் என்ற வகையில் அழகுக்காகத்தான் நிறுத்தியிருக்கிறார்கள். இருந்தாலும் கல்லறைத் தோட்டத்திற்கும் பீரங்கிக்கும் இடையே யான தொடர்பென்ன? அந்த யுத்தத்தில் மரணித்தவர்களின் கல்லறைகளும் இதனுள் இருக்கக்கூடுமோ? யோசித்தபடி இருபது சுவடு தூரம் நடந்திருப்பேன். எதிர்புறமாக மற்றொரு பீரங்கி வண்டி. மனசு கேட்கவில்லை. ஒரு தடவை இரண்டு பீரங்கிகளின் இடையில் நின்று கல்லறைத் தோட்டத்தைப் பார்த்தேன். பீரங்கியின் பின்னால் ஆயிரக்கணக்காக கல்லறைகள் பரந்து கிடக்கின்றன. பெரியதொரு பாறாங்கல் மார்பை அழுக்குவதை போன்ற உணர்வுடன் என் முன்னே விரிந்து கிடக்கிறது முள்ளிவாய்கால். திடுக்குற்று நிமிர்கிறேன். என் முன்னே தத்திசென்ற மனக்குருவி அடியுண்டு வீழ்ந்து கிடக்கிறது.

நிணமும் தசையுமாய்.●

கூர் இலக்கியத் தொகுப்பு முயற்சி

முதல் மூன்று இதழ்கள் பற்றிய மனப்பதிவுகள்

காலநிதி நா. சுப்பிரமணியன்

முன்னீடு

இதழ் வெளியிடு என்பது ஒரு சமூகத்தின் பண்பாட்டை இயக்கும் நோக்கிலான செயற்பாடாகும். “தீவிர இலக்கிய இதழ்” களை வெளியிடுவதானது பண்பாட்டை இயக்குவது என்ற பொது நிலைக்கு மேலாக, சமூகத்தின் படைப்பாளுமையையும், சிந்தனைத்திறனையும் அடுத்த கட்டத்துக்கு வளர்த்தெடுத்தல் என்ற இலட்சிய நிலைப்பட்ட பொறுப்புணர்வு சார்ந்த செயற்பாடாகும்.

குறித்த ஒருவரது படைப்போ அல்லது சிந்தனைத் தொகுப்போ நூல்வடிவம் எய்தும்போது சமூக வெளியில் அவருடைய ஆளுமை மட்டுமே பதிவாகிறது. அதேவேளை ஒரு இலக்கிய இதழ் வெளிவரும்போது சமூகத்தின் பல்வேறுபட்ட

நிலையினரின் படைப்பாளுமை மற்றும் சிந்தனைத் திறன் என்பன அச்சமூக வெளியிலே பதிவாகின்றன. அதன்மூலம் அச்சமூகத்தின் படைப்பாற்றல் மற்றம் சிந்தனைவளம் என்பன அடுத்த கட்டத்தை நோக்கிச் செல்வதற்கான திசை இனங்காணப்படுகின்றது. எனவே இதழ் வெளியீட்டு முயற்சியானது சமூக பண்பாட்டு வரலாற்றை முன்னெடுப்பதான ஒரு இயக்கநிலைப்பட்ட இலக்கியச் செயற்பாடு என்பது வெளிப்படை. அதிலும் புலம் பெயர் வாழ்வின் பல்லினப் பண்பாட்டுச் சூழலில் இவ்வாறான இயக்கநிலைப்பட்ட இலக்கியச் செயற்பாடானது மிக அவசியமானதும் கூட. அவ்வகையில் கனடாவை மையப்படுத்திய நிலையில் கூர் என்ற பெயரிலான இந்த இலக்கியத் தொகுப்பு முயற்சியை கடந்த நான்காண்டுகளாக

முன்னெடுத்து வரும் தேவகாந்தன் கௌசலா மற்றும் டானியல் ஜீவா ஆகியோருக்கும் அவர்களுக்குத் துணைநிற்கும் இலக்கியவாதி களுக்கும் நமது புலம்பெயர் தமிழ்ச் சமூகம் மிகுந்த கடப்பாடுடையது.

இத்தொடர்பிலே திரு. தேவகாந்தன் அவர்கள் தொடர்பான எனது மனப்பதிவுகளை இங்கு முதலில் முன்வைக்க விழைகின்றேன்.

திரு. தேவகாந்தன் அவர்களை நான் இருபதாண்டுகளாக அறிவேன். அவருடனான எனது முதற்சந்திப்பு 1990 களின் ஆரம்பத்தில் தமிழகத்தில் சென்னையிலே நிகழ்ந்தது. தமிழகச் சிற்றிதழாளர்களுடன் மிக நெருக்கமான உறவு கொண்டிருந்த ஒரு ஈழத்துப் படைப்பாளியாக அன்று அவர் எனக்கு அறிமுகமானார். தேடலாக்கமுடையவராகவும் சிந்தனைத் தெளிவுடனும் திறந்த மனத்துடனும் உரையாட வல்லவராகவும் அவர் திகழ்வதை அன்று உணர்ந்தேன். தமிழிலக்கியத்தின் நவீன செல்நெறிகள் தொடர்பாகவும் 'புலம் பெயர் இலக்கியம்' தொடர்பாகவும் எனது பார்வைகளை விசாலப்படுத்திக் கொள்ள அவருடைய தொடர்பு எனக்கு மிகவும் பயன்பட்டது என்பதை இங்கு நன்றியுடன் நினைவு கூறுகிறேன்.

தேவகாந்தன் அவர்கள் ஒரு படைப்பாளியாக தீவிரகதியில் இயங்கிய அதே சமயத்தில் இலக்கு என்ற சிற்றிதழ் வெளியீட்டிலும் ஈடுபட்டிருந்தார். சில இதழ்கள் வெளிக்கொணர்ந்தார். அவ்விதழ்களில் எனது எழுத்துக்களும் பதிவாகியுள்ளன. அவருடைய படைப்புகளைப் பார்வையிட்டு அவை தொடர்பான எண்ணங்களைப் பதிவுசெய்யும் வாய்ப்புகளும் எனக்குக் கிட்டின. கனவுச் சிறை என்ற அவருடைய ஐந்துபாக நால் பற்றிய எனது திறனாய்வுப் பார்வையை ஏற்கனவே எனது ஈழத்துத் தமிழ் நாவ லிலக்கியம் (2009) நூலில் பதிவு செய்துள்ளேன்.

தமிழகச் சூழலில் இருபதாண்டுகளுக்கு முன் அவரிடம் காணப்பட்ட அதே தீவிர ஈடுபாட்டுடன் இன்றும் கனடியச் சூழலில் படைப்புநிலையிலும் இலக்கிய இயக்க நிலையிலும் இயங்குகிறார். இங்கு அவ

ருக்குக் கிடைத்துள்ள இலக்கியத் தோழமைகளான கௌசலா மற்றும் டானியல் ஜீவா முதலானோர் அவரைத் துடிப்புடன் இயக்கிநிற்பதும் தெரிகிறது. நானும் தற்பொழுது கனடாவில் வாழ்வதால் இச்சூழலில் அவருடைய பார்வை மற்றும் செயலாக்கம் என்பன விரிந்து பரந்து செல்வதை அருகிருந்து அவதானிக்கும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிட்டியுள்ளது.

இந்த முற்குறிப்புகளுடன் இனி கூர் இதழ்கள் பற்றி...

புலம்பெயர் இதழியலின் வரலாற்றுப் பின்புலமும் கூர் இதழ் முயற்சியும்.

'புலம் பெயர் இலக்கியம்' அல்லது 'புகலிட இலக்கியம்' என்ற வகையிலான அடையாளப்படுத்தலுடன் அமைந்த தமிழிலக்கியத்தின் தோற்றக்காலம் 1980 களின் நடுப்பகுதி எனக் கொள்ளப்படுகிறது. அவ்வகையில் அவ்விலக்கியத்தின் வரலாறானது ஒரு தலைமுறைக் காலத்தைக் கடந்துகொண்டிருக்கிறது. புலம்பெயர் இலக்கிய வரலாற்றைப் பொறுப்புணர்வுடனும், திட்டப்பாங்குடனும் இயக்கி வழிநடத்தி வந்தவை - வழி நடத்தி வருபவை - என்ற சிறப்பு குறிப்பாக, 'தீவிர இலக்கிய இதழ்களுக்கு உரியது. நான்காவது பரிமாணம், காலம் (கனடா), உயிர்நிழல், எக்ஸில் (பிரான்ஸ்) இவ்வாறான தீவிர இலக்கிய இதழ்களின் பெயர்வரிசை நீண்டு செல்கின்றது. (இவற்றுள் நான்காவது பரிமாணம் நிறைவுபெற்றுவிட்டது).

மேற்கட்டியவாறான இதழாக்க முயற்சிகளில் சில, இதழ் என்ற பொதுப் பரிமாணத்துக்கு மேலான 'இலக்கியத் தொகுப்பு' என்ற வகையிலான காத்திரமான பங்களிப்புகளாகவும் அமைந்தனவாகும். இவ்வகையில், கிழக்கும் மேற்கும் இருள் வெளி, இன்னுமொரு காலடி, யுகம் மாறும் கண்ணில் தெரியுது வானம், ஊடறு முதலிய பல வெளியீடுகள் குறிப்பிடத்தக்கனவாகும். இவ்வாறான இலக்கியத் தொகுப்புகள் என்ற கணிப்புக்குரிய செயற்பாடுகளின் வரலாற்றின் தொடர்ச்சியிலே சமகால நிகழ்வுகளிலொன்றாக அமைந்

ததே கூர் என்ற பெயர்தாங்கியதான இந்த இலக்கியத் தொகுப்பு முயற்சி.

புலம்பெயர் தமிழ் இதழ்கள் மற்றும் இலக்கியத் தொகுப்பு முயற்சிகள் என்பனவற்றின் பொதுவான முக்கிய குறிக்கோள்களாகக் கொள்ளப்படுவன புலம்பெயர் தமிழ்ச் சமூகத்தின் பண்பாட்டுப் பிரச்சினைகள் தொடர்பிலான சிந்தனைகள் மற்றும் உணர்வெழுச்சிகள் ஆகியவற்றுக்கான இணைப்புத் தனமாகச் செயற்படுவதும் அச்செயற்பாட்டினூடாகப் பண்பாட்டு வரலாற்றை இயக்குவதுமேயாகும். இன்னும் இதனைத் தெளிவாகக் கூறுவதானால் 'புகலிடம் சார்ந்த புதிய சூழல்களின் பல்லினப் பண்பாடுகளின் ஈர்ப்புகளுக்கு நடுவில் தமிழினம் தன்னைத் தனியாக அடையாளப்படுத்தும் முயற்சிகளுக்கு ஓர் இயங்குதளமாக அமைவதே இவற்றின் பொதுக் குறிக்கோள்' எனலாம். கூர் இதழ் இயக்கமும் இக்குறிக்கோளின் வழி உருவாக்கம் பெற்று நடைபயில்வதேயாகும்.

இம்முயற்சியின் முதலாவது வெளியீட்டிலே ஆசிரியருரையாக அமைந்ததான "அழிவின் கதறலையும் நெஞ்சில் நம்பிக்கையையும் சுமந்துகொண்டு நான் உங்களிடம் வருகிறேன்" என்ற உணர்ச்சிகரமான ஏர்னெஸ்ட்ரோ சே குவாராவின் கூற்றைத் தலைப்பாகக்கொண்ட பகுதியானது, தேவகாந்தனவர்களுடைய குறிக்கோளைத் தெளிவாகவே உணர்த்திவிடுகிறது. ஒரு இனமானது புகலடைந்த நாடுகளின் மொழி மற்றும் பண்பாட்டுச் சூழல்களில் தனது பாரம்பரிய அம்சங்களில் பலவற்றை இழக்க நேர்ந்தாலும் தனது "அசலான இனத்துவக்கூறுகளை" தக்கவைத்துக் கொள்ளவே முயலும் என்பதும் அத்தொடர்பிலான பேணுகை மற்றும் புதிய பரிமாணங்கள் என்பவற்றுக்கான களங்களை உருவாக்கி வலுப்படுத்த வேண்டும் என்பதுமே இந்த ஆசிரியருரையின் தொனிப்பொருளாகும். இத்தொடரில் புகலிடச் சூழல்களில் பல்வேறு மொழி சார் நிலைகளில் நிகழும் இதழியல் மற்றும் தொகுப்பியல் செயற்பாடுகள் பற்றிய பரந்த பார்வையுடன் தனது எண்ணங்களை தேவகாந்தனவர்கள் இங்கு பதிவு செய்துள்ளார்.

மேற்கூட்டிய குறிக்கோளின்வழி புகலிடச் சூழல்களில் தமிழிலே ஏற்கனவே தொடங்கப் பெற்று நின்றவிட்டனவும் தொடர்கின்றனவுமான இதழியல் மற்றும் தொகுப்பியல் முயற்சிகள் பற்றி இவ்வுரையிலே குறிப்பிட்டுள்ள அவர் சம காலத்தில் இவ்வகையில் நிலவும் தேக்க நிலையை கவனத்துக்கு இட்டுவந்துள்ளார். அதாவது இவ்வாறான சிந்தனைத்தளத்தில் ஏற்கனவே தீவிரமாக இயங்கிநின்றவர்களின் முயற்சிகள் ஒருங்கிணைக்கப்பட முடியாத வகையில் சிதறியிருப்பதான சூழலின் யதார்த்தத்தை அவர் கவனத்துக்கு முன்வைக்கிறார். அத்துடன், இவ்வாறான தேக்கநிலையை மாற்றியமைக்க முடியும் என்பதான நம்பிக்கையையும் இவ்வுரைப் பகுதியில் அவர் உணர்த்தியுள்ளார். இந்த நம்பிக்கையானது வீண்போகவில்லை என்பதை மேற்படி மூன்று இதழ்களும் நிரூபித்துள்ளன என்பதை அவற்றைத் தொடர்ந்து வாசிப்போர் உணர்ந்திருப்பர். இம்மூன்று இதழ்களிலும் பதிவாகியுள்ள அறுபதுக்கும் மேற்பட்ட எழுத்தாக்கங்களைத் தொகுத்து நோக்கும்போது தேவ காந்தன் அவர்களின் ஒருங்கிணைப்புச் செயற்பாடானது சரியான ஒரு திசை வழியிலே நகர்ந்துகொண்டிருப்பதாகவே நான் உணர்கிறேன். கனடியச் சூழலின் முக்கிய தமிழ்ப் படைப்பாளிகளும் சமூகச் சிந்தனையாளர்களுமான பலர் இதில் தங்களது பங்களிப்பை வழங்கியுள்ளனர். இப்பங்களிப்பானது, 'இவ்வகை இதழியக்க முயற்சி காலத்தின் தேவை' என்பதற்கு இலக்கிய உலகம் அளித்த ஒப்புதலாகவே கொள்ளப்பட வேண்டியதாகும்.

இதழ்களின் உள்ளடக்க அம்சங்களும் வெளிப்பாட்டு முறைமையும்

கூர் இதழ்களில் பதிவாகியுள்ள ஆக்கங்களை கவிதை, புனைகதை, கட்டுரைகள், பத்தி எழுத்துக்கள் மற்றும் நேர்காணல்கள் என வகைப்படுத்தலாம். இவற்றில் புனைகதை வகையிலான படைப்புகளில் நாவல் பகுதியாக அமைந்துள்ளதான டானியல் ஜுவாவின் தோணி என்ற ஓர் ஆக்கத்தைத் தவிர ஏனைய அனைத்தும் சிறுகதை வகை சார்ந்தனவாகும்.

மொழி பெயர்ப்பு நிலையிலான சிறுகதைகளும் இவ்விதழ்களில் பதிவாகியுள்ளன. இவ்வாறு அமைந்தவற்றுள் 'ட்ஹைதர்' என்ற வங்கமொழி எழுத்தாளரின் ஆக்கமொன்றின் மொழிபெயர்ப்பாக அமைந்த முகவரி மற்றும் அமெரிந்தியப் பெண்ணான சித்தகலஜா என்பாரின் இக்டோமியன் போர்வை ஆகியவற்றைத் தவிர ஏனைய நான்கு ஆக்கங்கள் இளந்தலைமுறையினருடைய பங்களிப்புகளாக அமைந்தவையாகும். கட்டுரையாக்கங்களில் ஒரு வகையின சுய தேடல்களின் வெளிப்பாடுகளாகும். இன்னொருவகை, மொழிபெயர்ப்புகளாக அமைந்தவையாகும்.

நேர்காணல் என்ற செயற்பாட்டினூடாக மேற்படி மூன்று இதழ்களிலும் கலை மற்றும் இலக்கியத் துறைகளின் வெவ்வேறு தளநிலை சார்ந்த மூவர் வாசகர்முன் இட்டுவரப்பட்டுள்ளனர். ஒருவர் திறனாய்வுத்துறை சார்ந்தவரரான ஆங்கிலப் பேராசிரியர் செல்வா கனகநாயகம் அவர்கள் (இதழ் - 2008). இன்னொருவர் இதழியலாளரான 'காலம்' செல்வம் அவர்கள் (இதழ் 2010). மூன்றாமவர் படைப்பாளியும், கலை இலக்கியச் செயற்பாட்டாளராகத் திகழ்பவருமாகிய சுமதி ரூபன் அவர்களாவர் (இதழ் : 2011).

கவிதை மற்றும் சிறுகதைகள்

இவ்விதழ்களிலே திருமாவளவன், செழியன், தான்யா, பா. அ. ஜெயகரன், டானியல் ஜீவா, பிரதீபா தி, சேரன், மா. சித்திவிநாயகம், நடராஜா முரளிதரன், மயூ மற்றும் நந்தா கந்தசாமி ஆகியோர் கவிதைகள் எழுதியுள்ளனர். வாழ்க்கையின் பல்வேறு பட்ட அனுபவங்களையும் வெவ்வேறு கோணங்களில் இக்கவிதைகள் வெளிக்கொணர்ந்துள்ளன. கவிதைகள் எனப்படுபவை பொதுவாக தனிமனித அகங்களின் - தன்னுணர்வு நிலைகளின் - வெளிப்பாடுகளாகும். அவ்வகையில் அவை அகவயமானவை. அக்கவிஞர்களின் அனுபவநிலைகளுடன் ஒத்த அலைவரிசையில் இயங்குபவர்களுக்கே அனுபவம் அளிக்கக் கூடியவையாகும். இவ்வாறான கவிதைகளில் சில தனிமனித அகம் என்ற எல்லைக்கப்பால் தளவிரிவு எய்தி, சமூக

மனசாட்சியின் குரல்களாகவும் வெளிப்பவதுண்டு. அவ்வகை வெளிப்பாடுகள் பொதுவான சமூக அனுபவத்துக்கும் உரியனவாகும். அவ்வகையிலான சில கவிதைகளையும் மேற்படி கவிதைப் பரப்பில் காணமுடிகின்றது.

இவ்வாறு சமூக மனச்சான்றின் குரல்களாக வெளிப்பட்டவற்றுள் பல ஈழத்தின் போர்க்கால அவலங்கள் சார்ந்த உணர்வுத்தாக்கங்களாக வெளிப்பட்டவையாகும். இவ்வகை வெளிப்பாடுகளில், மா.சித்திவிநாயகத்தின் என்னரும் தமிழினத் தேவதைக் குஞ்சே, திருமாவளவனின் மறுத்தல் 2 ஆகியன சுட்டிக்காட்டத்தக்க முக்கியத்துவமுடையவை. இவற்றிலே ஈழத்தின் அவலம் மற்றும் அதற்குக் காரணமான வர்கள் மீதான விமர்சனங்கள் என்பன ஆழமாகப் பதிவாகியுள்ளன. சித்திவிநாயகத்தின் கவிதையில் இடம் பெறும்,

உன் பஞ்சு மேனியைப்

பாழும் குண்டுகள் தின்று தீர்க்கவும்

...

செல்துண்டு உந்தன் தலையினைப்
பிளக்கவும்...

வல்லுறவில் நீ வதைபட்டுப் போகவும்

...

விதி உனக்காய் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது.
இவற்றுக்குத் தப்பி நீ உயிர்த்திருந்தால்
எஜமான்களின் எடுபிடியாகவும்
மனித வெடிகுண்டுப் பொட்டலமாக
வும்

மாறப் போகிறது உன் மழலை உடல்

என வரும் அடிகளும், திருமாவளவனின்,
'மறுத்தல் 2 கவிதையில் இடம்பெற்றுள்ள,

..... " "

தொலைவில் ஒரு தேவன் வருகிறான்
என விளிக்கும்

ஒலிகளிடையில்

இருளை விழித்தபடி விதித்திருக்கிறேன்
விழி வற்றவில்லை.

... ..

சாமியாடிச் சாமியாடிச் சந்ததம்

அடங்க

பூசாரிகள்

எந்தத் தேவன் வருகைக்காக இன்னமும்
கூவுகின்றனர்?

வியாபாரிகளே ஒழிந்து போங்கள்
என் பாட்டன் உழுத நிலத்தில்
இனி

புற்களாவது முளைக்கட்டும்!

என வரும் அடிகளும் வாசகர்களுக்கு உணர்த்தும் செய்திகள் பல. குறிப்பாக ஈழத்தின் பேரழிவு தந்த இழப்புகள் மற்றும் ஏமாற்றங்கள் என்பன புலம்பெயர் சமூகச் சூழலில் ஏற்படுத்தியுள்ள ஆழமான மன நிலைத் தாக்கங்களை வெவ்வேறு நிலைகளில் இவை பிரதிபலித்துள்ளமை தெரிகிறது. இதற்கு மேல் இவற்றுக்கு விளக்கங்கள் அவசியம் என நான் கருதவில்லை.

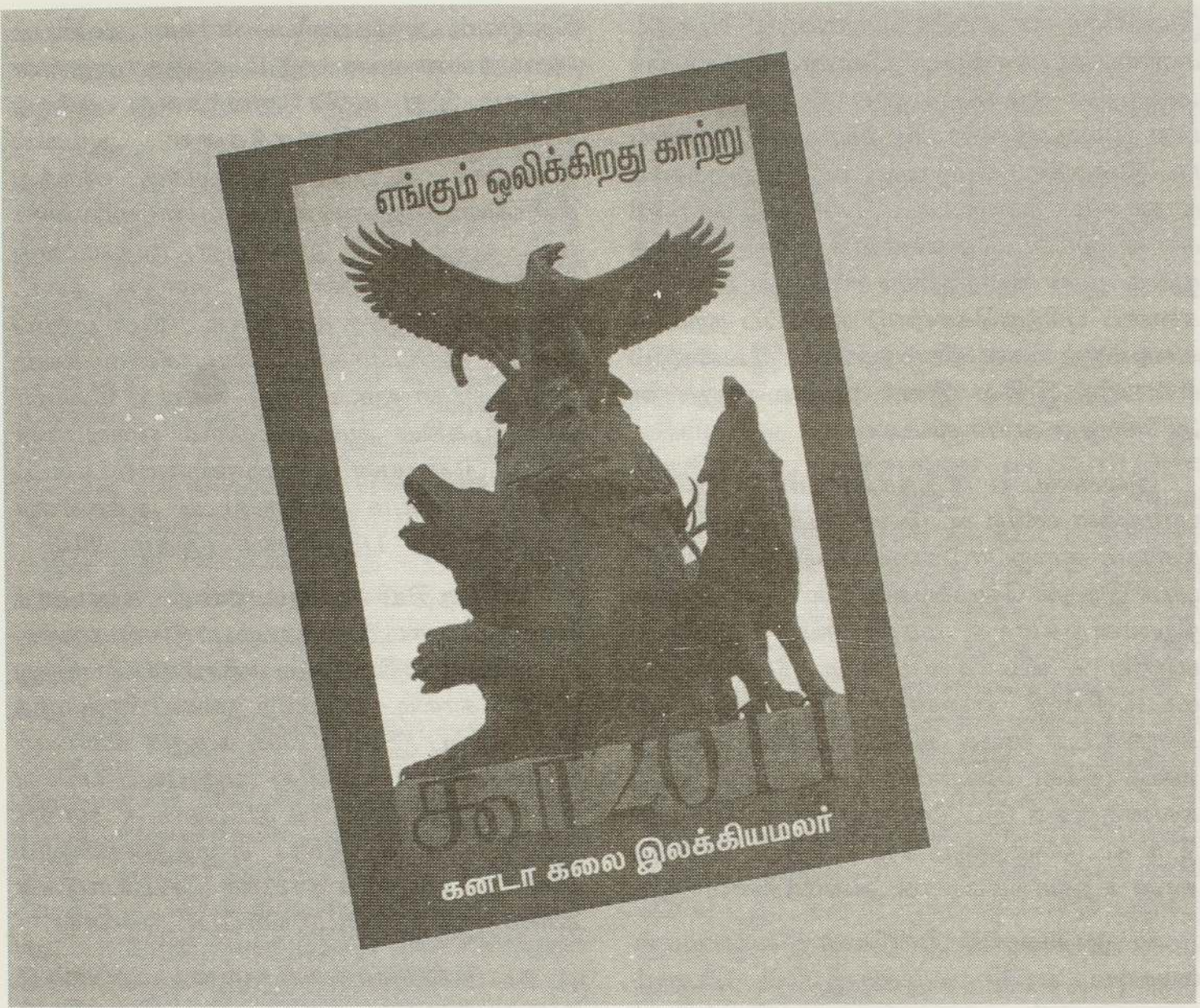
டானியல் ஜீவா, வீரகேசரி மூர்த்தி, குரு அரவிந்தன், சுமதி, ரூபன், ஸ்ரீரஞ்சனி, நிருபா, இளங்கோ அகில், மெலிஞ்சி முத்தன், ரபெல், எஸ்.வி, தேவகாந்தன் ஆகியோரின் சிறுகதைகள் இவ்விதழில் பதிவாகியுள்ளன. இக்கதைகளில் சில ஈழம்சார் உணர்வுகளின் வெளிப்பாடுகளாக அமைந்தவை. பல கதைகள் புலம்பெயர் சூழலின் சமகால சமூக யதார்த்தங்களை வெவ்வேறு பரிமாணங்களில் பிரதிபலிப்பவை. இவற்றுள் சில, ஈழ அனுபவங்களுடன் தொடர்பானவை. பல ஆக்கங்கள் புலம்பெயர் சூழல்சார் அனுபவங்களின் ஊடாக உருவாக்கம் பெற்றவையாகும். ஈழம்சார் கதைகளில் தேவகாந்தன் அவர்கள் எழுதிய யுத்தம் (இதழ்: 2011) என்ற கதையானது வரலாற்றுச் சம்பவமான “எல்லாளன் - துட்டகைமுனு” போராட்டத்தைப் பேசுவது. ஈழத்தில் தமிழினத்தை வேரறுக்க முற்பட்டு நிற்கும் பேரினவாத வரலாற்றின் ஆரம்பத் தடயமொன்று இங்கே கதைவடிவில் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது.

புலம்பெயர் வாழ்வனுபவம் சார்ந்த கதைகளுள் சில சமூக விழுமியங்கள் தொடர்பாக மாறிவரும் மனப்பாங்குகள் மற்றும் சூழல் தரும் சுதந்திரம் என்பவை பற்றியனவாகும். குறிப்பாக டானியல் ஜீவாவின் நிமிர்வு (இதழ் 2008), சுமதி ரூபனின் 40 பாலுணர்வு (இதழ் 2008)

மற்றும் ஸ்ரீரஞ்சனியின் நிரோ (இதழ் : 2010) ஆகியவன இவ்வகையினவாகும். கலாசாரம் மற்றும் பண்பாடு ஆகிய சொல்லாடல்களுக்குள் சிறைப்பட்டு நிற்க விரும்பாத ‘சுதந்திரப் பெண்மை’யுணர்வையும் அது ஆண் சமூகத்தில் நிகழ்த்தக்கூடிய உளவியல் தாக்கத்தையும் நிமிர்வு கதை மூலம் நமது தரிசனத்துக்கு இட்டுவந்துள்ளார் டானியல் ஜீவா அவர்கள். சுமதி ரூபனின் கதையானது புலம்பெயர் சூழல் தரும் சுதந்திரம் ஆண்களில் சிலருக்கு குறித்த வயதுக்குமேல் ஏற்படுத்தக்கூடிய மனச்சலனங்கள் பற்றிய விமர்சனமாக அமைந்துள்ளது. பூப்பு முதலிய இயல்பான உடல் வளர்ச்சி நிகழ்வுகளை பாரம்பரிய கலாசாரம் என்ற பெயரில் ஒரு சடங்காசார நிகழ்வாக்கும் பண்பாட்டுச் சூழல்பற்றிய விமர்சனமாக அமைவது ஸ்ரீரஞ்சனியின் நிரோ கதை.

ஆண் பெண் உறவு தொடர்பான பண்பாட்டுநிலை அம்சங்கள் புதிய தலைமுறையினரிடையிலே மாற்றங்களை எய்திவருவதான வரலாற்றியக்கத்தை இளங்கோவின் பறந்து போன இரு பருவங்களும் பச்சையம் இழந்த காடுகளும் (இதழ் : 2011) கதையூடாக நாம் தரிசிக்கிறோம். ரபெல் எஸ்.வி (மாழலன்) நூலில் அகப்பட்ட சொல் (இதழ் : 2011) கதை சற்று வித்தியாசமானது. நூல்தோட்டம் வாசிப்புப்பழக்கம் என்பவற்றை முன்னிறுத்தி சமகாலப் புலம்பெயர் சமூகவாழ்வியல் சூழலின் பன்முக இயங்குநிலைகளை இது பதிவு செய்கிறது. ஆர்வமுடன் வாங்கப்படும் நூல்கள் வருடக்கணக்காக வாசிக்கப்படாமலே பாதுகாக்கப்படுவதான நிலையை அங்கத உணர்வுடன் இது நமது கவனத்துக்கு இட்டுவருகிறது. சமகாலத்தில் சிறுகதை எடுத்துரைப்பு முறைமைகளில் நிகழ்ந்துவரும் மாற்றங்களை ரபெல் மற்றும் இளங்கோ ஆகியோருடைய மேற்படி கதையாக்கங்களில் இனங்காணமுடிகின்றது.

கூர் இதழ்களில் வெளிவந்த சிறுகதைகளில் புலம்பெயர் வாழ்வியலின் தரிசனங்களாக உள்ளவற்றுள் என் மனதைத் தொட்டவை மட்டுமே மேலே சுட்டப்பட்டன.

3.2. கட்டுரைகளும் பத்தி எழுத்துகளும்

கூர் இதழ்களில் வெளிவந்த (சுயதேடல் களாக அமைந்த) கட்டுரைகளில் பெரும் பாலானவற்றை அவற்றின் உள்ளடக்கம் நோக்கி மூவகைப் படுத்தலாம். அவற்றில் ஒருவகைக் கட்டுரைகள். புலம்பெயர் சூழல்சார் சமகால சமூகப்பிரச்சனைகள் சார்ந்த அறிவுசார் ஆய்வு நிலைப்பட்ட பார்வைகளாகும். ரபெல் எழுதிய தெருவில் நிற்கும் தேர் (இதழ் 2008) சுதர்சன் ஸ்ரீநிவாசன் (அருள்மொழிவர்மன்) எழுதிய எம்மை நாமே சிலுவையிலே அறையலாம் (இதழ் : 2010) உத்தரவாதமான வியாபாரங்கள் (இதழ் : 2011) என்பன இவ்வகையின.

தெருவில் நிற்கும் தேர் என்ற ஆக்கம் புலம்பெயர் சூழலின் அறிவு ஜீவிகள் எனப்படுவோர் இயங்கிநின்ற முறைமை

பற்றிய விமர்சனமாகும். இது ஈழத்தமிழரின் விடுதலைப்போராட்டமானது 2009 இல் இலங்கை அரசின் இராணுவ நடவடிக்கையால் ஒரு முடிவுக்குக் கொண்டுவரப்படுவதற்கு முற்பட்ட சூழலின் பதிவாகும். மேற்படி அறிவு ஜீவிகள் தம்மைச்சுற்றியுள்ள நுண்ணதிகார வலைப்பின்னலிலிருந்து விடுபட முடியாதிருந்த நிலையைப் பற்றிய ஆழமான பார்வையை ரபெல் இதிலே புலப்படுத்தியுள்ளார்.

சுதர்சன் ஸ்ரீநிவாசனின் கட்டுரைகள் புலம்பெயர் சூழலின்சமூகக் குறைபாடுகள் பற்றிய விமர்சனங்களாக அமைந்தவையாகும். எம்மை நாமே சிலுவையில் அறையலாம் என்ற கட்டுரையானது கனடாச் சூழலின் இளைஞரிடையே நிலவிய குழுநிலை வன்முறைகள் பற்றியதாகும்.

இளைஞர்கள் மத்தியிலான குழு மோதல்களின் வரலாற்றுப் பின்னணி மற்றும் அவற்றின் சமூகநிலைப் பாதிப்புகள் என்பன இக்கட்டுகரையில் விரிவாக ஆராயப்பட்டுள்ளன. மேற்படி வன்முறைகளுக்கான சமூகநிலைப்பட்ட பல்வேறு காரணிகளை இக்கட்டுரையாளர் நமது கவனத்துக்கு முன்வைத்துள்ளார். இக் காரணிகளைப் புரிந்துகொண்டு தவிர்ப்ப தற்காக உரையாடல்கள் நிகழ்த்தப்பட வேண்டும் என்பதே இதில் இவர் முன்வைத்துள்ள ஆலோசனையாகும்.

இவருடைய உத்தரவாதமான வியாபாரங்கள் என்ற கட்டுரை சமயத் தளத்தில் நிகழும் குறைபாடுகளைப்பற்றிய - குறிப்பாக இந்துக் கோயில்கள் சில பணமீட்டும் நிறுவனங்களாக மாறிவரும் சூழ்நிலை பற்றிய - விமர்சனமாகும். கோயில்கள் மட்டுமின்றி ஏனைய பல நிறுவனங்களுங்கூடச் சமூக அக்கறையின்றி இயங்குவதை இக்கட்டுரையினூடாக இவர் நமது கவனத்துக்கு இட்டுவந்துள்ளார். மேற்படி இரு கட்டுரைகளும் சமூகவிழிப்புணர்வுக்கான உந்துசக்திகளாக அமைந்தனவாகும்.

கட்டுரைகளில் இன்னொரு வகையானவையும் பத்தி எழுத்துகளில் பெரும்பாலானவும் சமகாலக் கலை இலக்கியச் சூழல்சார் தகவல்களாகவும் மற்றும் விமர்சனங்களாகவும் அமைந்தவையாகும். தேவகாந்தன் எழுதிய கனடாத் தமிழ்ப்பட உலகத்துக்கான வெளியும் அதன் பின்னடைவுகளும் (இதழ்:2008), ரதன் அவர்களின் ரொறன்ரோ சர்வதேசத் திரைப்படவிழா - 2008 (இதழ்: 2008) மற்றும் அடம் இகோயன் (இதழ் 2011) தமிழ் நதி NOT by our tears எழுதிய உம் இன்னும் சிலவும் (இதழ் : 2011) என்பன கனடாவின் கலைச் சூழல் பற்றி அமையும் கட்டுரைப் பதிவகளாகும்.

கனடாத் தமிழ்ப்பட உலகத்துக்கான வெளியும், அதன் பின்னடைவுகளும் என்ற தலைப்பிலான கட்டுரையானது தமிழர் தகவல் 2007 ஆண்டுமலரில் பிரசுரமாகியதன் மறுபதிவாகும். கனடாச் சூழலின் தமிழ்த் திரைப்படச் சூழல் செழுமை பெற வேண்டுமெனில் உத்திமுறைசார்

தெளிவும், அர்ப்பணிப்புணர்வும் அவசியம் என்பதனை உணர்த்தும் கருத்தாழமுள்ள ஆக்கம் இது. ரதன் அவர்களது ஆக்கங்களிரண்டும் திரைக்கலை ஆர்வங்கொண்ட வாசகச் சூழலுக்கு விருந்துகளாகவும் சிந்தனையைத் தூண்டுவனவாகவும் திகழ்வன. இவற்றுள் முதலாவது கட்டுரை ரொறன்ரோ 2008இல் நடைபெற்ற சர்வதேசத் திரைப்பட விழா பற்றிய தகவற் குறிப்பாகவும் விமர்சனமாகவும் அமைந்ததாகும். மற்றது கனடிய சினிமாவின் முக்கிய ஆளுமைகளில் ஒருவரான அடம் இகோயன் (atom egoyan)என்ற படைப்பாளி பற்றியும் அவருடைய ஆக்கங்கள் பற்றியுமான பதிவாகும் (இதழ் : 2011).

தமிழ்நதியின் கட்டுரை கனடாச் சூழலின் நாடகச் செயற்பாடுகள் பற்றிய அனுபவப்பதிவாகும். எச்சமாய்ப் பதிந்து நிற்கும் காலடிகள் என்ற தலைப்பிலமைந்த சிறு குறிப்பு (இதழ் : 2008) கூத்துக் கலைஞர் ச.மிக்கேல் அவர்களது அனுபவப் பகிர்வு (2010) மற்றும் கனடாத் தமிழ்நாடக அரங்கு (இதழ் : 2011) ஆகிய எழுத்துக்களிலும் கனடாச் சூழலின் நாடகச் செயற்பாடுகள் கவனத்துக்கு இட்டுவரப்பட்டுள்ளன.

கட்டுரையாக்கங்களில் மற்றொரு வகையானவை கலை மரபு, இலக்கியம் என்பன சார் பொதுநிலையான ஆய்வுநிலைப்பட்ட பார்வைகளாகும். பொன். அருந்தவநாதன் எழுதிய காத்தவராயன் கூத்தும் கதைமரபுகளும் (இதழ் : 2008) ஆகியன கலைமரபுகள் சார்ந்தவையாகும். பிரேம்ஜியின் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்க வரலாறு, சாதனைகள், பாரம்பரியம் (இதழ் : 2010), வ.நகிரிதரனின் புலம்பெயர்தலும் - புலம்பெயர் இலக்கியமும் - தமிழரும் (இதழ் 2011) மற்றும் டி. சே. தமிழன் எழுதிய சாந்தனின் படைப்புலகம் (இதழ் 2010) ஆகியன இலக்கியம் சார்ந்த கட்டுரைகளாகும். அருந்தவநாதன் அவர்களின் தமிழரின் பாரம்பரிய கூத்து மரபொன்றின் சமூகத் தொடர்புநிலை மற்றும் வளர்ச்சி நிலை ஆகியன இலக்கியம் சார்ந்த கட்டுரைகளாகும். ஒரு காலத்தில் "சமயக் கரண நெறி" சார்ந்தியங்கிய காத்தவராயன் கூத்தானது இன்றைய "அரங்கியல் நெறி"க்

கட்டம் வரை கடந்துவந்த பல தளங்களையும் எடுத்துப் பேசும் வகையிலமைந்த ஆய்வுச் செயற்பாடு இது.

வெங்கட் ரமணனுடைய கட்டுரையிலே இசைமரபொன்றின் “வேர்களும் விழுதுகளும்” நமது கவனத்துக்குத் தரப்பட்டுள்ளன. வடஇந்திய இசை மேற்கிந்தியச் சூழலில் அடைந்த மாற்றங்களை இது பேசுகிறது. படிப்பறிவற்ற இனக்குழு வொன்று புலம்பெயர்ந்து வாழும் சூழ்நிலையில் அதனுடைய கலை மரபுகளின் அடையாளங்கள் எத்தகைய மாற்றங்களுக்கு உள்ளாகின்றன என்பதை இனங்காட்டும் வகையிலான சிறந்த ஓர் ஆய்வுப் பதிவு இது. புலம்பெயர்ந்த ஈழத்தமிழரின் கலைமரபுகளின் எதிர்காலம் பற்றிய சிந்தனைக்கான ஒரு தூண்டுதலாக இக்கட்டுரை திகழ்கிறது என நான் கருதுகிறேன்.

பிரேம்ஜி அவர்கள் ‘இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம்’ என்ற அமைப்பின் செயலாளராக நீண்டகாலம் பணிபுரிந்தவராவார். அவர் அந்த இயக்கத்தின் அரை நூற்றாண்டு காலத்துக்கு மேற்பட்ட கால வரலாற்றை இக்கட்டுரையூடாக நமது கவனத்துக்கு முன்வைத்துள்ளார். ஈழத் தமிழிலக்கியத்தின் கடந்த அரைநூற்றாண்டுக்கால வரலாற்றியக்கத்தைத் தெரிந்துகொள்ள விழைவோருக்கும் இடதுசாரிச் சிந்தனைகளில் ஈடுபாடுடைய வர்களுக்கும் பயன்படக்கூடிய ஆக்கம் இது.

திரு. கிரிதரன் அவர்களது கட்டுரை ‘புலம்பெயர் இலக்கியம்’ என்ற தனி வகைமையின் உருவாக்கப் பின்புலம் பற்றிய விளக்கமாகவும், அவ்வகைமை தொடர்பாக எழுந்துள்ள பல்வகை விமர்சனங்களுக்கு விடைதரும் முயற்சியாகவும் அமைவது. அத்துடன் அவ்வகைமை பற்றி இதுவரை நிகழ்ந்துவந்த ஆய்வுப்பார்வைகள் பற்றிய விமர்சனமாகவும் அது அமைந்துள்ளது. இத்துறை ஆய்வுகள் மேலும் ஆழம் பெறுதல் வேண்டுமென்ற எதிர் பார்ப்பையும் இக்கட்டுரை பதிவு செய்கிறது.

சாந்தனின் படைப்புலகம் தொடர்பான டி.சே. தமிழன் எழுதிய கட்டுரை ஈழத்தின்

வெங்கட் ரமணனுடைய கட்டுரையிலே இசைமரபொன்றின் “வேர்களும் விழுதுகளும்” நமது கவனத்துக்குத் தரப்பட்டுள்ளன. வடஇந்திய இசை மேற்கிந்தியச் சூழலில் அடைந்த மாற்றங்களை இது பேசுகிறது.

முக்கிய இலக்கியவாதிகளுள் ஒருவரான சாந்தன் பற்றியதாகும். சாந்தனுடைய விளிம்பில் உலாவுதல் என்ற குறுநாவல் தொகுப்பை முன்வைத்து அவரைப்பற்றிய தமது மனப்பதிவுகளை டி.சே. தமிழன் அவர்கள் நம்முடன் பகிர்ந்துகொள்கிறார். அத்துடன் சாந்தனுக்கு தமிழ்ச் சூழலில் உரிய அங்கீகாரம் கொடுக்கப்படவில்லை என்பதான ஆதங்கத்தையும் அவர் இக்கட்டுரையிலே வெளிப்படுத்தியுள்ளார். இதில் ஓரளவு உண்மையுள்ளது என ஒப்புக்கொள்ளும் அதேவேளை, ஈழத்துத் தமிழிலக்கியம் தொடர்பாக தொடர்ந்து கவனம் செலுத்திவரும் இக்கட்டுரையாளர் தமது எழுத்துக்களில் சாந்தன் அவர்களுக்குரிய இடத்தை முற்பதாண்டுகளுக்கு முன்பிருந்தே கொடுப்பது அவசியமாகிறது. முற்போக்கு இயக்க சார்ந்திராத சாந்தன் அவர்கள், அவ்வியக்கம் சார்ந்த பலரும் இன ஒடுக்கு முறை பற்றிப் பேச முன்வராத ஒரு வரலாற்றுச் சூழலிலே (1970 களில்) அவர் களினின்று வேறுபட்டு, இன ஒடுக்கு முறைக்கு எதிராகக் குரல் கொடுப்பவராகவும் இயங்கிநின்றவர்’ என்பதும் ‘சிறுகதையின் வடிவநிலையில் திட்டப் பாங்குடன் பரிசோதனைகளை மேற்கொண்டு குறுங்கதைகளைப் படைத்தவர்’ என்பதுமாக இக்கட்டுரையாளருடைய பார்வைகள் ஏலவே பதிவாகியுள்ளன. (பார்க்க : கலாநிதி நா. சுப்பிரமணியனின் ஆய்வுகள் - பார்வைகள் - பதிவுகள். சவுத்விஷன் சென்னை. 2005, மற்றும் ஈழத்துத் தமிழ் நாவல் இலக்கியம் - குமரன் புத்தக இல்லம் - கொழும்பு - 2009).

மேற்படி மூலகைக் கட்டுரைகள் தவிர, குறித்த வகைமைப்படாத தனிநிலைக் கட்டுரையாக்கங்களும் கூர் இதழ்களில் பதிவாகியுள்ளன. அ. முத்துலிங்கம்,

அவர்கள் எழுதிய கேட்டினும் உண்டோர் உறுதி (இதழ்: 2008) ட்யூலிப்பூ (இதழ் : 2011) மணிவேலுப்பிள்ளை அவர்களின் வாக்கு (இதழ்: 2010) ஆகியன வெங்கட் ரமணனின் ஆளற்ற போர்முனைகளில் முகமற்ற போர் வீரர்கள் (இதழ் : 2011) ஆகியன இப்பிரிவில் அமைவன.

அ. முத்துலிங்கம் அவர்கள் தனது பரந்துபட்ட அனுபவ அம்சங்களையும் அறிவு சார் தேடல்களையும் கதைகளாகவும் கட்டுரைகளாகவும் சுவைபட வெளிப்படுத்தி வருபவர். கட்டுரைகளைக் கூடக் கதைபோலச் எடுத்துரைப்பதில் வல்லவர். இங்கு மேலே சுடப்பட்ட அவரது கட்டுரைகளும் அவ்வாறான சுவை தரும் எடுத்துரைப்புகளாக அமைந்தவையே.

நட்பு, பகை ஆகிய இருதுருவநிலைகள் தொடர்பான சிந்தையாகத் தொடங்கிய மேற்படி முதற்கட்டுரையானது, “விரோதிகள் எனக் கருதுபவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் நட்புப்பூண்டமை மற்றும் உதவிக்கொண்டமை” தொடர்பான செய்திகளை முன்னிறுத்தி விரிகிறது. ட்யூலிப்பூ என்ற இரண்டாவது கட்டுரையானது ஒரு அறிவியலுண்மையை மானுட அனுபவ நிலையுடன் தொடர்பு படுத்தும் சிந்தனையின் வெளிப்பாடாகும். ட்யூலிப்பூ என்ற புல்லினம் எவ்வளவு காலம் பூமிக்குள் இருக்கிறதோ அவ்வளவு நாளும் அதன் முளை சக்தியைச் சேமித்துக்கொண்டே யிருந்து சமயம் வரும்போது முழுவீச்சோடு மேற்கிளம்பும் என்பதே அந்த அறிவியலுண்மையாகும். இதனை, மனித அனுபவங்கள் பலகாலம் மனதுள்ளுறைந்திருந்து, பின்னர் குறித்த ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் இலக்கிய நிலையில் வெளிப்படும் முறைமையுடன் பொருத்திக் காட்டுகிறது இக்கட்டுரை.

மேலே முன்னர் நோக்கிய இந்தோ கரிபியன் இசை பற்றிய கட்டுரையை எழுதியவரான வெங்கட்ரமணனின் ‘ஆளற்ற போர்முனைகளில்’ என்ற கட்டுரை இன்றைய யுத்த முனைகளில் பயன்படுத்தப்படும் சமரன் (போர் எந்திரன்) பற்றியதாகும். அவற்றின் அமைப்பு மற்றும் இன்றைய யுத்தங்களில்

அவற்றின் பயன்பாடு பெருகிவருகின்றமை என்பன தொடர்பான பல தொழில்நுட்பம் தொடர்புடைய விடயங்களை சராசரி வாசகருக்குப் புரியக் கூடிய நடையில் இக்கட்டுரை முன் வைத்துள்ளது. மணிவேலுப்பிள்ளை அவர்களின் வாக்கு என்ற பத்தி எழுத்தானது சிந்தனைக் சுதந்திரம் பற்றியதாகும். ‘சிந்திக்கும் சுதந்திரத்தைக் கொண்டு ஏனைய சுதந்திரங்கள் அனைத்தையும் ஈடுசெய்யவோ மேம்படுத்தவோ எங்களுக்கு வாய்ப்புள்ளது’ என்பதான தொனிப்பொருளை மையப்படுத்தியதாக இப்பத்தி அமைந்துள்ளது. அரிஸ்டாட்டில் முதல் நோம் கொம்ஸ்கி வரையான பலருடைய கருத்தாக்கங்களின் துணையுடன் இதனை அவர் எடுத்துரைத்துள்ளார்.

மொழி பெயர்ப்புப் பதிவுகள்

மொழிப் பெயர்ப்புகளாக பதிவு பெற்றவற்றுள் ஒருவகையானவை மேலே முன்னர் சுட்டியவாறு புனைகதைகளாக அமைந்தவை. இன்னொரு வகை கட்டுரைகள். மூன்றாவது வகையானது அரசியல் அரங்க உரை ஆகும்.

பிறமொழிப் படைப்பாக்கங்களைத் தமிழுக்குத் தொடர்ந்து வழங்கிவருபவரான என். கே. மகாலிங்கம் அவர்களின் மொழி பெயர்ப்பாக அமைந்து முகவரி கதையானது 1970களின் பங்களாதேச யுத்தச் சூழலின் மனித அவலப் பின் புலத்தை நமக்குக் காட்சிப்படுத்துவதாகும். அமெரிந்தியப் பெண்ணான சித்கலஜா என்பாரின் இக் டோமியன் போர்வை என்ற ஆக்கம் லதா ராமகிருஷ்ணனால் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. இது அமெரிக்கப் பூர்வகுடிகளின் வாழ்வியல் அனுபவங்களைத் தமிழுக்கு அறிமுகம் செய்வது.

இளந்தலைமுறையினரின் ஆக்கங்கள் என்ற வகையில் இவ்விதழ்களில் தமயந்தி கிரிதரன் அவர்களின் நன்றி (இதழ் : 2008) (ஒரு) மாற்றம் (இதழ் : 2010), மகிந்தன் வேலுப்பிள்ளை அவர்களின் என்னுடைய பாணை (இதழ் : 2010) மற்றும் சிவகாமி விஜேந்திரா அவர்களின் ஒரு புதிய உலகம் அல்லது புதியதோர் உலகம் (இதழ் : 2010) ஆகியன பதிவாகியுள்ளன. இவற்றுள் முதலாவதைச் சாந்தி என்பாரும், ஏனை

யவற்றை லதா ராமகிருஷ்ணனும் தமிழாக்கியுள்ளனர்.

டிசே தமிழனின் (இளங்கோ) வரலாற்றின் தடங்களில் நடத்தல் (இதழ் : 2008) என்ற கட்டுரையானது 'இலங்கையில் வூல்வ்' என்ற நூலின் ஊடான இலங்கை பற்றிய தரிசனமாகும். வூல்வ் அவர்கள் இலங்கையில் பணியாற்றிய காலத்தில் (1904-1911) எழுதிய குறிப்பு களை வைத்துக்கொண்டு 2003 காலப்பகுதி யில் இலங்கையில் பயணங்கள் மேற் கொண்ட கிறிஸ்டோபார் ஒண்டாஜி அவர்களால் எழுதப்பட்ட நூலாக்கம் இது. இலங்கையின் ஒரு சமூக வரலாறு தொடர்பான சுவையான புதிய செய்தி களைத் தரும் இந்நூலானது காலனி யாதிக்கம் பற்றிய புரிதலுக்கும் பயன் படுவது. இந்நூல் பற்றிய குறிப்புகளை டி. சே. தமிழன் இக்கட்டுரையில் பதிவு செய்துள்ளார்.

உம்பர்டோ ஈகோ என்பாரின் பொடாலினோ என்ற நாவல்பற்றிய வாசிப்பு அனுபவத்தை நிவேதா அவர்கள் உம்பர்டோ ஈகோவின் 'பொடாலினோ' என்ற தலைப்பிலான கட்டுரையாக வழங்கியுள்ளார் (இதழ்: 2010). 13ஆம் நூற்றாண்டின் வரலாற்றுச் சூழல் சார்ந்த இந்த நாவலானது அக்காலகட்டத்தில் கத்தோலிக்க திருச்சபைக்கும் அரசர்களுக்குமிடையில் நிலவிய அதிகாரப் போட்டியின் பின்புலத்திலான கதையம்சம் கொண்டதாகும். ஒரு பொய்யை நாம் தீவிரமாக நம்பத் தொடங்குகின்றபோது, அது உண்மையாகிவிடுகின்றது என்ற தத்துவ சாரத்தைக் கொண்டதாக இந் நாவலை நிவேதா இனங்காண்கிறார். நிவேதா அவர்கள் பிறமொழி இலக்கியங்கள் தொடர்பான தமது வாசிப்பு அனுபவங்களைத் தொடர்ந்து வழங்கவேண்டும்.

மணி வேலுப்பிள்ளை அவர்களின் செங்குடித் தலைமகன் சியாட்டில் ஆற்றிய உரை (இதழ்:2011) என்ற மொழிபெயர்ப்பாக்கம் அமெரிக்கக் கண்டத்தைப்பூர்வ குடிகளிடமிருந்து வெள்ளையர்கள் கைப் பற்றிய வரலாற்றுச் சூழல் சார்ந்ததாகும். பூர்வகுடியொன்றின் தலைமகனான சியாட்டில் என்பான் வெள்ளையினத்தின

13ஆம் நூற்றாண்டின் வரலாற்றுச் சூழல் சார்ந்த இந்த நாவலானது அக்காலகட்டத்தில் கத்தோலிக்க திருச்சபைக்கும் அரசர்களுக்குமிடையில் நிலவிய அதிகாரப் போட்டியின் பின்புலத்திலான கதையம்சம் கொண்டதாகும்.

ருடனான போராட்டங்களின் குறிப்பிட்ட ஒரு கட்டத்தில் புரிந்துணர்வு ஒப்பந்த மொன்றை மேற்கொள்ளவேண்டியவனாகிறான். அந்நிலையில் அவன் ஆற்றிய உரையை இது. தான் வாழும் நிலத்தை இதயபூர்வமாக நேசிக்கும் ஒவ்வொருவரும் வாசிக்க வேண்டிய முக்கிய ஆவணமாக இது அமைந்துள்ளது.

நேர்காணல்கள்

கூர் இதழியக்கத்தினர் நேர்காணல் என்ற செயல்முறைக்கு மூன்று வேறுபட்ட ஆளுமைகளைத் தேர்ந்துகொண்டமை வரவேற்கத்தக்க அம்சமாகும். புலம்பெயர் கலை இலக்கியச் சூழலின் பல்கிளைப்பட்ட இயங்குநிலைகளையும் தழுவிச் செல்வதான அவர்களின் பார்வை விரிவை உய்த்துணரமுடிகின்றது.

முதல் இதழில் நேர்காணப்பட்ட பேராசிரியர் அவர்கள் பொதுநலவாய நாடுகளின் இலக்கியம் தொடர்பான ஆய்வில் தளத்தில் நின்று தென்னாசிய இலக்கியச் சூழலை மையப்படுத்திய சிந்தனையாளராவார். அத்தளத்திலிருந்து தமிழிலக்கியத்தின் பண்டைய மற்றும் சமகாலச் செல்நெறிகள் பற்றியும் குறிப்பாகப் புலம்பெயர் இலக்கியத்தின் இயங்குநிலைகள் பற்றியும் தனிக் கவனம் செலுத்தி வருபவர். இவருடன் நிகழ்த்தப்பட்ட நேர்காணலானது புலம்பெயர் இலக்கியச் சூழல் மற்றும் புலம்பெயர் சூழல்சார் தமிழினத்தின் எதிர்கால அடையாளம் என்பன தொடர்பாகச் சிந்திப்பவர்களுக்கு அரிய பல செய்திகளை வழங்குவதாக அமைந்தது.

இரண்டாவது இதழில் நேர்காணப்பட்ட செல்வம் அவர்கள் காலம் என்ற தீவிர இலக்கிய இதழுடாகப் பல்லாண்டு

களாக இலக்கியப் பங்களிப்புச் செய்து வருபவர். இவருடைய நேர்காணல் அவருடைய சுய ஆளுமை வளர்ச்சி பற்றிய தகவல் கூடாக கடந்த முப்பதாண்டு களுக்கு மேற்பட்ட ஈழத்தின் சமூக அரசியற் சூழல் பற்றிய பல செய்திகளையும் நாம் பெற்றுக் கொள்கிறோம். அத்துடன் புலம்பெயர் இலக்கியத்தின் உருவாக்கப் பகைப் புலம் தொடர்பான வரலாற்றுக்குப் பயன்படும் பல தகவல்களையும் இந்நேர்காணல் தந்துள்ளது. 'இலக்கியக் காரனாக இருப்பது வரமா? சாபமா?' என்பதாக ஒரு வினாவை அவர் இந்நேர்காணலிலே பதிவுசெய்துள்ளார். இதற்கு இலக்கிய உலகம் தரும் விடை எனது விடை 'உண்மையில் அது வரம் தான்' என்பதேயாகும். ஏனெனில் காலம் இதழின் பங்களிப்பு நினைக்கப் படும் காலந்தோறும் செல்வம் வாழப் போகிறார்.

கனடாச் சூழலின் தமிழர் மத்தியில் மாறிவரும் சமூக மதிப்பீடுகள் தொடர்பாக அறிய விழைவோருக்குப் பயன்படவில்லை. அனுபவங்களைத் தரக்கூடிய ஒரு சிந்தனையாளராகவும் சிறுகதையொன்று கூர் இதழில் பதிவாகியுள்ளமையை மேலே நோக்கியுள்ளோம்). இலக்கியப் படைப் பாளியாகவும் நாடகம், குறும்படத் தயாரிப்பு மற்றும் பெண் இயக்கம் என்பவற்றில் தீவிர செயற்பாட்டாளராகவும் திகழும் இவர் தமது நேர்காணலில் (இதழ்: 2011) மேற்படி தமது பல்துறை இயங்கு நிலைகள் சார்ந்த வரலாற்றுப் பதிவுகளுக்குப் பயன்படும் பல தகவல்களை வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

தொகுநிலை நோக்கில் . . .

கூர் போன்ற தீவிர இலக்கிய இதழ்களிடம் சமகால இலக்கிய உலகம் எதிர்பார்த்து நிற்கும் பொதுவான உள்ளடக்க அம்சங்கள் இருவகைப்படுவன. அவற்றுள்ளொன்று, அவை 'காலத்தின் பதிவு'களாக - அதாவது அவை வெளிவருகின்ற காலச் சமூகச் சூழலின் அகத்திலும், புறத்திலும் நிகழும் அசைவியக்கங்களை எழுத்துக்கள் மூலம் பிரதிபலிப்பனவாக அமைதல் வேண்டும் என்பதாகும். இலக்கிய உலகின்

எதிர்பார்ப்புகளில் இன்னொன்று, மேற்கட்டியவாறான, 'காலத்தின் பதிவு' என்பதான பிரதிபலிப்பு நிலைக்கு அப்பால் சமகாலம் எழுப்பி நிற்கும் பல்வகை வினாக்களுக்கும் விடைநாடும் நோக்கிலான நிலையில் தீர்க்கமான சிந்தனைகளுக்கான எண்ணக்கருக்களை தாங்கியனவாகவும் அவ்விதழ்கள் திகழவேண்டும் என்பதாகும். கூர் இயக்கத்தின் மூன்று இதழ்களும் மேற்படி இரு நிலைகளிலுமான எதிர்பார்ப்புகளைத் திருப்தி செய்வதற்கான எழுத்தாக்கங்களைத் தம்மகத்தே கொண்டுள்ளன என்பதை மேலே நாம் நோக்கியவற்றின் மூலம் தெளிவாகவே தெரிவதாகும்.

மேற்படி மூன்று இதழ்களிலும் பதிவாகியுள்ள படைப்பாக்கங்கள், கட்டுரைகள், பத்தி எழுத்துகள் ஆகியவற்றிலே புலம்பெயர் தமிழ்ச்சூழலின் சமூகமனம் மற்றும் சிந்தனைத்தளங்கள் என்பன தெளிவாகவே நமது காட்சிக்கு வந்துள்ளன. இவற்றுக்கு மேலான இளந்தலைமுறையினருக்கு வாய்ப்பளித்துள்ளமை மூலம் புதிய தலைமுறை மீதான கரிசனத்தையும் இவ்விதழியக்கம் தெளிவாக இனங்காட்டி நிற்கின்றது. பூர்வகுடிகள் தொடர்பான கதை மற்றும் உரை என்பன இவ்விதழியக்கத்தின் உலகளாவிய பார்வை விரிவை உணர்த்தியமைவன.

நிறைவாக . . .

இவ்வாறான அம்சங்களை நோக்கும் போது கூர் இதழானது தனது பண்பாட்டுப் பங்களிப்பை நிறைவாகவே செய்து வந்துள்ளது என்பது தெளிவாகவே புலனாகிறது. அவ்வகையில் வரவேற்கத்தக்க முயற்சியாகவும் திட்டப்பாங்கான செயற்பாடாகவும் திகழ்கிறது. தேவகாந்தன் அவர்களும் அவரது உடன்கூட்டத்தினரும் தமது இப்பங்களிப்பைத் தொடரவேண்டும் என்ற விருப்பத்தையும் அம்முயற்சிக்கு இலக்கிய உலகம் தனது உளப்பூர்வமான பங்களிப்பைத் தொடர்ந்து வழங்க வேண்டும் என்பதான வேண்டுகோளையும் முன்வைத்து எனது இம்மனப்பதிவுகளை நிறைவு செய்கிறேன்.

சிறுகதை

அவன்
'ஐ.சி.எம்' மில்
வேலை
செய்கின்றான்

வ. ந. கிரிதரன்

அவனுக்கு எப்படியாவது கனடாவில் நல்லதொரு வேலையில் அமர்ந்துவிட வேண்டுமென்பது நெடுநாளைய ஆசை. இலங்கையில் அவனொரு விஞ்ஞானப் பட்டதாரி. கனடா வந்ததிலிருந்து அவனும் முயற்சி செய்யாத வழிகளில்லை. எத்தனை தரம் முருங்கை மரத்தில் வேதாளம் ஏறிய போதும் அதனையிட்டுக் கவலை யேதுமின்றி மீண்டும் மீண்டும் முயற்சியில் சற்றும் மனந்தளராத விக்கிரமதித்தனைப் போல் அவனும் பல்வேறுவழிகளில் முயன்றுகொண்டுதானிருந்தான். அவன் பார்க்காத வேலைகளேயில்லை என்னுமள விற்கு அவற்றின் எண்ணிக்கை கூடிக் கொண்டே போனதுதான் இதுவரை கண்ட மிச்சம். இவ்விதமாக அவனது வாழ்க்கைச் சக்கரம் உருண்டோடிக் கொண்டிருந்தது. சூழலில்தான் அவனது நண்பனொருவன் அறிவுரையொன்றினை அவனுக்குதிர்த்தான்.

நண்பன்: “ஏதாவது கொம்யூனிடி கொலிஜ்ஜிலை ஒரு டெக் கோர்ஸ் எடுத்துப் பார். அதை வைத்துக்கொண்டு ‘ஐ.சி.எம்.’ கொம்பனியிலை வேலை எடுக்கலாம் தானே.”

அவன்: “ஐ.சி.எம்.-மிலை வேலையா, பெரிய கொம்பனியாச்சே.”

ஐ.சி.எம்.: கொம்பனி சர்வதேசப் புகழ் பெற்ற தொழில்நுட்பக் கொம்பனி. இன்டர்நேஷனல் கம்யூட்டர் மெஷின்ஸ் கொம்பனியின் கிளையொன்று அவனது ஸ்கார்பரோவில் இருப்பிடத்திற்கண்மையிலிருந்தது. அவன் பலமுறை நேரடியாகச் சென்று தனது ரெசியும்மை கொடுத்திருக்கின்றான். ஒரு முறையாவது இன்டர்வியூவுக்கு அழைத்ததேயில்லை. அதிலிருந்தது அவன் ஒரு முடிவுக்கு வந்திருந்தான். ஐ.சி.எம்.மில் வேலை எடுப்பது மிகவும் சிரமமான காரியம். நிறையக் கனடிய அனுபவம் இருந்தால்தான் அங்கு வேலை எடுக்கலாம்.

இவ்விதமாக ஐ.சி.எம்.மிலை வேலைக்கான இன்டர்வியூ கிடைக்காத ஏமாற்றத்தின் காரணமாக எப்படியாவது அந்த நிறுவனத்தில் ஒரு நாளாவது வேலை செய்ய வேண்டுமென்று சங்கற்பம் செய்து

கொண்டான். இதற்காக என்ன செய்யலாமென்று மண்டையைப் போட்டுக் குடைந்தும் ஒழுங்கான பதிலொன்றும் கிடைக்காத ஏமாற்றத்தின் காரணமாக எப்படியாவது அந்த நிறுவனத்தில் ஒரு நாளாவது வேலை செய்ய வேண்டுமென்று சங்கற்பம் செய்து கொண்டான். இதற்காக என்ன செய்யலாமென்று மண்டையைப் போட்டுக் குடைந்தும் ஒழுங்கான பதிலொன்றும் கிடைக்காத காரணத்தால் ‘எம்பிளாய் மென்ட் சேர்விஸஸ்’ வழங்கும் இலாப நோக்கற்று இயங்கும் ஸ்தாபனமொன்றின் கவுன்சிலர் அவனுக்கு வழங்கிய அறிவுரைக்கேற்ப நகரிலிருந்த பிரபலமான கொமியூனிட்டி காலேஜ் ஒன்றில் இரு வருட டெக்னிசியன் கோர்ஸ் எடுத்து டெக்னிசியனாக நல்ல பெறுபேறுகளுடன் சித்தியடைந்த போது அவனுக்கு உலகப்புகழ்பெற்ற ஜிஎம்மில் வேலை செய்வதற்கான வாய்ப்பொன்று அவனது கொலிஜ் மூலம் கிடைத்தது.

ஒரு வருட ஒப்பந்த அடிப்படையிலான வேலைதான். அவனது கொலிஜ்ஜிலிருந்து ஐந்து பேரைத் தேர்வு செய்யவிருந்தார்கள். அவனும் அதற்கு விண்ணப்பித்திருந்தான். அவனையும் அவ்வேலைக்கான இன்டர்வியூவுக்கு அழைத்திருந்தார்கள். அவனுக்கு மிகவும் மகிழ்ச்சியாகவிருந்தது. அவனது கனவொன்று நினைவேறப் போகிறதா? இந்த வேலை மட்டும் சர்வதேசப் புகழ் பெற்ற ஐ.சி.எம்.மில் கிடைத்தால்... இந்த எண்ணமே அவனுக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சியினைத் தந்தது. இன்டர்வியூவுக்குப் போவதற்கு முன்னால் நகரிலுள்ள நூலகக் கிளையொன்றில் இன்டர்வியூவில் வெல்வதெப்படி என்பது சம்பந்தமான நூல்களையெல்லாம் தேடியெடுத்துப் படித்துத் தன்னைத் தயார்படுத்திக்கொண்டான். இன்டர்வியூ நாளும் வந்தது. அவனிடம் பல கேள்விகள் கேட்டார்கள். அவனது பலம் என்ன? பலகீனமென்ன? அவன் இன்னும் ஐந்து வருடத்தில் எவ்விதமாக இருக்க வேண்டுமென நினைக்கின்றான்? அவனது கடந்தகால வேலை அனுபவத்தில் ஏற்பட்ட சவாலான அனுபவங்களென்ன? அவற்றை அவன் எவ்விதம் சமாளித்தான்? அவனை ஏன் அந்த

வேலைக்குத் தேர்வு செய்ய வேண்டும்? இது போன்ற பற்பல கேள்விகள். எல்லாவற்றுக்கும் அவன் படித்த இன்டர்வியூ சம்பந்தமான நூல்களின் அறிவுரைகளின் படி பதிலளித்தான். அவனுக்கு வேலை கிடைத்தது.

அன்று அவன் தனது கனவு வேலையான ஐ.சி.எம். நிறுவன வேலையை ஆரம்பிக்க இருக்கிறான். அவனது மனம் ஆனந்தக் கூத்தாடிக்கொண்டிருந்தது. முதல் முதலாக ஐ.சி.எம். போன்ற பிரபலமான தொழில்நுட்ப நிறுவனமொன்றில் வேலை செய்யவிருக்கின்றான்.

எப்படிப்பட்ட வேலையாகவிருக்கும்? நிச்சயமாக அவனது தொழில்நுட்பக் கல்வித்தகைமைக்கேற்ற வேலையாகத் தானிருக்கும். ஐ.சி.எம்.மில் கம்யூட்டர்களுக்கான மதர்போர்ட்டுகள், மெமரி கார்ட்டுகள் பவர் சப்ளைகள் போன்ற பல்வேறுவிதமான பாகங்களைச் செய்கின்றார்கள். இவற்றை உருவாக்குவது சம்பந்தமான வேலைகளில் ஏதோவாகவிருக்கும்.

அவனை அறிந்தவர்கள், அவனது உறவினர்களெல்லாரும் அவனுக்கு ஜிஎம்மில் வேலை கிடைத்தது பற்றியே பேசிக் கொண்டார்கள். அவன் கெட்டிக்காரனென்று தங்களுக்குள் வேறு பேசிக்கொண்டார்கள்.

இது இவ்விதமிருக்க அவன் தன்னுடைய பணியினை கிரேவ் யார்ட் ஷிவ்ட் என்றழைக்கப்படும் நள்ளிரவுப் பணியாக ஆரம்பிக்கவிருக்கிறான். இரவு பதினொரு மணியிலிருந்து காலை ஏழு மணிவரையில் வேலை அன்றிரவு பத்து மணிக்கு அவனை ஜிஎம் நிறுவனத்தின், அவன் வேலை பார்க்கவிருந்த ஸ்ஹார்பரோ கிளைக்கு அழைத்திருந்தார்கள். கிரேவ் யார்ட் ஷிவ்ட்டின் மானேஜரைச் சந்திப்பதாக ஏற்பாடு. ரிஷப்ஷனில் அச்சமயம் பணியிலிருந்த பாதுகாவல் அதிகாரியிடம் அவன் தன்னை அறிமுகம் செய்தான்: மானேஜரைச் சந்திக்க அழைத்திருந்த விபரங்களைத் தெரிவித்தான். சிறிது நேரத்திலேயே மானேஜர் வந்தார்.

உக்ரேனியாவிலிருந்து இரண்டாம் உலக யுத்தத்தைத் தொடர்ந்து கனடா வந்து குடியேறிய தலைமுறையின் இரண்டாவது தலைமுறையினைச் சேர்ந்தவர். தன்னை அறிமுகம் செய்துகொண்டவர் அவனை அழைத்துக் கொண்டு உள்ளே சென்றார். வழக்கமான சம்பிரதாய நடவடிக்கைகள் முடிந்ததும், அவனுக்கு 'வேஷ்டி சூ'வும், வெண்ணிறத்திலான ஓவரோலும் எடுத்துத் தந்தார். அவற்றை அணிந்து கொண்டால் தான் சர்வதேசத் தரத்திற்கமைய விளங்கிய அந்த நிறுவனத்தில் வேலை பார்க்க முடியும்.

வேஷ்டி சூவையும் ஓவரோலையும் அணிந்தபின் அவனை மானேஜர் தன்னுடைய அறைக்கு அழைத்துச் சென்றார்.

மானேஜர்கூறினார், "மதர்போர்ட் தைவானிலிருந்து இங்கு எடுப்பிக்கிறோம். அதற்குப்பல பார்ட்ஸ் போட வேண்டும். சிபியு, பட்டரிகள், மேலும் எட்டு ஸ்குருஸ் இவையெல்லாம்

அவன்
பார்க்காத
வேலைகளே
யில்லை
என்னுமளவிற்கு
அவற்றின்
எண்ணிக்கை
கடிக்
கொண்டே
போனதுதான்
இதுவரை கண்ட
மிச்சம்.
இவ்விதமாக
அவனது
வாழ்க்கைச்
சக்கரம்
உருண்டோடிக்
கொண்டிருந்தது.

22 ஆவது அகவையில்

Tel: 416.282.8059

Fax:416.282.4978

**மாதம் இருமுறை வெளிவரும் இலவச
தமிழ்பத்திரிகை
கனடாவின் மூத்த தமிழ் இதழ்**

www.vlambaram.com

Email: vlambaram@sympatico.ca

GTA Square, 5215 Finch Avenue East, #201, Toronto, ON M1S 0C2

போட வேண்டும். அசெம்பிளி லைனில் பலர் இருப்பார்கள். ஒவ்வொருவருக்கு ஒவ்வொரு வேலை. ஆரம்பத்தில் போர்ட்டைப் பரிசோதிப்பார்கள். எல்லா பார்ட்டீஸ்களையும் போட்டதும் மீண்டும் பரிசோதிப்பார்கள். அதன் பின்னர் போர்ட்டைப் பல்வேறு வகையான டெஸ்ட்டுகளுக்கு ஆளாக்கு வார்கள். பெயிலாகும் போர்டைப் பல்வேறு வகைகளில் பரிசோதித்துச் சரி பிழைகளைக் கண்டுபிடித்து மீண்டும் அவற்றைப் பயனுள்ள தாக்குவார்கள்.”

இவ்விதமாக மாணேஜர் அந்த அசெம்பிளி லைனில் நடைபெறும் வேலை களைப் பற்றி விபரித்தார். அவற்றைக் கேட்கக் கேட்க அவனுக்கு வியப்பாக விருந்தது. அவனது மனதில் அச்சமயம் பல்வேறு விதமான எண்ணங்கள் எழுந்தேடின. அவனுக்கு எந்த வகையான வேலையினை மாணேஜர் தர உத்தேசித்திருக்கிறாரோ? அநேகமாக அவனது கல்வித் தகைமை களுக்கேற்ற வேலைகளிலே ஏதாவதாக விருக்கும்? குறிப்பாகப் பெயிலாகும் போர்டுகளைச் சரிபிழை பார்க்கும் வேலையாகவிருக்கலாம். இவ்விதமாக அவனது சிந்தனையோட்டங்கள் இருந்தன.

அதன் பின்னர் மாணேஜர் அவனை அந்த அசெம்பிளி லைனில் வேலை பார்க்கும் அனைவருக்கும் அறிமுகப்படுத்தினார். அதன் பின்னர் அவனை அவளிடம் அழைத்து வந்தார். அவள் மாணேஜரின் உறவுக்காரப் பெண். அவள்தான் அந்த அசெம்பிளி லைனில், பாகங்களை அனைத்தும் பொருத்தப்பட்டு வரும் மதர் போர்ட்டுகளை டெஸ்ட்டுக்கு அனுப்பும் முன்னர் விசுவலாக எல்லாம் சரியாகப் பொருத்தப்பட்டிருக்கிறதா என்று சரி பார்ப்பவள். மாணேஜரின் செல்வாக்கினால் அங்கு பணியில் அமர்த்தப்பட்டிருப்பவள்.

அவளிடம் அவனை ஒப்படைத்த மாணேஜர் அவளிடம் அவள் செய்ய வேண்டிய வேலைகள் பற்றி விபரமாக விளக்குவாள் என்று கூறிவிட்டுப் பிரிந்தார். அதன் பின்னர் தான் அவனுக்கே அவன் செய்ய வேண்டிய வேலையின் விபரங்கள் புரிந்தன.

அந்தப் பெண்ணே எல்லாவற்றையும் விபரமாக விளக்கினாள். அசெம்பிளி லைனில் பல்வேறு செயல்முறைகளுக்கூடாக அவளிடம் வருவதற்கு முன்னர் இறுதியாக ஒரு வேலையிலிருந்தது. அது அந்த மதர்போர்ட்டிற்கு எட்டு ஸ்கூஸ்ஸை இட வேண்டும். அதற்கென்றொரு எலக்ட்ரோனிக் ஆர்ம் இருந்தது. அதைக் கொண்டு அந்த எட்டு ஸ்கூஸ்ஸ்களையுமிட வேண்டும். இதுதான் வேலை.

எந்தவிதத் தொழில்நுட்பக் கல்வியும் கற்காத அந்த மாணேஜரின் உறவுக்காரப் பெண் மதர்போர்டுகளின் தரத்தை விசுவலாக மதிப்பிடும் பணியினைச் செய்கின்றாள். இது போன்று எந்தவிதத் தொழில்நுட்பத் தகைமைகளும் இல்லாத பலர் டெஸ்டிங், ட்ரபுள்ஸூட்டிங் போன்ற பணிகளை சிறிதுகால ட்ரெயினிங்கிற்குப் பின் செய்கின்றார்கள். மூன்றாம் உலகத்துப் பட்டதாரிகளில் ஒருவனான அவன், தொழில்நுட்பத்தில் கனேடியக் கல்வித் தகைமையைப் பெறுவதற்காக இரு வருடங்கள் கடுமையாகக் கற்றுத் தேர்ந்து, அதி திறமைச்சித்திகள் பெற்று சர்வதேச தொழில்நுட்ப நிறுவனமான ஐ.சி.எம்.மில் கிரேவ் யார்ட் ஷிவ்ட்டான நள்ளிரவுப் பணியில் சேர்ந்திருக்கின்றான். வேலை மதர் போர்ட்டிற்கு எட்டு ஸ்கூஸ்ஸ்களை இடுவது.

கடந்த ஒரு வருடமாக அவன் ஐ.சி.எம்.மில் நள்ளிரவுப் பணியிலிருக்கின்றான். யாராவது கேட்டால் உள்ளூர்ச் சிரித்துக் கொண்டே ஆனால் வெளியில் பெருமிதமாக ஐ.சி.எம்.மில் வேலை செய்வதாகப் பதிலுரைக்கின்றான். அவனது கடுமையான உழைப்பினைப் பார்த்து விட்டு மாணேஜர் அடிக்கடி கூறுவார். ‘நீ நல்லா ஸ்கூஸ்ஸ் இடுகிறாய்.’

அவ்விதமான சமயங்களில் அவன் சிரித்தபடியே யேஸ், ஐ ஆம் ஸ்கூஸ்யிங் ஐ.சி.எம். ‘இன் நைற்ஸ்’ என்று வேடிக்கையாகப் பதிலிறுப்பான்.

‘ஐ.சி.எம்.’மின் மிகவும் வேகமான நள்ளிரவுத் தொழிலாளர்களில் ஒருவனான அவனின் அந்தப் பதிலில் தொக்கி நிற்கும் இரட்டை அர்த்தங்களை இரசித்தவாறு மாணேஜர் உட்பட அருகிலுள்ள பணியாளர்களும் சிரிக்கின்றார்கள். ●

அவளுடைய அம்மா

ஆன் சவரிமுத்து

தமிழாக்கம்: மணிவேலுப்பிள்ளை

மென்முடிச் சுருள்கள்
காற்றில் அலைமோத
என்றும் அவள் கூந்தலை
வாரிப்பன்னிய அம்மா.

வானம் பொழிந்த வேளையில்
அவள் அறியாததை எல்லாம்
இருள் மறைத்தவேளையில்
அவளைக் கட்டிக்காத்த அம்மா.

அவளை அடைகாத்தசவர்களை
மங்கல் குங்கும மலர் கொண்டு
இளமஞ்சள் ரோசாமலர் கொண்டு
ஒப்பனைசெய்த அம்மா.

“கருமைநிற ரோசாப்பூ வேண்டும்!”
அடம் பிடிப்பாள் அவள்.
அவளுக்குச் சிறந்த பூ எது?
அதை அம்மாவே அறிவாளாம்!

ஆதலால்
கிழமைதோறும் அம்மா
கொத்துக் கொத்தாய்க்
கொண்டுவந்தாள்
இளமஞ்சள் ரோசாப்பூ.

“கேளடி, என் செல்லக் குஞ்சு!
இளமஞ்சளும் வெண்மையும்
தூய்மையானவை,
ஒப்புரவானவை, பத்திரமானவை.
கருமையோ? ஐயோ! கருமையோ?
கருமையின் ஆபத்தை நீ
அறியவில்லையே
கேளடி என் செல்லக் குஞ்சு
கருமை அறிவை மறைக்குமடி!”

அம்மா அவளின் காவல் தேவதை,
காவல்கோபுரம், காக்கும் விழிகள்,
கேட்கும் செவிகள்.
அம்மா அவளின் தோழி,
ஒரேயொருதோழி.
இருவரதும் அடைவெளியை
இட்டு நிரப்பியதும் அம்மாவே.

அவள் அறியாததை மறைத்து
அவளைக் காத்துநின்ற அம்மா,
வன்மையை, பிறத்தியை, ஆபத்தை,
கருமையை எல்லாம் மறைத்து,
அவளைக் காத்துநின்ற அம்மா.

பரந்துவிரிந்த ஆழிக்கே தெரியாமல்
முத்தினைக் காக்கும்
அஷ்சிப்பியைப் போல்
அவளைக் காத்துநின்ற அம்மா.

அவள் மறைந்து வளர்ந்தாள்
மறைவனவோவும், திரும்ப
மீள்வனபோலவும் தென்படும்
இளமஞ்சள் ரோசாப்பூக்களைப்
பார்த்தபடியே
அவள் மறைந்து வளர்ந்துவந்தாள்,
தூயவாழ்வு துய்த்துவந்தாள்.

எனினும்
பூக்கள் மறைவது எங்கே?
பூக்கள் எங்கே போயின?
ஓடியும் பூக்களா அவை?
அவை,
புதுப்பிக்க வேண்டிய பூக்களா?
அல்லது
அவள் கனவிலும் கடக்காத
ஒன்றுக்குள்,

அவள் என்றுமே அறியாத ஒன்றுக்குள்,
போக்கியடித்த பூக்களா?

அம்மா அவளைக் காத்தாள்,
அம்மா அவளைமறைத்தாள்.
எதற்காக?

என்றோ ஒருநாள் பறிக்கப்படவா?
மீண்டும் ஒடியாத பூவாக
அவள் மறுபடி பூப்பது எப்படி?

அனைத்திலும் ஐயம் எழுந்து
அவள் அலறலும், கிளறலும்,
குளறலும், எறிதலும்
காதில் விழுந்து
பாய்ந்துவந்தாள் அம்மா.
கதவில் மொதுவாய்த் தட்டினாள்.
அம்மாவின் அருமந்த குஞ்சு
அந்த அறியாத உலகிற்குள்
கால்வைக்க முயன்றாளா?
அந்த அறியாத அறிவு
அவளுக்கு ஆசை காட்டியதா?
வேட்கையின் கண்களை
அவள் பார்த்துவிட்டாளா?
அருமந்த குஞ்சு
அள்ளுண்டபோனாளா?

கதவுக் குமிழை
மிருதுவாய் வருடினாள் அம்மா.
குமிழில் எத்துனை கடுகடுப்பு!
இற்றைவரை அம்மா உணர்ந்ததில்லை!

“குஞ்சு”
குழிழை வருடியபடி
குமிழை வருடியபடி
குழைந்தாள் அம்மா
குஞ்சு முணுமுணுத்தாள், உன்னாமல்.
“திரும்பவும் எண்ணிப் பார்க்கிறேன்,
அம்மா”

வயிற்றில் பால் வார்த்ததுபோல்
ஆறித் தேறினாள், அம்மா
என் குஞ்சை இருள் வாரிச்
செல்லவில்லை.

என் தூய வெண்மகள்
என்றென்றும் பத்திரமாய்
என் அரவணைப்பில்
என் குஞ்சு என்றென்றும்
தூய்மையானது.

அறைச் சுவரை அணிசெய்த
இளமஞ்சள் ரோசாபோல்
என் குஞ்சு என்றென்றும்
மெதுமையானது,
என்றென்றும் மென்மையானது

அன்று
குஞ்சின் கோலத்தைக் கண்டு, தன்
இதயத்தைப் பற்றிப் பிடித்து,
வாய்திக்கினாள் அம்மா.
குஞ்சின் தூய்மையும் உறுதியும்

தன் கண்களில் படாதநிலையில்
அலறித்துள்ளினாள் அம்மா.
மாபெரும் உலகுடன் தன்னைப்
பிணித்துநின்ற எதையோ
தளர்த்தி அலறினாள் அம்மா.

அம்மா அடைகாத்த குஞ்சு
குதறித் தகர்த்த அறை.
அறையின் நட்டநடுவே
அம்மாவின் குங்கும உள்ளங்கைக்கு
அகப்பட்டது ஒரேயொரு பூ,
ஒரேயொரு கருப்பு ரோசாப்பூ!

அதைப் பற்றிக்கொண்டாள் அம்மா!
நேர்த்திவாய்ந்த மணிக்கட்டில்
குருதிபீறிடும் வண்ணம், இறுகப்
பற்றிக்கொண்டாள் அம்மா.●

கமராவுக்கு சிக்காத காலம்

த. அகிலன்

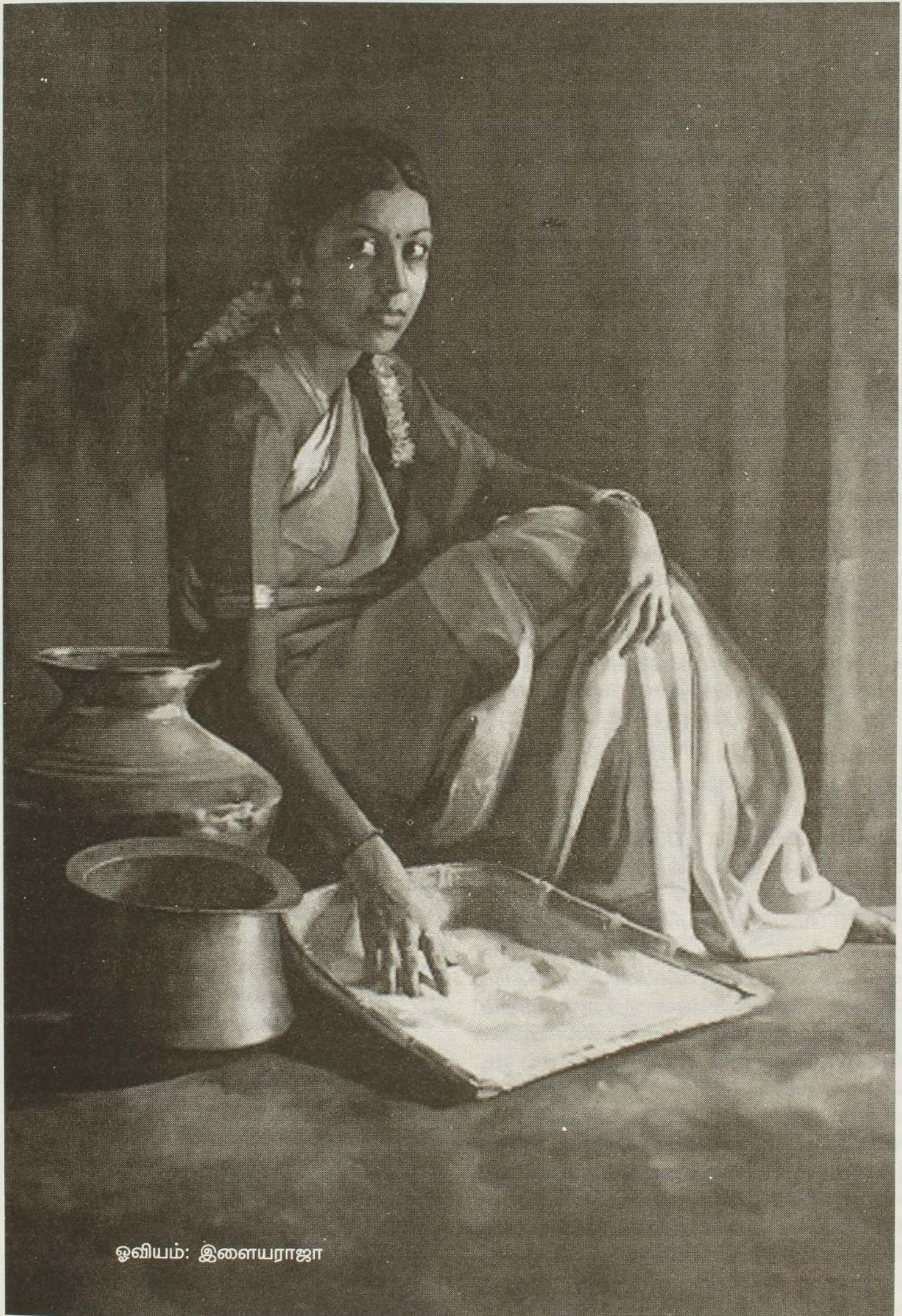
ஏ.குஞ்சம்மா இந்தப் பெயர் எனக்கு இன்னமும் நினைவிலிருப்பதற்கு நிறையக் காரணங்கள் உண்டு. பில் போடுற மேசையைவிடவும் கொஞ்சமே உயரம் கூடிய பொடியனாக இருந்தாலும் எந்த விதமான சந்தேகக் குறியையும் முகத்தில் காட்டாமல் எனது முதலாவது தொழில் முறைப் புகைப்படத்துக்கு போஸ்கொடுத்த அற்புதமான பெண் அவர். (அப்பாவிப் பெண்) நான் அப்போது ஸ்கந்தபுரத்தில் யோறெக்ஸ் ஸ்ரூடியோவில் (yorex studio) வேலைக்குச் சேர்ந்திருந்தேன். வேலைக்குச் சேர்ந்திருந்தேன் என்று சொல்வது சரியா என்றெனக்கு இப்பவும் தெரியாது ஆனாலும் அப்படித்தான் சொல்லிக்கொண்டேன்.

மந்தையிலிருந்து தப்பி ஓடி வந்த ஆடாய், அல்லது வீடு திரும்பிய மகனாய் இருந்த எனக்கு திரும்பவும் பள்ளிக்கூடம் போகும் அம்மாவின் யோசனையை ஏற்பதில் நிறையக் கௌரவச் சிக்கல்கள் இருந்தன. அதில் முக்கியமானது, என்னோடு படித்தவனெல்லாம் வெள்ளை ஜீன்ஸ் போட்டு ஏ.எல்.(A/L) சோதனைக்குப் போக நான் திரும்பவும் நீலக் காச்சட்டை போட்டு பள்ளிக்கூடம் போவதா? என்பது. அம்மாவுக்கு மகன் உயிரோட தனக்குப் பக்கத்தில் இருந்தால் போதுமெண்டு நான் என்ன சொன்னாலும் தலையை ஆட்டுகின்ற நிலைமையில் இருந்தா. பள்ளிக்கூடத்துக்கு அடுத்த ஒரே தெரிவாக இருந்தது ஏதாவதொரு கடையில் வேலைக்குச் சேர்வது. ஆனாலும் ஒரு கல்வியதிகாரியின் மகன் கடையில் பொட்டலம் கட்டுவதிலுள்ள கௌவரப் பிரச்சினை அம்மாவுக்கு எழுந்தது. இப்படி எனக்கும் அம்மாவுக்கும் இடையிலான கௌரவப் பிரச்சினையில் நோர்வேயைப் போல பெரியம்மா தலையிட்டு ஏதாவதொரு ஸ்ரூடியோவில் வேலைக்கு சேரலாம் அது நல்லம் தானே என்கிற தீர்வுப் பொதியை முன்வைச்சா.

ஸ்ரூடியோ நல்ல விசயமாத்தான் பட்டது. ஆனால் எனக்கு முந்தி எப்பவோ என்ற சிநேகிதப் பெடியன் ஒருத்தன்ர ஐசிக்கா (Yacica) கமராவில் படமெடுத்த அனுபவம் மட்டும்தான் இருந்தது. (அந்த பிலிம் ரோலை நாங்கள் கழுவிப் பார்க்கவேயில்லை என்பது இங்கே தேவையற்ற தகவல் என்பதால் விட்டுவிடலாம்) கடைசியாக யோறெக்ஸ் மாமாவின் ஸ்ரூடியோவுக்கு அம்மா என்னைக் கூட்டிக்கொண்டு போன அண்டைக்கு நல்லவேளையாக அவர் இன்ரவியூ எல்லாம் வைக்கவேயில்லை. தச்சுத் தவறி என்ற கையில கமராவைத் தந்து அவை இடம்பெயர்ந்து வந்து கொட்டில் போட்டுக்கொண்டிருந்த வளவில் நிண்ட பலா மரத்தை படமெடுக்கச் சொல்லித் தந்திருந்தால், நான் எடுத்த வானத்தினர புகைப்படத்தில பலாமரத்து இலையள் நாலைந்து எட்டிப்பாத்து போஸ் கொடுக்கிற மாதிரித்தான் வந்திருக்கும்.

யோறெக்ஸ் மாமாக்கு என்னை பாத்தோண்ணயுமே தெரிஞ்சிருக்கோணும் இது சனியனுக்கு கமராவைப் பிடிக்கவே தெரியாதெண்டுற உண்மை. மனுசன் என்ன செய்யிறதெண்டு ரீச்சற்ற மகன் எண்டதுக்காக எனக்கு கமராவைக் கழுத்தில தொங்கவிடுறதில இருந்து எப்படி பிரேமுக்க உருவங்களைக் கொண்டு வாறது என்கிற அரிவரியில தொடங்கி சிவப்பு ரிசுப்பேப்பர் சுத்தின மஞ்சள் குண்டு பல்ப் எரியுற டாக்ரூமுக்க (Dark room) இருந்து எப்படி கட் பிலிமை கமராவுக்குள் லோட் பண்ணது. பிறகு எப்படி அந்தப் பிலிமை டெவலப் பண்ணது வரையும் சொல்லித் தந்தார். அங்க சேந்த புதுசில ஒவ்வொரு நாளும் இரவு கடை பூட்டினாப்பிறகு நறுமை மின்சார சேவைக் காரர் தாற கரண்டைச் செலவழிச்சு தங்காக்காவை இருத்தி நான் ஐடென்ரி காட் படமெடுத்து பழகுவேன். தங்காக்கா

ஓவியம்: இளையராஜா

வின் இடது காது தெரியும் படியாக இருக்கச் சொல்லி இருத்திப்போட்டு அவாவைப் படமெடுப்பேன். அப்போதெல்லாம் இலங்கைத் தேசிய அடையாள அட்டைக்கு இடது காது தெரியும் படியாகத்தான் போஸ் கொடுக்க வேண்டும். அதுவும் கறுப்புவெள்ளையில். அது ஒரு வசதிதான் ஏனென்றா கறுப்பு வெள்ளைப் படமெண்டால் மட்டும்தான் வன்னியிலயே கழுவிப் பிரிண்டெடுக்கும் வசதியிருந்தது.

இப்படிப் பல்வேறு ரிஸ்குகளை எடுத்து கிட்டதட்ட வெளியாக்கள் கண்டுபிடிக்காத அளவுக்கு போகசிங் அவுட்டாகாமலும் இடது காது பிரேமுகுக்கு வெளியில் தப்பியோடாமலும் ஐடென்ரிகாட் படமெடுக்குமளவுக்கு நான் தேர்ச்சியடைந்து விட்டதால் இனி நானும் ஒரு படப் பிடிப்பாளன்தான் என்று சின்ன மிதப் பொண்டு எனக்கு வந்திருந்தது. யோறெக்ஸ் மாமா கூட கடையில் என்னை விட்டிட்டு வெளியில் போகேக்க யாரும் ஐடென்ரிகாட் படமெடுக்க வந்தால் படமெடுத்து பிலிமை டெவலப் பண்ணி பாத்திட்டு அனுப்பு என்று சொல்லிப்போட்டு போகத் தொடங்கியிருந்தார்.

சாமி வரங்கொடுத்தாலும் பூசாரி குறுக்க பூந்து தடுக்கிற மாதிரி படமெடுக்க வாறாக்கள் யாரும் என்னை நம்பித் தங்கள் அழகு முகங்களை ஒப்படைக்கத் தயாராயிருப்பதேயில்லை. வாற வயசு போன கிழவனுகள் கிழவியள் கூட என்னை ஒரு மாதிரி மேலயும் கீழயும் பாத்திட்டு “அவர் இல்லையா?” என்று கேப்பினம். நான் மனசுக்க பொங்குற கடுப்பை மறைச்சபடி “இல்லை” என்று வன். “பிறகு வாறம்” என்றுபோட்டுப் போகேக்க பத்திக் கொண்டு வரும். நான் ஓடுமீன் ஓடி உறுமீன் வருமட்டும் காத்தி ருக்கலானேன். அப்படிச் சிக்கிய உறுமீன்தான் ஏ. குஞ்சம்மா. குஞ்சம்மாவை நான் எடுத்த இலங்கைத் தேசிய அடையாள அட்டைக் கறுப்பு வெள்ளைப்படத் துடன் தொடங்கிற்று புகைப்படங்களோடான எனது தொழில்முறைப் பரிச்சயம்.

யோறெக்ஸ் ஸ்ரூடியோவின் மேசைக்

கண்ணாடிக்குக் கீழே விதவிதமான அளவுகளில் படங்கள் இருந்தன. விதம் விதமான உணர்ச்சிகளின் பிரதிபலிப்பான்களான அவை வித விதமான காலத்தவையும் கூட. கிளிநொச்சியின் காலத்தால் முந்திய ஸ்ரூடியோக்களில் கமலா ஸ்ரூடியோவுக்கு அடுத்த இடத்தை யோறெக்ஸ் ஸ்ரூடியோதான் பிடிக்கும் என்று நினைக்கிறேன். பழையகாலத்தில் இருந்து எடுக்கப்பட்ட வெவ்வேறு மனிதர்களினுடைய முகங்கள் அந்த முகங்களைப் பதிவு செய்த நோக்கங்கள் என்று எல்லாமும் அந்தப் படங்களில் இருப்பதாகத் தோன்றும். அங்கேயிருந்த அநேகம் போட்டோக்கள் ஏதோவொரு அடையாள அட்டைக்காக எடுத்ததாய் இருந்தன. சிறிதாயும், பெரிதாயும், சதுரமாயும், செவ்வகமாயும் விரியும் சட்டகங்களுக்குள் சிக்கிய மனிதர்களின் கறுப்பு வெள்ளை முகங்கள் அந்தக் கண்ணாடிக்குக் கீழேயிருந்தன.

மேசைக்கு மேல ஒரு சோக்கேஸ் மாதிரியான தட்டுக்களில் பெரிது படுத்தப்பட்ட அளவுகளில் அவர் எடுத்த சில கலர்ப்படங்களை வைச்சிருந்தார். அதில ஒரு பொம்பிளைப் பிள்ளையினர படம் எனக்கு இன்னமும் கண்ணுக்க நிக்கிது. பொம்பிளைப் பிள்ளையினர படம் கண்ணுக்க நிக்கிறதில என்ன அதிசயம் இருக்கெண்டு நீங்கள் நினைக்கலாம். எப்பவுமே சாமத்திய வீட்டில அம்மம்மாக் கிழவி பிள்ளையைக் கொஞ்சுற மாதிரி ஒரு சீனைப் படமெடுக்கத் தவறுறதேயில்லை நான். என்ற வாழ்நாளில பாத்த எல்லாப் படங்களுமே தங்கட மூஞ்சி கமராவுக்க வருதா இல்லையா? நாங்கள் வடிவாயிருக்கிறமா இல்லையா எண்டிற கவலையோட கமராவைக் கவன மாப் பாத்துக்கொண்டு கன்னத்தோடு கன்னம் வைத்த கொஞ்சலாத்தான் அது இருக்கும். ஆனா இந்தப் படத்தில இருக்கிற அம்மம் மாவும் பேத்தியும் கமராவை மறந்து உண்மையாவே பாசத்தோட கொஞ்சின கணம் பதிவு செய்யப்பட்டிருந்தது. அதனாலேயே எனக்கந்த படத்தை பிடிச்சுப் போச்சது நிறைய.

போட்டோக்களில் முகங்கள் மாத்திரமா இருக்கின்றன? காலத்தின் சிறு துண்

டொன்று அவற்றில் நிரப்பப்பட்டிருக்கிறது. முதலில் அது ஒரு சாட்சியாகவும், பிறகு அதுவொரு நினைவாகவும், பிறகு வரலாற்று ஆவணமாகவும், அரசியற் பிரதியாகவும் கூட மாறிப்போகிற நெகிழ்வுத்தன்மை புகைப்படத்துக்கு மட்டுமேயிருக்கிறது. எல்லோரும் போட்டோக்களில் அழகாயிருக்கவே விரும்புகிறோம். அழகாய் என்பதைவிடவும் இளமையாய் இருக்கவே விரும்புகிறோம். தோற்றங்களைத் தாண்டியும் போட்டோக்களில் உறைந்திருக்கிற காலம் கவனத்திலெடுக்கப்படாமலேயே கரைந்துவிடுகிறது.

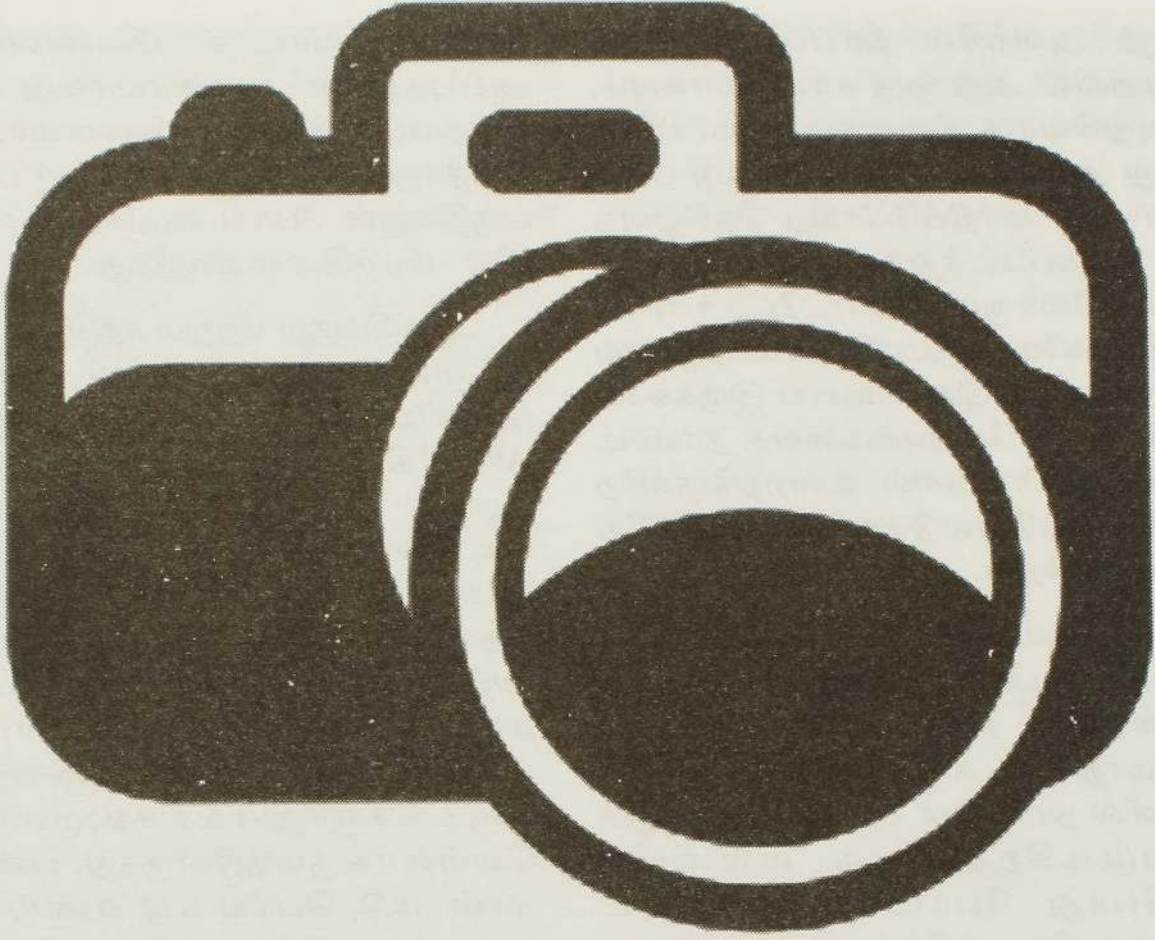
இப்போதெல்லாம் போட்டோக்களை செக்கன்களில் பிரிண்ட் எடுத்துவிட முடிகிறது. கையில் காசு வாயில் தோசை என்பது மாதிரி சடக் சடக்கென விரும்பிய அளவுகளில் நாங்களே பிரிண்ட் எடுத்துக் கொள்ள முடிகிறது. நான் வன்னியில் இருந்தபோது போட்டோ பிரிண்ட் எடுக்கிறதை நினைத்தேன். அப்படியொரு காலம் இருந்ததே நம்பமுடியாமல் இருக்கு. யோரெக்ஸ் ஸ்ரூடியோவுக்கு படங்கழுவுகிற ஐயா எண்டொருத்தர் வருவார். ஒரு மாசத்துக்கொருக்காவோ அல்லது அதற்கும் கூடவான இடைவெளிகளிலோதான் அவர் கடைக்கு வந்து நான் பாத்திருக்கிறேன். ஆனால் மாதம் முழுவதும் அவரது வருகை எதிர்பார்க்கப்பட்டுக் கொண்டேயிருக்கும். வன்னியில் விடுதலைப்புலிகளைத் தவிர வேறு யாரிடமும் கலர்ப்புகைப்படங்களைக் கழுவிப் பிரதியெடுக்கும் வசதிகள் அப்போதிருக்கவில்லை. புலிகள் அவர்களின் தேவைகளுக்காக மட்டுப்படுத்தப்பட்ட அளவுகளிலேயே அவற்றைப் பாவித்து வந்தனர். மிச்ச ஸ்ரூடியோக்களிடமெல்லாம் கறுப்பு வெள்ளைப் படங்களை மட்டுமே பிரதியெடுக்கும் வசதியிருந்தது. கலர்ப்படங்கள் கழுவ வேண்டுமானால் வவுனியாவுக்கு அல்லது கொழும்புக்கோ தான் போக வேண்டும்.

இராணுவக் கட்டுப்பாட்டுப் பகுதிக்குச் செல்வதற்காக முதலில் புலிகளிடம் ஆளைப் பிணைவைத்துப் பாசெடுக்க வேண்டும். அப்படிப் பிணை வச்சுப் பாசெடுத்த ஒருவர் நைசாக இராணுவக் கட்டுப்பாட்டுப் பகுதியிலேயே தங்கி

விட்டாரெண்டால் பிணைவச்சவருக்கு ஆப்புத்தான். யாரையாவது கெஞ்சிக் கூத்தாடிப் பிடிச்சுப் பிணைவச்சுப் பாசெடுத்தாலும் இராணுவக் கட்டுப் பாட்டுப் பகுதிக்குள் போய் வருவதற்கான பாதையில் பிரச்சினையிருந்தது.

ஜெயசிக்குறு மற்றும் சத்ஜெய இராணுவ நடவடிக்கைகள் வரும் வரைக்கும் வவுனியாவுக்கும் கொழும்புக்கும் போக A9 வீதி பயன்படுத்தப்பட்டு வந்தது. ஆனால் இந்த இரண்டு இராணுவ நடவடிக்கைகளுக்கும் பிறகு பாதையும் அங்கயும் இங்கயுமா இடம்பெயரத் தொடங்கியிச்சது. இறுதி யுத்தக்காலத்தில அறிவிக்கப்பட்ட உயர் பாதுகாப்பு வலயம் மாதிரி அங்கயும் இங்கயுமாப் பாதை அலைக்கழிஞ்சது. இராணுவமும், புலிகளும், செஞ்சிலுவைச் சங்கமுமாச் சேர்ந்து வெள்ளாங்குளத்திலிருந்து, பண்டி விரிச்சான், மடு, பெரிய மடு எண்டு மன்னார் மாவட்டத்தின் சந்து பொந்துகள் குச்சொழுங்கைகள் எல்லாத்தையும் மாறி மாறி வன்னிக்கு வெளியே செல்வதற்கும் உள் வருவதற்குமான பாதைகளா அறிவிச்சுக் கொண்டிருந்திச்சினம் இரண்டு நிலங்களுக்கும் இடையான போக்கு வரத்துப் பாதையாக. அதுவும் வாரத்தில் இரண்டு நாள் மட்டும்தான் பாதை திறக்கப்படும். சிலவேளை இரண்டு தரப்புக்கும் சண்டை வந்தால் அதுவும் இராது. உப்புடிக் கஸ்டப்பட்டு போய்ப் படங்கழுவிக் கொண்டுவாற ரிஸ்க்கை எடுத்து அதை ஒரு தொழிலாகச் செய்யிற வர்தான் படங்கழுவற ஐயா.

படங்கழுவிக் கொண்டு வாறதில போக்குவரத்துச் சிக்கல்களை விடவும் மிகப்பெரிய சிக்கல் ஒண்டிருந்தது. அது தான் படங்களில் இருக்கிற நபர்கள். படங்கழுவிக்கொண்டு வரேக்க எல்லாப் படத்தையும் ஆமி பாப்பான். படத்தில எங்கயாவது புலிகளின் சீருடையோட யாராவது நின்டாலோ.. அல்லது சிவில் உடையில் புலிகளின் உறுப்பினர்களின் படங்கள் இருந்தாலோ சிக்கினான் சிங்கன். இயக்கத்தில இருக்கிற பெடியன் ஒருத்தன் ஆசைப்பட்டு மச்சாளின்ர சாமத்திய வீட்டுக்கு லீவில வந்திருப்பான். அவனை

என்னண்டு போட்டோக்கு நிக்க வேண்டாம் எண்டு சொல்லுறது. மச்சாள் வேற மச்சானோட நிண்டு படமெடுத்தே தீருவன் எண்டு அடம்பிடிச்சா. உப்புடிகன ரிஸ்குகளை எடுத்துத்தான் படம் கழுவிக் கொண்டு வருவார் ஐயா. ஐயா ஆமிக்குத் தெரியாமல் உப்புடிப் பட்ட படங்களை எங்கெங்க ஒழிச்சுக்கொண்டு வந்தவர். எப்படி எப்படிக் கொண்டு வந்தவர் எண்டெல்லாம் கதைகதையாச் சொல்லுவார். நான் அவற்ற வாயைப் பாத்துக்கொண்டு நிப்பன்.

எப்பவெல்லாம் பாதை திறக்குதோ அப்பயெல்லாம் சனம் வந்து கேக்கும். “படம் வந்திட்டிடுதோ?” பெரும்பாலும் “வரேல்ல” எண்டே பதில் சொல்லுவம். “எப்ப வரும்?” யோசிக்கிறதே இல்லை உடன பதில் சொல்லுவம் “இந்த மாதம் வந்திரும்”. எனக்கு இரண்டு விசயங்கள் எப்படி வேகமாப் பரவுது. எண்ட சந்தேகத்துக்கான விடையை கடைசி வரைக்கும் கண்டுபிடிக்க முடியேல்ல. முதலாவது சங்கக் கடையில் மண்ணெண்ணை குடுக்கிறாங்களாம் எண்ட செய்தி எப்படி இவ்வளவு வேகமாப் பரவுது, அடுத்தபடியாக

வேகமாகப் பரவிற விசயமாய் ஸ்ரூடியோவுக்கு படம் கழுவி வந்த செய்தி பரவும். சாமத்திய வீடு, கலியாண வீடு முடிஞ்சு மாசக்கணக்கா போட்டோக்கு காத்திருந்தாக்கள். ஆத்துப்பறந்து வந்து போட்டோக்களை வாங்கிப் பாப்பினம். போட்டோக்களைப் பாத்தோண்ண சிலரிட முகத்தில ப்ளாசும் (Flash) சிலரிட முகத்தில டாக்ரூம் சிவப்பு லைட்டும் எரியும். இனியென்ன செய்யிறது சட்டியில இருந்தாத் தானே அகப்பையில் வரும் எண்டு மனசைத் தேத்திக்கொண்டு வெளிக்கிடுவினம்.

போட்டோக்கள் பற்றி நான் திடீரென்று அத்தனை நினைவுகளையும் கிண்டிக்கிளறி யோசிக்கிறதுக்கு காரணம், நான் நேற்றொரு படம் பாத்தனான். அதின்ர பெயர் Bang Bang Club. தென் ஆபிரிக்காவின் யுத்த காலத்தில் இனக் குழுமங்களுக்கிடையிலான படுகொலைகளின் போது அங்கு புகைப் படம் பிடிக்கும் பணியில் ஈடுபட்டிருக்கும் புகைப்படப்பிடிப்பாளர்களின் வாழ்வையும், அவர்கள் எதிர்நோக்கும் உளவியல் சிக்கல்களையும் சவால்களையும். அவர்களின் புகைப்படங்களின் பின்னாலுள்ள

அரசியலையும் வியாபாரத்தையும் சவாலையும் மன உழைச்சலையும் என்று நிறையப் பேசிச் செல்கின்ற சினிமா.

நான் எடுக்கவிரும்பிய, எடுத்த, என்னால் கடைசி வரைக்கும் எடுக்கமுடியாத புகைப் படங்களின் மீதெல்லாம் என் நினைவுகள் ஊர்ந்தன. புகைப்படப் பிடிப்பாளனுக்கு புகைப்படத்தில் சிறைப்பட்டிருக்கும் காலத்தின் சிறுதுளிக்கு முன்னதும் பின்னதும் நிகழ்வுகளோடு சேர்த்தே அந்தப் படம் பற்றிய நினைவுகளிருக்கும். நான் என்னுடைய 98 வீதமான படங்களைத் தொலைத்துவிட்டேன். எனது இறந்தகாலம் குறித்த முக்கால் வாசி நினைவுகள் எனக்குள் மட்டுமாய் புதைந்துகிடக்கிறது. உள்ளங்கையில் விரிகிற காட்சிகளின் அழகையும், துக்கத்தையும் அவற்றைப் பார்த்தபடி இதழோரம் அரும்பும் சிறு புன்னகையால் கடந்து போகலாம். சொற்களால் எப்படிக்கடப்பது? சொற்களெல்லாம் ஒழித்துக்கொண்டு விட்டன.

புகைப்படங்களில் இருக்கும் முகங்கள் மாத்திரம் நினைவுகளில் எழுந்தவண்ணம் இருக்கின்றன. அப்பாவின் புகைப்படம் ஒன்றுகூட இப்போதில்லை. என்னுடைய 5 வது பிறந்தநாள் படங்களில் அப்பாவின் முகம் எப்படியிருந்தது என்பது சேமிக்கப்பட்டிருந்தது. சின்னப்பிள்ளையில் தங்கச்சி பார்த்து அப்பா அப்பா என்று அழுது ஏங்கிப்போகலாம் என்பதற்காய் அப்பாவின் அந்தரட்டிக்குப் பிரேம் பண்ணிய பெரிய சைஸ் படத்தை சுவரில் கொழு வாமல் சூட்கேசிலேயே வைத்திருந்தாள் அம்மா. கடைசியாய் அவளது சாமத்திய வீட்டிற்குத்தான் அதை வெளியே எடுத்துக் கொழுவினாள். இப்போது அவளுடைய பிள்ளைகளுக்கு தன்னுடைய அப்பா இப்படித்தான் இருந்தார் எனச் சொல்ல ஒற்றைப் படம் கூடக்கிடையாது தங்கச்சியிடம். ஒரு தலைமுறையின் முகம் அதன் அடுத்த தலைமுறை அறியாமலே அழிந்து போயிற்று. புகைப்படம் என்பது வெறும் நினைவுகளின் சேமிப்பல்ல என்று தோன்றுகிறது. அது சாட்சியம் வரலாற்றின் வேர்களுக்கு காலம் காட்டுகின்ற முகம் அது.

நான் எழுதித் தொலைந்துபோன கவிதைகளில் 'அல்பங்களையும் தொலைத்தவர்கள்' என்கிற கவிதையை நான் எத்தனையோ முறை முயன்றும் மறுபடி என்நினைவடுக்கிலிருந்து அதே சொற்களோடு கோர்க்க முடிந்ததில்லை. காலத்தை காட்சிகளாகச் சிறைப்பிடிக்கும் தொழிநுட்பங்கள் வளர்ந்து தசாப்தங்கள் கடந்துவிட்ட பின்னாலும். தமது காலத்தை தொலைப்பதையே போர் மனிதர்களுக்கு விதித்திருக்கிறது. முதல்முதலாக போட்டோ சொப்பில் (Photo shop) படங்களை வெட்டி ஒட்ட நான் தெரிந்து கொண்டபோது லண்டனில் நடந்த பெரியக்காவின் கல்யாணப் படத்தில் கிளிநொச்சியில் இருக்கிற பெரியம்மாவும் பெரியப்பாவும் நிற்பதுபோல வெட்டி ஒட்டி அனுப்பினேன் அக்கா அவ்வளவு சந்தோசப்பட்டாள். அவள் பிறக்கு முன்பே இறந்து போன அவளுடைய அப்பா அவளுடைய பிறந்த நாளில் இருப்பதுபோலவொரு படத்தைச் செய்து என் பிரியமான சிறுமியொருத்திக்கு பரிசளித்தேன். அவள் கொண்டாடித் தீர்த்தாள் என்னை. அந்தத் தருணத்தில் அவள் நேற்றுத் தொலைத்த பகலைக் கண்டுபிடித்துக்கொடுத்தவனின் சாயல் களோடு நானிருந்திருப்பேனோ என்னவோ?

ராமேஸ்வரம் அகதிகள் முகாமின் சிறைச்சாலையில் நான் ஒரு மாதம் இருந்தேன். அந்த நாட்களில் ஒரு வயதானவர் அங்கே வந்தார். நனைந்துபோன தன்பையிலிருந்து ஒரு தொகைப் போட்டோக்களை எடுத்து தன் பாய் முழுதும் அரக்கப் பரக்க பரப்பினார். ஒற்றைப்பாய்க்குள் அடங்காமல் அதற்கு வெளியிலும் பரவிய அவரது போட்டோக்களுக்கு நடுவில் குந்தியிருந்தபடி மாறி மாறி எல்லாவற்றையும் தனது தோளில் தொங்கிய ரோஸ் நிறத் துவாயினால் ஈரம் துடைத்தபடியிருந்தார். எவ்வளவு துடைத்தாலும் தீராதபடி எல்லாவற்றிலும் ஒட்டிக்கொண்டிருந்த உப்புத் தண்ணீரோடு போராடிச் சலித்த வராய் கொஞ்ச நேரம் வெறுமனே பார்த்த படியேயிருந்தார் அந்தப் புகைப்படங்களை. தீடீரென்று என்ன நினைத்தாரோ கதறி அழத்தொடங்கினார். யாரும் அழும்

அவரைச் சமாதானப் படுத்தப் போக வில்லை. எனக்கும் அவரைச் சமாதானப் படுத்த வேண்டும் என்று தோன்றவில்லை. கண்ணீரால் ஒருவேளை அந்த உப்புத் தண்ணீரை உலர்த்தமுடியுமோவென நானும் நினைத்தேன். சில சமயங்களில் காலத்தைப் புகைப்படங்களில் சேமிப்ப தென்பது துயரத்தை அதிகமாக்கவும் கூடும். புகைப்படங்கள் துயரத்தின் உறுத்த லாகவும், துரத்திவிடவியலாத குட்டி நாயைப்போலக் கூடவந்து தொந்தரவு செய்யும்.

புகைப்படங்களை அழிப்பதென்பது ஒரு கொலையைப் போல நிகழ்வது. அது வெறும் காட்சியை அல்ல காலத்தையும் அதன் நினைவுகளையும் கொல்வது. அப்படிச் சில படங்களை நான் அழித்து மிருக்கிறேன். இயக்கத்தில் இருந்து மாவீர ராப்போன மகனின் படத்தை பேரம்பலம் பெரியப்பா சாமிப்படம் போலவே பாதுகாத்தார். அது ஒரு பெரிய படம். இரண்டு பக்கமும் கவிட்டு வச்ச தொப்பி போட்ட துவக்குகள் நிற்க மாவீரர் துயிலுமில்லத்தில் போடுற பாட்டு பிரிண்ட் பண்ணியிருக்கிற படம். அதை மண்ணுக்க தாட்டுப்போட்டு இடம் பெயர்ந்து போனது குறித்து மறுபடி மறுபடி ஒரு குழந்தையைப் போல அழுது கொண்டேயிருந்தார். மகனை இழந்த துயரம் கரைந்து கரைந்து நாளாவட்டத் தில் அந்தப் படம் அவரது வீட்டுச் சுவரை அலங்கரித்தபடியிருப்பது குறித்த பெரு மிதத்தையும் காலம் அவருக்கு வழங்கி யிருந்தது. இப்போது மறுபடியும் மீளக்குடி யேறியான அவர் தன் மகனது படத்தை சுவரில் கூட கொழுவிவைக்க முடியாமல் தவித்துக்கொண்டிருக்கலாம். காலம் ஒரே மனிதனின் புகைப்படத்தை பெருமையின் சின்னமாகவும் பிறகு காட்டிக்கொடுக்கும் அடையாளமாகவும் மாற்றியபடி அவரெதிரில் பல்லிளிக்கிறது.

போர் புகைப்படங்களை அழித்து விடுகிறது. முள்ளி வாய்க்காலில் தான் எல்லாப் படங்களையும் தண்ணியில் ஊற வச்சு கரைத்து அழித்தேன் என்று எனக்குச் சொன்ன நண்பருடைய தாயின் கண்ணீரை எதிர்கொள்ளவியலாமல் வெளியேறினேன்.

தன்னுடைய காலத்தின் நினைவுகளைத் தன் கரங்களால் அழிக்கிற பெருந்துயரை அவளுக்களித்த போரின் மனிதர்களைச் சபிப்பதன்றி, அந்தக் காலத்துக்குள் சிக்கா மல் தப்பித்து வெளியேறிவிட்ட குற்ற வுணர்விலிருந்து தப்பிக்க வேறெதைத் தான் நான் செய்வது.

போட்டோக்களால் செய்யப்படுகிற அரசியல் தனி மனிதனிலிருந்தே ஆரம்பிக் கிறது. அடையாள அட்டையிலிருந்து, பிணை வைக்கிறது வரையில் என்னுடைய புகைப்படங்களைச் சமர்ப்பித்துக் கொண்டேயிருக்க வேண்டியிருக்கிறது. குருதி பெருகி வழியும் வன்னியின் புகைப் படங்கள் உலகத்தின் மனசாட்சியின் மீது ஆறாத ஆற்றமுடியாத காயங்களாகப் படர்கின்றன. சானல் 4 வீடியோவில் ஒரு பெண் கதறுகிறாள் “இப்ப பட மெடுத்து என்னத்தை கிளிக்கப்போறியள். பங்கருக்க வந்து படுங்கோவன்” வன்னியின் போர்க் காலச் செய்தியாளர்கள் தம் உயிரைத் துச்சமென மதித்து, போர் மனிதர்களின் மீது எழுதிக்கொண்டிருக்கிற காட்டு மிராண்டித்தனமான வன்முறையை பதிவு செய்து உலகத்தின் இரக்கத்தினை சம்பா தித்து எப்படியாவது ‘அவர்களை’ பிழைக்க வைத்துவிடவேண்டும் என்கிற முனைப் போடு எடுத்துத் தள்ளிய புகைப்படங் களில் மரணம் துருத்திக்கொண்டு தெரிய, அதைவிட அதிகமாக மரணத்தின் குரூரங் களை நாங்கள் பார்த்திருக்கிறோம் என்பது மாதிரி இந்த உலகம் வாளாவிருந்தது.

உலக மனசாட்சியின் குரூரப்புன்னகை மரணத்தையும் பின்தள்ளியபடி அந்தப் புகைப்படங்களில் தெரிகிறது. அந்தச் சனங் களை போருக்குள் மூச்சுத் திணறத்திணற அமிழ்த்தியவர்களின் கைரேகைகள் அந்தப் படங்களின் பின்னால் அழுந்தப் படிந்திருக்கிறது. அந்தப் புகைப்படங்களில் பின்னால் செய்யப்பட்ட செய்யப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிற அரசியல் சனங்களின் மரணத்தின் மீதே நிகழ்த்தப்படுகிறது. எல் லாம் முடிந்த பின்னால் அந்தப்போரின் தயாரிப்பாளர்களும், முதலீட்டாளர்களும், விநியோகஸ்தர்களும், போரின் சூட்சும தாரிகளும், வாடிக்கையாளர்களும் இப்போது உச்சுக்கொட்டியபடி ஒவ்வொரு

அல்பமாகப் புரட்டுகிறார்கள். போர் விரும்பிகள் அடுத்த போருக்கான ஆசையின் வீணீர் தம் வாய்களில் வடிவதை மறைக்க மறந்து இந்தப் போர்ப் படங்களின் மீது முதலைகளாகிக் கண்ணீர் வடிக்கிறார்கள். அதன் மீது செய்யப்படப் போகும் அடுத்த அரசியல் காய் நகர்த்தல்களை மனசுக்குள் அசைபோட்டபடி.

வன்னியின் இரண்டு முக்கியமான புகைப்படக்காரர்களை எனக்குத் தெரியும். ஒளியும் நிழலுமில்லாத நிகழ் காலத்துக்குள் சிக்கிக்கொண்டிருக்கும் அவர்களுடைய உலகத்தை இப்போது எது நிரப்பிக் கொண்டிருக்கிறதெனச் சொற்களுக்குத் தெரியவில்லை. இரண்டு பேரிடமும் இன்றைக்கு கமரா இல்லை. இப்போது விடுவிக்கப்பட்டிருக்கும் போராளிப் பெண் புகைப்படப் பிடிப்பாளர் மீது எனக்குத் தீராத கோபமிருக்கிறது. வன்னியின் மூலை முடுக்குகளையெல்லாம் பதிவு செய்து அல்பங்களாக அவர் அடுக்கி வைத்திருந்தார். ஆனால் பிரகரத்துக்காகக் கேட்டால் தரவே மாட்டார். அத்தி பூத்தாற்போல ஒன்றிரண்டு எப்போதேனும் தருவார். மிச்சத்தையெல்லாம் கேட்டால் இந்தப் பூக்களெல்லாம் கண்ணனுக்கே வேறு யாருக்கும் காட்டக்கூட மாட்டேன் என்கிற மாதிரிப் பதிலளித்துக் கடுப்பேத்துவார். அவர் வெளியிட்ட ஒன்றிரண்டு புகைப்படங்களுக்காகவே பிரபலமடைந்து விட்டவர். அவருடைய புகைப்படங்களை முழுமையாகத் தொகுத்திருந்தால் ஒரு வேளை வன்னியின் வாழ்வியல் 70 வீதம் பதிவுசெய்யப்பட்டிருந்திருக்கும். தன் கமராவுக்குள் சிக்கிய காலத்தையும் சேர்த்தே தொலைத்த கதை அவருடையது.

நான் இணையத்தளமொன்றுக்காக வன்னியில் இருந்தபடி செய்திகளைப் பதிவேற்றம் செய்துகொண்டிருந்தேன். நிருபர்கள் பல்வேறு பிரதேசங்களிலிருந்து அனுப்புகிற செய்திகளையும் புகைப்படங்களையும் பதிவேற்றம் செய்வது இதுதான் என்னுடைய வேலையாயிருந்தது. சமாதானச் சீசன்களின் கடைசிச் சீசனில் சமாதானம் ரத்ததாகமெடுத்து வீழ்ந்து சேடமிழுத்துக்கொண்டிருந்தது. நாடு முழுவதிலுமிருந்து பிணங்களின்

போட்டோக்களால் செய்யப்படுகிற அரசியல் தனி மனிதனிலிருந்தே ஆரம்பிக்கிறது. அடையாள அட்டையிலிருந்து, சிணை வைக்கிறது வரையில் என்னுடைய புகைப்படங்களைச் சமர்ப்பித்துக் கொண்டேயிருக்க வேண்டியிருக்கிறது. குருதி ஓடுகி வழியும் வன்னியின் புகைப்படங்கள் உலகத்தின் மனசாட்சியின் மீது ஆறாத ஆற்றமுடையாத காயங்களாகப் படர்கின்றன.

புகைப்படங்கள் விதவிதமாக வந்து கொண்டேயிருந்தன. எல்லாம் கொலைகள் சிலகொலைகள் நியாமென்றென செய்திகள். அதே கொலைகள் அநியாயப் படுகொலைகள் என்று வேறு சில செய்திகள். செய்திகளில் எது சொல்லப்பட்டாலும் புகைப்படங்களில் இருந்தது பரிசளிக்கப்பட்ட மரணம். இவ்வளவு குரூரமான புகைப்படங்களைப் பார்த்து இணையத்தள வாசகர்கள் அதிர்ச்சி அடைந்து விடுவார்கள் என்பதால் அவற்றை கறுப்பு வெள்ளைப் படங்களாக மாற்றி இணையத்தளத்தின் இலச்சினையை படங்களின் மேல் பொறித்து அதைப் பதிவேற்ற வேண்டியது என்வேலை. இரவு பகல் பாராத வேலை போர் பற்றிய, துப்பாக்கி பற்றிய வீரதீரக் கதைகளுக்கும் அப்பாலான கதைகளை எனக்குச் சொல்லின. நான் செய்து கொண்டிருப்பது பிணங்களுக்கு முத்திரை குத்துகிற வேலையா என்று தோன்றிய ஒரு பகலில் திடீரென அந்த வேலை எனக்கு வேண்டாமெனச் சொல்லி வெளியேறினேன்.

நான் எடுத்த புகைப்படங்களில் ஒன்றிரண்டைத்தவிர வேறேதுவும் என்னிடமில்லை. எனது புகைப்படங்களில் சிக்கிய முகங்களில் என்னோடு அதிகம் பேசிக் கொண்டேயிருக்கிற முகம் ஒரு செஞ்சோலைச் சிறுமியுடையது. என்னுடைய 'மரணத்தின் வாசனை' புத்தகத்தின் அட்டையில் இருக்கிற அந்த புகைப்படச் சிறுபெண்ணை நான் திரும்பவும் சந்திக்க நினைக்கிறேன். இன்னும் நான் எழுதி

யிராத ஒரு வார்த்தையால் அவளுக்கு என் அன்பைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். தேடலின் முடிவுகள் குறித்த அச்சத்தில் அவள்குறித்த தேடலை ஒத்திப்போட்டபடி காலத்தை கடந்து போகிறேன் சுயநலவாதியாய்.

இன்னமும் நான் ஒருத்தியைப் புகைப் படமெடுக்க விரும்புகிறேன். அமைதியே உருவான நீள்வட்டக் கண்களுக்குள்ளால் சிரிக்கத்தெரிந்த ஒருத்தியை. பெரியம்மா தன் பிள்ளைகளின் எண்ணிக்கையை திடீரென்று ஒரு மாலையில் ஒன்றினால் அதிகரித்திருந்தாள். பெயர் நிஷா. வீட்டுக்கு அடிக்கடி வருகிற ஓர் இயக்க அக்காவின் பெயரைச் சொல்லி அவா கொண்டு வந்து விட்டுவிட்டுப்போனவா என்கிற தகவல் மட்டும்தான் எனக்குத் தெரியும். பிறகு வழக்கத்துக்கு மாறாக வெள்ளனவாக முத்தங்கூட்டுகிற சத்தம் வீட்டில் கேக்கத் தொடங்கியது. எல்லா வேலையையும் இழுத்துப் போட்டுக் கொண்டு செய்வாள். எனது அறையின் அலங்கோலத்தை அழகாக்குவாள். எனது புத்தகங்களையும் பேப்பருகளையும் கேக்காம எடுக்கிற பழக்கம் முதலில் எரிச்சலூட்டினாலும் பிறகு அவா எடுத்துக்கொண்டு போவதற்காக நான் பேப்பருகள் வாங்கத் தொடங்கினேன். நான், 'நிஷாக்கா எனக்கிந்த சேட்டை அயர்ன் பண்ணித் தாறியளா? எனக்கும் சாந்தனுக்கும் ரீ போடுறியளா?' என்று கேக்கிற அளவுக்கு உரிமை எடுத்துக் கொண்டேன். எந்த நேரமும் உனக்கொரு தேத்தண்ணி எண்டலுத்துக் கொள்கிற சின்னக்காவுக்குப் போட்டியாக அலுப்புகள் ஏதுமன்றி ரீயா கோப்பியா எனத் தெரிவுகளை முன் வைத்துச் சிரிக்கிற நிஷாக்கா. அவளது சிரிப்பை படங்கள் எடுக்க மட்டும் அனுமதித்ததில்லை. என்னிடமிருந்த இரவல் கமராவில் கண்டபடி எல்லா வற்றையும் படமெடுத்துத் தள்ளிய நாட்களின் அவலையும் எக்கச்சக்க தடைவைகள் படமெடுத்திருக்கிறேன். ஆனால் கமரா வின் படமெடுக்கும் வேகத்தை விஞ்சி விடுகிற அவாட முகத்தை மூடிக் கொள்கிற வேகம் என்னை வியப்படைய வைத்திருக்கிறது. அவா எங்கட வீட்டில் தங்கியிருக்கிற வேறு ஓராள் என்பது எங்களில் மறந்து போன ஒன்றாயிருந்தது.

2006ம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதத்தின் ஒரு நாள் திடீரென்று என்னிடம் வந்து "அகிலன் என்னை ஒருக்கா முகமாலையில் இறக்கி விடுறியாடா 6 மணிக்கு பாதை பூட்டிருவாங்கள். இப்பவே நாலரையாப் போச்சு பஸ்சில போனா போகேலாது" என்று கேட்டா. நான் முகமலைக்கு மோட்டைசைக்கிளைத் திருப்பினேன். முகமாலையில் இருந்து திரும்பி வரும்போதே இன்றையோட இந்தப்பாதை பூட்டுப்படப் போகுது என்கிற செய்தி எனக்குத் தெரிந்தது. அதற்குப் பின் இரண்டாம் நாளோ மூன்றாம் நாளோ தன் முகத்தை மறைத்துக் கொள்ளாத நிஷாக்காவின் படத்தை நான் பார்த்தேன். அந்த மரணத்துக்குப் பரிசாகக் கிடைத்த வெற்றிக்கான பிரியாணி எனக்குத் தெரிந்த இயக்க முகாம்களில் பரிமாறப்பட்டது. என் வாழ்நாளில் நான் பெரிதும் வெறுத்த சாப்பாடு அதுதான். அந்தக் கொலையை அல்லது மரணத்தை தியாகமாகவும், வீரமாகவும் அல்லது வெற்றியாகவும் எனது சொற்களுக்கும் மனதுக்கும் கொண்டாடத் திராணியிருக்கவில்லை. அதற்கு முன்பும் நான் உண்டிருந்த அதைப்போன்ற எல்லா வெற்றிப் பிரியாணிகளின் பின்னாலிருந்த மரணங்களின், மனிதர்களின் வாழ்வு குறித்த கேள்விகளும் குற்றவுணர்வும் எனக்குள் மேலோங்க எல்லாவற்றையும் ஓங்காளிச்சு ஓங்காளிச்சு சத்தியெடுக்க வேண்டுமாப் போல இருந்தது. இங்கே புனித மென்று பெயரிடப்பட்டிருப்பது சராசரிகளினின்றும் விலகிச் செல்கிற சுய நலத்தைக் காக்கிற, பெருகிக் கிடக்கிற முதலீட்டாளர்களிடமும் பார்வையாளர்களிடமும் தம்பெருமையைப் பீத்துவதற்கான ஓர் உத்தியன்றி வேறொன்றுமில்லை. இது பிறகொரு பொழுதில் புரிந்தபோது அதையெல்லாம் குறித்த கவலைகளற்று சனங்கள் குறித்த கனவுகள் நிரம்ப எனது வீட்டில் பரவிக்கிடந்த அந்த நீள்வட்டக் கண்கள் கொண்ட சராசரிப் பெண்ணின் சிரிப்பினது காலம், அவள் கண்களுக்குள் நிரம்பியிருந்த இலட்சியங்கள் மீதான அப்பழுக்கற்ற நம்பிக்கை என எல்லாமே எனது கமராவிடமிருந்து நழுவிப்போயிருந்தது, தன்னைப் பிரதிசெய்துகொள்ளாமலேயே.

ஜே பாஸ்குவாலே கவிதைகள் (Jay Pasquale Poems)

தமிழில்: பா. அ. ஜயகரன்

1

நிலவு

நீர்ப்பரப்பில்

நீ விட்டெறிந்த கற்களின் மிகுதி

நீ குந்தியிருந்த இடத்தின் மணல்தடம்

இன்னமும் அவ்விடத்தே.

நீயோ விலகிநின்றாய்

மூட்டிய தீயின்மேல்

படர்ந்திருந்தது உனது நிழல்

தீயின் நடனத்தில் திளைத்து மூழ்கி

அதன் பாதத்தை தேடுகையில்

நீ கேட்டாய்

உனக்கு எது பிரியம்?

தணலா..? தணல் மேவும் தீயா...?

நீ இப்போது நெருங்கியிருந்தாய்.

2

காற்றும் துலங்கிற்று

அலை அற்று ஓய்ந்தது ஏரி.

நிலவொளியில்

முகம் பார்த்திருந்தன

பைன் மரங்கள்

ஏரிக்குள் நீரைத் துருத்தி

தனியனாய் ஒரு கற்பாறை

அது நானாக இருக்கக்கூடும்.

நிலவு கொடியதென சொல்லியவளே

உன் நினைவில் நான் வந்திருக்கக் கூடுமோ

ஆயினும் உனை நினைந்தேன் தனியனாய்

உன் அகலக் கரங்களுக்குள்

அணைத்துக்கொள் என்னை

முடியுமா..?

அலையெழுந்து கற்பாறையை மூடிற்று

நீ என்னை நினைத்தாயா..?

3

அருகில் வராதே என எனைத் துரத்து
 எனைப்பாராதே என மறைந்துகொள்
 உன் பேச்சையும் என் செவிகளுக்கு எட்டாதவாறு
 தடுத்துக்கொள்
 உன் நிழல்மீதும் என் நினைவு தொடராமல்
 சபித்துக்கொள்
 கடற்கரையெங்கும் நீ பதித்த பாதங்கள்
 சிப்பிகளாய் எஞ்சிற்று
 ஆற்றங்கரை கூழாங்கற்களும்
 அதன் சாபங்களை தொலைத்திருக்கக்கூடும்
 மழையும் கூதலும்
 நீர்த்திவலையில் மனது சரிய
 மின்னலும் இடியும்
 ஒளிக்கீற்றில் காமம் நுழைய
 யார்கட்டினார் மோகத்தின் வழியை
 உன் சாபங்கள் எனைக் கலைக்கா
 உன் நினைவை அழித்துவிடச் சொன்னாயா
 நானும் அழிதல் கூடும்
 இயற்கையை நீ கொல்வாயா..?

4

இரவு
 என் மீதெறிந்த உன் சிறுபொறியில்
 பொசுங்கிப் போனேன்
 சாம்பர்
 கொலைக்கு யார்பொறுப்பு..?
 சாம்பர் பேசுதல் இயலுமெனில்
 என் பேச்சு உனக்கு கேட்கவும் கூடும்
 என்னைப் பொசுக்கிய களைப்போ
 தூக்கம்
 கண் நோகாத் தூக்கம்
 எரிமலையின் தூக்கம்
 உயிர்ப்பித்தல் உனது
 மொழி உனது
 நீ கண் விழிப்பது எப்போ
 சாம்பலிலிருந்து இப்பறவை உயிர்ப்பதெப்போ..?

5

எஞ்சிய நாளை இழுத்து வந்தார்கள்
 சிலுவையில் அறைந்த ஆணிகளின் துளைகள்
 அதன் மேனி முழுவதும்
 அவை கொல்வதற்காக அடிக்கப்பட்டவை அல்லவாம்
 எல்லோரினதும் பார்வைப் புலத்தில்
 அது காட்சிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது
 அதைப் பார்ப்போர் முகங்களில்
 பதிகிறது ஆணியின் துளைகள்
 உதிரமும் கசிகிறது
 அவை எவரையும் கொன்றுவிடாதென்கிறார்கள்
 இப்போது அதற்கு முள்வேலி இட்டிருந்தார்கள்
 ஆணிகளின் துளைகளை ஆற்றுவதற்காய் என்கிறார்கள்
 பார்ப்போர் உடலெங்கும் முற்கள் சுற்றிக் கொள்கின்றன
 யாரும் அச்சம் கொள்ளத்தேவையில்லை என்கிறார்கள்
 இப்போது அதை புதைகுழி அருகே
 கிடத்தியிருந்தார்கள்
 இறந்தபின் புதைப்பதற்காய் அல்ல
 யாரும் மரணம் பற்றி பயம்கொள்ளத் தேவையில்லை என்கிறார்கள்
 உடலெங்கும் முற்கள் சுற்றிய
 முகம் துளைத்த மனிதர்கள்
 புதைகுழியைத் தேடுகிறார்கள் அவர்களதும் அவர் முன்னோர்களதும்.

6

மலையிறங்கும் ஆற்றின்
 பாடலைக் கேட்டதுண்டா...?
 அவள்
 போருக்காய் ஒரு பிள்ளை
 கடவுளுக்காய் ஒரு பிள்ளை.
 போருக்காய் ஒரு பாடல்
 கடவுளுக்காய் ஒரு பாடல்.
 போருக்காய் வன்மமும்
 கடவுளுக்கு அன்புமாய்
 அவள் பாடல்.
 ஆற்றுள் மூழ்கியெழுந்தாள்
 போருக்கு வெறுப்பும்
 கடவுளுக்கு வன்மமும்
 பாடி அலைந்தாள்
 மாண்டவருக்காய்.

7

கன்னங்களை கூர்ந்து பார்
 ஆற்றின் சுவடுகள்
 ஆயிரமாயிராய்
 புதைந்தும் தூர்ந்தும்
 என் தாயின்
 விழிகளின் மூலத்துள்
 ஒழிந்துள்ள சேதிகளை கேள்
 ஆறுகள் உயிர் பெறக்கூடும்.

கனடாவின் எட்மன்ரன் நகரில் யூலை 21ஆவது நாள் 1911ஆவது ஆண்டில் மார்ஷல் மக்லுஹன் (1911-1980) பிறந்தார். மனிற்றோபா பல்கலைக் கழகத்தில் முதுகலைக் கல்வியை நிறைவு செய்தார். இரண்டாவது உலகப் போர்காலத்தில் கேம்பிரிட்ஜ் பல்கலைக் கழகத்தில் தனது முனைவர்பட்டத்தை நிறைவு செய்தார். 1980 டிசம்பரில் பக்கவாத நோயின் விளைவால் இறந்தார்.

தொடர்பாடல் பற்றி உலகம் சிந்திக்கும் பாணியையே மாற்றியமைத்த ஒரு கனடியர். உண்மையில் கனடா பற்றி உலகில் பலரும் பல வகைகளிலும் அறிந்திருந்தாலும் நார்த்ராப்ஸ்ப்ரையும் (1912-1991) மார்ஷல் மக்லுஹனும் தான் சமூக வியல் புலங்களிலும் இலக்கியத்திலும், அறிவியலுக்கும் வணிகத்துக்கும் புறம்பாகக் கனடாவை உலகறியச் செய்த அறிஞர்கள். கனடாவின் இருபெரும் அறிஞர்கள் இவர்கள். மக்லுஹன் 'கனடாவின் அறிவு சீவிகளின் வால் நட்சத்திரம்' என அடைமொழிகொண்டு அழைக்கப்படுகிறார்.

மக்லுஹனின் துறை ஆங்கில இலக்கிய மாகத் தான் இருந்தது. ஆனால் பின்னாளில் அவர் தொடர்பியலுக்காக ஒரு தனிப் பிரிவே உருவாக வழிவகுத்தார். ஊடக வியல் கோட்பாடுகளில் அதிக அக்கறை செலுத்தினார். இவருடைய சிந்தனைகள் அவரை ஒரு மெய்யியலாளராகவும் அடையாளம் காட்டுகின்றன. ஊடகங்கள் பற்றிய, இன்றுவரைக்குமான ஒரு பொதுமைப்படுத்தப்பட்ட பார்வையை வைத்துச் சென்றவர் மக்லுஹன்.

2011இல் அவருடைய நூற்றாண்டு யாருக்கும் தெரியாமல் கடந்து போனது. கனடாவின் சில நாளிதழ்களே எழுதின. அவ்வளவு தான்! ஆனால் மார்ஷல் மக்லுஹன் கனடாவின் ஒரு தலையாய குடிமகன்.

◆

மக்லுஹன் பற்றி எழுதுவதற்காக தகவல்களைத் திரட்டிக்கொண்டிருந்தபோது 'நியூயோர்க் ரைம்ஸ்' இனுடைய ரொரன்

ரோவுக்கான ஞாயிறுப் பதிப்பு கண்ணில் பட்டது. 'திரைப்படம் இறந்துவிட்டதா?' என்ற கட்டுரை 'கலையும் பாணியும்' பகுதியில் வந்திருந்தது. அது அண்மையில் வந்த Hugo என்ற முப்பரிமாணப் படத்தையும் 2012 மார்ச்சில் வரவிருந்த கறுப்பு வெள்ளையிலான ஒலியற்ற திரைப்படங்களின் காலத்தைப் பற்றிய The Artist என்ற படத்தைப்பற்றியும் பேசியிருந்தது.

திரைப்படங்கள் எவ்வாறு ஒலியூட்டல் வந்தபின் நின்றுபிடித்து, தொலைக் காட்சிக்கு நின்று பிடித்து, ஒளிநாடாவுக்கு நின்று பிடித்து தாக்குப்பிடித்து வந்திருக்கின்றனவோ அதைப்போல இனியும் நின்று பிடிக்கும். ஆனால் இப்போதும் தொடர்ந்து வருகின்ற பிற எழுச்சிகளுக்கு திரைப்படம் நின்று பிடிக்குமா? என்பதைக் கேட்டுக்கொண்டது. ஆச்சரியத்

மறக்கப்பட்ட மக்லுஹன்

தொடர்பியல் புலத்தின்
நாட்டுப்புறவியலாளர்

ர.பேல்

துக்கே இடமில்லாமல் மக்லுஹன் பெயரோ கருத்தோ ஒரு இடத்திலும் குறிப்பிடப்படவில்லை.

எவ்வாறு 'கடவுள் இறந்துபோனார்' என்றால் ஃபிரெட்ரிக் நீட்சேயும் (1844-1900), 'ஆசிரியர் இறந்து போனார்' என்றால் ரோலண்ட் பார்த்தும் (1915-1980) நினைவில் வருவார்களோ அதே போல ஊடகத்தின் திறன் பற்றிய உரையாடல் வரும்போது தவிர்க்க முடியாமல் மக்லுஹன் பற்றிய எண்ணம் வந்திருக்க வேண்டும்.

இது தொடர்பாக மற்றொரு நாளிதழ் கட்டுரையும் மிக அண்மையில் கண்ணில்

கனடா கலை இலக்கிய மலர்

பட்டது. அது Toronto Star நாளிதழின் வெள்ளிக்கிழமைத் திரைப்பகுதியில் வந்தது. மிகப் பெரிதாக நாளிதழின் அரைப் பக்கத்துக்கு திரையரங்கின் உள்ளகத் திரையின் படத்தைப்போட்டு காட்சி நிறைவடையும்போது நன்றி போடுவது போல ஆங்கிலத்தில் The End என்று போட்டிருந்தது. அடைப்புக்குள் 'ஒரு யுகத்தின் முடிவு' என்றும் பொருள் படக் கொடுக்கப்பட்டிருந்தது. இதை நியூயோர்க் ரைம்சில் சொல்லிய திரைப் படம் இறந்துவிட்டது என்பதுடன் நேரடியாகவே பொருத்திப் பார்க்க முடியும்.

கனடாவில் நாடு முழுவதும் உள்ள பல சிறிய திரையரங்குகள் மூடப்பட்டு வருகின்றன. புதிய முப்பரிமாண மற்றும் வீட்டிலிருந்தே தொலைக்காட்சி இணைப்பின் வழியாக நீங்கள் விரும்பிக் கேட்கும் பார்க்கும் வசதி போன்றவற்றினால் திரையரங்குப் பார்வையாளர் குறைந்து வருவதைக் காட்டுகிறது என்ற கவலையுடன் அந்த வெள்ளிக் கிழமைப்பகுதி முழுவதும் கட்டுரைகள் ஆக்கிரமித்திருந்தன. கனடாவில் 2700 திரையரங்குகள் உள்ளன. அவற்றில் 2010 அளவில் 748 மட்டும் அரங்குகள் டிஜிற்றல் ஆகமாற்றப்பட்டன. இது 2011 இல் 1300 ஆக மாறியுள்ளது. இவற்றை முழுமையாக டிஜிற்றல் ஆக மாற்றுவதே தற்போதைய இலக்கு என திரையரங்குகளின் கூட்டமைப்பு கூறியுள்ளது.

திரைப்படங்களைப் பற்றிய கட்டுரையல்ல இது. ஊடகம் என்ற வகையில் திரைப்படம் எவ்வளவோ சவால்களை எதிர்கொண்டுள்ளது. ஆனால் தனது ஊடகத்தின் தன்மையை தொழில்நுட்ப மாற்றத்தோடு மாற்றிக்கொண்டே வருவதாலேயே திரைப்படம் நின்று பிடிக்கிறது. திரைப்படம் என்கின்ற ஊடகம் தனது செய்தியை தொடர்ந்து எடுத்துச் செல்ல முடிகிறது. நின்று பிடிப்பதற்காக திரைப்படம் என்ற ஊடகம் தன்னை மாற்றியமைத்துக்கொள்கிறது. ஊடகத் தன்மை மாறுகிறது. செய்தியும் மாறுகிறது.

மக்லீஹன் 1979இல் பக்கவாதம் வந்து தாக்கப்பட்டவுடன் அவரது ஆய்வு மையத்தை மூடிவிட ரொரன்ரோப்

பல்கலைக்கழகம் முடிவு செய்தது. பலத்த எதிர்ப்பின் பின்னர் அது கைவிடப்பட்டது. ஆனால் மக்லீஹனின் கோட்பாடுகளும் கருத்தாக்கங்களும் தேவையாயிருப்பதையும் உலகளாவிய அளவிலும் சிலாக்கிப்படுவதையும் இன்றும் காண்கின்றோம்.

மேற்படி எதிர்பணியில் திரைப்படத்துறையின் முக்கியமான ஒரு புள்ளி இடம் பெற்றார். அது வுடி அலன். வுடி அலனின் Annie Hall (1977) திரைப்படத்தில் வந்து போகும் ஒரு காட்சியில் மக்லீஹன் நடித்திருக்கிறார்.

1962இல் Gutenberg Galaxy என்ற நூலை எழுதினார். ஜெர்மனியின் குட்டன்பெர்க் (1398-1468) என்பவரே அச்சியந்திரத்தின் தற்போதைய வடிவத்தைக் கண்டு பிடித்தார் என்பது இங்கு சுட்டத்தக்கது. அதையொட்டியே தனது அச்ச ஊடகம் பற்றிய நூலுக்கு அந்தப் பெயரை மக்லீஹன் வைத்தார். அது அச்ச ஊடகத்துறையினைப் பற்றியும் அய்ரோப்பாவின் பண்பாட்டு நிலைகளையும் ஆய்ந்தது. அதில் தான் அவர்தனது Global Village கருத்தை முன்வைக்கிறார். அச்ச வளர்ச்சியையே அறிவு வளர்ச்சியாக, தேசியங்களின் எழுச்சியாகக்கூட அவர் சொல்கிறார்.

அதன் நீட்சியும் தொடர்ச்சியுமாக இன்று பரவியிருக்கும் Text மற்றும் Tweet பண்பாட்டு நடைமுறை மக்லீஹன் சொன்னதுபோலவே உலகத்தை ஒரு ஊராக மாற்றியிருப்பதைக் கண்கூடாகப் பார்க்கமுடியும்.

1964இல் அவர் எழுதிய Understanding Media என்ற நூல் அவரது சிந்தனைகளின் அடித்தளம். மனிதனது நீட்சியாக இருக்கும் தொழில்நுட்ப வளர்ச்சிதான் ஊடகங்கள் என்ற சிந்தனையை முன்வைத்தார்.

மனிதனின் பௌதீக உடலின் தொடர்ச்சியாக, வெளிநீட்டலாக மொழியும் எழுத்துக்களைக் கண்டுபிடித்தமையும் அமைகின்றன. இதைப் போலவே, அப்படியே தொடர்கின்ற போக்கில் பார்த்தால், இன்றைய ஊடகம் வரைக்கும் அந்தப்

போக்குத் தொடர்கிறது என்பது அவரது கருத்து. அவருடைய இந்த ஊடகம் தொடர்பான பார்வை மேலும் பல ஊடக வியல் கருத்துக்களை உலகுக்கு வழங்கியது.

“ஊடகமே செய்தி” என்பது அவரது அடுத்த கருத்தாக்கம். அது ஒரு நூலும் கூட. *The Medium is the Massage: An Inventory of Effect.* (1967). உன்னிப்பாகக் கனித்தீர்களா யிருந்தால் *Message* என்று இல்லாமல் *Massage* என்று இருப்பது தெரியும். இது உண்மையில், எவ்வாறு ஈழத்து ஊடக வியலாளர் (சிவராம்) தராக்கிக்கு (*Tharakai*) என்று அவர் கொடுத்ததை *Taraki* என்று அச்சு கோர்த்தது போல) எழுத்துப் பிழையால் பெயர் வந்ததோ அதைப் போன்ற அச்சுக் கோப்பா

அது ‘குளிர் ஊடகம். வெப்ப ஊடகம்’ என்பது. எவையெல்லாம் அதிகமான பார்வையாளரின், நுகர்வோரின் ஈடுபாட்டை வேண்டி நிற்கிறதோ அவை வெப்ப தன்மையுடைய ஊடகம் என்றும் பார்வையாளர், நுகர்வோரின் ஈடுபாட்டின் தேவை அதிகம் கோராதது குளிர் ஊடகம் என்றும் சொன்னார். அவருடைய கருத்துப்படி அப்போதைய திரைப்படம், அச்சு ஊடகம், வானொலி, வகுப்பறை விரிவுரை போன்றன வெப்ப ஊடகங்கள். தொலைக்காட்சி, கார்ட்டூன், கருத்தரங்கு போன்றன குளிர் ஊடகங்கள். ஆனால் இந்த வகைப்பாட்டுக்கு விதிவிலக்கு இருக்கிறது என்றும் சொன்னார்.

இவற்றை விடவும்

ளரின் எழுத்துப் பிழைத் தகராறு. அந்த எழுத்துப் பிழைக்கு இன்று பலவகைகளில் பொருள் கொள்கிறார்கள் என்பது அடுத்த வேடிக்கை. *Mass Age* என்றும் *Mass Age* என்றும் கூட விளக்கமளிக்கிறார்கள்.

ஒரு ஊடகம் எவ்வகையாய் இருக்கிறது என்பதைப் பொறுத்தே அந்தச் செய்தியும் அமைகிறது என்பது மக்லுஹனின் விளக்கம். இதனிலிருந்தே பின்னர் இவ்வகையான ஊடகங்களை பார்க்கும் தன்மையில், ஊடகங்களுக்கு இடையே இருக்கும் வேறுபாட்டில், அவற்றைப்பற்றிய குணாம்சங்களின் ஒப்பீட்டில் அவற்றின் ஏற்றத்தாழ்வுகளை அல்லது தொழில்நுட்ப தர வேறுபாடுகளை வைத்துக்கொண்டு அடுத்த கருத்தாக்கத்தைச் சொன்னார்.

முதன்மையானது என்று சொல்லக்கூடியது அவருடைய *Global Village* என்னும் சிந்தனை. உலகம் தொடர்பியல் துறையின் வளர்ச்சியினால் மிகவும் சுருங்கிவிடும். அதனால் அது ‘உலகம் ஓர் ஊர்’ என்ற அளவில் மாறி விடும் என்பதை முன்மொழிந்தார். ஏறக் குறைய இணைய உலக வலைப் பின்னலை, மக்லுஹன் தனது எதிர்வு முற்கூறலில் ஊகித்து வைத்திருக்கிறார். அதைப் பின்வருமாறு கூறியிருக்கிறார். தொலைக்காட்சி மிகவும் மகிழ்வுட்டக் கூடியவகையில் மாறும். எதிர்காலத்தில் வரவிருக்கும் ஊடகம் கணனி வழியாக விரைவான தகவல் பரிமாற்றங்களைக் கொண்டு பெரியநூலகமாகவும், பரந்துபட்ட ஒரு கலைக் களஞ்சியமாகவும் செயற்படும்

என்றும் சொன்னார். அப்போது இணையம் கண்டு பிடிக்கப்படவில்லை

◆

மிகவும் ஓர்மையுடன் ஊடகங்களை அணு வேண்டிய நாட்கள் தற்போதையவை. ஆனால் மக்லுஹன் சொல்லிப் போனதோ ஓர்மையும் சுயமும் அற்று பெருவெளியில் கரையும் நிலையை உலகில் இனிவரும் ஊடகம் ஏற்படுத்தும் என்பது தான்.

இணையம் போன்ற ஓர் உலகத் தொடர்பிலான, அனைவரையும் ஈடுபட வைத்துக் கரையச் செய்கின்ற ஊடகம் வரும் என்பதை எதிர்வு கூறியிருக்கிறார். அவர் இதனை Discarnate என்ற சொல்லால் அழைத்தார். இது 'உடலற்றநிலை' என்பதை ஏறக்குறையப் பொருள்படுத்தும். அவருடைய 40 ஆண்டுகளுக்கு முந்தைய கருத்துக்கள் இன்றே அதிகம் பொருந்தி வருகின்றன. முகநூலும், பிளாக்பெர்ரியும் ஐ ஃபோனும் பையிலிருக்கும் கணினியும் இனி வரவிருக்கும் தொலைபேசிக் கணினியும் என அனைத்தும் இவரது பார்வையின் எல்லைக்குள் பொருந்தி வருகின்றன. இவ்வளவும் ஏன் Surfing என்ற சொல்லையேகூட அவர் உருவாக்கிப் பயன்படுத்தியிருக்கிறார்.

வீட்டில் சிறுவர்கள் குழந்தைகள் கையில் இலத்திரனியல் கருவிகளுடன் இருந்து மல்லாடுவதைக் கண்டு முணுமுணுக்கிறீர்களா? அதை நிறுத்திவிட்டு மக்லுஹனின் கண்ணோடு எதிர் காலத்தை நீங்கள் பார்ப்பதாக உணர்ந்து கொள்வதே சிறப்பானது.

முகநூலில் அண்மையில் எனக்கு நண்பர் சிறீரங்கன் 'சின்னச் சின்னத் துண்டறிக்கை விடுவதைவிட்டு அதை மொத்தமான, உருவாக்கிய கட்டுரையாக எழுதுங்கள்' என்றார். இது உண்மையில் உடலற்று கரைவதையிட்ட கவலை என்றே நினைக்கிறேன். மக்லுஹன் சுட்டிக் காட்டிய Discarnation இவ்வாறான முகநூல் பின்னூட்டங்கள் Tweetகள் வழியாக நடக்கிறது என்றே பார்க்க முடியும். சிறீரங்கன் எனக்குச் சொன்னதை அல்லது அதே

தொனியில் அருண்மொழிவர்மன், கற்குறா போன்ற நண்பர்களுடன் நானும் உரையாடியிருக்கிறேன்.

ஆக, இப்போதிருக்கும் சமூக வலைப் பின்னல் ஊடகங்களில் 'உடலற்றுக் கரைவது' குறித்த ஓர்மம் அல்லது கவலை கண்டறியப்பட்டே உள்ளது. ஆனால் மக்லுஹன்தான் அங்கு இல்லை!

◆

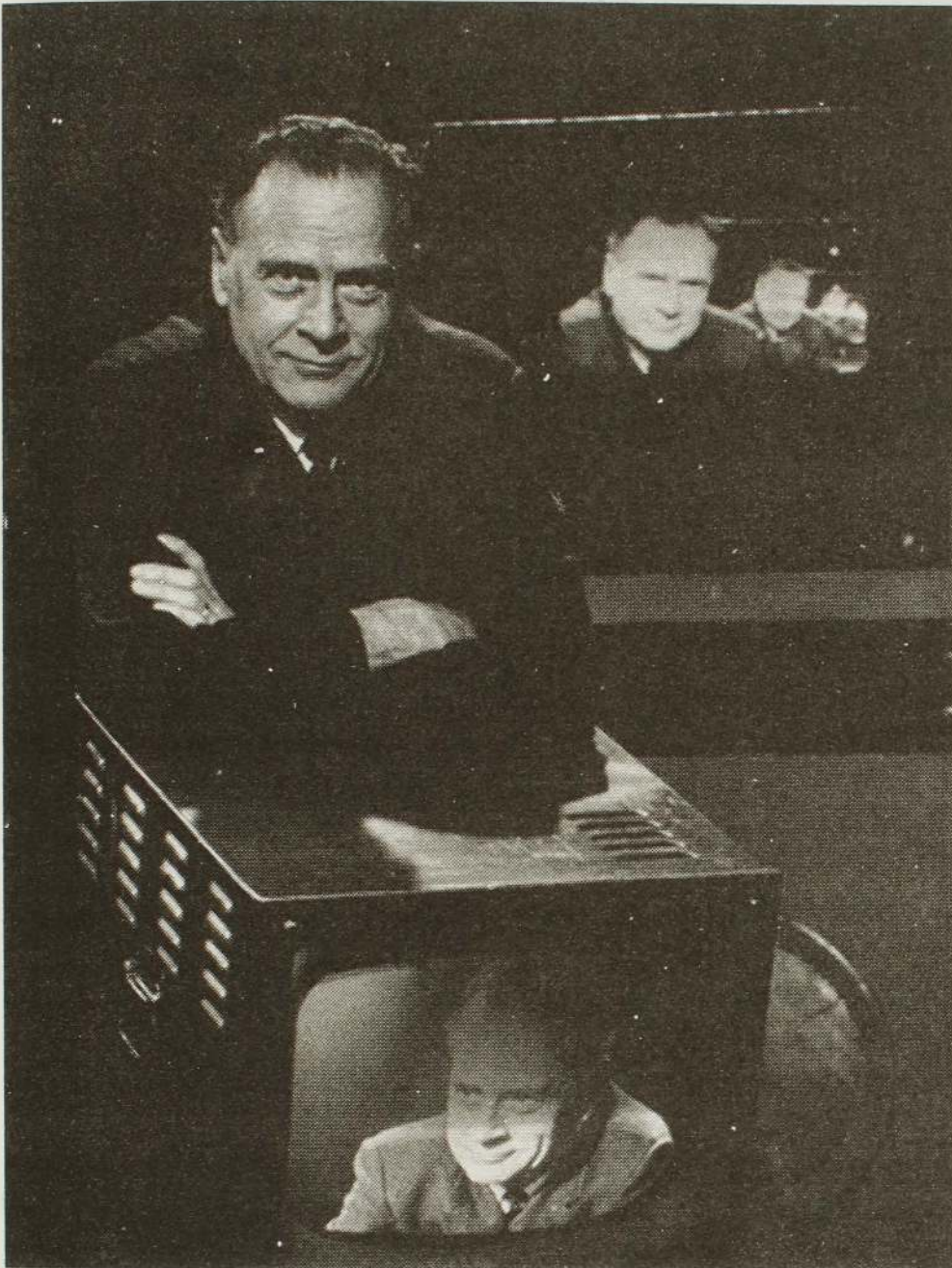
ரொரன்ரோவில் நடைபெறும் நாடகங்கள் பற்றிய கருத்தாலிலும் விமர்சனங்களிலும் உரையாடப்படுவதைப் பார்க்கலாம். அவற்றில் எப்போதும் நான் மக்களை நோக்கிச் செல்லும் நாடகங்களில் கவனம் செலுத்துவேன். அல்லது அவற்றை விரும்புவேன்.

தீவிர, விமர்சன ரீதியான நாடகங்களை நிகழ்த்திவரும் நண்பர்களையும் அவ்வாறே கோருவேன். ஆனால் நாளை நாடகப்பட்டறை மற்றும் அரங்காடல் நிகழ்த்துகையை இங்கு பொருத்திப் பார்ப்பது குறிப்பானதாயிருக்கும்.

அரங்காடல் எப்போதும் மார்க்கம் நகரின் சிறப்பாக நாடகத்துக்கு என்று வடிவமைக்கப்பட்ட தொழில்முறைச் சிறப்பான அரங்கிலேயே நிகழ்த்தப் பெறுகிறது. அந்த அரங்கு சொல்லும் சேதியே அங்கு நாங்கள் பார்க்கவிருக்கும் நாடகத்தின் தன்மை அல்லது அந்த ஊடகத்தின் தன்மையை எங்களுக்குச் சொல்லிவிடுகிறது. அது தரும் நாடகத்துக்கான முன்தயாரிப்பு நிலைகள் பற்றிய படிமம் நாடகத்தையும் அதை நோக்கியே, சார்ந்தே வைத்துக்கொண்டு பார்க்கச் சொல்கிறது.

நாளை நாடகப்பட்டறையின் நாடகங்கள் எனக்குத் தெரிந்தவரை யோர்க்வுட்கலையரங்கில்தான் நடைபெற்று வருகின்றன. இந்த அரங்கு, நாடகம் நிகழ்த்துவோருக்கு உதவுவதற்கென அரசினால் அமைக்கப்பட்ட அரங்கு. இதன் சாத்தியங்கள் எல்லைகள் ஒப்பீட்டளவில் மார்க்கம் அரங்கைவிடக் குறைவானது. இந்த அரங்கில் நுழைகையில் நாடகம் குறித்த எதிர்பார்ப்பு வேறு தளத்தில் இருக்கும்.

நான் கோருவதாகச் சொன்ன, மக்களை நோக்கிய நாடகம் இரண்டு நடிகர்களுடனும் ஓர் இசைக் கருவியுடனும் ஒரு பூங்காவில் நடத்தக்கூடிய வகை எனலாம். இங்கு பார்வையாளர் மிகவும் தமது ஈடுபாட்டைத் தரவேண்டியிருக்கும்.

இங்கு ஊடகத்தின் வேறுபாடும் கொதி நிலையுமே (குளிர்-வெப்பத் தன்மை என்று மக்லுஹன் சொன்னதை ஊடகத்தின் கொதிநிலை என நான் அழைக்கிறேன்.) சுட்டப்படுகிறது. இதில் எந்தத் தரவேறு பாடும் சுட்டவரவில்லை. நாடகம் என்ற ஒரு ஊடகமேகூட அது நிகழ்த்தப்படும் அல்லது வழங்கப்படும் வடிவம் சார்ந்து பலதளங்களில், வெளிகளில் இயங்கி நுகர்வோரைப் பார்வையாளரை அடைகிறது.

இங்கே சுட்டப் பட்ட மூன்று வடிவங்களுமே, குளிர்-வெப்ப ஊடகம் என்று மட்டுமில்லாமல் ஒரு மூன்றாவது மிதமான நிலையையும் வெளிப்படுத்துகின்றன. அதே வேளை ஊடகமே செய்தி என்ற வகையிலும் இந்நாடகங்கள் தரப்படும் அரங்கின் வகையாலும் அவற்றின் செய்தியின் வகை மாறுபடத்தான் செய்கின்றன.

◆

ழாக் தெரிதாவின் (1930-2004) பின்னை நவீனத்துவக் கோட்பாட்டில் ஒரு புள்ளி, பேச்சொலி மைய வாதம், சொல்மைய வாதம் என்பவை தொடர்பான உரை யாடல், இதற்கான பங்களிப்பு தெரிதாவுக்கு கிடைத்தது மக்லுஹனின் கருத்தின் வழி யாக என்று கனடிய அறிவு வட்டத்தினர் சிந்திக்கின்றனர்.

“எழுத்துக் கண்டு பிடிக்கும் வரைக்கும் நாம் ஒலிப்பு வெளியில் வாழ்ந்துகொண்டிருந்தோம். இன்னமும் பின்தங்கிய மக்கள் அங்கேயே எல்லையற்று, திசைவழியற்று, விடிவற்று இருண்ட மனத்துடன் உணர்ச்சி வசப்பட்டு, தொடக்கநிலை உந்துதல்களுடன், மாஃபியா போக்கு உந்துதலுடன் ... வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். ... அதுதான் (எழுத்துக் கண்டுபிடித்தது தான்) அடிப்படை உருவகம். அதனுடன் தான் நாகரீகத்தின் சுழற்சி தொடங்கியது. இருளிலிருந்து ஒளியைநோக்கிய மனத்தின் காலடிவைப்பு நிழந்தது.” (McLuhan)

நம் கண்முன்னால் உள்ள எளிய ஊடகத்திலிருந்து இணையம் ஊடக மெய்யியலாளர்வரை தாக்குறவு செலுத்தியவர் மக்லுஹன். ●

ஹருக்கி முரகாமியின் இரண்டு நாவல்கள்

Sputnik Sweetheart மற்றும்
Norwegian Woods ஐ முன்வைத்து.

டி சே தமிழன்

1) ஹருக்கி முரகாமியின் அநேக நாவல்கள் யதார்த்தத்திற்கும் மாய யதார்த்தத்திற்கும் இடையே மாறி மாறி நகர்ந்துகொண்டே இருப்பவை. அதேபோன்று கதையில் வரும் ஆண் கதாபாத்திரங்கள் தனிமையில் இருந்தாலும் பெண்களின் அருகாமைக்காகவும், பிற உடல்களின் கதகதப்பிற்காகவும் ஏங்கிக்கொண்டிருப்பவை. பெண் பாத்திரங்கள். எப்படி முரகாமியின் நாவல்களில் சடுதியாக அறிமுகப்படுத்தப்படுகின்றார்கள், அவ்வாறே பல்வேறு வகையான புதிர்களை வாசிப்பவர்களிடையே விட்டு விட்டு மர்மமாய் மறைந்தும் போய் விடுகின்றார்கள். மேலும், இப்பெண்களோ அவர்களைப் பற்றி நாம் அறியாத பல இரகசியங்களைத் தங்களுக்கிடையே மறைத்து வைத்துக்கொண்டிருக்கின்றார்கள். எப்போதாவது தம்மிடமிருக்கும் இரகசியங்களின் முடிச்சுக்களை இப்பெண்கள் அவிழ்த்து விடுவார்கள் என்று எதிர் பார்த்துக்கொண்டிருந்தால் சில வேகையில் ஸ்புட்னிக் ஸ்வீட் காட் வரும் சுமரி போல புகையைப் போல மறைந்தும் போய்விடுகின்றார்கள்.

இந்நாவலில் 'கே' எனப்படும் ஒரு பாத்திரத்தால் கதை சொல்லப்படுகின்றது. 'கே' இப்போது சிறுவர்களுக்கான பள்ளியில் ஆசிரியராக இருக்கின்றார். அவருக்கு தன் கல்லூரிக் கால தோழியான சுமரி மீது காதல் உள்ளது. ஆனால், சுமரிக்கோ தன்னைவிட பதினேழு வயது மூத்த மியூ என்கின்ற பெண்மணி மீது ஈர்ப்பு இருக்கின்றது. சுமரி தன் கல்லூரி இறுதிக்காலங்களில் படிப்பை நிறுத்திவிட்டு, ஒரு நாவலாசிரியராக வருவதற்கு கடுமையாக முயற்சித்துக் கொண்டிருக்கின்றார்.

சுமரி, மியூவை ஒரு திருமண விழாவில் முதன்முதலாகச் சந்திக்கின்றார். மியூ மேற்கு நாடுகளிலிருந்து ஐப்பானிற்கு வான் இறக்குமதி செய்யும் தொழிலைச் செய்கின்றவர். அதன் நிமித்தம் வெவ்வேறு நாடுகளுக்கும் பயணிப்பவர். சுமரிக்கு இத்தாலி, ஆங்கிலம் பேச முடியும் என்பதால் மியூ தனது உதவியாளராக அவரைச் சேரக் கேட்கின்றார். தன் நாவலாசிரியராகும் கனவு கலைந்துவிடக்கூடாது என்று சுமரி நினைத்தாலும், மியூவின் மீதிருக்கும் காதலால் உதவியாளராகச் சேர்ந்து கொள்கின்றார்.

ஒரு நாள் 'கே'யிற்கு வெளிநாடொன்றிலிருந்து கடிதம் வருகின்றது. அது சுமரி எழுதிய கடிதம். மியூ ஐரோப்பியாவிற்குப் பயணம் செய்கின்றபோது சுமரியையும் உதவிக்காய் அழைத்துச் சென்றிருக்கின்றார். வியாபார நிமித்தமாய் பல நாட்களுக்குப் பயணிக்கும் மியூவும் சுமரியும் கிறீக்கிலுள்ள ஒரு தீவிற்கு சில நாட்கள் ஓய்வெடுக்கச் செல்கின்றனர். அவ்வாறு ஓய்வில் இருந்தபோதுதான் சுமரி புகையைப் போல மறைந்துவிடுகின்றார்.

சுமரி காணாமற்போனதைத் தொடர்ந்து மியூ, இக்கதையைக் கூறும் 'கே'யிற்கு தொலைபேசியில் அழைத்து அத்தீவிற்கு வரச் சொல்கின்றார். சுமரி ஏன் அப்படிச் சடுதியாய்க் காணாமற் போனார்? மீளவும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டாரா? அல்லது, அநேக முரகாமியின் நாவல்களில் வருவதுபோல மீண்டும் நாவலிற்கு வராது தொலைந்து போகின்றாரா என்பதையறிய நாவலின் இரண்டாம் பாகத்திற்கு நாம் நுழைந்தாக வேண்டும்.

சுமரியைக் கண்டுபிடிக்க கிறீக் தீவுக்குப் போகும் கே, மியூ எழுதி வைத்திருக்கும் இரண்டு ஆவணங்களைக் கணினியில் கண்டுபிடிக்கின்றார். அதில் ஓர் ஆவணத்தில், மியூ சுமரியுடன் பகிர்ந்துகொண்ட கதை பற்றிக் கூறப்படுகின்றது. பியானோ இசையில் இளவயதில் மிகுந்த ஆர்வத்தில் இருந்து மியூ பிரான்சிற்கு பியானோவில் சிறப்புத் தேர்ச்சி பெறுவதற்காய்ச் செல்கிறார். அப்போது சுவிஸில் மலைக் கிராமத்தில் நடக்கும் இசை நிகழ்விற்காய் ஒரு வாரம் தங்கிநிற்கின்றார். அந்தப் பொழுதில் நடுத்தர வயதுள்ள ஸ்பானிய மனிதர் ஒருவர் அங்கே அறிமுகமாகின்றார். தொடர்ச்சியாக மியூவைப் பின் தொடரும் அந்த ஸ்பானியர் தன்னை உடல்சார்ந்த தேவைக்காய் பாவிக்க விரும்புகின்றார் என மியூ சந்தேகிக்கின்றார்.

ஒருநாள் மியூ, தான் தங்கியிருக்கும் விடுதிக்கு எதிரேயிருக்கும் இராட்டினத்தில் இரவில் சவாரி செய்யும்போது அவரை மேலேயே விட்டுவிட்டு சீழே இராட்டினத்தை இயக்கும் மனிதர் போய்விடுகின்றார். உதவி என அழைத்தும் எவரும் வராதபோது இரவை அந்த இராட்டினத்திலேயே கழிக்கவேண்டிய நிலைமை மியூவிற்கு என்ன செய்வதென்று தெரியாது பொழுதுபோக்குவதற்காய் எதிரேயிருக்கும் விடுதியில் இருக்கும் தனது அறையை மியூ வேடிக்கை பார்க்கத் தொடங்குகின்றார்.

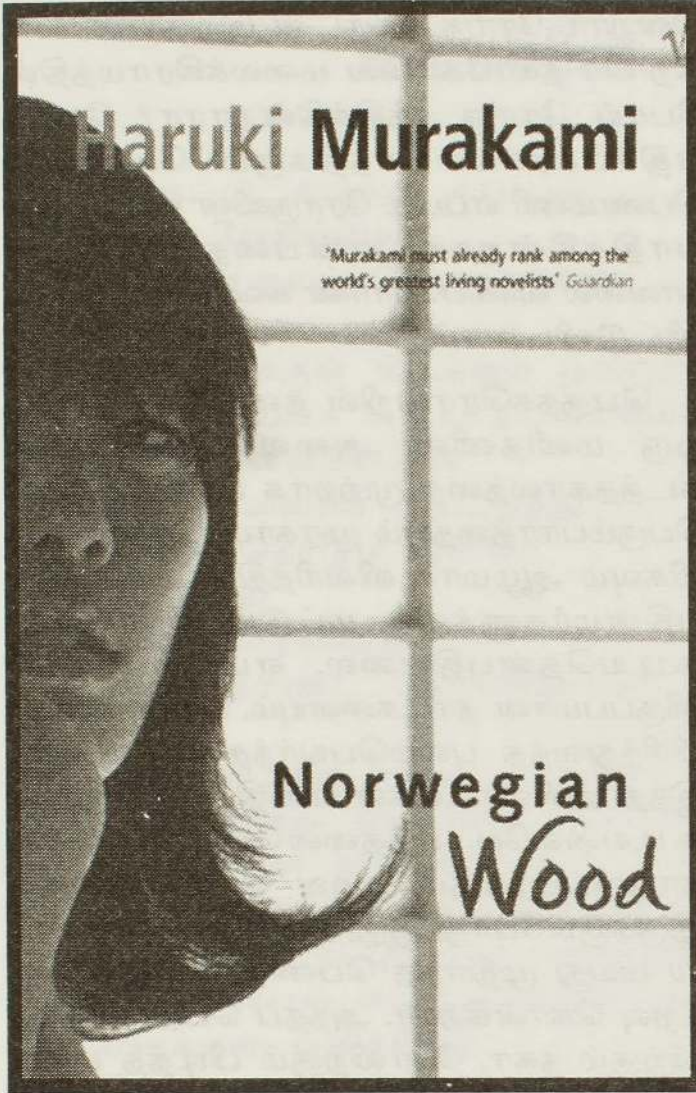
மியூவின் அறையில் இப்போது அவருக்கு அறிமுகமான ஸ்பானிய மனிதர் ஆடைகளின்றி நிர்வாணமாக நடமாடுவது மியூவிற்கு. இராட்டினத்திலிருந்து பார்க்கும் போது தெரிகிறது. இன்னும் சற்று நேரத்தில் நிர்வாண மனிதர் ஒரு பெண்ணின் ஆடைகளை அகற்றுவதும், அப்பெண்ணோடு உடலுறவு கொள்வதும் தெரிகிறது. யாரந்தப் பெண் என அடையாளங் காண மியூ முயலும்போது, அந்தப் பெண்ணின் சாயல் மியூவை ஒத்ததாகவே இருக்கின்றது.

இராட்டினத்தில் இரவில் சிக்கிய மியூவை அடுத்த நாள் காலையில் அங்கே வேலைசெய்பவர் மயக்கநிலையில் காப்பாற்றுகிறார். வைத்தியசாலையில் வைத்து

தன்னை விசாரிக்கும் போலிசிடம், மியூ தனக்கு 25 வயது என்கின்றபோது அவர்கள் வியந்து தங்களுக்குள் பேசிக்கொள்வது தெரிகிறது. கண்ணாடியில் தன் முகத்தைப் பார்க்கும்போது அவரது தலைமயிர் முற்றிலுமாக வெள்ளை நிறத்தில் நரைத்துப் போயிருப்பது மியூவிற்கு அதிர்ச்சியாக இருக்கின்றது. இவ்வாறாகத்தான் ஒரேயொரு இரவில் மியூவின் தலைமயிர் வெள்ளை நிறத்திற்கு மாறிவிடுகின்றது. அன்றைய நாளோடு மியூ தன்னில் ஒரு பகுதி மறைந்துவிட்டதென சுமரியிடம் கூறுகின்றார். “அதன்பின் தான் இரண்டாகப் பிரிந்துவிட்டேன். இப்போது கூட என்னின் எந்தப் பகுதி நிஜ உலகில் இருக்கிறது என்பது குழப்பமாகவே இருக்கிறது” என்கின்றார்.

இதை மியூவிற்குத் தெரியாது, சுமரி எழுதிவைத்த ஆவணத்திலிருந்து இரகசியமாய் வாசிக்கின்றார். அடுத்த நாள் கேயிற்கு, சுமரி காணாமற் போன நாளின் முதல் இரவில் நடந்த சில விடயங்களை மியூ கூறுகின்றார். அது இன்னும் மர்மத்தைக் பெருக்குவதாய் இருக்கின்றது. இந்நாவல் தொடங்குவதற்கு முன் ஸ்பூட்னிக் பற்றி ஒரு குறிப்பு வருகின்றது. ரஷ்யா விண்கலத்தை வான்வெளிக்கு அனுப்பியபோது, கூடவே சேர்த்து அனுப்பப்பட்ட லைக்கா என்ற நாயைப் பற்றிய குறிப்பு அது. அந்த நாய் இறுதியில் மனிதர்களின் புதிய கண்டுபிடிப்பிற்காய் வான்வெளியில் தொலைந்துபோய்விட்ட ஓர் உயிரினமாகப் போய்விட்டதெனக் குறிப்பிடப்படுகின்றது. சுமரியும், மியூ என்கின்ற விண்கலத்தோடு சேர்ந்து ஐரோப்பாவிற்குப் போய், இறுதியிற் காணாமற்போன லைக்கா நாய் போலத்தான் கிறீக் தீவிலிருந்து மறைந்து போய்விடுகின்றார்.

ஹருக்கி முரகாமி எழுத்தாளராக ஆகியதே ஒரு தற்செயல் நிகழ்வுதான். பல்கலைக்கழகத்தில் படித்துக்கொண்டிருந்த காலத்தில் தன் 21 வயதிலேயே தன் காதலியாக இருந்தவரைத் திருமணம் செய்து ஜாஸ் கிளப்பொன்று நடத்தியவர். ஒருநாள் தன் 29ம் வயதில் பேஸ்பால் ஆட்டம் பார்த்துக்கொண்டிருந்தபோது,

‘நாவல் எழுதினால் என்ன’ என்ற எண்ணம் தோன்றி எழுத்துலகத்திற்குள் 70களின் பிற்பகுதியில் நுழைந்தவர். ஒருவித சர்ரியலிச முறையில் எழுதிக்கொண்டிருக்கின்றார் என்ற விமர்சனத்தை உடைப்பதற்காய் முற்று முழுதான யதார்த்தப் பாணியிலான norwegian wood 80களின் பிற்பகுதியில் எழுது கின்றார். கிட்டத்தட்ட 3 மில்லியனுக்கு மேலே ஜப்பானில் விற்பனையான ‘நோர்வேஜியன் வூட்’வன் பின் ஹருக்கி முரகாமி தொடமுடியாத உச்சத்தை அடைகிறார். ஜப்பானில் 90ன் நடுப்பகுதியில் சுரங்கப்பாதையில் நடைபெற்ற gas attack பற்றியும் விரிவாக கட்டுரைகளாக எழுதியிருக்கிறார். தனது நாவல் போட்டியொன்றில் வெற்றிபெற்ற பரிசை ஜப்பானில் புகம்பத்தில் பாதிப்புற்ற மக்களுக்குப் பகிர்ந்தளித்திருக்கின்றார். அணுமின் நிலையங்களுக்கு எதிராகவும் தீவிரமாகப் பேசுகின்றார்.

இஸ்ரேலிற்குச் சென்று பரிசு பெறும் போது “each of us possesses a tangible living

ஒருநாள் மியூ, தான் தங்கியிருக்கும் விடுதிக்கு எதிரேயிருக்கும் இராட்டினத்தில் இரவில் சவாரி செய்யும்போது அவரை மேலேயே விட்டுவிட்டு கீழே இராட்டினத்தை இயக்கும் மனிதர் போய்விடுகின்றார்.

soul. the system has no such thing. we must not allow the system to exploit us” என இஸ்ரேலின் இறுக்கமான அரசியந்திரத்தை விமர்சிக்கின்றார். ஹரகமுமி பொதுவெளியில் அவ்வளவு அதிகம் உலாவ விரும்பாது ஓர் எளிய வாழ்வுமுறையைத் தேர்ந்தெடுக்கின்றார். அதனால்தான் நார்வேஜியன் வூட் பெரும் வெற்றி பெற்று மிகவும் பிரபல்யம் அடைய, சில வருடங்கள்

ஐரோப்பா x அமெரிக்கா எனத் தன்னை உரு மறைத்துக்கொள்ளும் ஒரு வாழ்வு முறையைத் தேர்ந்தெடுத்துக்கொள்கின்றார். இந்த வயதிலும் மராத்தான் ஓட்டங்களுக்குத் தன்னைத் தளராது தயார்படுத்துகிறார். அது குறித்தும் விரிவாக எழுதுகிறார். அதேவேளை, தான் மிக இளவயதில் திருமணம் செய்தது தன் பெற்றோருக்கு அவ்வளவாகப் பிடிக்கவில்லை. இப்போது, இவ்வளவு பிரபல்யம் அடைந்த தன்பின்கூட தன்னைத் தன் பெற்றோர்களால் விளங்கிக்கொள்ள முடிந்திருக்குமா எனக் கவலைப்படவும் செய்கிறார்.

நோர்வேஜியன் வுட் கதையை எளிமையாகக் கூறுவதென்றால், பதின்மர்கள் மூவர் வளர்ந்தவர்களின் உலகினுள் நுழைகின்ற காலகட்டத்தை விபரிக்கின்ற கதையெனக் கூறிக்கொள்ளலாம். பதின்மர்களில் ஒருவரான ரோரு இக்கதையைச் சொல்லிச் செல்கிறார். பல்கலைக் கழகத்தில் படித்துக்கொண்டிருக்கும் ரோருவிற்கு உயர்கல்லூரிக் காலத்தில் கிசூக்கி, நகாகோ என்னுமிரு நண்பர்கள் இருக்கின்றார்கள். கிசூக்கியும் நகாகோவும் காதலர்கள். பதினேழு வயதில் கிசூக்கி தற்கொலை செய்துகொள்கின்றார். அதன் குற்றவுணர்ச்சியில் கதைசொல்லியான ரோரு தமது ஊரைவிட்டு பெருநகரமான ரோக்கியோவிற்கு படிப்பதற்காய் இடம்பெயர்கிறார். அங்கே தற்செயலாய் கிசூக்கியின் காதலியான நகாகோவைச் சந்திக்க, ரோருவிற்கு நகாகோவின் மீது காதல் வருகின்றது. ஆனால், ரோருவைத் தன் காதலனாக ஏற்க நகாகோவினால் முடியவில்லை. ஏனெனில், அவரால் கடந்த காலத்திலிருந்து வெளியே இன்னமும் வரமுடியவில்லை. ஒருநாள் நகாகோ தற்செயலாய் ரோக்கியோவில் இருந்து மறைந்து போய்விடுகின்றார். சில மாதங்களுக்குப் பிறகு, தானொரு மலைக் கிராமத்தில் மனநோயிற்கான உளவியல் சிகிச்சை பெற்றுவருவதாக நகாகோ ரோருவிற்குக் கடிதம் எழுதுகிறார்.

ரோருவின் மீது பல்கலைக் கழகத்தில் படிக்கும் இன்னொரு பெண்ணுக்கு விருப்பமிருந்தாலும், நகாகோவின் மீதிருக்கும் காதலால் ரோரு அக்காதலை மறுக்

கின்றார். ரோரு யாருடன் இறுதியில் சேர்கிறார்? நகாகோவை மலைக்கிராமத்தில் போய் ரோரு சந்திக்கின்றாரா? ரோரு எதிர்பாராமல் சந்திக்கும் வேறொரு பெண்மணி எப்படி ரோருவின் வாழ்வைப் பாதிக்கின்றார் என்பதையெல்லாம் நாவலை வாசிப்போரின் சுவாசியத்திற்காய் விட்டுவிடலாம்.

பெருநகரொன்றில் தனித்துப்போகும் ஒரு மனிதனின் அலைக்கழிப்பையும் கடந்தகாலத்தை முற்றாக உதறமுடியாப் பெரும்பாரத்தையும் முரகாமி இந்நாவலில் மிகவும் ஆழமாக விவரித்திருப்பார். இது பதின்மர்களுக்கும் மட்டும் பொருந்தக் கூடியதென்பதில்லை. எம்மைப்போல விருப்பமான நாட்களையும், ஊர்களையும் பிரிந்துவந்த புலம்பெயர்ந்தவர்களுக்கும் இந்த அல்லாடல்கள் எளிதில் பொருந்தக் கூடியவையே. எத்தனையோ பெண்கள் காதலிப்பதற்கும், உறவு கொள்வதற்கும் இருக்கும்போது இறுதியில் தன்னைவிட 20 வயது முதிர்ந்த பெண்ணோடு ரோரு உறவு கொள்கிறார். அந்தப் பெண், ரோருவிற்கும் நகா, கோவிற்கும் பிடித்த மான 'பீடில்ஸி'ன் நோர்வேஜியன் வுட் பாடலை அடிக்கடி இசைப்பவர் என்பது மட்டும் காரணமாய் இருந்திருக்க முடியாது என்பதை இந்நாவலை வாசிக்கும் நம் ஆழ்மனம் நன்கறியும்.

ஹருக்கி முரகாமி, தன் நாவல்களுக்கு வைக்கும் பெயர்களே மிகுந்த சுவாரசியமாக இருக்கும். அநேகமாய் தன்னைப் பாதித்த பாடல்களினதோ அல்லது தான் வாசித்த நாவல்கள், படைப்பாளிகள் மற்றும் முக்கியமான சம்பவங்களோடு சம்பந்தப்பட்டதாகவோ வைத்துக்கொள்வார். முரகாமியின் நாவல்களில் சுவாரசியத்திற்குக் குறைவில்லாததுபோல, நகைச் சுவையும் பக்கங்களில் தீர்ந்து போய்விடாதிருக்கும். வாழ்வில் நாம் சந்திக்கும் எல்லாவற்றிற்கும் தெளிவான தீர்வுகள் இல்லையென்பதைத் தன் நாவல்களில் உட்கிடக்கையாக முரகாமி வெளிப்படுத்தினாலும், தீர்ந்துவிடாக் கடல் போல வாழ்வு வியப்பாகவும் சுவாரசியமாகவும் இன்னமும் இருக்கின்றது என்பதையும் கூடவே தன் எழுத்துக் களால் முரகாமி அடையாளங்காட்டியும் விடுகின்றார். ●

உங்களின் மரித்தவள் எனப்படுபவள்..!

மயூ மனோ

- . இருட்டு அல்லது சாம்பல்
- . தவிர வேறில்லை
- . என் மாலைப் பொழுதுகளை
- . நிறந்தீட்ட
- . சட்டத்துக்குள் கிடக்கும் ஓவியத்தில்
- . பனி பெய்யக் கூடிய தடயங்களை
- . போட்டுவைக்கிறேன்
- . திரைச்சீலைகள் ஊடறுத்து
- . மச்சை தொடும் குளிரை
- . இதென்ன
- . இன்னுமிருக்கிறது
- . என்று தாண்ட சொல்கிறீர்கள்
- . .
- . என் சுவருக்கு என்ன வண்ணம் நான் தர
- . கண்மணிகள் நிறங்களை அப்பிக்கொள்ள
- . மூடுகின்றன விழிகள்
- . பேசிக் கொள்ளவரும் உங்களுக்காய்
- . என் காத்திருப்புக்களை ஆரம்பிக்கிறேன்
- . பேரலையாய் எழும் வெறுமையை
- . எனக்குள் ஒளிக்கிறது
- . இந்த அறை
- . நொடிகளை மூர்க்கத்துடன் துரத்தி
- . அயர்கையில் நுழையும் நீங்கள்

- . .
- . முடிக்காத நாவலொன்றின் சொற்களுக்குள்
- . பெரு மரமாய்க் கிளைத்துக் கிடக்கின்றது
- . இரவு
- . ஆயாசமாக இருக்கிறது
- . இருந்தும்
- . கொப்புக்கள் தாவி
- . இலைகளுக்குள் ஒளிகிறேன்
- . காற்று கொண்டு திரியும் என் குரல்
- . நாடோடியின் பாடல்களாகின்றன
- . அவை புலம்பல்களாகவும்;
- . விடிந்தபின்
- . உதிர்ந்த இலைகள்
- . தெருக்களில் கிடந்தன
- . பேருந்து நிறுத்தங்களிலும்;
- . இப்போதும் என்னை நீங்கள்
- . ஏலவே மரித்தவள் என்று சொல்லிச் செல்கிறீர்கள்!

'நாம் பேசிக் கொண்டிருந்த போது பெய்திராத மழை' ஓர் இரசனைக் குறிப்பு

க. நவம்

ஒரு கூட்டத்தைக் குழப்ப வேண்டுமாயின், ஒன்றில் கண்ணீர்ப்புகை அடிக்கலாம் அல்லது கவிதை ஒன்றைப் படிக்கலாம். அனுபவித்து அவதிப்பட்டவர்களின் இத்தகையதோர் கவிதைசார் சோகத்தை அன்றே நன்கு தெரிந்துகொண்டதால்தானோ என்னவோ “கொட்டாவி விட்டதெல்லாம் கூறுதமிழ்ப் பாட்டாச்சே, முட்டாளே உனக்கின்னுமா கவிதை?” என்று தமிழ்ச் சிறுகதையுலகின் தலைமகனான புதுமைப் பித்தன் ஒருமுறை சொல்லி விசனப்பட்டார் போலும். இது சொல்லி சுமார் அறுபது ஆண்டுகள் கடந்த பின்னரும், தமிழ்க் கவிதையானது இவ்விதமான பிராணாவஸ்தைப் பிடியிலிருந்து இன்னமும் தப்பிக் கொண்டதாகத் தெரியவில்லை. எமது எல்லாவித விழாக்களிலும் நிகழ்வுகளிலும், சந்திப்புக்களிலும் எல்லாரும் இலகுவாக எழுதக்கூடியதும் – பாடக்கூடியதும் கவிதைதான் எனுமளவுக்கு, அது எல்லார் கைகளிலும் அகப்பட்டுக் கிடந்து அல்லல் படுவதுபடு சோகமே.

கவிதை எழுதுவதென்பது கத்தி முனையில் நடப்பதை ஒத்தது. அது ஆக்க இலக்கியங்களிலெல்லாம் அதியுயர் அவதானத்தையும், சிரத்தையையும் வேண்டி நிற்பது. “கவிதையின் பிறப்பு, முழுக்க முழுக்க உணர்வு வழிப்பட்டது” என்பதும், “உருவம் அற்ற நிலையில் தோன்றிய ஓர்

உணர்வு, படிப்படியாகத் தெளிவடைந்து, வார்த்தை என்ற உடையணிந்து, சொற்றொடராகி, வாக்கியமாகி, பலவித தொனிகளைத் தாங்கி, படிமங்களைச் சுமந்து, உணர்வைத் தூண்டும் வகையில் கருத்துக்களை அழகாகவும் அழுத்தமாகவும் வெளிப்படுத்த வேண்டும்” என்பதும் கவிதை படைப்பவர்களது ஏகோபித்த முடிவு.

இத்தகைய கவிதையை இரசிப்பதென்பது, வாழைப் பழத்தை உரித்து நேரடியாக வாய்க்குள் திணித்துச் சுவைப்பது போன்ற தொரு இலகுவான காரியமல்ல. கவிதையை இரசிப்பது பலாப்பழம் சுவைப்பதைப் போன்றது. கையில் முட்கள் குத்திக்கொள்ளாத வகையில் முழுப் பலாப்பழத்தையும் தூக்கி எடுத்து, அதனை இலாவகமாகப் பிளந்து, சக்கையிலிருந்து பிரித்து, பக்குவமாகப் பிடுங்கியெடுத்து, விதையை விலக்கிய பின்னரே பலாச்சுளையை வாயிலிட்டுச் சுவைக்க வேண்டும். இதற்கு மிகுந்த பொறுமையும், சகிப்பும் தேவை. இது போலவே கவிதையை இரசிப்பதுவும் இத்தகைய பண்புகளுடன், ஒவ்வொருவரதும் அறிவு, அனுபவம், அழகுணர்ச்சி, ஆளுமை, இரசனை, உணர்திறன், தேர்ச்சி, முதிர்ச்சி போன்ற மேலும் பல்வேறுபட்ட பல பண்புகளிலும் தங்கியுள்ளது. ஆகவே கலைகளில் எல்லாம் அரசி எனக் கருதப்படும் கவி

தையை எல்லோராலும் இலகுவில் படைக்கவோ அல்லது சுவைக்கவோ முடியாது என்பதுவே உண்மை. கவிதை குறித்த இவ்வாறான ஓர் அறிமுகத்தின் பின்னணியில் தான் மயூ மனோவின் 'நாம் பேசிக்கொண்டிருந்தபோது பெய்திராத மழை' என்ற கவிதைத் திரட்டை அணுக முற்படுகிறேன்.

கடந்த 4 வருடங்களுக்குள் எழுதிய சுமார் 50 கவிதைகளைக் கொண்ட இந்தக் கவிதை நூலை தமது முன்னே நடக்கும் அம்மாவுக்கும், அக்காவுக்கும், அனைத்துப் பெண்களுக்கும் கவிஞர் மயூ மனோ சமர்ப்பணம் செய்திருக்கிறார். இவருட்பட, சமர்ப்பணம் செய்யப்பட்ட அனைவருமே பெண்களாயிருத்தல், தமிழ்க் கவிதை வரலாற்றில் பெண்கள் சார்ந்த சில தகவல்களை, முதலில் இங்கு தொட்டுச்செல்ல என்னைத் தூண்டுகின்றது.

சங்க காலத்தில் சுமார் 30 பெண் கவிஞர்களும், அடுத்த காலப் பகுதியில் காரைக்காலம்மையாரும் அதற்கடுத்த காலப்பகுதியில் ஆண்டாளுமாக, மிகச் சிலரையே தமிழ் இலக்கிய வரலாறு பெண் கவிஞர்களாக இனங்காட்டியுள்ளதாக அறியக் கிடைக்கிறது. இவ்வாறு இனங்காட்டப்படாத இன்னும் சிலரும் இருந்திருக்கிறார்கள் என்பது வேறுவிடயம். ஆயினும் இப்போக்கினை அடியொற்றி, நவீன தமிழ்க் கவிதை தோற்றம்பெற்ற காலம் வரையும் மிகக் குறைந்த எண்ணிக்கையிலான பெண்களே கவிஞர்களாக இருந்துள்ளனர்.

ஈழத்து நவீன தமிழ்க் கவிதை வரலாற்றில் 80களில்தான் பெண் படைப்பாளிகள் பெண்ணிலைவாத முனைப்புடன் கவிதை செய்யத் துவங்கினர். ஈழவிடுதலைப் போராட்டம் இதற்கு உந்துவிசையாய் இருந்தது. அந்தவகைப் படைக்கிலக்கியங்களில் கவிதையானது ஓர் உணர்ச்சி மிக்க சாதனம் என்ற வகையில், எமது பெண் கவிஞர்கள் தத்தமது பிரச்சனைகளையும், சவால்களையும் கவிதையில் மிகுந்த உணர்ச்சியுடனும் உத்வேகத்துடனும் வெளிப்படுத்தினர். இதன் விளைவாக 80களின் பிற்கூற்றில், 10 பெண் கவிஞர்களது 24 கவிதைகளைக் கொண்ட "சொல்

லாத சேதிகள்" தொகுப்பு வெளிவந்தது. இதனைத் தொடர்ந்து வந்த மரணத்துள் வாழ்வோம்' தொகுதியிலும் பெண்களின் கவிதைகள் இடம்பெற்றன.

இக்காலகட்டத்தில் சிவரமணி, ஊர்வசி, செல்வி, அவ்வை, மைத்திரேயி, மைதிலி, ரங்கா, அருளையா சங்கரி, ராதா, நளாயினி கணபதிப்பிள்ளை, ஊரெழுதர்ஷினி, வசந்தி, கல்பிகா, அம்மன்கிளி போன்றோர் குறிப்பிடத்தக்க நல்ல கவிதைகளை எழுதினர். பெண்களின் இருப்பு, அவர்களது அரசியல் சமூக நெருக்கடிகள் பற்றிய பிரச்சினைகள் இவர்களது கவிதைகளில் பெரிதும் பேசப்பட்டன. ஆனால் இன்றோ, ஈழத் தமிழ்ப் பெண் கவிஞர்கள், கவிதைப் பரப்பில் அதிக வீச்சோடு செயற்பட்ட காலம் ஒப்பீட்டளவில் ஓய்ந்து போய்விட்டதாவே தெரிகிறது. இத்தகைய குழலில் மயூ மனோ எழுதி வெளியிட்டிருக்கும் இந்தக் கவிதைத் தொகுதிமிகுந்த முக்கியத்துவத்தையும் கவனிப்பையும் பெறும் என நிச்சயம் நம்பலாம்.

அடுத்ததாக, சங்க காலத்து ஔவையார் முதல், பிறப்பட்ட காலங்களைச் சேர்ந்த காரைக்காலம்மையார், ஆண்டாள் வழிவந்து, அண்மைக் காலத்துச் சிவரமணி வரையிலான பெண் கவிஞர்கள் அநேகரிடம் பொதுவாகவே ஓர் "அன்னியப்படுதல்" காணப்பட்டு வந்திருப்பதாகக் கூறப்படுகின்றது. தமது இளமையிலிருந்தும், தமது அழகிலிருந்தும் அன்னியப்படுதல், தம்மை அழித்தல், தம்மை இன்னொன்றாக மாற்றி அமைத்தல் போன்ற நிர்ப்பந்தங்களுக்குள் இவர்கள் தள்ளப்பட்டதாகவும் கூறப்படுகிறது. இதனை அடியொற்றி வந்த இந்நாளைய பெண் கவிஞர்களிடத்தும், தம்மை மையப்படுத்தியதானதோர் ஆவேசம், தாம் மட்டுமே என்ற வெறியுடனான அறைகூவல், தாம் தாமாக நின்று கவிதை படைக்க வேண்டும் என்ற வேகம் மிகையாகவே இருந்துவரக் காண்கிறோம்.

அநேகமான பெண் மனநோயாளிகள் அந்நோயின் உச்சத்தில் உள்ளபோது செய்

யும் முதல் வேலை, ஆடைகளைக் களைந் தெறிவதுதான் என்று உளவியல் ஆய்வுகள் கூறுகின்றன. இதேபோல, படைப்பாக்க முயற்சியின்போதும், வார்த்தைகள் வழியாக உள்ளத்தின் உடைகளைக் களைந்து, தன்னைத்தானே வெளிப்படுத்தி, அம்மண மாதல் இடம்பெறுகிறது. எமது சமூகத்தில் போர்த்தப்பட்டவளாக, மூடப்பட்டவளாக, புதைக்கப்பட்டவளாக, மறைக்கப்பட்டவளாக உணரும் பெண்மனம், தன்னிலையை இழக்கும்போது, இவ்வாறு விடுதலையை நாடுகின்றமை, ஓர் இயல்பான செயற்பாடு எனக் கண்டறியப்பட்டிருக்கிறது.

“சரிகைச் சேலைக்கும்
கண் நிறைந்த காதலர்க்கும்
காத்திருந்த காலங்கள்
அந்த வெட்கங்கெட்ட
காலத்தின் சுவடுகளை
அழித்திடுவோம்
புதிய வாழ்வின் சுதந்திர கீதத்தை
இசைத்துக் களிப்போம்
வாருங்கள் தோழியரே”

என்ற சிவரமணியின் வரிகளினூடாக ஒரு பெண் கவிஞரின் போர்க்குணமும், விடுதலை வேட்கையும் துலக்கமாக வெளிப்படக் காணலாம்.

இத்தகையதோர் இலக்கிய வரலாற்றுப் பின்னணியிலேயே மயூ மனோவின் கவிதைத் தொகுதியிலுள்ள கவிதைகளைக் காணவும் காண்பிக்கவும் விரும்புகிறேன். தன்னை விடுவிப்பதற்கான ஓர் எத்தன மாகவே இக்கவிதைகளை எழுதி வெளிக் கொண்டுவந்திருக்கிறார் என்பது இங்கு கவனிப்புக்குரிய முக்கிய செய்தியாகும்.

எழுத்து நவீனகாலக் கவிதைகளைப் பொறுத்துவரை பொதுவாகவே அவை சமூக சார்புள்ள, புறவயமான கவிதைகளாக நீண்ட காலமாக இருந்து வந்துள்ளன. சமூக, அரசியல் பிரச்சனைகள் தொடர்பான கவிஞர்களின் பார்வையை, அனுபவத்தை, சமூக நிலைப்பட்ட சிந்தனையை வெளிப்படுத்தும் கவிதைகள். அவை இதனையே,

இன்றைய காலத்திருக்கும் மனிதர்கள்
இன்றைய காலத்தியங்கும் நோக்குகள்
இன்றைய காலத்திழுப்புகள்
எதிர்ப்புகள்
இன்றைய காலத்திக்கட்டுகள்”

என்று மகாகவி சொல்லி வைத்தார்.

ஆயினும், கவிஞன் ஒரு சமூக மனிதனுங்கூட என்ற வகையில் அவனுக்கென்று தனிப்பட்ட அனுபவங்களும் பிரச்சினைகளும் நிச்சயமாக இருக்கவே செய்யும். அவற்றிற்குக் கவிதை வடிவம் கொடுக்கையில், அது அகவயப்பட்ட, தனிமனித சார்பான வடிவத்தைப் பெறுகின்றது. இதுவே தமிழகத்துக் கவிதைகளின் நீண்ட காலப் பொதுப் பண்பு, அண்மைக்கால ஈழத்துக் கவிதைகளும் படிப்படியாக இத்தகைய பண்பைப் பின்பற்றத் துவங்கி விட்டன.

அந்த வகையில், 50 கவிதைகளைக் கொண்ட இந்தத் திரட்டில், சுமார் 10 கவிதைகள் மட்டுமே சமூக சார்பான, புறவயக் கவிதைகள். இவை சமூகவயப்பட்ட சிந்தனைகளைச் சுமந்த கவிதைகள். ஆண் ஆதிக்க சமூகத்தை நோக்கி கடுமையான விமர்சனத்தை முன்வைக்கும் “ஒரே தொழில்” என்ற கவிதையும் – உடல் வியாபாரியின் துயரத்தை “இயல்பிருத்தல்” மற்றும் “பனிவிளையும் உடற் பொருக்குகள்” என்ற கவிதைகளும் – செய்தி திரட்டுவதில் உள்ள சிறுமையை “செய்தி” என்ற கவிதையும் – குழந்தைகளுக்குத் தவறான பாடம் புகட்டப்படுதலை ‘ஒரு ரூபாய் இலங்கைப் படம்’ என்ற கவிதையும் – ஆண் பெண் சமத்துவம் குறித்துக் கேள்வி எழுப்பும் “சாணும் முழமும் அடியும்” என்ற கவிதையும் இதுலுள்ள சமூக சார்புக் கவிதைகளுக்கான சில உதாரணங்கள் மட்டுமே.

ஏனைய சுமார் 40 கவிதைகளும் மயூ மனோவின் அகவயப்பட்ட, தன்னுணர்வுக் கவிதைகளாகும். இருள், தனிமை, இரவு, கனவு, மரணம், நிசப்தம், அந்நியப்படுதல், ஒடுக்கப்படுதல், ஓரங்கட்டப்படுதல் போன்ற மன உணர்வுகளால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டவராகவும், அவற்றிலிருந்து

விடுபட்டு, வெளியேறத் துடிப்பவராகவும் அநேகமாக கவிதைகள் ஊடாக கவிஞர் தம்மை இனங்காட்டுகின்றார்.

“ஓர் இரவு” என்ற இந்தக் கவிதையைப் பாருங்கள் -

‘கறுப்பின் அடர்த்தியில்
நிறம்மாறிக் கிடக்கிறது
சற்றே முன் மரணித்த
பகலொன்றின் சடலம்

கடலை மரங்களின்
அமானுஷ்ய அமைதியில்
அசைய மறுத்து
தூங்குகின்றன
இலைகள்

சலனமற்ற இருளின்
தியானத்திற்குள்
மங்கிக் கரைகிறது
ஆத்மா....!

அடங்குவதாய் நடிக்கும்
நிலத்தின் பேரெழுச்சியை
ஆயுளை மணிக் கணக்கில்
அடகுவைத்தும்
ஊர்ந்தும் தவழ்ந்தும்
ஆட்சிப்படுத்துகிறது
நிசப்தம்

ஒரு விடுதலைப் போரின்
நியாயமற்ற தீர்வை
அசாரியில் சொல்லி
நத்தை வேகத்தில்
நகர்கிறது காற்று

நிலமொட்டப் பறந்து
தன்னிருப்பை
தீனமாய் இசைக்கிறது
பறவை

நாளைக்கான ராகம்
ஒரு நூலிழையில்
பின்னிசைக்க...!

ஒரு கவிஞனால் மட்டுமே உணரக்கூடிய சோகத்தை, மௌன இடைவெளிகளுடனும் கற்பனை கலந்து காட்சிப் படிமங்

களுடனும் சித்திரிக்கும் மயூ மனோவின் பல கவிதைகளுக்கான ஓர் உதாரணம் இது. இவர் தன்னைச் சதா உலைத்துக் கொண்டிருக்கும் மன உளைச்சல்களில் இருந்து விடுவித்துக் கொள்ளவென, கற்பனையையே சிறந்த மார்க்கமாகப் பயன்படுத்துகின்றார். காரணம், “கற்பனையே மனிதனின் ஆகச் சிறந்த செயற்பாடு. அதுவே அவனை விடுதலை செய்யும். கலையும் இலக்கியமும் வழங்கும் விடுதலை இதுதான். அடையுண்ட அனுபவங்களின் சுவர்களைக் கரைத்து, வானத்தைக் கொண்டுவந்து நிரப்புபவரை இவைதான்” என்ற அனுபவ வார்த்தைகளின் அர்த்தத்தை உணர்ந்தவராய் அதன்வழி நின்று கவிதை செய்கின்றார்.

அடுத்து, “நாம் பேசிக்கொண்டிருந்த போது பெய்திராத மழை” என்ற பெயருடனான இந்தத் திரட்டுபூராவும் ஆங்காங்கே மழை பெய்தபடியே இருக்கின்றமை இதன் இன்னொரு தனித் தன்மை. இது தூவானமாகவும், துந்துமியாகவும், தெருகழுவிய பெருமழையாகவும், பேரிடியோடு கொட்டும் மாரி மழையாகவும் தொடர்ந்து வீழ்ந்துகொண்டிருக்கக் காண்கின்றோம். மழையை மட்டுமன்றி, காற்றையும், மரங்களையும், பூக்களையும், பறவைகளையும் காதலிக்கும் மனம் கொண்டவராகவும் இவரது ஏனைய கவிதைகள் வழியாகவும் இவரை அடையாளம் காணலாம். புதிய வாழிடத்துடன் பூரணமாக இணைய முடியாமல் அன்னியப்பட்டுக் கிடக்கும் கவிஞர் ஒருவர், வேறுவழியின்றி இயற்கையுடன் மனம்விட்டு உறவாடுதல், இயல்பு. உதாரணத்திற்கு. ‘காதலில்’ என்ற தலைப்புடனான கவிதையில் -

“இருந்தும்
அடிக்கடி சொல்லிக் கொள்கிறேன்
நான் காதலிக்கிறேன் என
எனக்கே எனக்காய்

பூவையும்
மழலையையும்
இரவையும்
தனிமையையும்
இன்னும்பல ‘உம்’ களையும்”

என அவர் சொல்லி முடிக்கின்றார்.

ஆங்கிலக் கவிஞர்களுள் ஜோன் ட்ரைடன், அலெக்சாண்டர் போப், சாமுயேல் ஜோன்சன் போன்றவர்களுக்குக் கிட்டாத பேரும் புகழும் வில்லியம் வேர்ட்ஸ்வீர்த்துக்குக் கிடைத்தமைக்குப் பிரதான காரணம் அவர் இயற்கையைப் பெரிதும் காதலித்தவர் என்பதுதான். பிரபஞ்சத்தினதும் இயற்கையினதும், கிராமத்தினதும், ஏரியினதும், அழகையும், அற்புதங்களையும் கவிதைக்குள் எளிமையாகக் கொண்டு வந்து, “இயற்கையை ஆராதிக்கும் ஏரிக்கரைப் புலவன்” என்ற பெயரைத் தனதாக்கிக் கொண்ட வில்லியம் வேர்ட்ஸ்வீர்த்து பாடிய மி *wandered lonely as a cloud* என ஆரம்பிக்கும் *Dassotils* கவிதை வரிகளை, மயூ மனோவின் இயற்கை மீதுள்ள காதலைப் பற்றிக் கதைக்கும் இத்தருணத்தில் நினைவுகூராமல் இருக்க முடியவில்லை.

ஆச்சிக் கிழவியைப் பறிகொடுத்த பரிதவிப்புடன் ஆரம்பமாகி, அக்கா மகளின் அரவணைப்புடன் முடிவடையும் இத்திரட்டில் — சொல்லாத காதலின் வலியும், தூக்கத்தைக் கொத்தித் தின்னும் நினைவுப் பட்சியும், அடிக்கடி காணாமற் போகும் நானும், மரணங்கள் மீதான மறுவாசிப்பும், காதலுக்காய் வாழ்தலும் வாழ்தலுக்காய் காதலித்தலும், என் கனவுகளுக்கான என் தெரிவு என் கையில் இல்லாத கவலையும், என் பெயர் என்னைச் சுட்டவில்லையே என்ற சோகமும், முண்டங்களாகவே பிரசவிக்கப்படும் நினைவுத் தடங்களும், தனிமை தரும் துயரும் சுகமும், மழைக்குப் பின்னதான மாலைப் பொழுதும் பின்னி ரவுத் துயரமும் ... இன்னுமின்னும் பலவும், மன நெகிழ்ச்சியும் விம்மலும் மனதை வருடும் அகக்காட்சிகளும் ததும்பும் கவிதைகளாக, உரத்த, சலனமற்ற, சத்தமன்ற, அலைகளற்ற கடலைப் போல மாறிமாறி வந்திறங்கியுள்ளன.

மேலும், மயூ மனோவின் கவிதைகளில் காணப்படும் இன்னொரு முக்கிய அம்சம், அவற்றின் சூக்குமத் தன்மை, தற்போக்கான அம்சங்களையும், தனியாளுக்குரிய குறியீடுகளையும் படிமங்களையும் பெருமளவில் பயன்படுத்தும்போது கவிதைகள் சூக்குமத் தன்மையைப் பெறுகின்றன.

பெரும்பாலான இவரது கவிதைகளில் உள்ள விதவிதமான காட்சிப் படிமங்களும், சொற்பதங்களும் சாதாரண வழக்கிலில்லாத வார்த்தைப் பிரயோகங்களும் ஈழத்து நவீன கவிதைப் பாரம்பரியத் தடத்தினின்றும் விலகி, இன்று பலராலும் பின்பற்றப்படும் புதிய கவிதைப் போக்கினை நோக்கிச் செல்லக் காணலாம். ஆனால் இதில் எதிர்மறையான அம்சமும் உண்டு. தேர்ந்த கவிதை இரசிகர்களுக்கும் சலிப்பைத் தரக்கூடிய ஆபத்தையும் அது கொண்டிருக்கிறது என்பதுவே அந்த எதிர்மறை அம்சமாகும்.

மேலும், நவீன தமிழ்க் கவிஞர்களுள் முக்கியமானவராகக் கருதப்படும் பிரமிளின்

‘சிறகிலிருந்து பிரிந்த
ஒற்றை இறகு
காற்றின் முடிவற்ற பக்கங்களில்
ஒரு பறவையின் வாழ்கை
எழுதிச் செல்கிறது’

என்ற பிரபலமான கவிதையையும், மயூவின் சில கவிதைகளில் வரும் இலை உதிர்வுகளும், இறகுதிர்வுகளும் சில சமயங்களில் நினைவூட்டிச் செல்கின்றன.

அடுத்து, மழை மீதான அவரது அளவிறந்த காதலின் காரணமாக, மழை தொடர்பாக ஒரே விதமான காட்சிப் படிமங்கள் பல கவிதைகளில் திரும்பத் திரும்ப வந்து போய்க் கொண்டிருக்கக் காணலாம்.

உதாரணமாக —

‘தெரு கழுவிய மழையின் பின்’ என்று ஒரு கவிதையிலும், ‘தெரு கழுவிப்போன சாம மழையின் பின்’ என்று இன்னொரு கவிதையிலும், ‘பெருந்தெருக்களின் கறுப்புக்களைக் கழுவித் தோற்கும் மழைத் துளிகள்’ என்று பிரிதொரு கவிதையிலும் காட்சிப்படுத்தப்படுகின்றமை வாசகர்களுக்கு அலுப்பூட்டக்கூடிய உத்தி முறைகளாகும்.

கவித்துவத்துடனும் சொல்நேர்த்தியுடனும் கவிதை சொல்ல வேண்டும் என்ற ஆவல். சிற்சில இடங்களில் சொல்ல வந்த

சேதியை அனாதரவாகத் தவிக்க விட்டு விட்டதோ எனச் சந்தேகிக்கும் அளவுக்கு, சில கவிதைகள் ஏராளமான சங்கேதங்களைத் தம்மகத்தே கொண்டிருக்கின்றமை இன்னொரு குறைபாடாகும். இவற்றுடன் ஆங்காங்கே கண்ணில்படும் சில எழுத்துப் பிழைகளையும் கவனமாகக் கண்டு பிடித்துத் திருத்தி இருக்கலாம்.

இவ்வாறான சில குறைபாடுகள் தவிர, “நாம் பேசிக்கொண்டிருந்தபோது பெய்திராத மழை” என்ற இந்தத் தொகுதி ஒரு காத்திரமான கவிதை முயற்சியாகும். இதனை எமக்குத் தந்திருக்கும் கவிஞர் மயூ மனோ தமிழ்க் கவிதை உலகின் ஒரு நம்பிக்கை நட்சத்திரமாக மிளிர்கின்றார். இயல்பாகவே செறிந்த கவித்துவத்தைக் கொண்டுள்ள இவர், பரந்துபட்ட வாசிப்பினூடாகச் செழுமை மிக்க சொல்வளத்தையும், பொருள்வளத்தையும் தனதாக்கிக் கொண்டுள்ள ஓர் இளம் கவிஞராகத் தென்படுகின்றார்.

மண்ணோடும் மனிதரோடும் ஒட்டிக் கொள்ள மறுக்கும் புலம்பெயர் வாழ்வு, அவருக்கு அள்ளிக் கொடுத்துள்ள வாழ்க்கை அனுபவங்கள், அவரது ஆழ் மனதுக்குள் உருவற்ற கருக்களாக அலைந்துலைந்து அவரை அலைக்கழிக்க ஆரம்பித்துள்ளன. எதையோ சொல்ல வேண்டும் என்ற மன உந்துதலை இது அவருக்குள் ஏற்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறது. அந்த உந்துதலின் அறுவடைகள்தான் இத்திரட்டில் அடங்கியுற்ற அழகிய கவிதைகள். இதனையே ‘முடிவிலியை நோக்கி நகர்தல்’ எனப் பெயரிடப்பட்ட தமது முன்னுரையில் – ‘எழுத வேண்டும் என்ற எண்ணம் அல்லது படைப்பொன்றின் கரு, ஒரு கணப் பொழுதில் மனதில் தோன்றி, ஒரு இழையாக ஓடித்திரிந்து உணர்வுகளைத் துழாவி, அருபமாய் எங்கும் நிறைந்து நிரம்பும் கணத்தில் அவை எழுத்துக்களின் ஊடே பதிவாகின்றன. அந்தப் படைப்பானது எழுத்தால் சாத்தியமாக்கப்படும் சமயத்தில் தனக்கேற்ற கனதியுடன் பிறப்புவிக்கப்படுகிறது. மெல்லிய தூறலாய் மண்ணை நனைக்கும் மழையையும், மார்பு புதைக்கும்

மழலையையும், காதல் மற்றும் இன்னபிற மென் உணர்வுகள் பற்றியும் பேசும் எனது கவிதைகள் அதிகமாகத் தனிமைத் துயரையும் வாழ்வைப்பற்றிய தேடுதலையும் கொண்டு விரிகின்றன’ என்று அவரே கூறியிருக்கிறார்.

அந்த முன்னுரையின் முடிவில் இவர் கூறிய –

“நான் மீண்டும் நடக்கத் தொடங்கியிருந்தேன்
சொற்ப தூரத்தில் வானம்
எப்போதும் போலவே”

என்ற கவிவரிகள் இவரது மனோதிடத்தையும் தன்னம்பிக்கையையும் உரத்தும், அதேவேளை மௌனமாயும் மிகத் துல்லியமாகச் சொல்லிய வரிகள். இதனைப் போன்றே, இருளுக்குள்ளிருந்து தெறித்துப் பறக்கும் ஒளிச் சிதறல்களாக வந்து வீழும் இவரது கவிதைகள் பல அடத்தியானவை, செறிவானவை, ஆரவாரமிக்க சப்தத்தை எழுப்பாத மௌனம் தோய்ந்தவை.

கனடியப் பல்கலைக் கழகம் ஒன்றில் ஆங்கில மொழிவழியாகத் தமது கல்வியைத் தொடர்ந்துகொண்டு, அழகான தமிழில் நல்ல பலகவிதைகளை ஆக்கித் தந்திருக்கும் மயூ மனோ, வேறு எவரது பாதிப்பும் இன்றி, வேறு எவரது தூண்டுதலும் இன்றிச் சுயம்புவாக, வீச்சுடனும் மூச்சு மனும்வெளிக்கிளம்பி இருக்கும் அரும்பாகத் தென்படுகின்றார். அவரது கவிப்பயணம் காத்திரமானதாகத் தொடர வேண்டும். இந்த இளம் கவிஞருக்கு களம் அமைத்துக் கொடுத்திருக்கும் வடலி வெளியீட்டாளர்கள் பாராட்டுக்குரியவர்கள்.

முடிவாக, பிரபல தமிழக எழுத்தாளர் ஒருவர் ஒருமுறை சொன்னார் – “சமணத்துறவிகள் பிச்சை ஏற்கும்போது உணவை எந்தப் பாத்திரத்திலும் ஏற்கமாட்டார்கள். இலையில் கூடப் பெறமாட்டார்கள். வெறும் கையில் வாங்கி நேரடியாக உண்பார்கள்”. இதுபோலவே, ஒரு கவிதையை இதயத்தால் வாங்கக் கூடியவர்களால் மட்டும்தான் அதனை இரசிக்க முடியும்.

நான் இவரது கவிதைகளை இரசிக்க முடிந்தமைக்கான காரணமும் அதுதான்.

பிறக்காத (நம்) கருவிற்கு ஒரு கடிதம்

மீரா பாரதி

எனது முட்டை முதன்முதலாக உருவான போது அல்லது எனது முதல் விந்து வெளியேறியபோது அல்லது நம் முதல் பாலுறவின் போது நீ ஒரு கருவாக உருவாகியிருந்தால், இன்று ஒரு மனிதராக நீ வளர்ந்திருக்கலாம், எங்களுடன் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கலாம். அப்படியானால் உனக்கு இப்பொழுது எத்தனை வயதிருக்கும் என எப்பொழுதும் நாம் நினைப்பதுண்டு. உனக்கு வாலிப வயது இருந்திருக்கலாம். ஆனால் அந்த விந்துக்களுக்கும் முட்டைகளுக்கும் ஒரு கருவை உருவாக்குவதற்கான சந்தர்ப்பம் கிடைக்கவில்லை அல்லது நாம் அந்த சந்தர்ப்பத்தை வழங்கவில்லை எனவும் கூறலாம் அதனால் அவை கழிவுகளுடன் கழிவாக இறந்து அழிந்து போயின. நீ இன்னும் கருவாக உருவாகாமலே இருக்கின்றாய்

ஒரு பெண்ணுக்கு ஒவ்வொரு மாதமும் ஒரு முட்டை உருவாகின்றது. இதில் ஒன்று கருக்கட்டினால் ஒரு வருடத்திற்கு ஒரு குழந்தையையாவது ஒரு பெண் உருவாக்கலாம். ஒரு ஆணிலோ ஆயிரக்கணக்கான விந்துக்கள் நாள் தோறும் உருவாகிக் கொண்டே இருக்கின்றன. இந்த விந்துக்களை எல்லாம் தன் வயிற்றில் கருக்களாக சுமப்பதற்கு உலகத்திலிருக்கின்ற பெண்களின் சனத்தொகையோ போதாது. ஆகவே இந்த முட்டைகளும் விந்துக்களும் வீணாகப் போகக் கூடாது என செயற்கையாக கருக்கட்டி உருவாக்கினால் அதனால் பிறக்கின்ற அவ்வளவு குழந்தைகளையும்.

மனிதர்களையும் தாங்குமா இந்த பூமி என்பது சந்தேகமே. ஆம் ஏற்கனவே உலக சனத் தொகை அளவுக்கதிகமாக அதிகரித்திருக்கிறது என்கின்ற குரல்கள் ஒலிக்கின்றன. அவை நம் காதுகளுக்கு கேட்பதில்லை பல்லாயிரக்கணக்கான குழந்தைகள் வறுமையில் வாடுகின்றன. அநாதைகளாக மரணிக்கின்றன. இவை நம் கண்களுக்கு தெரிவிதில்லை. பெண் குழந்தைகள் கருவிலையே கொல்லப்படுகின்றன. இவை நம் உணர்வுகளை உறுத்துவதில்லை. இவ்வாறு நடப்பதற்கு எல்லாம் பல காரணங்கள் இருக்கின்றன. முக்கியமானவை அதிகார வர்க்கங்களின் தவறுகள். அக்கறையீனம், இலாபம் ஈட்டும் கொள்கைகள் மற்றும் சமூகங்களின் காலங்கடந்த கலாசாரங்களும் நம்பிக்கைகளும் கட்டுப்பாடுகளும்.

ஒரு நாள் நமது அறியாமையினால் அவசரத்தினால் நீ கருவுற்றாய். ஆனால் நாம் உன்னை இந்த உலகிற்கு வர அனுமதிக்கவில்லை. உனது கருவை கலைத்து நீ இந்த உலகில் வாழ்வதற்கான உரிமையை நாம் மறுத்தோம் இவ்வாறு செய்தமை உன் மீது விருப்பமில்லை என்பதனால் அல்ல. நாம் வாழ்வதற்கே உரிமை இல்லாத இந்த உலகில் இன்னுமொரு உயிர் நம்மால் உருவாகி அடிமையாக வாழ்வதை நாம் விரும்பவில்லை. உன்னை ஒரு சதாரணமான ஆரோக்கியமான மனிதராக கூட வளர்த்தெடுக்க நம்மால் முடியாது என புரிந்ததினாலும் நமது

வாழ்வையும் உறவையும் பாதிக்கும் என்பதனாலும் மற்றும் நமது இயலாமை, பொறுப்பெடுக்க முடியாமை, மனோபலம் இல்லாமை, நம்பிக்கை இல்லாமை, பொருளாதர ஆதரவும் அடித் தளமும் இல்லாமை, நமது சுய வளர்ச்சி யில் அக்கறையாக இருக்கின்றமை இப்படிப் பல காரணங்கள் இருக்கின்றன. இவை மட்டுமல்ல நமது பாலியல் மீதான விருப்பத்தின் இணைவினால் மட்டும் விபத்தாக உருவான ஒரு கருவாக நீ இருப்பதை நாம் விரும்பவில்லை. நமது ஆரோக்கியமான உடலுறனுடாகவே உனது கருவை உருவாக்க விரும்புகிறேன். ஆனால் அதை எவ்வாறு செய்வது என்பதை அறியாதிருக்கின்றோம். ஒரு சுதந்திரமான மனிதராக உன்னை எப்படி வளர்ப்பது என்பதற்கான அறிவும் நம்மிடமில்லை. நாமே இன்னும் ஆரோக்கியமான மனிதர்களாக இல்லாதபோது உன்னை மட்டும் எப்படி நாம் ஆரோக்கியமாக வளர்ப்பது? நாம் வாழ்கின்ற இந்த உலகில் நமக்கான சுந்திரம் இல்லை, உரிமைகள் இல்லை, நமக்கான தொழில் இல்லை, இருக்கின்ற தொழிலும் நிரந்தர மில்லை. இதை எல்லாம் சிந்திக்காது நம்மை பெற்ற நமது பெற்றோர் விட்ட தவறை நாம் மீண்டும் விடுவதற்கு தயார் இல்லை. நாம் குழந்தைகளாக எதிர் நோக்கிய கஷ்டங்களை பிரச்சனைகளை வலிகளை நீயும் எதிர்கொள்வதற்கு நாம் விரும்பவில்லை ஆகவேதான் கருவிலை வீயே கலைத்துவிட்டோம் உன்னை.

ஒரு நாள் நமது அறியாமையினால், அவசரத்தினால் நீ உருவானாய் ஆனால் நாம் உன்னை கலைத்துவிட்டோம் நாம் கொலைகாரர்கள் என்றது நம் மனம். மனதுக்குள் பல குரல்கள், பலமாகவும் உறுதியாகவும் உரத்து ஒலித்தன. அக்குரல்கள் எல்லாம் நம்மை கொலைகாரர்கள் என்றது. நம் ஆழ்மனதில் இருந்து வந்த இந்தக் குரல்கள் நம் சமூகத்தின் குரல்கள்; நமது மூதாதையர்களின் குரல்கள் அந்தப் பழங்குரல்களைக் கேட்டு கேட்டு நாம் குனிக் குறுகிப் போனோம் குற்ற உணர்வினால் ஆனால் ஏங்களது குரல்களும் எங்கிருந்தோ அசரீரியாக ஒலித்துக்

கொண்டே இருக்கின்றது, நாம் குற்றமற்றவர்கள் என நமது வாழ்வை நாம் தீர்மானிப்பதற்கான உரிமை நமக்கு இருப்பதாக, ஆனால் அது பலவீனமாகவே ஒலிக்கின்றது. ஆனாலும் நாம் உறுதியாக நிற்கின்றோம் நமது முடிவில் நம் வாழ்வை வாழ்வதற்காகவும் உன் போன்ற பிறக்காத அல்லது பிறக்கப்போகின்ற குழந்தைகளின் எதிர்காலம் ஒளிமயமாக இருப்பதற்காகவும் உனது கருவை நாம் கலைத்து விட்டோம்.

அன்று நாம் கருக்கலைப்பு செய்திருக்காவிட்டால் இன்று நீ வாலிப வயதில் இருந்திருப்பாய். ஆனாலும் நீ கொல்லப்பட்டிருப்பாய். இனம், மதம், சாதி என்பவற்றின் பெயரால் நாமே உன்னைப் அதற்குப் பலி கொடுத்திருப்போம். இல்லை யில்லை இந்த சமூகமே இவற்றின் பெயரால் உன்னைப் பலியெடுத்திருப்பார்கள். கொன்றிருப்பார்கள். உன்னை உனது வாலிபவயதில் இவர்கள் கொன்றார்கள் ஆனால் அது கொலை இல்லை என்கின்றார்கள். அதற்குப் பெயர் தேசத்திற்கான மதத்திற்கான சுதந்திரத்திற்கான தியாகமாம். விடுதலைக்கான விதையாம். நீ ஒரு மனிதராக பல ஆற்றல்களுடன் வளர்ந்த பின் இவர்கள் உன்னை அழிப்பதைவிட நாம் உன்னைக் கருவிலையே கலைத்தது தவறில்லை. உனது நன்மைக்காகவும், நமது நலத்திற்காகவும் ஆனால் இவர்கள் நம்மைக் கொலைக்காரர்கள் என்கின்றார்கள். உன்னைக் கருவிலையே நாம் கலைத்ததனால்.

நாம் கருக்கலைப்பு செய்யாவிட்டால் நமது துறைகளில் கற்று நாம் முன்னேற முடியாது. அதுவும் ஒரு பெண்ணாக நான் இருந்துவிட்டால் தாய் என்கின்ற புதிய பதவியைத் தந்து தாய்மை என்ற பண்புக்கு உதாரணம் என பட்டம் கொடுத்து என் வாழ்க்கையை ஒரு வீட்டின் படுக்கையறைக்குள்ளும் சமையலறைக்குள்ளும் முடக்கியிருப்பார்கள் அல்லது வேலைக்கு செல்கின்ற பெண்ணாக இருந்தாலும் வீட்டு வேலைகளை பங்குபோட யாரும் வரமாட்டார்கள். எல்லாவற்றையும் செய்யவேண்டும். ஆம் இரட்டிப்பு வேலை. நமக்கு நாம் நாமாக வாழ முடியாத இந்த

சமூகத்தில் நமது பல்துறை ஆற்றல்களை வளர்க்க முடியாதபோது உன்னை மட்டும், நீ நீயாக இருக்கும்படியும் உனது பல்துறை யாற்றல்களையும் வெளிக் கொண்டுவரும் படியும் நாம் எப்படி வளர்ப்பது. அதனால் தான் உனது கருவை நாம் கலைத்துவிட்டோம்.

நாம் உனது கருவை கலைத்ததினால் இன்று நமக்கு குழந்தை இல்லை. இதனால் நமக்கு வாரிசும் இல்லை. ஆனால் நாம் கவலைப்படவில்லை. ஆனந்தமாகவே நாம் வாழ்கின்றோம். ஆனால் இந்த உலகத்தில் பலர் குழந்தை பெறுகின்றார்கள். குழந்தை மீதான விருப்பத்தினால் அல்ல. தமது பாலியல் உறவின் மீதான விருப்பத்தினால். தமது அறியாமையினால் தற்செயலாக விபத்தாகவே கருக்கட்டுகின்றன. நாம் கூட இந்த உலகில் பிறந்ததும் அவ்வாறான ஒரு விபத்தே. ஆனால் கடவுள் கொடுத்த பரிசு என பொய் சொல்லி கடவுளின் மேல் பாரத்தை போட்டுவிடுகின்றார்கள். இதற்காக இவர்களுக்கு கிடைத்த பரிசு, தாம் மலடும் இல்லை மலடனும் இல்லை என சமூகத்திற்கு நிரூபிக்கின்றனர். இச்சான்றிதழ் மூலம் பெற்றோர் என்கின்ற பதிவி உயர்வு கிடைக்கின்றது. இதன்மூலம் திருப்தியடைகின்றார்கள் இவர்கள் தம் வாழ்வில் நமக்கு குழந்தை இல்லை என்பது நமது பிரக்ஞைபூர்வமாக, சுயமாக சிந்தித்து எடுத்த முடிவாக கூட இருக்கலாம் அல்லது நமது உடலில் அதற்கான ஆற்றல் இல்லாது இருக்கலாம். ஆனால் நம்மால் குழந்தை பெறமுடியாது எனக் குத்திக் காட்டி, குறை கூறி, நம்மைத் தாழ்த்தி தங்களை உயர்த்துவதில் இந்த சமூகத்திற்கு ஒப்பற்ற மகிழ்ச்சியே அவர்களின் இந்த மகிழ்ச்சியை. நாம் இரசிக்க வில்லை. குழந்தை பெற்றவர்களிடம் தான் தாய்மை இருக்கும் என்கின்றார்கள். இவர்கள் தாய்மை என்பது பெண்ணின் பெருமை என பொய்யான புகழ் பாடுகின்றார்கள் இவர்களுக்கு தாய்மை ஒரு உணர்வு என்பது தெரியாது. குழந்தை பெற முடியாத பெண்களிடம் மட்டுமல்ல ஆண்களிடம் கூட தாய்மை உணர்வு சிலவேளைகளில் குழந்தை பெற்ற பெண்களைவிட

அதிகமாக இருப்பதை அறியாதவர்கள் இவர்கள். ஆனாலும் நாம் கடமைக்காவும் சமூகத்தின் எதிர்பார்ப்பு களுக்காகவும் விருப்பு வெறுப்புகளுக்காக வும் ஒரு கருவை உருவாக்குவதில் எங்களுக்கு உடன்பாடில்லை. ஆகவேதான் உனது கருவைக் கலைத்துவிட்டோம்

நீ இந்த உலகத்திற்கு வருவதை நாம் விரும்புகின்றோம். ஆனால் நீ வரும் பொழுது நீ நீயாக வாழ்வதற்கான ஒரு சூழல் வேண்டும் என விரும்புகின்றோம். உனக்கு முழுமையான பாதுகாப்பு இருக்க வேண்டும் என விரும்புகின்றோம். உனது உரிமைகள் மதிக்கப் படவேண்டும் என விரும்புகின்றோம். நீ வறுமையால் வாடக் கூடாது என்கின்றோம். உனது ஆற்றல்களை வெளிப்படுத்துவதற்கான சந்தர்ப்பங்கள் வழங்கப்பட வேண்டும் என விரும்புகின்றோம். இவற்றுக்கு எந்த தடைகளும் இருக்கக் கூடாது என்கின்றோம். நீ ஒரு விபத்தில் கருக்கட்டுவதை நாம் விரும்பில்லை.

நமது கனவுகள் நிறைவு பெறும் ஒரு நாளில் நாம் விரும்புகின்ற ஒரு சூழலில் மீண்டும் கூடிக் குழாவுமோம். நம் உடல் இன்பத்திற்காகவும் நம் மனப்பூர்வமான விருப்பத்துடன்; உன் வரவிற்காகவும், ஆனால் அவ்வாறான ஒரு சூழலை உருவாக்கி உன்னை வரவழைக்க நாம் கடுமையாக உழைக்க வேண்டி இருக்கின்றது. அதுவரை உன் வரவை உன் மீதான அன்பினால் அன்புடன் நிறுத்தி வைக்கின்றோம். தவறுகின்ற பொழுது கலைத்து விடுகின்றோம். நாம் அழைக்கும் வரை காத்திரு இந்த உலகிற்கான வருகைக்காக. இதில் நம் சுய நலம் மட்டுமல்ல, உனது நலனும் இணைந்தே இருக்கின்றது என்பதை இப்பொழுது உன்னால் புரிய முடியாவிட்டாலும் இந்த உலகத்திற்கு வந்த பின்பு புரிவாய் அல்லது அதைப் புரியாமலே புரிவதற்கான தேவையில்லாமலே ஆனந்தமாக வாழலாம். நீ ஏனெனில் நாம் அதற்காக ஏற்கனவே உழைத்திருப்போம். சில வேளை நமது உயிரை கூட இழந்து. ●

ஒரு வீரனுடன் கழி(ளி)த்த இரவு

ப. ஸ்ரீஸ்கந்தன்

கூடந்த கோடை கால விடுமுறையின் போது நோர்வேயில் நான் சுருட்டையைச் சந்தித்தேன்.

சின்னவயதில் எங்கள் புளியடி ரீமில் அவன் ஒரு அக்டிவ் மெம்பராய் இருந்தான். கிறிக்கற், புட்போல் எல்லாம் நன்றாக விளையாடுவான். ஒட்டப் போட்டிகளில் மத்திய பிரிவில் அவன்தான் சாம்பியன். ஆனால் தன்னை ஒரு சண்டியனாக மற்றவர்கள் நினைக்கவேண்டும் என்பதுதான் அவனது ஆசை.

ஒருநாள் 'ஆராவது என்னோட சண்டைக்கு வாறீங்களா?' என்று சவால் விட்டான். விஜயனும், தம்பி தேவனும் சேர்ந்து அவனைமடக்கியதில் அப்செற் ஆகிப்போனான். அடுத்தநாள், 'ரண்டு முட்டை குடிச்சிட்டு வந்தனான், கையைப் பார்' என்று பயில்வான்போல் கையை மெருக்கேற்றிக் காட்டினான். இப்படித் தான் சுருட்டை.

புளியடி ரீமில் நாங்கள் ஒருமுறை நாடகப் போட்டி ஒன்று வைத்தோம். எங்கள் பக்கத்தில் வீரபாண்டிய கட்ட

பொம்மன் நாடகம். சுருட்டையினர் சாம்ராட் அசோகன் நாடகம் போட்டார்கள். சுருட்டைதான் அசோகனாக நடித்தது. நடிப்பு அபாரமாக இருந்தது. கடைசிக் காட்சியில் பிணங்களின் நடுவே அசோகச் சக்கரவர்த்தி நடந்துவர, குற்றுயிராகக் கிடக்கும் வீரன் ஒருவன் தண்ணீர் கேட்கும்போது தண்ணீர் தருவதும், தண்ணீர் தருவது மன்னன் என அறிந்த அந்த வீரன் தண்ணீரை வாங்க மறுப்பதும், இந்தச் சம்பவத்தால் மனம் திருந்திய அசோகன் இறுதியில் துறவியாகப் போகின்றதுமான காட்சியோடு நாடகம் முடிவுறும்.

துறவியாகச் செல்லும் சுருட்டையின் கண்களை அப்போது பார்த்தேன். என்ன ஜொலிப்பு. ஒரு துறவியாகவே சுருட்டை மாறிவிட்டிருந்தான்.

கொஞ்ச நாளில் சுருட்டை கராட்டே பழகத் தொடங்கியது. விடிவிடியென எழும்பிவந்து செம்மணி மைதானத்தைச் சுற்றி ஐந்து ரவுண்டு ஓடியது. முகம் தெரியாத பலருடன் இரவில் கதைத்துக்

கொண்டு திரிந்தது. பிறகு சில மாதங்களில் சுருட்டையைக் காணவில்லை. இது நடந்தது 1978இல். அப்போது இந்த மாதிரி காணாமல் போதல் புதிதாக இருந்தது.

ஒருநாள், புளியங்குளம் புகையிரத நிலையத்திலிருந்து வெகுதூரத்திலுள்ள தோட்டம் ஒன்றில் வேலைசெய்து கொண்டிருந்தபோது, மாத்தையா வந்து தங்களை அழைத்துச் சென்றதாகவும், தாங்கள் தங்கியிருந்த இடத்தை யாரோ பொலிஸில் காட்டிக்கொடுத்துவிட்டதால் தான் திரும்பிவந்து விட்டதாகவும் சுருட்டை சொன்னான்.

சிலநாட்களில், திரும்பிவந்த சுருட்டையைப் பிடித்து பிரான்சுக்கு அனுப்பினார் சுருட்டையின் அப்பா சண்முகராசா. அதற்குப்பிறகு நான் சுருட்டையை நீண்டகாலமாகச் சந்திக்கவில்லை. மறுபடி அவனை நான் கண்டது ஒரு காத்திராப் பிரகாரமான சம்பவம்.

அப்போது நான் 83 இனக் கலவரத்தில் அகப்பட்டு கொழும்பிலிருந்து ஊருக்கு வந்து மாதக் கணக்கில் வீட்டில் தங்கியிருந்தேன். ஒருநாள் கைலாய பிள்ளையார் கோவிலடியால் சென்று கொண்டிருந்த போது எதிரே சைக்கிளில் சாரத்துடன் சுருட்டை வந்துகொண்டிருந்தான். எனக்கு ஆச்சரியமாகப் போய்விட்டது. பிரான்சிலிருந்து எப்போது வந்தான்.

இலங்கையில் நடந்த இனக் கலவரச் செய்திகளைக் கேட்டு இந்தியா வந்து இயக்கத்தில் இணைந்தது, புலேந்தி அம்மானிடம் ஆயுதப்பயிற்சி பெற்றது போன்ற கதைகளைச் சொன்னான். கனடாவுக்குச் செல்ல விசாவுக்கு விண்ணப்பித்துவிட்டு காத்திருந்த எனக்கு அவனது உணர்வு பூர்வமான செயற்பாடுகள் விறைத்துப் போக வைத்துவிட்டன.

நான் 84இல் கனடா வந்துவிட்டேன். அதன் பிறகு இப்போதுதான் சுருட்டையைச் சந்திக்கிறேன். ஒஸ்லோ நகரின் தெற்குப் பகுதியிலிருந்த ஒரு சிறிய தொடர்மாடிக் கட்டிடத்து பிளாட் ஒன்றில் அந்தச் சந்திப்பு நிகழ்ந்தது.

‘மாஸ்ரர், இஞ்சை தண்ணி சரியான

விலை. நீங்கள் வாறியள் எண்டு பெரிசு எடுத்தனான். அதை முதல்ல துவங்குவம்’ என்று ஆரம்பித்தான். அவன் என்னை வாத்தியென்றுதான் அழைப்பான். ஒழுங்காக இருக்கிற நேரங்களில் மாஸ்ரர் என்பான். கொஞ்சம் உச்சத்தில் இருந்தால் ஓய்வாத்தி என்பான். எல்லாம் எனக்குப் பழக்கமாகிவிட்டது. நாங்கள் பழகியவிதம் அப்படி.

‘எக்ஸ் இல்லையெண்டா நான் இப்ப உங்களோடை கதைச்சுக்கொண்டிருக்க மாட்டன். மாலை போட்டிருப்பாங்கள்’ என்றான்.

செழியன் எழுதிய ‘ஒரு அகதியின் நாட்குறிப்பு’யிலும் ‘ஒரு பெரியவர்’ என்று தன்னை மற்ற இயக்கங்களிடமிருந்து காப்பாற்றியவரை அடிக்கடி குறிப்பிடுவார். அதுபோலத்தான் சுருட்டையும் ஒருவரை எக்ஸ் எனக் குறிப்பிடுகிறான் என அப்போது நினைத்துக்கொண்டேன்.

நெடுங்குளம் தோட்டத்தில் வேலை செய்த நாட்களில் சுடுவதற்குப் பழக்கு வதாகக் கூட்டிவந்து தோட்டம் கொத்த வைப்பதாக தன்னுடன் வேலைசெய்த ஒருவரிடம் தான் அடிக்கடி குறைப்பட்டுக் கொண்டதாகவும், அவர்தான் பிரபாகரன் என்பதைப் பலநாட்கள்கழித்தே தான் அறிந்துகொண்டதாகவும் சொன்னான் சுருட்டை.

‘மாஸ்ரர், தலைவரைப்பற்றி சனம் என்னவும் கதைக்கட்டும். ஆனால் ஒரு போராளியை உருவாக்க தலைவர் எவ்வளவு பாடுபட்டவரெண்டு எனக்குத் தெரியும்’

கொஞ்சநேரம் அவன் எதுவும் பேசாமல் இருந்தான். அவனது மனவோட்டத்தை என்னால் புரிந்துகொள்ள முடிந்தது. பின்னர் ஒரு மிடறு குடித்து விட்டுத் தொடர்ந்தான்.

‘அப்ப வாத்தி யாழ்ப்பாணப் பொலிஸ் ஸ்ரேசனை அடிக்கப்போறம். தண்ணி போற மதவுக்குள்ளால குனிஞ்சு குனிஞ்சு போறம். அப்ப லைப்ரரியிலை இருந்த வாச்சர் எங்களைக் கண்டு டோர்ச் அடிச்சான். அதாலை முன்னுக்குப் போன

வங்கள் குளம்பிப் போனாங்கள். பிறகு நான்தான் முன்னுக்குப் போனான். சீவகன் போட்டான், 'நீங்கள்என்னடா செய்யறியள் எண்டு கிட்டு வோக்கியிலை கத்துறது கேக்குது எனக்கு. எல்லாம் இங்கிலிஸ்பட விளையாட்டுத்தான்வாத்தி.'

இருவரும் மறுபடி கிளாசை நிரப்பினோம். அவனது கதைகள் சுவையாக இருந்தன.

'வாத்தி ஆவரங்காலிலை, நாங்களெல்லாம் இருந்தநேரம். ஆரோ எங்கட இடத்தைக் காட்டிக் குடுத்திட் டாங்கள். சத்தம் கேட்டுப் பாத்தால் பக்கத்திலை ஆமி. எடுத்தம் வாத்தி ஓட்டம். காதைக் கிழிச்சுக்கொண்டு குண்டுகள் பறக்குது. வாத்தி சொன்னா நம்பமாட்டாய். எங்கடை பிள்ளையார் கோபுரத்தை நினைச்சுக்கொண்டுதான் ஓடினான்.

வாத்தி நல்லாய்க் கேள்... ஒருநாள் நாவற்குழியிலை இருந்து ஆமி வரப் போறாங்களெண்டு தபால்கட்டைச் சந்தியிலை கட் அவுட் வைச்சனாங்கள். எல்லாம் முடிச்சு பக்கத்துக் கோயில் கிணத்திலை தண்ணி குடிச்சிட்டு வர நான் போட்டன். சனங்கள்வாற சேப்ரி பஸ்ஸிலை ஆமி வந்து இறங்கியிட்டாங்கள். அதிலை நிண்டதுகள் வோக்கியையும் விட்டிட்டு ஓடியிட்டிடுதுகள். விஷயம் தெரியாமல் நான் வோக்கியிலை கூப்பிட 'ஓம்..வாங்கோ' எண்டு பதில் வந்துது. போனால் ஆமி. அந்தச் சந்தியிலை நிண்டு தனி ஆளாய் சுடத் துவங்கினன், மாஸ்ரர். ஆமி எடுத்துது ஓட்டம். அண்டைக்குத் தான் ஒரு சரியான வீரனை எங்கடை ஊர்ச் சனம் பாத்துது.'

நான் அவனது கதைகளை மெய்மறந்து கேட்டுக்கொண்டிருந்தேன்.

'குடியன், வாத்தி' என்று எனக்கு எனது கிளாசை நினைவுபடுத்தினான் சுருட்டை. பிறகு சொன்னான்: 'நீ எப்பவாவது ஒரு ஹீரோவாய் இருந்திருக்கிறியா, வாத்தி? நான் பெரிய ஹீரோ வாத்தி... நோட்டாலை போனெண்டால் எல்லாரும் வேலி யாலை எட்டி எட்டிப் பாப்பினம் அது பெரிய அனுபவம், வாத்தி.

'என்ன இருந்தாலும் எக்ஸ் இல்லை யெண்டால் நான் இண்டைக்கு இல்லை. அது பெரிய கதை, சில்லாலையிலை நடந்தது. ஒரு கள்ளனை ஊர்ச் சனம் பிடிச்சு அடிச்சுப்போட்டு எங்களிட்ட தந்துதுகள். வேறைவழியில்லாமல் மண்டையிலை போடுறதுக்குக் கொண்டுபோய் மண்ணை வெட்டினால் கோதாரி மண் வெட்டுப்படுகுதில்லை. சரி உனக்கு நல்ல காலம்தான் எண்டு சொல்லிப்போட்டு, அடி காயங்களுக்கு மருந்துபோட பக்கத்திலை இருந்த ஒரு நேர்ஸிங் ஹோமுக்கு கள்ளனைக் கூட்டிக்கொண்டு போனன். அங்கதான் என்றை எக்ஸைக் கண்டன். அந்த முதல் பார்வை லட்சக் கணக்கான குண்டுகளை என்றை உடம்புக்குள்ளை பாய்ச்சியிட்டிடுது'

எக்ஸ் என யாரைக் குறிக்கிறானென அப்போதுதான் நான் தெரிந்துகொண்டேன். இந்தக் காதல்தான் அவனை இயக்கத்திலையிருந்து விலக வைத்ததா? சுருட்டையே மெல்லமெல்ல எல்லா வற்றையும் சொன்னது.

கிட்டு தனது மோட்டார்ச் சைக்கிளின் பின்னால் சுருட்டையை இருத்தி வண்டியை ஓட்டிக்கொண்டே அவன் இயக்கத்திலிருந்து விலகுவது பற்றிய விசாரணையை நடத்தியபோது அவன் காதலைக் கைவிடும் நிலையைக் கடந்திருப்பதைக் கண்டுகொண்டார்.

இயக்கத்திலிருந்து விடுபட்ட பின்னர் அந்தப் பெண்ணையே அவன் திருமணம் செய்துகொண்டான். ஆனாலும் அது நீண்டகாலம் நீடிக்கவில்லை. கடைசியில் விவாகரத்தில்தான் முடிந்தது.

அவன்பாடு மிகவும் திண்டாட்டமாகப் போய்விட்டது. புகழ், மரியாதை என்பவை மட்டுமல்ல, வாழ்வாதாரமே ஆட்டம் காணத் தொடங்கிவிட்டது. பத்து வருடங்கள் அந்த அவஸ்தையை சுருட்டை அனுபவித்தான். கடைசியில் எப்படியோ நோர்வே வந்து சேர்ந்துவிட்டான்.

சுருட்டைக்கு என்னைவிட நான்கு வயது குறைவு. ஊரில் கூப்பிடு தொலை வில்தான் அவனது வீடு. தலைமுடி சுருள்

சுருளாக இருந்ததால் அவனுக்கு சுருட்டையென்று நாங்கள் பட்டம் வைத்தோம். இனி அவனது பட்டப்பெயரைச் சொல்லாமல் இயக்கப் பெயரான சீவகன் என்பதையும் விடுத்து அவனது சொந்தப் பெயரான சிவச்சந்திரன் என்பதைச் சொல்லியே நான் அழைக்கப் போகிறேன்.

அப்போது நள்ளிரவு கழிந்து இருண்டு மணி ஆகியிருந்தது. சிவச்சந்திரனுக்கு நல்ல 'ஏத்தம்'. அந்தநிலையில் அவன் அரசியலிலிருந்து ஆன்மீகத்துக்குத் தாவினான்.

'நீ உன்ரை குடும்பம் நீ வாழுவாழ்க்கை எல்லாம் ஒரு மாயை, வாத்தி. மாயையை விட்டு வெளியிலை வா, வாத்தி. பரமானந்தம் உனக்காகக் காத்திருக்கு'

அவன் ஆன்மீகம் பேசப்பேச எனக்கு அடித்ததெல்லாம் இறங்கிக்கொண்டு போனது. அடுத்த அறைக்குக் என்னை அழைத்துப் போய் தனது புத்தக அலமாரிகளைக் காட்டினான். அதில் ஒஷோவின் இருபத்தெட்டு நூல்கள் இருந்தன. எனக்கு ஆச்சரியமாகப் போய் விட்டது. அந்த ஆச்சரியத்தை நீண்டநேரம் நீடிக்க அவன் விடவில்லை.

'வாத்தி, என்றை பாவங்களையெல்லாம்

நான் கழுவவேணும், வாத்தி' என்றவன் குலுங்கிக் குலுங்கி அழத் தொடங்கினான். அவனை என்னால் புரிந்துகொள்ள முடியும்போலத் தோன்றியது.

இப்பொழுது நன்றாக விடிந்துவிட்டிருந்தது. சிவச்சந்திரன் போத்தலைக் கவிழ்த்து இறுதித் துளியையும் கிளாசில் ஊற்றி மடமடவென்று குடித்துவிட்டு எழுந்தான். அவனது இரு கைகளும் உயர்ந்து நின்றன. முகத்தில் ஒரு பிரகாசம்.

மெல்லமெல்ல காலை உதைத்து ஆடத் தொடங்கினான். ஆடும்போது இடைக்கிடை சிரித்தான். தெரியாத ஒரு பாஷையில் சத்தம் போட்டான்.

ஆட்டம் உச்சமடைவதும் குறைவதுமாக இருந்தது. அது ஆனந்தத் தாண்டவமா அல்லது அதையும் கடந்த ஒன்றா? சொல்லத் தெரியவில்லை. ஆனால் ஒன்று மட்டும் உண்மை. அது எந்தத் தாளத்துள்ளும் அடங்கியிருக்கவில்லை. பாடல் இல்லாத நடனம்.

அவன் தன் ஞானவெளியில் நீண்டநேரம் ஆடினான். அசோக சக்கரவர்த்தியாக அவன் சிறுவயதில் நடித்த நாடகத்தை நான் அப்போது நினைத்துக் கொண்டேன்.

நெறி முறை

ஸ்ரீரஞ்சனி

அந்த ஹொஸ்ரலின் ஜெனரிக்ஸ் பகுதியில் போய் இருந்த போதுதான், அதனை நன்கு நனைத்திருக்கிறேன் என்பது புரிந்தது.

அன்று ஒரு நாள், நானும் என் மகளுமாய் ஒரு ரெஸ்டாரண்டுக்குச் சென்றிருந்த போது, எதிர்ப்பட்ட குளிரிலிருந்து எனக்குப் பாதுகாப்புத் தருவதற்காக, தனக்கென ஆசைப்பட்டு வாங்கிய அந்த ஸ்கார்ப்கை அவள் எனக்குத் தந்திருந்தாள். பின்னர் சாப்பிடும்போது என் முன்னால் இருந்து அந்த ஸ்கார்ப்பை ரசித்தவள், “யு லுக் குட் வித் தற் ஸ்கார்ப். யு கீப் இட்” என்று அதை எனக்கு அன்பளிப்பாகத் தந்திருந்தாள்.

தொடரும் நினைவுகளை இடைமறித்தது, அந்தக் கவுன்சிலரின் குரல்.

அமைதியான அந்த அறையில் இருந்த சிறியவட்டமான மேசையைச் சூழப் போடப்பட்டிருந்த கதிரை ஒன்றில் அமர்ந்த நான், அங்கிருந்த அனைவருக்கும் என்னை ஒரு மொழிபெயர்ப்பாளரென உத்தியோக ரீதியில் அறிமுகப்படுத்திக் கொள்கிறேன்.

“இங்கு வந்ததன் நோக்கம் என்ன வென்று உங்களுக்கு விளங்கியதா?” மிகவும் இளமையும் அழகும் கொண்ட அந்தப் பெண் டாக்டர், வேறு வேறு திசைகளைப் பார்த்துக்கொண்டு அமர்ந்திருந்த அந்த இளம் தம்பதியினரைப் பார்த்துக் கேட்கிறார்.

“ஓம், என்றை இரத்தப் பரிசோதனையிலை ஏதோ பிழை இருக்குது. அது பற்றின விளக்கம் அறியிறதுக்கு நான் இங்கை வரவேணும் என்று எங்களுடைய பமிலி டாக்டர் சொன்னவர்.’ அந்தப் பெண் தயங்கித் தயங்கிச் சொல்கிறாள். கண்களில் சோகம் நிழலாடியது. ஆடைகள் கூட நேர்த்தியாய் இருக்கவில்லை.

“ஆமாம், என்னுடைய பெயர் டாக்டர் ஜேம்ஸ், ஜெனரிக்ஸ் கவுன்சிலர். நான் இப்ப உங்கள் நிலைமையை விளங்கப் படுத்தப் போறன். அதற்கேற்றபடி முடிவெடுக்கிறது உங்களைப் பொறுத்தது. சரியா?”

ஏதும் சொல்லாமல் சும்மா தலையை மட்டும் மேலும் கீழும் ஆட்டுகின்றனர், இருவரும்.

‘உங்கடை இரத்தப் பரிசோதனை, சில விஷயங்கள் அசாதாரணமாக இருப்பதைக் காட்டுகிறது. பொதுவாக AFP, ESTRIL, HCG என்ற மூன்று பொருள்களின் அளவை நாம் பார்ப்போம். சாதாரணமாக முதல் இரண்டும் ஒன்றை விடக் கூடவாகவும் மூன்றாவது ஒன்றை விடக்குறைவாகவும் இருக்கவேணும். அப்படி இல்லாட்டி நிச்சயமாகச் சொல்ல இயாலதென்றலும் “டவுன்சின்ரோம்” என்ற ஒழுங்கீனம் குழந்தைக்கு இருக்கலாம் என்று எதிர்வு கூறலாம். உங்களுடைய ரத்தத்திலை முதல் இரண்டும் அதிகம் பிரச்சனையில்லாமல் இருந்தாலும் கூட, மூண்டாவது, குறிப்பிடத்தக்க விதத்தில் மிகவும் குறைவாக இருக்கிறதுதான் எங்களுடைய அக்

CNMYALIBABA

கறைக்கு காரணமாக உள்ளது.” குரலில் எந்தவித பிசிறும் இல்லாமல் சொல்கிறார், டாக்டர்.

அந்தப் பெண்ணின் கண்களில் இருந்து பொல பொலவென்று கண்ணீர் வழிந்தோடியது. மேசையில் இருந்த ரிசப்

பெட்டியை அவளிடம் நீட்டிய டாக்டர், “ஆ யு ஒகே?” என்றபோது “அழுது என்ன செய்யிறது, எது நல்லதோ அதைத் தானே செய்யவேணும்” என்றுபதில் சொன்னான் அவளது கணவன், ஒரு கையால் தன் குட்டையான தலைமயிரை மேல் நோக்கி ஒதுக்கியபடி.

“இரத்தப் பரிசோதனை ‘டவுண் சின்றோம்’ எண்ட ஒழுங்கீனம் இல்லை என்பதை மட்டும் தான் உறுதியாய்ச் சொல்லும். அது இருக்குதா என்று உறுதியாய்ச் சொல்லுறதுக்கு ‘அம்னியோசென ரிசிஸ்’ என்ற ஒரு டெஸ்ட் செய்ய வேணும். அது பற்றிக் கூறுவதற்குதான் உங்களுடைய டாக்டர் உங்களை இங்கே அனுப்பி யிருக்கிறார்.

இது எங்கடை முதல் பிள்ளை. இவவுக்கு ஆக முப்பது வயது தானே ஆகுது. இங்கை ஆக்கள் நாப்பது வயசுக்குப் பிறகும் பிள்ளை பெறுகினம். எப்படி, இது இவவுக்கு வந்தது? அப்ப இனியும் பிள்ளை பெறுகிறது பிரச்சனையாய்ப் போயிடுமோ?” குழப்பதுடன் கேட்ட அவன் தனது கையில் இருந்த ஐபோனையும் அடிக்கடி பார்த்துக்கொண்டான்.

“இது ஆருக்கும், எந்த வயசிலும் வரலாம். ஆனால் வயது கூடக்கூட வாறதுக்கான சாத்தியங்கள் கூடும். உதாரணத்துக்கு முப்பது வயசிலை ஆயிரத்துக்கு ஒண்டாக இருக்கும் சாத்தியக்கூறு. நாப்பது வயசானதும் நூறுக்கு ஒண்டாகி விடுகிறது. நான் சொல்றது விளங்குதா?”

அவன் தலையை மேலும் சீழும் ஆட்டினான். அவள் அதே கண்ணீர் நிறைந்த கண்களுடன் மூக்கைச் சீறிக்கொண்டிருந்தாள்.

“எங்கடை உடம்பு பல கலங்களாலை ஆக்கப்பட்டது. ஒவ்வொரு கலத்திலையும் இருபத்தி மூண்டு சோடி நிறமூர்த்தங்கள் உள்ளன. அந்த ஒவ்வொரு நிறமூர்த்தத்திலும் பல பரம்பரை அலகுகள் இருக்கின்றன. அவை தான் எங்கடை உடம்பு சீராக இயங்கக் காரணமாக உள்ளன. இதில் உள்ள இருபத்தி ஓராவது சோடி நிறமூர்த்தங்களைக் கொண்ட ஒரு புது அமைப்பாக மாறிவிடுவதால் தான் ‘டவுண் சின்றோம்’ எண்ட ஒழுங்கீனம் ஏற்படுகிறது. இந்த ஒழுங்கீனம் இருக்கிற ஆட்களில் பலவகையான உடல், உளக் குறைபாடுகள் இருக்கும்.”

நோயாளிகளுக்கு விளங்கப்படுத்தவென தயாரிக்கப்பட்ட இலகுவான படங்கள்

போட்ட சிறிய பிரசுரம் ஒன்றைக் காட்டி அவர்களுக்கு விளங்கப்படுத்தினவர், ‘இதுபற்றி வேறு ஏதாவது கேள்விகள் இருக்குதா?’ என்கிறார்.

பன்னிரண்டாம் வகுப்பில் நான் ஆசையாகப் படித்த ஜெனாஜீக்ஸ் என் மனதில் மீள ஒருக்கா ஓடி மறைந்தது. இல்லை என அவள் தலையை ஆட்டினாலும் அவளின் கண்கள் அவளுக்குள் ஆயிரம் கேள்விகள் துளைத்தெடுக்கின்றன என்ற பிரமையை என்னில் ஏற்படுத்தின.

‘வயித்துக்குள்ளாலை கருப்பையிலை ஒரு ஊசியைக் குத்தி அங்குள்ள அமினியன் திரவத்தின் ஒரு சிறு அளவை எடுத்து அதைப் பரிசோதிக்கிறதுதான் ‘அம்னியோ சென்ரிசிஸ்’ எனப்படும். அந்தத் திரவத்தை சிலகலங்களும் இருப்பதால் குழந்தையின் நிறமூர்த்தங்களை நாம் பரிசோதனை செய்ய முடியும். இந்தச் சோதனை மிகவும் பாதுகாப்பானது. பக்கவிளைவுகள் குறைந்தது. வலி அற்றது. சிலமணி நேரம் தான் ஹோஸ் ரலில் நிற்க வேண்டும். பின் வீட்டில் போய் ஓய்வாக இருந்தால் சரி. இதனால் கருச்சேதம் நடக்கும் சாத்தியம் மிகமிகக் குறைவு. நூறில் ஒன்று எண்டுகூடச் சொல்ல முடியாது. இது பற்றி வேறு ஏதாவது அறிய வேண்டுமா?’

“எப்ப செய்யவேணும்?” என்றாள் அவள்.

‘செய்யப் போறதாக இண்டைக்கு நீங்கள் முடிவு எடுத்தால், நாளை மறுநாள், வியாழக்கிழமை அதைச் செய்யலாம். கர்ப்பம் பத்தொன்பது கிழமையாவதற்கு முதல் செய்யவேணும். எவ்வளவு கெதியாச் செய்ய முடியுமோ அவ்வளவு நல்லம். முதலிலை நீங்கள் அதுக்கு ஒத்துக் கொண்ட ஒரு படிவத்திலை கையொப்பமிட வேண்டும். அப்படி வியாழக்கிழமை செய்தால் வெள்ளிக்கிழமை நான் உங்களை அழைத்து முடிவு சொல்லுவன். டவுண் சின்றோம் இல்லை என்று உறுதி செய்யப்பட்டால் பிரச்சனையில்லை. இருக்கிறது என்றால் கர்ப்பத்தினை தொடரப் போறீங்களா அல்லது நிறுத்தப் போறீங்களா என்று நீங்கள்தான் முடிவு செய்ய வேணும்.

அதிலிருந்து பிறகு நாம் தொடரலாம். முடிவு பற்றிக் கதைக்க எந்தத் தொலை பேசி இலக்கத்துக்கு அழைக்கலாம்?”

“என்றை செல்போனுக்கு அழைக்கலாம்” என்றான் அவன், அவளோ மௌனமாக மேலும் மேலும் அழுதுகொண்டிருந்தாள்.

“இன்னொரு முக்கியமான விஷயமும் நான் சொல்லவேணும். இரத்தப் பரிசோதனையிலை சில அசாதாரண அவதானிப்பு இருந்ததால் ‘அம்னியோசென்ரிசிஸ்’ மூலம் ‘டவுண் சின்றோம்’ இல்லை என்று முடிவு செய்யப்பட்டாலும் கூட ‘அல்ற்றா சவுண்ட்’ செய்கிறது நல்லது. அதன் மூலம் குழந்தையின் கழுத்துப் பகுதியின் தடிப்பை அளக்க ஏலும். அது கழுத்தின்ரை பின் பக்கத்திலை ஏதாவது திரவம் சேகரிக்கப்பட்டிருக்கிறதா என்று காட்டும். பிள்ளைக்கு ஏதாவது இதயக் கோளாறு இல்லை என்பதை உறுதிப்படுத்த அந்தப் பரிசோதனை உதவும்... சரியா?”

மீண்டும் தலையாட்டினார்கள் அவர்கள் இருவரும்.

“வேறு ஏதும் கேள்விகள் இல்லையென்றால் சரி, இந்தப் படிவத்திலை கையொப்பமிடுங்கள். அதன் பின் நீங்கள் போகலாம்”.

ஆங்கிலத்தைத் தமிழிலும் தமிழை ஆங்கிலத்திலுமாக மொழிபெயர்த்து, அனைத்தையும் சொன்ன நானும் அந்தத் தம்பதியினரும் ஒன்றாக நடந்து கார் நிறுத்துமிடத்துக்குப் போகின்றோம். என்கார் அருகே போனதும் கால்கள் என்னை யறியாமலே நிற்கின்றன. அவர்களைத் திரும்பிப் பார்க்கிறேன்.

“உங்களுக்கு சொன்னது எல்லாம் விளங்கினது தானே?” கேட்கும்போது மனதில் ஓர் அவசரமும் படபடப்பும். இதயம் வேறு வேகமாக அடித்துக் கொள்கிறது.

எனக்கும் ‘அம்னியோசென்ரிசிஸ்’ ரெஸ்ற் நடந்தது. பெரிசா ஒண்டும் பயப்படத் தேவையில்லை. சாதாரணமா ஊசி போடுறது போலத்தானிருக்கும். பிள்ளை இல்லாமல் இருக்கலாம். ஆனால்

குறைபாடுள்ள பிள்ளையாக இருக்கக் கூடாது?

‘ஓம்.. ஓம் பிள்ளை ஆரோக்கியமாக இருக்க வேணும்’ என்று அவன் சொல்ல, அவனை அவள் ஒரு விரக்திப் பார்வையுடன் பார்க்கிறாள்.

‘டவுண் சின்றோம் இல்லை என்று சொன்னாலும் பிள்ளை குறைபாடு உள்ள பிள்ளையாக இருக்கச் சந்தர்ப்பம் இருக்கிறது எண்டது உங்களுக்கு வடிவா விளங்கினது தானே? தவறவிடாமல் ‘அல்ற்றா சவுண்ட்’ ரெஸ்ற்ரையும் செய்துபோடுங்கோ. என்ன...?”

“ஓம்... ஓம்” அவசரமாகச் சொல்கிறான் அவன்.

“நான் இப்ப மொழிபெயர்ப்பாளராக வந்த பிறகு, அப்பிடி ஒழுங்கீனமுள்ள பல பிள்ளைகளை, அவர்கள் படுற கஷ்டங்கள் எல்லாத்தையும் பாக்கிறேன். அதுக்கெண்டு இங்கை ஒரு ஹொஸ்ட்ரலே இருக்குது. எங்களுக்கு பிள்ளை வேணும் என்று எங்கடை ஆசைக்காய், நல்லா வாழ முடியாத இன்னொரு உயிரை இந்த உலகத்திலை கொண்டுவந்து, அது தினமும் அல்லல்பட வைக்கிறது... பெரிய பாவம். சரி.. நான் வாறன்” என்று சொல்லிவிட்டு காரில் ஏறிக் கொள்கிறேன்.

என்னுடைய மொழிபெயர்ப்பாளர் கடமை, எப்போது அந்த கவுன்சிலிங் அறையை விட்டு வெளியேறினேனோ அப்போதே முடிந்திருக்க வேண்டும். பிறகு நான் சொன்னவை எல்லாம் எனது தொழில் நெறிமுறைக்கு மாறானது என்ற ஒரு மன உறுத்தலுடன் வீட்டுக் கதவைத் திறக்கிறேன்.

“டவுண் சின்றோம்” ஒழுங்கீனமுள்ள என்னுடைய மகள் என்னைக் கண்டதும் “மம் ஸ் ஹோம்.” என ஆசையாக ஓடி வந்து என்னைக் கட்டிக் கொள்கிறாள். என் கண்கள் குளமாகின்றன.

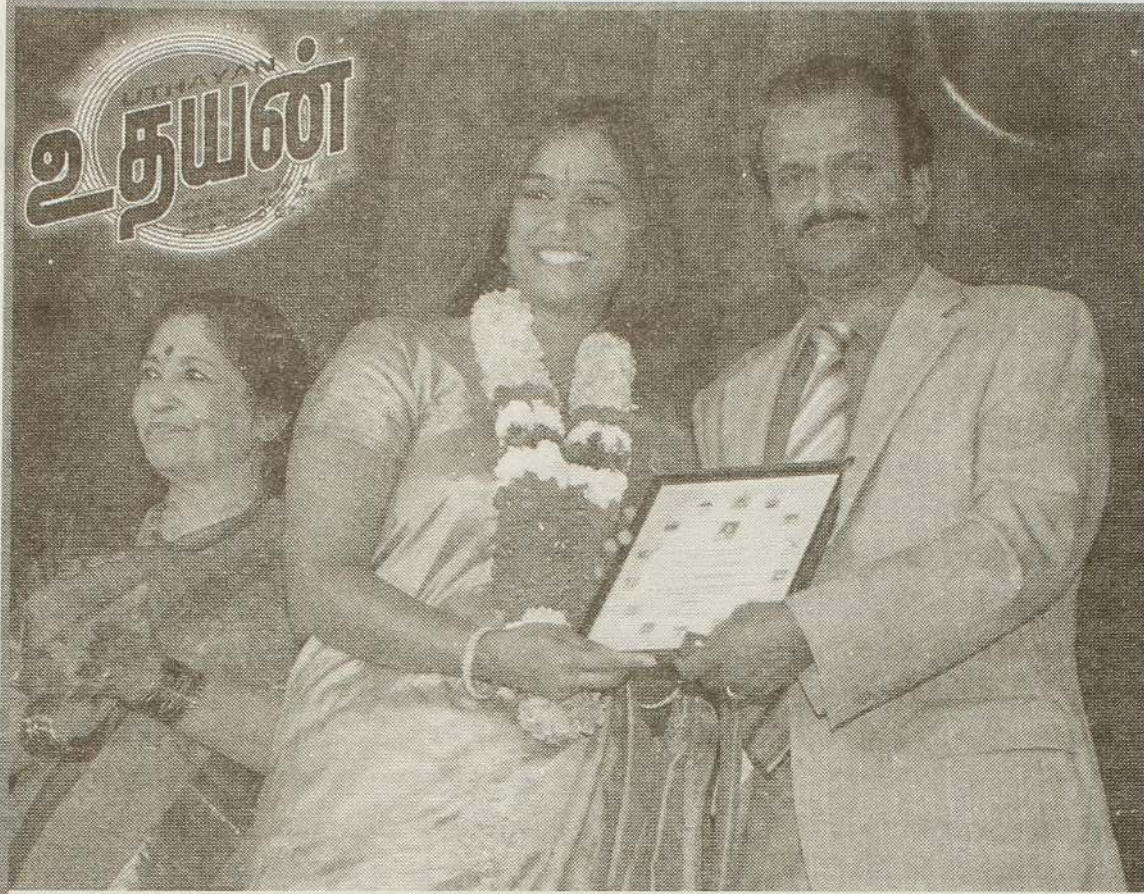
“எங்கை என்றை ஸ்கார்ப்? ஓ... மை கோட், என்றை பிள்ளை ஆசையாய்த் தந்த அந்த ஸ்கார்பை நான் துலைச்சுப் போட்டன்.”●

துயர்

செ. டானியல்ஜீ வா

. சென்ற மாதத்துடன்
 . அவளுக்கும்த் எனக்குமான
 . உறவு அறுந்து போனது அல்லது
 . முறிந்து போனது
 . ஏன் இப்படி ஆனது ..?
 .
 . உன் மன்றாடல்
 . இறைவனுக்கு கேட்டிருக்கும்
 . இறைவன் ஏதேனும்
 . உனக்குச் சொல்லியிருக்கக் கூடும்
 . நாம் அவற்றை பகிர்ந்து கொள்வதற்கும்
 . நேரமற்று காலம் கரைந்து விட்டது
 .
 . ஒருவரை முழுமையாக
 . அன்பு செலுத்துதல்
 . மனிதனிடம்
 . இருக்க வேண்டிய
 . நற்பண்புகளில் ஒன்றல்லவா.?
 . மீளமுடியாத துயர்
 . கசிகிறது.
 . நேற்றைப்போல்
 . இன்றில்லைத்தான்
 . ஆனால்
 . நேற்றின் வாசனை
 . இன்னும் உயிருடன்
 .
 . நான் சபிக்கப்பட்ட இருளின்
 . இடையில் தோன்றும் வெளிச்சம்
 . நீ மோட்சத்தின் வாசல் என்றே
 . வைத்துக் கொள்கிறேன்.
 . உன்னோடு இரத்தமும் சதையுமாய்
 . நான் வாழ்திருக்கிறேன்
 . அது போதும்
 .
 . என்னை உன் நினைப்பு
 . அலைக்கழிக்கின்றது
 . வெறுமை மிகுந்த
 . கனவாகப் போகிறது வாழ்க்கை
 . யாரும் யாருடனும் இணைந்து போவதில்லை
 . இருக்கும் போது...
 . ●

பிரதம ஆசிரியர் ஆர். என். லோகேந்திரலிங்கம்

வாரந்தோறும் பத்தாயிரத்திற்கும்
அதிகமான பிரதிகளையும்
இலட்சக்கணக்கான
வாசகர்களையும்
தன்னகத்தே கொண்ட
உதயன் பத்திரிகை
பிரதி வெள்ளி தோறும்
கனடாவில் வெளிவருகின்றது.

www.canadauthayan.ca

Tel :- 416-752 1524

Fax :- 416-752 6703

E-Mail :- uthayannews@yahoo.com

885, Progress Avenue, Unit No. 107
Scarborough.ON.M1H 3G3

உங்கள் அபிமான உதயன் பத்திரிகையை உலகத்தின் எந்த இடத்திலிருந்தும் வாசிக்க

Canada's #1 Tamil Newspaper

இசைமேதை, மனிதாபிமானி, மைக்கல் ஜக்சன் (1958-2009)

அவரது ஆக்கத்திறன் தூண்டுணர்வும் மிகை உணர்வலைகளும்

சுல்பிகா இஸ்மாயில்

மைக்கல் ஜக்சன் சிறந்த பாடகராகவும் புதுமையான நடன வல்லுனராக பொப்பிசை உலகில் நன்கறியப்பட்டவர். மாபெரும் பொப்பிசை அல்லது துள்ளிசை மன்னனாக கடந்த நான்கு தசாப்தங்களுக்கு மேலாக தனது தனித்துவமான குரல், குரலிசை, நடனம், உணர்வு வெளிப்பாடு, நேர்த்தியான அரங்கமைப்பு, இசையமைப்பு, காட்சியமைப்பு படத் தொகுப்பு போன்றவற்றால் மேற்குலகில் மாத்திரமல்லாது கீழைத்தேய நாடுகளிலும் பலகோடி மக்களின் மனதில் இடம்பிடித்தவர். தனது இறுதி இசை நிகழ்த்துகை ஒன்றிற்கான உச்சக்கட்ட ஒத்திகை நாளொன்றில் நித்திரையின்மையால் தனது வைத்தியரினால் விதந்துரைக்கப்பட்ட மருந்தேற்றலுக்குட்பட்டு பரிதாபகரமாக உயிரிழந்தார்.

மைக்கேல் ஜக்சன் அமெரிக்காவின் இந்தியானா மாநிலத்திலுள்ள கரி என்னும் பின்தங்கிய நகரில் ஆகஸ்ட் மாதம் 29ந்தேதி 1958ஆம் ஆண்டு பிறந்தார். அவரது தந்தை ஓர் இரும்புருக்கு தொழிலாளர். தாயார் ஒரு சீயர்ஸ் நிறுவனத் தொழிலாளர். ஒன்பது பிள்ளைகள் கொண்ட குடும்பத்தில் ஏழாவது பிள்ளையாக பிறந்தவர். 5வது வயதில் தனித்துவமான இசை ஆற்றலை தொழில் நிபுணத்துவத்துடன் வெளிப்படுத்தி 50வது வயதுவரை அதனுடன் வாழ்ந்து மறைந்திருக்கிறார். இன்றும் உலகின் பல மூலைகளிலும் பல கோடி மக்கள் மனதில் இறவாது வாழ்பவர்.

குரலிசை வல்லுனர், அதிசிறந்த பாடகர், புதுமையான நடனக்கலைஞர், கருத்தாழமிக்க பாடலாசிரியர், புதுமை

யான இசையமைப்பாளர், நடிகர், படத் தொகுப்பாளர், தயாரிப்பாளர், சிறந்த சித்திரக்கலைஞர், சிற்பக் கலைஞர் என்ற கலைத்துறை சார்ந்த பாத்திரங்களுக்கு அப்பால், மைக்கேல் ஜக்சன் தத்துவவியலாளர், சிறந்த கட்டடக் கலைஞர், வெற்றிகரமான வர்த்தகர், தொழிலதிபர் போன்ற பரிமாணங்களும் கொண்டவர். அவரது அதிமீத்திறன் வாண்மைசார் வெளிப்பாடுகளும் அதுசார்ந்த வேலைத்திட்டங்களுமே அவரது 50 வருட வாழ்வின் பெரும்பகுதியை ஆக்கிரமித்துக் கொண்டவை. அவரது அடைவுகள் பெருமளவில் நிரூபிக்கப்பட்டவை. சான்றிதழ்களையும் பரிசில்களையும் விருதுகளையும் வென்றெடுத்துக் கொடுத்தவை. அதே வேளை, அவரது வித்தியாசமான உணர்வுகள், தனிப்பட்ட, சமூக நடத்தைகள், ஊடகக் கிசுகிசுப்புக்களில் “விகார மான”, “இயற்கைக்குப் புறம்பான”, “மாறு பட்ட” விடயங்களாக விபரிக்கப்பட்டு விமர்சிக்கப்பட்டவை. இவை அவரது வாழ்க்கையில் பல சவால்களையும் மாபெரும் இன்னல்களையும் ஏற்படுத்தியவை. அவற்றிற்கு அப்பாலும் அவர் மீண்டெழுகின்ற ஆற்றலுடையவராகவும் இருந்தார்.

அவர் இறந்தபின், கடந்த இரண்டு வருடங்களாக அவரது அதிமீத்திறன் வாண்மை பற்றியும் (கலை மற்றும் பல்துறை தொடர்பாக) அதிமனிதாபிமான பரோபகார உணர்வு, அதிபற்றுதல் பற்றியும், மிகை உணர்வலை வெளிப்பாடுகள் பற்றியும் பெருமளவில் எழுதப்பட்டு வருகின்றன. பல்வேறு துறைகளில் அவரது பங்களிப்புகள், வெளிப்பாடுகளின் தாக்கங்கள் பற்றியும் பேசப்படும்

வருகின்றன. பல நூல்கள், குறுந்திரைப் படங்கள், அனுதாபக் கூட்டவுரைகள், பல்வேறு மேதைகளின் சுய-வரலாற்று ஆவணங்கள் மூலம் இவை பெருமளவில் வெளிப்படுத்தப்பட்டு வருகின்றன. டக்சஸ் தொழில்நுட்ப பல்கலைக் கழகத்தின் இணை நூலக அதிபர் றொப் வெய்னர், இசை, நடனம், பொப் கலாச்சாரத்தில் மட்டுமல்லாது ஏனைய நுண்ணறிவுசார் துறைகளில், குறிப்பாக உளவியல், மருத்துவம், இரசாயனவியல், பொதுசனத் தொடர்பாடல்துறை, பொறியியல் போன்ற துறைகளைச் சார்ந்த, உயர்நிலை அறிவியல் சஞ்சிகைகளில் இடம்பெற்றுள்ள நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட கற்றறிவாளர்களின் கட்டுரைகளிலும், சகபாடிகளால் விமர்சிக்கப்பட்ட கட்டுரைகளிலும் அவரது ஆற்றல்

கள், வெளிப்பாடுகள், அதன் தாக்கங்கள் உசாத்துணைகளாக இடம்பெற்றிருப்பதாகக் குறிப்பிடுகின்றார்.

இவ்வகையில் மைக்கேல் ஜாக்சனின் வாழ்வியலுக்கு மிகத்தெளிவான சில பரிமாணங்களுண்டு. குறிப்பாக, கலை நிகழ்த்துகையும் மனிதாபிமான நடவடிக்கைகளும் உட்பட்ட ஓர் ஆக்கவியல் வாழ்வு, மிகத் தெளிவான மேடைவாழ்வு, மேடைக்கு அப்பாலான வாழ்வொன்றும் அவருக்கு உண்டு.

கலாநிதி மைக்கேல் ஜாக்சனின் அதிமீத்திறன் வாண்மையின் பாற்பட்ட உளநிலைத்திறன்கள், ஆற்றல்கள், அவற்றின் வெளிப்பாடுகள், சமூகத்தில் அவற்றின் தாக்கங்கள், அவை ஜாக்சனில் ஏற்படுத்திய மறுதாக்கங்கள் பற்றிய தெளிவான புரிதல்கள் மிக முக்கியமானவை. ஏனெனில், அனைத்துலகிலும் விரல்விட்டு எண்ணக்கூடிய அதிமீத்திறன் வாண்மையுள்ளோரின் விருத்தி, வாழ்க்கை அம்சங்கள் போன்றன, சிறுவர் அபிவிருத்தி, அது தொடர்பான கரிசனைகள், பொறுப்புணர்ச்சியுள்ள குழந்தை வளர்ப்பு, சிறுவர் மற்றும் வளர்ந்தோரின் அதிமீத்திறன் வாண்மை விருத்தி, அதன் போக்குகள், அது தொடர்பான குடும்ப, சமூகப் பொறுப்புணர்ச்சியுள்ள இடைத்தாக்கங்கள் போன்ற பல்வேறு விடயங்களுக்கும், அது தொடர்பான ஆய்வுகளுக்கும் பங்களிப்புச் செய்யும் என்பது எனது வலுவான நம்பிக்கை. இவ்வகையில் கல்வித்துறை, சமூகவியல், மருத்துவம், சட்டம், மனித உரிமைகள் போன்ற துறைகளுக்கு, குறிப்பாக, கல்வி உளவியல், சமூக உளவியல் விடயங்களில் ஏற்படுகின்ற புதிய புரிதல்களினூடாக தொடர்ச்சியாக பெருமளவு பங்களிப்புகளைச் செய்யும் என்பதே எனது எதிர்பார்ப்பாகும். இந்த வகையில், இக்கட்டுரை அதிமீத்திறன் வாண்மை, அதன்விருத்தி நிலைகளுடன் தொடர்பாக அவரது கலை, சமூக வாழ்வியலை நோக்குவதற்கு சில விடயங்களை முன்வைக்கிறது.

அதிமீத்திறன் வாண்மைப் பண்புகள், அதன் விருத்திப் போக்குகள் பற்றி பல்வேறு கோட்பாடுகள் உள்ளன. அதி

மீத்திறன் வாண்மையானது உயிரியல் ரீதியான அதிவிசேட, விதிவிலக்கான, அபூர்வமான, அபாரமான உள்நிலைத் திறன்களுக்குரிய அம்சங்களைக் குறிக்கின்றது. அந்த உள்நிலைத் திறன்கள் பல விசேட அடைவுக்குரிய பண்புகளையும், விருத்தி நிலைக்குரிய பண்புகளையும் கொண்டுள்ளன. அதாவது, இவை ஒரு குறிப்பிட்ட வயதின் சராசரி முதிர்ச்சிக்கு அப்பால் வயதிற்கு மீறி வெளிப்படுகின்ற ஆற்றலாகும்.

அதிமீத்திறன் வாண்மையானது இரு பிரதான அம்சங்களைக் கொண்டுள்ளது. இவை நுண்ணறிவு சார்வாண்மை, உணர்வலைசார்வாண்மை. நரம்பியல், மூளை ஆய்வுகள் மூலம் இவற்றிற்கிடையேயுள்ள தொடர்புகள் தற்போது அறியப்பட்டுள்ளன. இவை இரண்டும் ஒன்றுக்கொன்று மிகைநிரப்பும் தன்மை கொண்டவை. ஒன்றின்மீது ஒன்று இடைத்தாக்கமுறுபவை. ஆழமான நுண்ணறிவுசார் அம்சங்கள் மிகை உணர்வலைகளுடன் நேர் அல்லது சாதகமான தொடர்பைக் கொண்டிருக்கிறது. அதாவது, ஆழமான நுண்ணறிவுடையோர் மிகை உணர்வலைகளைக் கொண்டிருப்பர். மேலும், ஒரு தனி மனிதனது உயிரியல் ரீதியான உள்நிலைத் திறன்களும், ஆற்றல்களும் சமூக ரீதியான செல்வாக்குகளுக்கூடாக விருத்தியடைகின்றன அல்லது மாற்றமடைகின்றன என்பதும் நிரூபிக்கப்பட்டுள்ளது.

அதிமீத்திறன் வாண்மை உடையோர் பொதுவாக உயர் அடைவுகளைக் காண்பிப்பவர்களாகவும், சிறந்த ஞாபக சக்தியுடையவர்களாகவும், விரைவாகக் கற்கக்கூடிய ஆற்றலும், இலகுவாக பிரயோகத்தில் வெளிப்படுத்தும் ஆற்றலும் உடையவர்களாகவும் இருப்பர். கற்றுக் கொள்ளுவதற்கு தொடர்ச்சியான, வலுவான, உள்ளார்ந்த சுய ஊக்கமும் தொடர்ச்சியான தேடலும் மிகமிகப் புதுமையாகவும் மிக மிக நேர்த்தியாகவும் வெளிப்படுத்தும் ஆற்றலும் இவர்களை ஏனையோரிலிருந்து வேறுபட்டவர்களாகவும் தனித்தனித்துவம் உள்ளவர்களாகவும் மாற்றுகிறது.

உணர்வலை சார்வாண்மைப் பண்பு

**அதிமீத்திறன்
வாண்மையானது இரு
பிரதான
அம்சங்களைக்
கொண்டுள்ளது.
இவை நுண்ணறிவு
சார்வாண்மை, உணர்
வலைசார்வாண்மை.**

களானது சுயம்பற்றிய உணர்வுகளாகவும் உறவுகள் பற்றிய உணர்வுகளாகவும் வெளிப்படுத்தப்படுகின்றன. மிகையான சுயமதிப்பீடு, சுயதீர்ப்பு, தனிமை உணர்வும் தனிமை வேண்டும் என்ற உணர்வும், குறைவு அல்லது தாழ்வு மனப்பான்மை, மற்றவர்கள் பற்றிய மிகை அக்கறையும் பற்றுதலும், அனுதாப பரிதாப உணர்வு, பொறுப்புணர்ச்சி, விலங்குகளுடன் மிக நெருக்கமும் பற்றுதலும், ஆழமான உறவுகள் குறித்த முரண்பாடுகள் போன்றன அவற்றில் பிரதானமானவை. மேலும் இவை தொடர்பான உணர்ச்சிவயப்படுதல் அல்லது உணர்வுமயமாதல் ஒரு மிகை நிலையில் வெளிப்படுத்தப்படும். எல்லா வற்றையும் ஆழமாக உணர்தல், பயத்தினையும் உள-உடல் உழைவுகளையும் இவர்களில் உருவாக்குகின்றது. உணர்வலைசார்வாண்மையின் பிரதான அம்சம் மிகை உணர்திறன் அல்லது மிகை உணர்ச்சிவயப்படுதல் ஆகும்.

உண்மையில் மிகை உணர்திறனும் அதன்பாற்பட்ட மிகை உணர்வலைகளும் அதிமீத்திறன் வாண்மையுள்ளோரின் செழிப்பான உள்ளுணர்வின் அல்லது அகத்தின் உயிர்ப்பினைக் குறிக்கின்றது. கலை இலக்கிய விடயங்களில் நுண்ணறிவுத் திறன் மிக்க அதிமீத்திறன் வாண்மையாளர்கள், மிகை உணர்வலைகளை மிக உக்கிரமாக வெளிப்படுத்துபவர்களாகவும் மிகச் செழிப்பானதும் மிகமிக உயிர்ப்பானதுமான உள்ளுணர்வு வாழ்வியலைக் கொண்டவர்களாகவும் உள்ளனர்.

மிகை உணர்வலைகள் உடையோர் சமூகத்தின் சாதாரண நியமனங்களுடன் ஒப்பீடு செய்து தம்மை அசாதாரணமான வர்களாகவும் தம்மில் ஏதோ குறைபாடுகள் இருப்பதாகவும் உணர்வுத் தடுமாற்றம் உள்ளதாகவும் உணர்கின்றனர். அல்லது, மற்றவர்கள் தம்மை விளங்கிக் கொள்ள வில்லையே என எண்ணிக் குழப்பமுமடைகின்றனர். மேலும், இவர்களது எண்ணக் கருச் சிந்தனையின் மிகைத்தன்மையினூடாக உருவாகும் சுயவிமர்சனம் மிகையான அகக்குழப்ப அல்லது அகமுரண்பாட்டு நிலைகளையும் உருவாக்குகின்றது. சிலவேளைகளில் மருத்துவ சமூகம் இந்நிலையை உளவியல் நோய் அறிகுறியாகக் கண்டு அவற்றை நரம்பியல் கோளாறாக அடையாளப்படுத்தும் நிலையும் உண்டு.

அதிமீத்திறனுடையோரின் உணர்வு வாழ்வியல் ஒரு மிகையான தன்மையைக் கொண்டிருக்கையில் புறச்சூழல் இவ்வனுபவங்களை புறக்கணிக்கும்போது பதட்டம், தளர்ச்சி, அந்நியமாதல், சமூகப்பொருத்தப்பாடற்றாக உணர்தல், உணர்வு ரிதியான ஸதம்பித நிலை போன்றவற்றிற்கும் ஆளாகின்றனர்.

நீண்டகாலமாகவே மேலைத்தேயக் உளவியல் கண்ணோட்டங்களானது அதிமீத்திறன் வாண்மையை நுண்ணறிவுத்திறனாக மாத்திரமே இனங்கண்டது. மேலும், பலவேளைகளில் நுண்ணறிவுத் தன்மையையும் மிகை உணர்வலைகளையும் ஒன்றுக்கொன்று முரணான உளச் செயற்பாடுகளாகக் கருதியும் வந்துள்ளன. வயது செல்லலுடன் உணர்வு வெளிப்பாடுகள் குறைவடைந்து செல்லும் எனவும் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டது. அத்துடன், உளமுதிர்ச்சி என்பது நுண்ணறிவுசார் வளர்ச்சியுடன் கூடிய பகுத்தறிவுத் தீர்மானங்களையும் தீர்ப்புக்களையும் உணர்வுகளிலிருந்து அப்பாற்பட்ட நிலையில் மேற்கொள்ளக்கூடிய நிலையாகவும் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டு வந்திருக்கின்றது. அதனைவிட பாதகமான விடயம் என்னவென்றால் வளர்ந்தோர் உணர்வலைகளை வெளிப்படுத்துதலானது பிழையானதாகவும், சிறுபிள்ளைத்தனமானதாகவும்,

முதிர்ச்சியற்ற விடயமாகவும், ஸ்திரமற்ற உணர்வுநிலையாகவும் கொள்ளப்பட்டும் வந்திருக்கிறது. மேலும் உணர்வலைகளை வெளிப்படுத்துதல் பெண்களுக்குரிய பண்பாகவும் (ஏனெனில் பெண்மை என்பது “கீழ்நிலைமைக்குரிய, குறைவான நிலைக்குரிய” பண்புகளால் கட்டமைக்கப்பட்டது) உருவகப்படுத்தப் பட்டும் வந்துள்ளது.

நீண்டகால தகவல்களின் அடைகாத்தலும் அரும்பலும் கற்பனையும் எண்ணக்கருக்கொள்ளலும், சிந்தனை விரிவாக்கமும், முதலீடும், மற்றும் மேம்படுத்தல் மேற்கூறிய விளக்கங்களின் அடிப்படையில், மிகை உணர்வலைகள் வெளிப்பாடும் ஆக்கத்திறன் தூண்டுணர்வும் அதிமீத்திறன் வாண்மையின் அம்சங்களே என்பதைப் புரிந்துகொள்ளலாம். அவை உயிரியல் அடிப்படைகளைக் கொண்டதும், சமூகத் தாக்கங்களுக்கு உட்படக்கூடியவையுமாகும். மேற்குறித்த உளவியல் அம்சங்களின், உயிரியல் விளக்கங்களின் அடிப்படையில் மைக்கல் ஜாக்சனின் ஆற்றல்களையும், சமூக நடத்தைகளையும் பார்ப்போம்.

ஐசக்கனது தந்தையும், தாயும் இயற்கையான பாடகர்கள். தந்தை ஜோ ஐக்சன் வருமானத்திற்காக பாட்டுக்குழுவொன்றை அமைத்து பகுதிநேர வேலையாக செய்து வந்தார். தாய் கேதரின் எப்பொழுதும் கிறிஸ்தவாலய நிகழ்ச்சிகளில் பாடலிசைப்பவர். சகோதரர்கள் அனைவரும் பாடல், நடனம், இசைக்கருவிகளை தாங்களாகவே கற்றுக்கொண்டு தந்தையின் வழிகாட்டலில் “ஜாக்சன் 5” என்ற இசைக்குழுவை அமைத்து பிரபலமடைந்தவர்கள். மைக்கேல் ஜாக்சனே இக்குழுவில் மிக இளையவர். ஐந்து வயதில் இணைந்து கொண்ட நாள் முதல் தலைமை வாய்ப்பாட்டுக்கும் குரலிசைக்குரியவரானார். இசையுலகிற்கு அவர் வரவு குறித்து அவரது 24 வயதில் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார். “என் வரவு குறித்த இந்த வினாவுக்கு தத்துவரிதியான விளக்கமில்லாது என்னால் விடையளிக்க முடியாது. நான் ஒருபோதும் இசை, நடன வகுப்புகளுக்குச் சென்றதில்லை. எங்களது குடும்பம் எந்த

நேரமும் பாடிக்கொண்டிருக்கும். தொலைக்காட்சி பார்ப்போம். எங்களை நாங்களே மகிழ்வித்துக் கொள்வோம். வரவேற்பறையிலுள்ள தள பாடங்களைத் தள்ளிவிட்டு எல்லோருமாக பாடி நடனமாடுவோம். நான் நினைக்கிறேன், நாங்கள் அந்த நன்கொடையுடன் (அதிமீத்திறன்) தான் பிறந்திருக்கிறோம். அதனால்தான் நாங்கள் இசையை உருவாக்க உந்தப்பட்டிருக்கிறோம். அவ்வாறுதான் நான் எப்போதும் உணர்கிறேன். நான் மிகமிகச் சிறியவனாக இருந்தபோது மழைநாட்களில் நாங்களே பாடல்களை உருவாக்குவோம். பாத்திரங்கள் கழுவும் போதும், துப்புரவு செய்யும் போதும் நானும் ஜெனட்டும் (தங்கை - சிறந்த பாடகி) பாடலுருவாக்கும் போட்டி வைப்போம். அவ்வாறெல்லாம் குழந்தைகள் செய்வதில்லை. இது எங்கள் விதியும் அதிர்ஸ்டமும் தான்”.

மைக்கேல் ஜாக்சன் வயதுக்கு மீறிய ஆற்றல்களை வாழ்நாள்பூராவும் வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார். 3வது வயதில் “பொங்கோ” எனப்படுகின்ற இசைக் கருவியை சீரியல்பெட்டிகளைக்கொண்டு உருவாக்கி, கால்களுக்கிடையில் வைத்து அதை தாளலயத்துடன் அடித்துக் கொண்டு வாயசைவினால் ஒலிகளை உருவாக்கி இசையுடன் பாட அவரால் முடிந்தது. ஏழு வயதில் தொழில் நிபுணத்துவமுள்ள ஒரு பாடகனாக, நடனக் கலைஞனாக அமெரிக்காவின் பல பாகங்களிலும் இசைக் கச்சேரிகளை நடத்தி, பிரபலமாகி பலராலும் “வளர்ந்தோர் ஆத்மா சிறுவன் உடலில் வாழ்கிறது” எனப் பிரமிக்கவைக்க முடிந்தது. இவை அவரது அதிமீத்திறன் வாண்மையின் பாற்பட்ட விடயங்கள் தான்.

அவரது 10வது வயதில் அளித்த தொலைக்காட்சிப் பேட்டியொன்றில் உணர்ந்தால்தான் பாடுவேன். அத்துடன், பாடியிருந்தால் அதை நிச்சயமாக உணர்ந்திருப்பேன் என்று கூறுவது அவரது நுண்ணறிவுசார் வாண்மைக்கும் உணர்வலைசார் வாண்மைக்குமிடையிலான மிக உறுதியான தொடர்பைக் குறிக்கின்றது.

அவரது 13வது வயதில் அவர் தட்டிக்

மைக்கேல் ஜாக்சன் தனது 3வது வயதில் “பொங்கோ” எனப்படுகின்ற இசைக் கருவியை சீரியல்பெட்டிகளைக் கொண்டு உருவாக்கி, கால்களுக்கிடையில் வைத்து அதை தாளலயத்துடன் அடித்துக் கொண்டு வாயசைவினால் ஒலிகளை உருவாக்கி இசையுடன் பாட அவரால் முடிந்தது.

கொண்ட வருதுகளில் பல இவ்வாறுதான் அமைந்தன. மிகச் சிறந்த ஆக்கம், மிகச் சிறந்த கலையுணர்வு, அழகான உடையமைப்பு, மிகைவெட்க உணர்வு, மற்றும் வெற்றியை அடைவதற்குரிய மிகைஊக்கம். இவ்வயதிலேயே தனது பாடல் ஆக்கத்திற்கான முழு சுய அதிகாரத்தையும் மோட்டன் கலைக்குழுவின் சாட்சிப்படுத்தலுடன் அடைந்து, தனது சுய ஆற்றல் தொடர்பான பலத்துடனும், நம்பிக்கையுடனும் இறுதிவரை தொடர்ந்தார்.

27 வயதில் 300 பக்கங்கள் கொண்ட சுயசரிதையை கலைவடிவமாக ‘நிலாநடை’ என்ற பெயரில் எழுதியுள்ளார். 1988 ஆம் ஆண்டில் மைக்கேல் ஜாக்சனின் 30வது வயதில் பிஸ்டர் பல்கலைக்கழகம் அவருக்கு மனிதாபிக்கான கௌரவக் கலாநிதிப்பட்டம் வழங்கி கொளரவித்தது. பட்டமளிப்பின்போது நிகழ்த்தப்பட்ட அவரது “பேறுகள்” பற்றிய முன்மொழிவுரையானது, முறைசார் கல்விக்கூடாக அவரது ஆற்றல் வெளிப்படுத்தப்படாதபோதும் 30வது வயதிற்குள் மற்றைய மாணவர்களைவிட பலமடங்கான ஆக்கங்களை அவர் உருவாக்கியிருந்ததையும், பல நிறுவனங்களுடன் இணைந்து மனிதாபிமான நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டிருந்தமையையும் சுட்டிக்காட்டி அதன் பெறுபேறுகளையும் பட்டியல்படுத்தியது. இது அறிவுசார் சமூகத்தை ஆச்சரியத்தில் ஆழ்த்திய விடயமாகும்.

13 வயதிலேயே ‘கிராமி இசைவிருதையும் “கோல்டன் குளோப்” விருதையும்

பெற்றார். 25 வயதுக்கு முன்னரே அவர் 160 தேசிய, சர்வதேசிய விருதுகளைப் பெற்றிருந்தார். அது 30வது வயதில் 195 ஆக அதிகரித்தது. இக்காலகட்டத்தில் உலகளாவிய ரீதியில் 1300 இற்கும் மேற்பட்ட இசை நிகழ்த்துகைகளை நடத்தியிருந்தார். தனது இறப்புக்குமுன் 1500 இற்கும் மேற்பட்ட தேசிய, சர்வதேசிய இசை நிகழ்த்துகைகளை நிகழ்த்தியதோடு 750 மில்லியன் இசைத்தட்டுக்களின் விற்பனையுடன் 370 விருதுகளையும் பெற்றுள்ளார். இறந்த பின்னரும் இவை தொடர்கின்றன.

“பலவழிகளில் ஒரு கலைஞர் அவரது ஆக்க

வேலைகளாகவே இருக்கின்றார்” என்கிறார் மைக்கேல் ஜாக்சன். இசை பற்றிய அவரது பார்வை பின்வருமாறு அமைகிறது. “என் ஆழ்மனதில் நான் வாழ்கின்ற இந்த உலகத்தை ஒரு யதார்த்தமான, மிகப்பெரிய, நிலையான சிம்பனிக் ஓக்கஸ்ரா என்றே நான் உணர்கிறேன். அதன் பிரதான சிருஷ்டிகள் யாவும் ஒலிவடிவங்களே. அவை யதேச்சையான ஒலிவடிவங்களல்ல. தாளைய ஆவர்த்தனத்திற்குரிய அசைவுடன் கூடிய ஒலிவடிவங்கள் என்றே நான் நம்புகிறேன். தாளைய இசை, பருவகாலங்களை, இதயத்தின் துடிப்பை, பறவைகளின் குடிபெயர்வை, கடல் அலைகளின் அசைவை, நீரோட்டத்தை, வளர்ச்சி வட்டங்களை, கூர்ப்பை, அவை எல்லாவற்றினதும் கலவைகளையும் ஆழ்கிறது. எனது வாழ்வின் குறிக்கோள், எனக்கு அதிர்ஷ்டவசமாகக் கிடைத்திருக்கின்ற, புனிதமாக இணைந்திருக்கின்ற இசையையும், நடனத்தையும் இந்த உலகிற்கும் வழங்குவதேயாகும்.

பாடல் எழுதுவதும் இசையமைப்பதும் ஒரு குழந்தையைக் கருக்கொள்வது போன்ற ஒரு விடயமாகவே அவர் உணர்வதாகவே 1982இன் பேட்டி ஒன்றில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். ‘அது ஓர் ஆத்மீகப்

பயணம். அது ஏற்கனவே எழுதப்பட்டது போலவும் தோன்றும். அது வெளிவருவதற்குரிய கருவியே நான். அதற்கு நான் அதிகம் ஒன்றும் செய்யத் தேவையில்லை. அதற்கு எனது பெயரை இடுவதே சில வேளை குற்றவுணர்வாக இருக்கும். தலைக்குள் ஒலிக்கின்ற பாடலையும் அதன் இசைத் தொடரையும் அப்படியே கருவிகளுக்கு பெயர்ப்புசெய்வதுதான் கடினமான, விரக்தி தரக்கூடிய வேலையாகும்.

மேலும், எக்காலத்திற்குமான விற்பனையில் முதலிடப் பரிசை பெற்று வரும் திறிலர் இசைத்தட்டு வெளியீட்டின் போது ஜாக்சன் (24) தனது ஆக்கத்திறன் தூண்டுதல் பற்றி பின்வருமாறு கூறுகிறார். ‘மந்திரவித்தை போன்று ஒரு புனைவை ஆக்கவே நான் விரும்புகிறேன். மிகவும் அசாதாரணமானவைகளையும் மிகவும் எதிர்பார்க்கப்படாததுமான சில விடயங்களையும் மக்களது சிந்தனையை சிதறடிக்கும் வகையில் ஒருங்கிணைக்க விரும்புகிறேன். மக்கள் எதிர்பார்ப்பைவிட ஐந்து மடங்குக்கு அப்பால் செல்ல வேண்டும். அப்போதுதான் அவர்கள் ஆஹா... நான் இதுபோன்று எதிர்பார்க்க வில்லையே என்பர். ‘ஜாக்சனை, மிகவும் தனித்துவமான, மிகவும் அசலான, மிகவும் அரிதான இசைத்துவ ஆற்றலுடையவர்; மிக உறுதியான இசைக்கிளர்ச்சிக்காரர், மிகப்பெரிய புத்தமைப்பாளர்; எனினும், மிகவும் மென்மையான ஆத்மா கொண்டவர், எல்லாவற்றிலும் அதிவிஷேடமாக இருக்கவே அவர் விரும்பினார். மேடை நிகழ்த்துகையின்போது அவரது சக்தி லேசர் கதிர் போன்றது எனக் குறிப்பிடுகிறார் அவரது மிக நெருக்கமான நண்பரும், அவருடன் இணைந்து பல வெற்றிப்படைப்புக்களில் செயலாற்றியவருமான தயாரிப்பாளர் குயின்சி ஜோனஸ்.

மைக்கேல் ஜாக்சன் இசையை உணர்வோடு ஒன்றிய ஒரு விஞ்ஞானமாக பார்க்கிறார். அதற்குரிய உடற்கூறுகள் பற்றியும் அவற்றின் தனியானதும் கூட்டானதுமான இயக்க நிலை பற்றியும் அவர் நிறையவே பேசியிருக்கிறார். நிகழ்த்திக்காட்டியும் இருக்கிறார். இசை நிகழ்த்துகை என்பது ஒலிகளும் காட்சிகளும் ஒருங்கிணைந்த

கனடா கலை இலக்கிய மலர்

வடிவம் என்கிறார் மைக்கேல். எப்பொழுதும் அவர் ஓர் இசையை ரசிக்கும்போது அதைப் பிரிந்தறிந்து ரசிப்பதாக அவரது சகோதரர் ஜமைன் குறிப்பிடுகிறார். மைக்கேல் தனது ரசிகர்கள் தனது பாடல்களை கண்ணை மூடிக்கொண்டு செவிமடுத்து காட்சிப்படுத்தி இரசிக்க வேண்டும் என விரும்பியதாகவும் குறிப்பிடுகிறார்.

இசையையோ, நடனத்தையோ அல்லது இசைக்கருவிகளையோ அவர் முறைப்படி கற்றவரல்லர். ஆனால், அவை ஒவ்வான்றினதும் ஒலிகளை வாயால் துல்லியமாக வேறுபட்ட சுருதியில் இசைத்து அசைக்கலவையின் முதல் வடிவத்தை உருவாக்குவார். ஒரு இசை நிகழ்த்துகைக்குரிய எல்லா இசை விடயங்களையும், பாடல்பொருள், பிரயோகத்திலுள்ள எல்லா இசைக்கருவிகளினதும் ஒலிகள், அதன் ஒழுங்கமைப்பு, தாளலய ஆவர்த்தனம், அதன் போக்குகள், பாடலின் இன்னிசை போன்ற எல்லாவற்றையும் வாயால் மொழிந்துகாண்பிக்கும் ஆற்றல் கொண்டவர்.

187 பாடல்களை முழுமையாக அவரே தனியாக ஆக்கியளித்திருக்கிறார். ஏனையோருடன் சேர்ந்து ஆக்கியவை, பாடியவை ஏராளம். இவற்றில் 152 பாடல்கள் 7 இசைத்தொகுதிகளாக வெளிவந்திருக்கிறன. ஒவ்வொரு படைப்புமே ஏற்கனவே மற்றவர்களால் பதிவுசெய்யப்பட்ட வெற்றிவரம்புகளை உடைத்திருந்தபோதும். அவரது முன்னைய படைப்பை விட மற்றையது மிகச்சிறந்ததாகவும் வித்தியாசமாகவும் வரவேண்டும் என்பதும் அதனால் அவற்றை மிகமிக நேர்த்தியான புதுமையான படைப்பாக வெளிக்கொண்டுவருதலுமே அவரது நோக்காக இருந்தவந்திருக்கின்றது. அவரது சகோதரர் ஜமைன் ஜாக்சன் 'படைப்பு விடயத்தில் மைக்கலுக்கு சவாலாக அவரே தான் இருந்தார் எனக் குறிப்பிடுகிறார். அதனால்தான் 750 மில்லியன் மேற்பட்ட தட்டுக்கள் இதுவரை விற்பனையாகியிருக்கிறன.

மைக்கேல் ஜாக்சன் அதிதீவிரமான வாசிப்பு பழக்கம் உடையவர். உலகைப்

புத்தகங்களுக்கூடாக அறியவும் அனுபவம்கொள்ளவும் அதன்மூலம் உலகிலுள்ள பல்வேறு மக்கள், இடங்கள், சமயங்கள், கலாச்சாரங்கள் போன்றவற்றை மதிக்கவும் கற்றுக்கொடுத்தவர் என அவரது நீண்டகால, இளம் குடும்ப நண்பர் பிராங்க் கஸியொ குறிப்பிடுகிறார். 'இசை விடயங்கள், உளவியல், சட்டம், தத்துவவியல், வரலாறு, நிகழ்த்துகை வணிகம் போன்றவை தொடர்பான உலகின் மிகச்சிறந்த 10,000த்திற்கு மேற்பட்ட புத்தகங்கள் அவரது தனிப்பட்ட நூலகத்திலுள்ளன. ஒவ்வொரு புத்தகமும் வாசிக்கப்பட்டே உள்ளன. அவை யாவும் மைக்கேலினது குறிப்புக்களுடன் உள்ளன" என்கிறார் ஜமைனின் ஜக்கன்.

அவர் பல்வேறு துறையிலுள்ள மேதைகளின் தொடர்பையும் கற்றல் அனுபவமாகவே பார்ப்பவர். மைக்கேல் ஜாக்சனின் தொடர்ச்சியான குறிப்பு எடுத்தல், குறிப்பு அனுப்புதல், உள்ளார்ந்த சுயஉணக்கம், சுயவிமர்சனம், மிகை நேர்த்தி, மீண்டெழும் ஆற்றல் போன்றன இசைப் படைப்பில் மாத்திரமல்லாது ஏனைய விடயங்களிலும் மிகை நிலையில் தொழிற்பட்டமைக்கு பல்வேறு சான்றுகள் உள்ளன. இவை எல்லாமே அவரது அதி நுண்ணறிவுசார் வாண்மை காரணமான விருத்தி மற்றும் அடைவுக்கான சான்று களாகும்.

இசை நிகழ்த்துகை போலவே அவரது மனிதாபிமான உதவி நடவடிக்கைகளும் முக்கியமானவை. உதாரணமாக, தனது 26ம் வயதில் 1984, பெப்சி விளம்பர நிகழ்ச்சியின்போது ஏற்பட்ட விபத்தில் அவர் மிக மோசமான எரிகாயங்களுக்கு உள்ளானதற்காகக் கிடைத்த காப்புறுதிப்பணம் முழுவதையும் (1.5 மில்லியன் டாலர்) சிறுவர் எரிகாயப்பிரிவுக்கு உடனேயே அன்பளிப்புச் செய்துள்ளார். (இந்த விபத்தின்போது மண்டை ஓட்டில் ஏற்பட்ட எரிகாயம் நீண்ட கால, தொடர்ச்சியான உபாதைக்கு பின்னர் காரணமாயிற்று. தொடர்ச்சியான பிளாஸ்டிக் சத்திரசிகிச்சைகள், நோவு மருந்துகளில் தங்கியிருப்பதனையும் ஏற்படுத்தியது). பிரதானமாக மனிதாபிமான நடவடிக்கைகளுக்காகவே பல

சர்வதேச இசை நிகழ்த்துகைகளை நடாத்தி அதன் மூலம் கிடைக்கும் அனைத்து வருமானத்தையும் அனைத்துலக மனிதாபிமான நடவடிக்கைகளுக்காகவே அன்பளிப்புச் செய்வது அவரது வழக்கம். தனது “உலகைக் குணப்படுத்து” என்ற அமைப்பிற்கு அப்பால் 39ற்கும் மேற்பட்ட ஸ்தாபனங்களுக்கு நிதியனுசரணையாக 500 மில்லியன் டாலர்களை தமது வாழ்நாளில் வழங்கியுள்ளதாக கின்னஸ் புத்தம் குறிப்பிடுகின்றது. அவரது கருணையுள்ளத்திற்கு ஈடாக எந்த ஒரு தனிநபரோ கலைஞனோ இதுவரை உலகிலில்லை என்கிறது யுனெஸ்கோ. அவரது மரண சாசனத்தின்படி அவரது சொத்துக்களிலும் வருமானங்களிலிருந்தும் 20 சதவீதம் தொடர்ச்சியாக கருணைநிதிக்காக வழங்கப்படவுள்ளது.

நிதியளிப்பு மாத்திரமல்லாது குறிப்

பிட்ட நாடுகளுக்கும் குறிப்பிட்ட சமூகத்திற்கும் அருகில் சென்று இசையை நிகழ்த்துவதும், மாறு வேடங்களில் மற்றவர்களுக்குத் தெரியாத வகையில் அச்சமூக நிலைமைகளை நேரடியாக அனுபவம் கொள்வதும் வைத்தியசாலைகளுக்கு விஜயம் செய்வதும், உதவியளிப்பதும் அவரது வழக்கமாக இருந்தது. இந்தியாவில் சிறுவர்களுக்கான நிதிசேகரிப்பின் போது, மும்பையில் நிகழ்ச்சி நடத்திக்கொண்டிருக்கும்போது இரவுகளில் மும்பை வீதிகளில் அடையாளத்தை மறைத்து அலைந்திருக்கிறார். அங்குள்ள சிறுவர்களின் நிலையை நேரில் கண்டபோது, குறிப்பாக அவர்களுக்கு ஏதாவது செய்யவேண்டும் என்று இரவிரவாக தான் தங்கியிருந்த அறையிலிருந்து அனைத்துப் பொருட்களையும் கையொப்பமிட்டு ஏலமிட்டு நிதி சேகரித்து அவர்களுக்குக் கொடுத்தார்

என நிகழ்ச்சி ஒருங்கிணைப்பாளர் தீபக் சொப்ரா கூறுகிறார்.

மைக்கேல் ஜாக்கன் தனது மனிதாபிமான நடவடிக்கைகளை தனக்கு அதிர்ஷ்டவசமாகக் கிடைத்திருக்கும் தூரநோக்கு, கலை ஆற்றல்கள், பணவசதி, ஊக்கம், மிகைப் பொறுப்புணர்ச்சி, பகிர்ந்துணர்வு, பிரபலம், போன்றவற்றின் அடிப்படையில் தமது கடப்பாடாகவே கருதினார். அதனால் அதற்காகப் பரிசுபெறுவது தனக்குச் சங்கடமாகவுள்ளது என பல தடவைகள் விருது ஏற்புரைகளில் கூறியிருக்கிறார். மேலும், இதன் காரணமாக அவருக்குக் கிடைத்த கலாநிதி பட்டத்தையும் அவர் ஒருபோதும் தன் பெயருக்கு முன்னால் எழுதிக்கொண்டதில்லை.

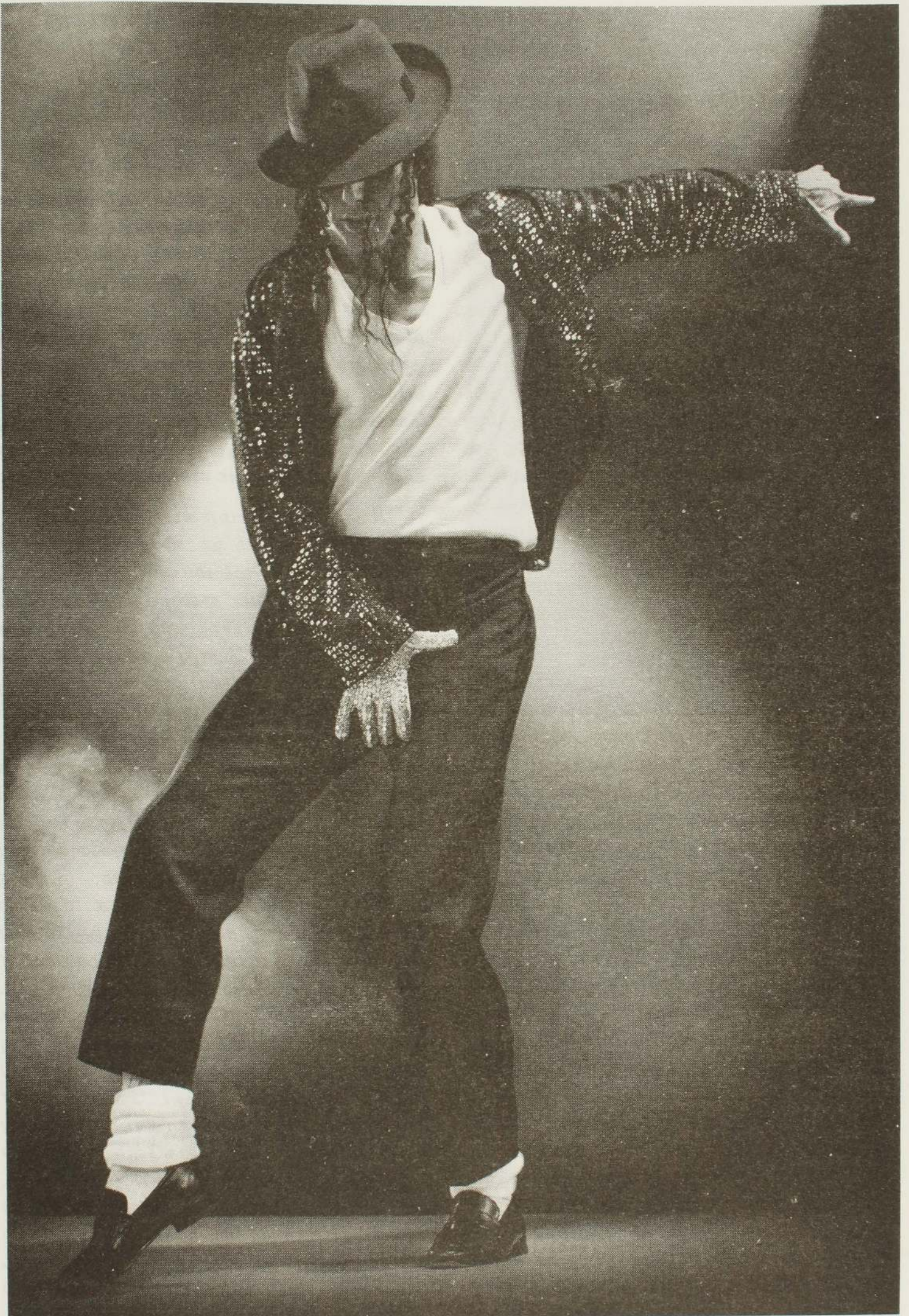
மைக்கேல் ஜாக்கன் ஆக்கத்திறன் தூண்டுணர்வுக்கான சான்றுகளாக அவர் தனது 27 வயதில் தாய்க்காக உருவாக்கிய ஹேவன்ஹேஸ்ட் இல்லம், அவரது தனிப்பட்ட நெவர்லாண்ட் இல்லம் போன்றனவும் உள்ளன. அவரது அனைத்து ஆற்றல்களினதும் வினைத் திறனுள்ள ஒருங்கிணைப்பை இவை காட்சிப்படுத்துகின்றன. அழகியல், இயற்கையுடனான ஈடுபாடு, கட்டடக் கலை, ஓவியக்கலை, தேர்ந்தெடுத்த வரலாற்றுப்பதிவுகள், குழந்தைகளின் அகநிலையும் ஆர்வங்களும், வளந்தோர் சார் சமூகநீதி, மனிதாபிமானம் தொடர்பான அவரது பார்வைகள் மற்றும் தத்துவங்கள் பல இவற்றின் உருவாக்கத்தில் பொதிந்து கிடக்கின்றன. அதனால்தான் மைக்கேல் 'நெவர்லாண்ட் என்பதே நான்தான்; நானே தான் நெவர்லாண்ட்', எனக் குறிப்பிடுகிறார். இது ஒருவகையில் சுதந்திரத்தை அனுபவிக்கவும் வெளிப்புறச் சூழலிலிருந்து தப்பிச் செல்லவும் அவருக்கு உதவியிருக்கிறது. ஆக்கசிறந்ததைக்குத் தேவையான தனிமையையும் நேரத்தையும் வழங்கியிருக்கிறது.

இது 2700 ஏக்கர் நிலத்தில் அமைந்த இராட்சதப் பண்ணையாகும். 50 ஏக்கர் நிலத்தில் 13,000 சதுரடி பரப்புடைய வாசஸ்தலம் உட்பட எல்லாக் கட்டடங்களும், குழந்தை விளையாட்டுப் பூங்கா, விலங்குக்காட்சி சாலை, புகையிரத

நிலையம், புகையிரதப்பாதைகள் போன்றவையும் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. அங்குள்ள புந்தரை அமைப்பு தொடக்கம் மலையடிவாரம், கால்வாய்கள், காடுகள், அரங்கஅமைப்பு, சமையலறை, கலைப் பொருட்கள் வரையுள்ள யாவும் மைக்கேலின் எண்ணங்களின் தொடுகைக்கு உட்பட்டவையேயாகும். மிகப்பெரிய ஓக் மரம் ஒன்றின் உச்சியிலமைந்த இருக்கையில் அமர்ந்து நூற்றுக்கணக்கான பாடல்களை எழுதியும் இசையமைத்தும் உள்ளதாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார் ஜாக்கன்.

அடுத்து மைக்கல் ஜாக்கன், 'விகாரமான்', இயற்கைக்குப் புறம்பான மாறுபட்ட நடத்தைகள்' என விபரிக்கப்பட்ட சில பற்றிப் பார்ப்போம். அவரது சிறு பிள்ளைத்தனமான ஆத்மா பற்றியும் அது தொடர்பான நடத்தைகள் பற்றியும் தொடர்ச்சியாக பேசப்பட்டு வந்துள்ளது. 42 வயதில் இடம்பெற்ற பேட்டி ஒன்றில், தான் மனதில் பீற்றர் பான் என அவரே கூறியிருக்கிறார். பீற்றர் பான் பாத்திரம், ஒருபோதும் முதிர்ச்சியடைய விரும்பாத ஒரு 10 வயதுச் சிறுவன் பற்றிய கதா பாத்திரமாகும். அவர் நெவர்லாண்டிலே குழந்தை விளையாட்டுக்களில் சிறு குழந்தை போல் ஈடுபட்டிருப்பார். சிறுவர்களின் மகிழ்ச்சிகரமான சிற்பங்கள், சித்திரங்கள் நூற்றுக்கணக்கானவற்றை எல்லா இடங்களிலும் காட்சிப்படுத்தியிருக்கிறார். அது மட்டுமல்லாது, ஆயிரக்கணக்கான குழந்தைகளுக்கு, குறிப்பாக, மரண நோய்ப்பட்டவர்களுக்கு தனிப்பட்ட முறையில் இனாமாக அங்கு தங்கியிருந்து அவற்றை அனுபவிக்கும் வாய்ப்புக்களையும், வசதிகளையும் கொடுத்துவந்திருக்கிறார்.

சிறுவர்களுக்கான சர்வதேச கீதம் ஒன்றையும் உருவாக்கி இசையமைத்தும் அனைத்துலக சிறுவர்கள் மாநாடுகள் பலவற்றை நடத்தியும், சங்கங்கள் பலவற்றை நிறுவியும் உள்ளார். சிறுவர்கள் தொடர்பான இந்த மிகையான விருப்பமும் அக்கறையுமே 'சிறுவர்கள் தொடர்பான துஷ்பிரயோகங்களாக' நோக்கப்பட்டு ஊடகங்களிலும் கிசுகிசுக்கப்பட்டது. பணப்பேராசைகொண்ட பெற்றோர்கள்

சிலரும் தொழிற்துறைப் போட்டியுள் ளோ ரும் இந்த மிகை உணர்வலை நடத்தையை துஷ்பிரயோக நடத்தையாக உருவகப் படுத்தி வழக்குத் தொடர்ந்தனர்.

ஒருபுறத்தில் இசைநிகழ்த்துகை வணிகத் தில் பில்லியனராக புகழின் உச்சக் கட்டத்தில் இருந்தபோதும் மறுபுறத்தில், 14 வருடங்களாக தனது தனிப்பட்ட வாழ்க்கை தொடர்பாக எந்த ஒரு நேர்முகம் காணலுக்கும் அனுமதிக்காமை, நீண்டகாலமாக திருமணம் செய்யாமை, திருமணத்திற்கு முன் பாலுறவு கொள்ளு தல் குற்றமாகும் என்ற சமய ரீதியான உணர்வால் பாலியலும், அல்கஹாலும் இல்லாத ஒரு வாழ்க்கை முறையை தனது 35 வயது வரை மேற்குலக சமூகத்தில் மேற்கொண்டமை, பெண்கள் மீது காதல் விருப்பமற்ற தன்மை போன்றன இந்தவித மான பிழையான புரிதலுக்கு மேலும் இடமளித்தன. புகழிற்கு கெட்ட பெயர் ஏற்படலாம் என்ற ஆலோசனையின் கீழ் நீதிமன்றத்திற்கு அப்பால் இவ்வழக்கு விட யம் சமரசம் செய்து கொள்ளப்பட்டது.

திருமணம் செய்து குழந்தைகள் பிறந்து விவாகரத்து செய்த பின்னும் மீண்டும் ஊடகத்தின் உருவாக்கங்களுடன் சிறுவர் துஷ்பிரயோகக் குற்றச்சாட்டுக்கள் தொடர்ந்தன. எப்.பி.ஐ நடத்திய பாரிய நெவர்லாண்ட் சோதனை, மைக்கேலின் உடல்ரிதியான அந்தரங்கமான சோதனை களின் பின் எந்தவிதமான தடயங்களும் கிடைக்காததாலும் வழக்கில் சம்பந்தப் பட்டவர்களின் பிழையான நோக்குகள் நிரூபிக்கப்பட்டதாலும் எல்லாக் குற்றங் களிலிருந்தும் அவர் விடுவிக்கப்பட்டார். மைக்கேலின் நேர்மையான நோக்கும் நிரூபிக்கப்பட்டது. எனினும், தனிப்பட்ட வகையில் இது மைக்கேலைப் பெரிதும் பாதித்தது. அவர் தன்னை மேலும் தனிமைப்படுத்திக் கொண்டார். 'நெவர் லாண்ட்டினதும் தனதும் முழுமையான நிர்வாணமான சோதனையின் அவமானத் திலிருந்து அவர் சாகும் வரை விடபடவே யில்லை' என அவரது உறவினர்கள், நண்பர்கள் எல்லா இடங்களிலும் குறிப் பிட்டுப் பேசி இருக்கிறார்கள். இந்த அவமான உணர்வின் மிகைத்தன்மை

அவரது மிகைஉணர்திறன் காரணமாக ஏற்பட்ட நிலைதான்.

ஒபராவுடனான நேர்முகப்பேட்டி (1993) ஒன்றில் தனது சிறுபிள்ளைத்தனமான நடத்தை பற்றியும், சிறுவர் அன்பு, பற்றுதல் பற்றியும் விளக்கமளிக்கிறார். ஏழு வயதி லிருந்தே உழைப்புலகிற்குள் பிரவேசித்த படியால் பிள்ளைப்பருவத்தை அவர் இழந்திருந்தார். மேலும், கண்டிப்பான தகப்பனின் ஒழுக்காற்றுதல் முறை பல வேளை உடலியல் ரிதியான தண்டனை யாக இருந்தது. அதனால் அப்பாவிக்குழந்தைகளுக்கு அவர்களது குழந்தைப் பருவத்தை அனுபவிக்க வாய்ப்பு வழங்க வேண்டும். துஷ்பிரயோகங்களிலிருந்து அவர்களைப் பாதுகாக்க வேண்டும் என் பதே தனது நோக்கம் என வலியுறுத்தினார்.

மிக முக்கியமாகப் பேசப்பட்ட மற்றொரு விடயம் உடலின் நிறமாற்றமும் சத்திரசிகிச்சை மூலமான முக அமைப்பு மாற்றமும் ஆகும். ஏழைக் குடும்பத்தில் கறுப்பு மகனாகப் பிறந்தவர் பில்லியனராக வளர்ச்சியடைந்த போது புகழைப் பெற்றுக் கொள்ள வெள்ளையராக வாழவிரும்பு கிறார். அதற்காக நிறத்தையும் முக அமைப் பையும் சத்திரசிகிச்சைகள் மூலமும் தோலை வெளிற்றுதல் மூலமும் மேற்கொண்டதாக வும் ஊடகங்கள் ஊகங்களை வெளி யிட்டன. இதனால் கறுப்பினத்தவர்களின் கண்டனத்திற்கும் உள்ளாக வேண்டிய நிலையேற்பட்டது. எனினும், இதற்கு முன்பே அவர் அனைத்துலக ரீதியில் எல்லா வேறுபாடு களையும் கடந்து பொப் பிசையையும் துள்ளல் நடன அம்சங்களையும் உருவாக்கி பிரபலம் அடைந்திருந்தார். நிறமாற்றம் காரணமாக, நீண்டகாலமாக அவர் தனிப்பட்ட பேட்டிகள் வழங்கு வதைத் தவிர்த்துவந்தார். மேடைக்குப் பின்னால் சிறிய இடைவேளைக்குள் நிரூபர்களிடம் சிக்கிக்கொண்டால் சிரித்து மழுப்பி இசை விடயங்களோடு மட்டுப் படுத்திக்கொண்டார். இந்த மறைதலுக்கும், தன்னைத் தனிப்படுத்தலுக்கும் பின்னால் உடலியல் சார்ந்த விடயங்களும், உயிரியல் உளவியல் சார்ந்த விடயங்களும் இருந்தன. அவற்றை ஒபராவுடனான பேட்டியில் மிகத் தெளிவாகவே விளக்குகிறார்.

எனினும், அவர்கூறும் காரணங்களிலுள்ள மிகவும் புறநடையான அம்சங்களை பொது சன ஊடகங்கள் விளங்கிக்கொள்ளவோ கருத்திற்கொள்ளவோ முற்படவில்லை. இருந்தபோதும், அவரைச் சுற்றியிருந்தோர் அவரைப் புரிந்துகொள்ள ஆரம்பித்தனர்.

முதலாவது காரணம் கட்டிளமைப் பருவத்தின்போது ஏற்பட்ட மூக்கின் அமைப்பு மாற்றமும், அதனால் 'பெரிய மூக்கன்', 'சப்பைமூக்கன்' என்ற கேலிப் பேச்சுக்களும் அவரது சுயவிம்ப உணர்வை மிகவும் பாதித்தன (அதிமீத்திறனுடையோர் மிகைஉணர்திறன் உடையோராதலால்). இசை நிகழ்த்துகை தொழிலில் அழகிய முகம், உடலமைப்பு தொடர்பான மாதிரிகைகளின் அடிப்படையிலேயே அவரது சுயவிம்பம் தொடர்பான எண்ணக்கருவாக்கம் உருவாகியிருந்திருக்கிறது. ஏற்கனவே பில்லியனராக உயர்ந்திருந்த நிலையில் அவர் ஹொலிவுட்டில் எல்லோரும் செய்துகொள்கின்ற அழகியல் சத்திரசிகிச்சையை நாடியது ஆச்சரியத்திற்குரிய விடயமல்ல. இரண்டு முறை இதனை மேற்கொண்டதாகவும், தாயின் அடையாளமாக இரட்டை நாடியையும் உருவாக்கியதாக அவர் அப்பேட்டியில் கூறியிருந்தார். சத்திர சிகிச்சையில் ஏற்பட்ட பிழைகள் காரணமாகவும், பணத்தை நோக்காகக்கொண்ட மருத்துவர்களின் ஆலோசனைகளாலும் மீண்டும் அதனைத் திருத்தியமைக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் அவருக்கு ஏற்பட்டது. மேலும், அவரது அதிமீத்திறன்வாண்மை, பண்பு ஒன்றும் இங்கு மிக வலுவாகத் தொழிற்பட்டிருக்கிறது. அதாவது, 'மிகை நேர்த்தி' யாக வரவேண்டும் என்பதும் மிகையான சுயம் பற்றிய உணர்வும் தொழிற்பட்டிருக்கின்றன. சுயம் பற்றிய எண்ணக் கருவாக்கம் சுய கணிப்பு, சுய பெறுமானம், சுய ஒழுங்கமைப்பு, சுய நம்பிக்கை போன்ற உளச்செயற்பாடுகளுக்கூடாக இடம்பெறுகின்றது. மிகையான சுயஒழுங்கமைப்பும், மிகை நேர்த்தியும் தொழில் விடயத்தில் பெரு வெற்றியைத் தந்தபோதும் உடல் விடயத்தில் வெற்றியைத் தரவில்லை என்பதை அவரால் நீண்ட காலத்திற்குப் பின்னரே ஏற்றுக்கொள்ள முடிந்தது.

மிக துக்ககரமான விடயம் என்ன வென்றால் இறுதிக்காலங்களில் அவரது உருவம் அவருக்கு சந்தோஷத்தை அளிக்கவில்லை என்றும் அவரது சகோதரன் ஜமைன் கூறுகிறார்.

மற்றைய சர்ச்சைக்குரிய விடயம் தோல் வெள்ளையாதல். நோய்க்கு உள்ளானமைதான் அவர் வெள்ளையானதற்குக் காரணமாகும். இது தோலிலுள்ள நிறக்கலங்களில் ஏற்படுகின்ற சடுதியான மாற்றம் காரணமாக தோலானது நிறப்பொருட்களை உருவாக்கும் தன்மையை இழந்து விடுவதாகும். இது பரம்பரைக்குரிய விடயம். அவரது தகப்பன் பரம்பரையில் இருந்து வந்துள்ளதாக அப்பேட்டியில் அவர் குறிப்பிடுகிறார். இங்குள்ள புறநடையான அம்சம் என்னவென்றால் அவருக்கு அது உடல்பூராவாகவும் ஏற்பட்டதுதான். இப்படி ஏற்படுவது மிகமிக அரிதாகவே நிகழ்கிறது.

இயல்பாகவே இந்த விடயம் அவரது சுய விம்பத்தை பாதிக்கக்கூடியதும் தாழ்வுச்சிக்கலை ஏற்படுத்தக்கூடியதுமாகும். 'அவ்வாறான, மிகவும் உணர்ச்சிகரமான இவ்விடயம் மேலும் வக்கிரமான விமர்சனங்களுக்கு உட்படுதல் என்னை மிகவும் வேதனைப்படுத்துகிறது" எனவும் 'நான் கறுப்பனாகவே பிறந்தேன், கறுப்பனாகவே புகழ் பெற்றேன், கறுப்பன் எனச் சொல்வதில் பெருமையும் அடைகிறேன். ஆனால் இவ்வாறான மாற்றம் என்கைகளில் இல்லை' எனவும் அப்பேட்டியில் குறிப்பிடுகிறார்.

மற்றுமொரு சர்ச்சைக்குரிய விடயம் போதைமருந்துக்கு அடிமையானவர் என்பதாகும். ஜேஹோவா விறன்ஸ் சமயப் பிரிவின் நம்பிக்கை காரணமாக அல்கஹால் பாவனை அவர் வீட்டில் தவிர்க்கப்பட்டிருந்தது. போதை வஸ்துப் பாவனைகளால் சிறிய வயதில் இறக்க நேரிட்ட பல இசை மேதைகளின் அனுபவமும் அவரை அல்கஹால் பாவனை யிலிருந்து விலகியிருக்கச் செய்தது. நீண்டகாலமாகவே மைக்கேல் ஜாக்சன் போதை மருந்துப் பாவனைக் கெதிராக பல வேலைத்திட்டங்களைச் செய்து இரண்டு ஜனாதிபதி விருதுகள் உட்பட பல்வேறு தேசிய, சர்வதேசிய விருதுகளும் பெற்றவர். அவ்வாறாயின் இக்குற்றச் சாட்டிற்கு ஏதாவது அடிப்படை உண்டா என்ற சந்தேகம் எழுகிறது.

1984ஆம் ஆண்டு பெப்சி விளம்பரத்தின் போது இடம்பெற்ற விபத்தில் அவரது மண்டையோட்டில் 3ம் நிலைக்குரிய எரிகாயங்கள் ஏற்பட்டன. இதன்போது அவருக்கு சத்திர சிகிச்சையளிப்பதற்கும் (மண்டையோட்டின் ஒருபகுதியை மீளத் திருத்தியமைக்க வேண்டியிருந்தது) சாதாரண சிகிச்சையளிப்பதற்கும் அவரை அடிக்கடி மயக்கநிலையில் வைத்திருக்க வேண்டி வந்தது. அதன்போது அவருக்கு மிகவும் வலுவான மயக்கமருந்துகளும் நோவு கொல்லிகளும் உபயோகிக்கப்பட்டன. தொடர்ச்சியான நோவு கொல்லிப் பாவனை அவரை அதில் தங்கியிருக்கும் நிலைக்குத் தள்ளியது. இது போதை அடிமைநிலை அல்ல. எனினும்,

இவ்விதந்துரைக்கப்பட்ட மருந்துகள் அவர் உடல் அதற்குத் தள்ளப்படக்கூடிய ஒரு நிலைக்கு தூண்டிவிடக்கூடிய ஆபத்து இருந்தது. இதன் பின்னர் அவர் தானாக போதை விலகல் நிகழ்ச்சி திட்டங்களுக்கூடாக பழையநிலைக்குத் திரும்பினார்.

அடுத்தவரும் ஆண்டுகளில் மண்டையோட்டு சத்திரசிகிச்சையின் பக்கவிளைவாக ஏற்படுகின்ற நோய் தாக்குதல்களின் விளைவான கடும் நோவு போன்றன அவரைத் தொடர்ச்சியாக பல்வேறு நோவுகொல்லிகளில் மீண்டும் தங்கியிருக்க வேண்டிய நிலைக்குட்படுத்துகிறது. 1999 ஆம் ஆண்டு சர்வதேச செஞ்சிலுவைச் சங்கத்திற்கு நிதி சேகரிப்பதற்காக மியூனிச் நகரில் அவரால் நிகழ்த்தப்பட்ட 'புவிப் பாடல்' இசைநிகழ்ச்சியின் போது, மேடையில் செயற்கையாகக் கட்டப்பட்ட பாலத்திலிருந்து விழுந்ததன் காரணமாக இடுப்புப்பகுதியிலுள்ள முள்ளந்தண்டுகளில் ஏற்பட்ட உடைவு காரணமாகவும் இத்தங்கியிருக்கும் நிலை மேலும் அதிகரித்தது. எனினும் சுயகட்டுப்பாட்டின் காரணமாக, அதிலிருந்து தன்னை விடு வித்துக் கொள்ள அவற்றின் பாவனையை முற்றாக நிறுத்த முனைந்தார். எனினும் அவரது உடலில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் காரணமாக கடுமையான நித்திரையின்மைக்கு ஆளானார். இதற்குரிய பரிகாரமாகவே அவரது தனிப்பட்ட மருத்துவ நிபுணரினால் மீண்டும் மருந்தாட்டலுக்குட்பட்டு பரிதாபகரமாக உயிரிழக்க நேரிட்டது.

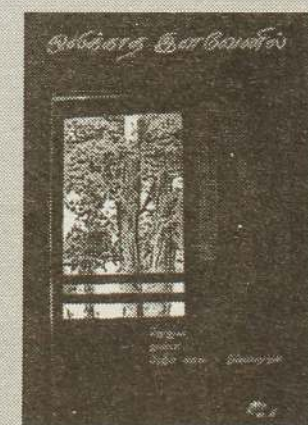
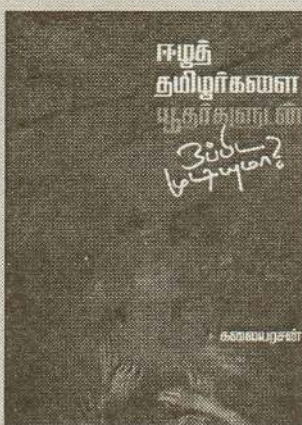
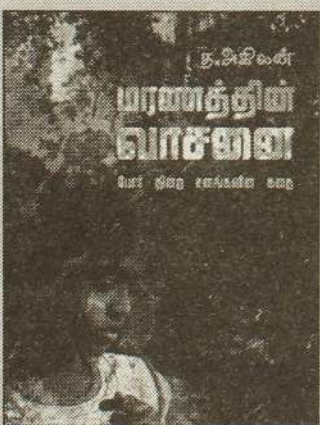
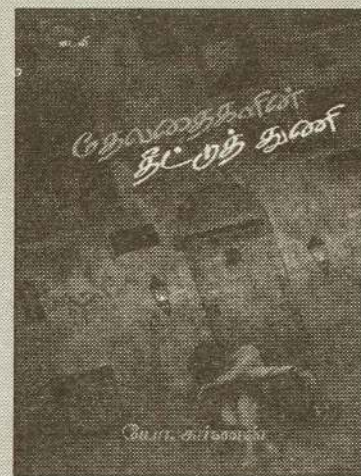
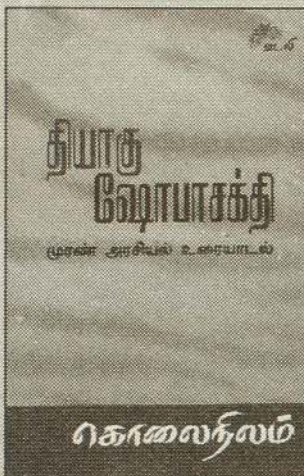
இசைமேதை, மனிதாபிமானி மைக்கேல் ஜாக்சன் அனைத்துலக செல்வாக்குமிக்க, பல்வேறு துறைகளில் அதிநிபுணத்துவ முள்ள ஒரு கலைஞன், மனிதாபி. அவரது இசை நிகழ்த்துகைகளும் மனிதாபிமான நடவடிக்கைகளும் எல்லாவிதமான வேறுபாடுகளையும் ஊடறுத்து உலக மக்களை ஒருங்கிணைத்து வந்திருக்கின்றது. அவரது தனிப்பட்ட வாழ்வியலுக்கு அப்பாலுள்ள அந்த அபாரத்திறமை களுக்கான பெறுமானமும் மதிப்பும் உலகில் நீண்டகாலம் நிலைக்கக்கூடிய தன்மை கொண்டது.

உடல் வெளியீடு

எமது வெளியீடுகள்

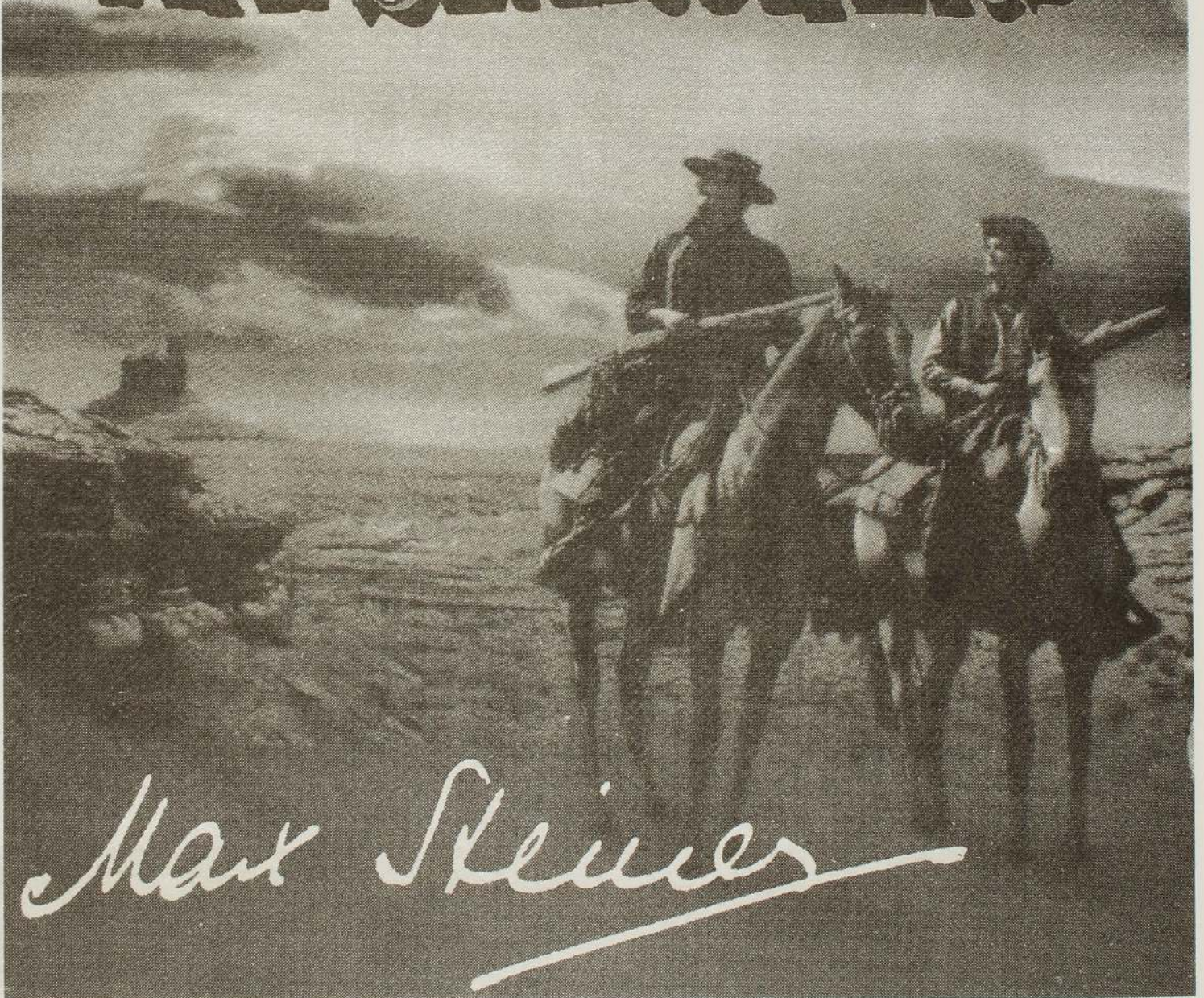

ஈழ நூல்களுக்கான முகவரி

D2/5, TNHB, தெற்கு சிவன் கோயில் தெரு,
கோடம்பாக்கம், சென்னை - 24
+91 97892 34295 (சென்னை)
+1 6478 9630 36 (கனடா)

பூர்வீகக் குடிகளின்
 திரைப்படங்கள் எதிர்நோக்கும்
 சவால்கள்
 -ரதன்

"THE SEARCHERS"

Max Steiner

1

புலம் பெயர்ந்து தமிழ் மக்கள் அகதிகளாக கனடா மண்ணில் காலடி எடுத்துவைத்து இன்று ஒரு முக்கியஇனக் குழுமமாக வாழ்ந்து வருகின்றார்கள். சமூக பொருளாதாரநிலைகளில் பலபடிகளில் வளர்ச்சி பெற்றுள்ளார்கள். எம்மை இந் நாட்டு பிரசைகளாக அங்கீகரித்தது கனடிய அரசு. கனடிய அரசு எனப்படுவது ஆயிரத்து நானூறுகளின் பின் பகுதியில் அமெரிக்க கண்டத்தை ஆக்கிரமித்து தம்மைநிலைநிறுத்தியவர்கள். இவர்கள் இந்த மண்ணைத் தொட்டபோது இங்கு வாழ்ந்த மக்கள் பூர்வீக இந்தியர்கள் ஆவார்கள். இவர்கள் திட்டமிடப்பட்டு அழிக்கப்பட்டு இன்று வட அமெரிக்காவில் ஒதுக்குப்புறமாக வாழ்ந்துவருகின்றார்கள்.

இன்று புலம் பெயர்ந்த எமது மக்களின் வாழ்வைவிட பூர்வீகமக்களது வாழ்வு மிக மோசமாகவுள்ளது. அத்தியாவசிய வசதிகளற்று வாழ்ந்துவருகின்றனர். எம்மை அகதிகளாக இந்நாட்டு பிரசைகளாக ஏற்ற அதே அரசுகள் அவர்களை அவர்களது சொந்த இடத்திலேயே அகதியாக்கி விட்டது. அவர்களது வாழ்வேமிக மோசமாக இருக்கும்போது அவர்களது ஊடகங்கள் எந்நிலையில் இருக்கும் என்பதை ஊகிக்க முடியும்.

2

பூர்வீகக் குடிகள் முறையாக திரைப்படங்களில் சித்தரிக்கப்படுகின்றார்களா? இக்கேள்விக்கு விடை தேடு முன்னர் ஹொலிவுட் தமது எதிரிகளை எவ்வாறு சித்தரித்துள்ளது என்பதை பின் நோக்கிப் பார்த்தல் முக்கியமானது. அது முஸ்லீம் மக்களை மேற்குலகைத் தாக்குபவர்களாக திரைப்படங்களில் சித்தரித்துள்ளது. வியட்நாம் போரின் பின்னரும் வியட்நாம் மக்களை—

போராளிகளை மிக மோசமானவர்களாகச் சித்தரித்துள்ளது. பூர்வீகக் குடிகளும் விதிவிலக்கல்ல. சில உதாரணங்கள் இவை.

1914ல் வெளிவந்த The Battle of Elderbush

Gulch என்ற திரைப்படத்தில் பூர்வீக இந்தியர்கள் “நாயை களவெடுத்து கொண்டு சாப்பிடுபவர்களாக” காட்டப்பட்டுள்ளது. The Searchers (1956) என்ற படத்தில் வெள்ளை இனத்தவரை கொண்டு அவர்களது மகளையும் ஒரு பூர்வீக இந்தியர் கடத்துவதாக காட்டப்பட்டுள்ளது. இனவாதத்தை அதிகளவில் கக்கியபடம் இது. 2001ல் வெளிவந்த பாம்பு நடனம் என்ற படத்திற்கான விளம்பரம் இது :

பூர்வீககுடிகளின் சிற்றின்ப உலகத்துக்கான கற்பனா பயண. One Flew over the Cukoos Nest (1975) என்ற படத்தில் பூர்வீக இந்திய இனத்தலைவரைப் பார்த்து ஐரோப்பிய அமெரிக்கன் “நல்லது தலைவரே! அவர்கள் உன்னைக் காது கேளாதவர் என்று நினைப்பார்கள், உன்னை மடையன் என நினைப்பார்கள். யேசுவே!

தலைவர் அவர்களை முட்டாள்களாகி விட்டார்” எனக் கூறுகின்றான். இக்கூற்று இரு விடயங்களை வெளிப்படுத்துகின்றது. ஒன்று, பூர்வீக இந்தியத் தலைவர் அறிவற்றவர் என்பது இரண்டாவது அவர் கொடூரமானவர் என்பது.

ரமோனா இப்படம் பலகாலப் பகுதிகளில் வெவ்வேறு இயக்குனர்களால் இயக்கப்பட்டு வெளிவந்துள்ளது. செவ்விந்தியரை திருமணம் செய்த ஐரோப்பியப் பெண் கணவனின் மரணத்தின் பின் அமைதியையும், பாதுகாப்பையும் தேடி மெக்சிக்கோவிற்குச் செல்கின்றார். செவ்விந்தியரின் வாழ்விடங்கள் வாழ்வதற்கு ஏற்ற இடமல்ல என படம் கூறுகின்றது.

இதே போன்று ரெக்ஸ் எலிங்வுட்டின் ‘பீச்’ சிறுகதையை மையமாகக் கொண்டு எடுக்கப்பட்ட படத்தில் செவ்விந்திய ஐரோப்பிய காதலர் செவ்விந்தியரின் வாழ்விடத்தை விட்டு வெளியேறி வாழ்கின்றனர். பாதுகாப்பும் அமைதியுமே பிரதான காரணங்களாக திரைப்படம் வெளிப்படுத்துகின்றது. சிறுகதைக்கு மாறாகவே படம் அமைந்திருந்தது. A Romance of the Western Hills என்ற படத்தில்

One Flew over the Cukoos Nest (1975)

செவ்வந்திய குடும்பத்தால் தத்து எடுக்கப் படும் பிள்ளை வளர்ந்த பின் அங்கிருக்காமல் தான் பிறந்த ஊருக்கே திரும்பி விடுகின்றார். 1990களுக்கு பின்னர் வந்த ஹொலிவூட் படங்களில் செவ்வந்தியருக்கு எதிரான கருத்துக்களைக் கொண்ட படங்களில் ஓரளவு மாற்றத்தை காணலாம்.

ஹொலிவூட் படங்கள் பின்வரும் இரு பிரிவுகளை தனது படங்களில் வெளிப்படுத்தியுள்ளன. இவை செவ்வந்தியருக்கும் ஐரோப்பியருக்குமான வேறுபாடாக பிரச்சாரப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

செவ்வந்தியர்	ஐரோப்பியர்
1 மூர்க்கத்தனமானவர்கள் -	மிருகத்தனமானவர்கள் நாகரிகமானவர்கள்
2 சுதந்திரமான சமூகம்	கட்டுப்பாடுடைய சமூகம்
3 இயற்கையுடன் ஒன்றியவர்கள்	கலாச்சாரம் - பண்பாடுடையவர்கள்
4 பழமைவாதிகள்	மாற்றங்களை ஏற்றுக்கொள்பவர்கள்
- மேற்கூறிய குணாம்சங்களைக் கொண்ட

பாத்திரங்களே ஹொலிவூட் படங்களில் படைக்கப்பட்டன. இவற்றுடன் ஐரோப்பியருக்கு செவ்வந்தியர்கள் உதவி செய்பவர்களாகவும் ஐரோப்பியருக்காக தியாகங்கள் செய்பவர்களுமாகக் காட்டப்படுகின்றன. இது ஒருவகையில் செவ்வந்தியர் அடிமைகள் என்பதையே வெளிப்படுத்துகின்றது.

சில வருடங்களுக்கு முன்பு வெளிவந்த அவதார் திரைப்படமும் செவ்வந்தியர்களை இயற்கையுடன் ஒன்றியவர்களாகவே காட்டியுள்ளது. புத்தரின் போதனையான 'எல்லாவற்றிற்கும் தொடர்புண்டு' என்ற கருத்துப்பட வாழ்கின்றனர். ஆலமரம் போன்று தோற்றமளிக்கும் மரங்களை கடவுளுக்குச் சமானமாகக் கருதுகின்றார்கள். இவ்வாறான கருத்துக்கள் இவர்களை மனித குலத்துக்கு அப்பாற்பட்டவர்களாகவே காட்டுகின்றது. ஐரோப்பியர் செவ்வந்தியரைவிட மேலானவர்கள் என எண்ணத் தோன்றுகின்றது.

முதலாம், இரண்டாம் உலகப்போரின் போது வெளியான சில படங்கள் செவ்வந்

தியருடன் ஒற்றுமையாக உள்ளதாக காட்டப்பட்டு பின்னர் மீண்டும் அவர்களை மோசமானவர்களாக சித்தரிக்கத் தொடங்கிவிட்டார்கள். 1956ல் Cecil DeMills பத்துக் கட்டளைகள் என்ற படத்தில் 'மனிதர்கள் நாட்டின் சொத்தா? இல்லை கடவுளின் கீழ் சுதந்திரமானவர்களா' என கேட்கின்றார். இதற்கு மாறாக படத்தில் 'பூமிக்கும் செவ்வாய்குமிடையில் எந்தவித காட்டுமிராண்டித்தனமோ பண்பாடற்ற தன்மையோ இல்லை. ஆனால் இங்கிருந்து ஒகாயோவிற்குமிடையில் பத்தாயிரம் கொதிக்கும் செந்தலைகள் உள்ளன" என்றவசனம் பேசப்பட்டுள்ளது. மேலும் ஆரம்பத்தில் செவ்விந்திரைஎதிர்த்து நிறுத்தினார்கள். இப்போது செங்கருத்துக்களை எதிர்த்து நிறுத்துகின்றார்கள்.

3

அதேசமயம் இந்தியர்கள் மேல் அனுதாபம் வரும் வகையில் சிலபடங்கள் வெளிவந்துள்ளன. The Lost of Mohicans படம் 1757ல் ஜேம்ஸ் பெனிமோர் கூப்பர் என்பவரால் எழுதப்பட்ட நாவலை மையமாகக் கொண்டது. பூர்வீக இந்தியர் களில் Mohicans, Mohegans ஆகிய இனங்களும் உண்டு. இவ்விரு இனத்தவரும் இன்றும் வாழ்ந்து வருகின்றனர். முதலாவது இனத்தவர் ஹட்சன் நதிக்கரை பிரதேசங்களிலும், இரண்டாவது வகையினர் அமெரிக்காவின் கனரிக்கட் மாநிலத்திலும் வாழ்ந்துவருகின்றனர். 1757ல் பிரென்ச்—இங்கிலாந்து படைகளுக்கும்பூர்வீக குடிகளுக்கும் இடையில் சண்டை நடைபெற்றது. இங்கிலாந்து இராணுவ அதிகாரியின் மகளுக்கும், பூர்வீக குடிமகனுக்கும் இடையில் ஏற்படும் காதலை மையமாகக் கொண்டுள்ள இப்படம் பூர்வீக இந்தியர்களை ஒரு அனுதாப நோக்குடன் அணுகியுள்ளது.

1990களில் வெளிவந்த மற்றொரு படம் Dances with Wolves (ஓணன்களுடன் நடனம்). இலங்கை, இந்தியாவில் ஓநாய் என்பது ஒரு சிறு அணில் போன்ற மிருகம். வட அமெரிக்காவில் ஓநாய் என்பது நரி போன்றவற்றை விடமிகப் பெரிய கொடூரமான மிருகம். சிவில் போரின் பின்னர் பூர்வீக

இந்தியரின் பிரதேசத்துக்குள் செல்லும் நாயகனுக்கு அங்கு பூர்வீக இந்தியர்கள் ஒரு வெள்ளை இனப் பெண்ணை சிறுவயதில் இருந்து வளர்த்து வருவது தெரிகின்றது. படிப்படியாக தன் மேல் இருந்த வெள்ளை இன அதிகார அங்கிகளை கழற்றியெறிகின்றார். கெவின் கோஸ்ரனர்நாயகனாக நடித்த இப்படம் 2000ம் ஆண்டுக்கான ஒஸ்காரின் சிறந்த படம், இயக்குனர் உட்பட்ட ஐந்து விருதுகளை பெற்றுக்கொண்டது.

Geronimo மற்றொரு குறிப்பிடத்தக்க படம். 1950களில் வெளிவந்த இப்படத்தில் செவ்விந்தியரின் கலாச்சாரபரம்பரிய முக்கியத்துவங்கள் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இக்காலகட்டத்தில் வெளிவந்த Naked in the Sun மற்றும் Drum Beat போன்ற படங்களும் செவ்விந்தியரை அனுதாபத்துடன் வெளிப்படுத்தியுள்ளன.

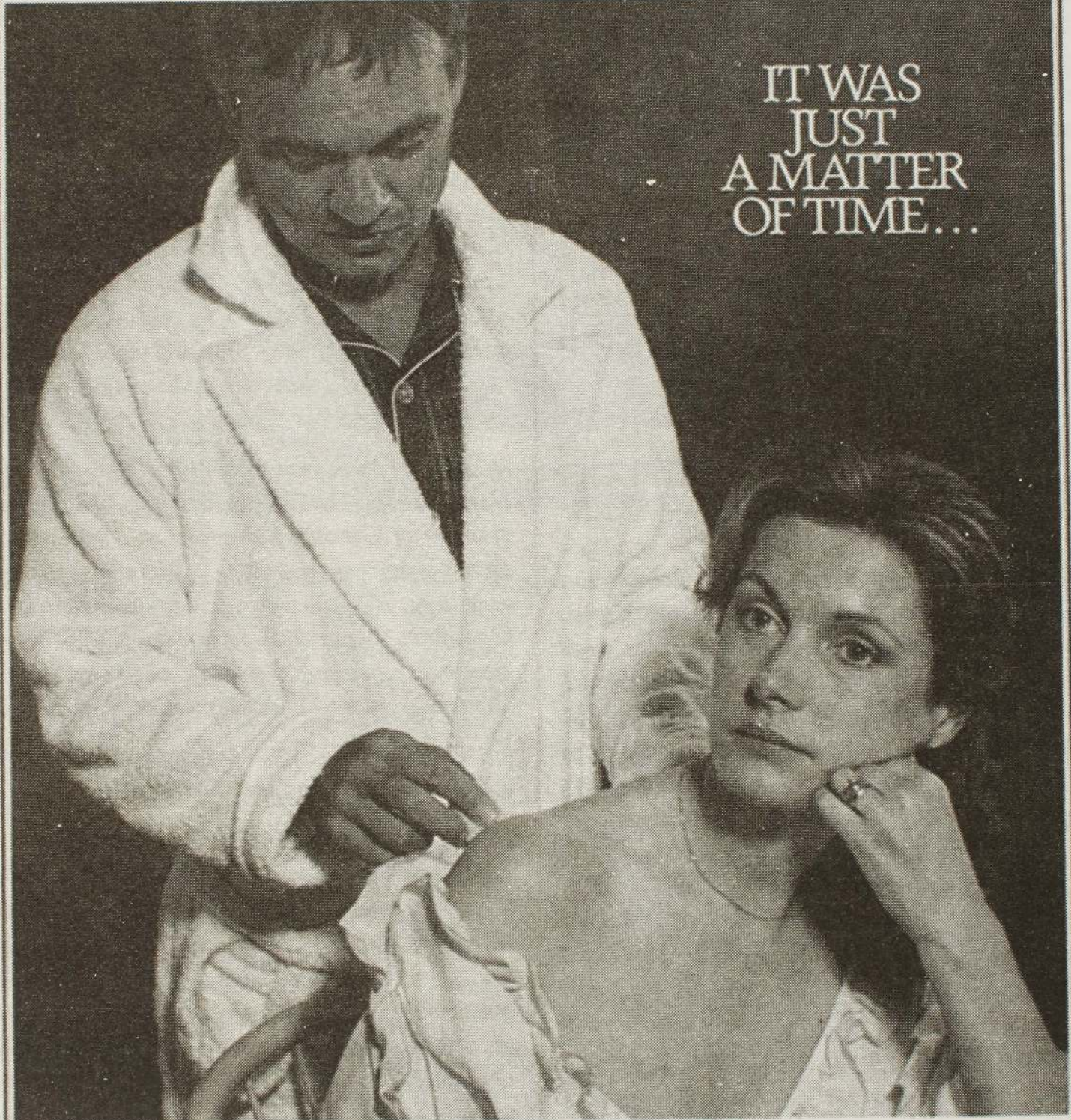
1961ல் கென்றமக்கன்சியின் இயக்கத்தில் வெளிவந்த The Exiles படம் ஐரோப்பியர் எவ்வாறு செவ்விந்தியரை கட்டுப்படுத்தினார்கள் என்பதை வெளிப்படுத்தியுள்ளது. இப்படத்தை அமெரிக்காவில் வெளியிட முடியவில்லை. எந்த விநியோகஸ்தரும் முன்வரவில்லை. பின்னர் 2008ல் பேர்லின் திரைப்படவிழாவில் திரையிடப்பட்டது.

கனடிய திரைப்படங்கள்

Loyalities (1986) படம் செவ்விந்தியருக்கு எதிரான இனவாதத்தை வெளிப்படுத்திய போதும் செவ்விந்தியப் பெண்களின் வீரத்தையும், ஆற்றலையும் வெளிப்படுத்தியது. 1990ல் வெளிவந்த The Company of Stangers படத்தில் பேருந்து ஒன்று இடையில் பழுதாகி நின்று விடுகின்றது. அப்பேருந்தில் பயணம் செய்த ஆறு பெண்கள் ஒருவருடன் ஒருவர் கூட்டாக உரையாடுகின்றனர். இவர்களில் ஒருவர் செவ்விந்தியப் பெண். இவர்கள் இருத்தலியலுக்கான ஆற்றல்விடயங்களை தமது உரையாடல்களில் இருந்து கற்றுக்கொள்கின்றனர்.

போலந்திலிருந்து கனடாவில் குடியேறிய Richard Bugujski 1991ல் Clear Cut படத்தை இயக்கியிருந்தார். இது செவ்விந்

LOYALTIES

IT WAS
JUST
A MATTER
OF TIME...

RONALD LILLIE AND WILLIAM JOHNSTON LAURON INTERNATIONAL PRESENTS

LOYALTIES

IN ASSOCIATION WITH WHEELER-HENDREN ENTERPRISES AND OUBARTON FILMS
AN ANNE WHEELER FILM

STARRING **KENNETH WELSH** **TANTOO CARDINAL** **SUSAN WOOLDRIDGE**

SCREENPLAY BY **SHARON RIBS** STORY DEVELOPED BY **SHARON RIBS** AND **ANNE WHEELER**

CINEMATOGRAPHY **VIC SARIN** LINE PRODUCER **ROB IVESON**

CO-PRODUCER **ANNE WHEELER** PRODUCERS **WILLIAM JOHNSTON** AND **RONALD LILLIE** DIRECTOR **ANNE WHEELER**

Produced in association with the Canadian Broadcasting Corporation and with the participation of Telefilm Canada and the Alberta Motion Picture Development Corporation

© 1992 NORTON HOLDINGS INC. All rights reserved. NORTSTAR RELEASING INC.

தியருக்கு எதிரான இன வெறித்தாக்குதல்களை விமர்சித்திருந்தது. டொனால்ட் மார்சல் என்ற மிக்மக் செவ்விந்தியர் செய்யாத குற்றத்துக்காக தண்டனை பெற்றிருந்தார். இதனை விமர்சித்து 1989ல் Justice Denied என்ற படம் வெளியானது. கியுபெக்கைச் சேர்ந்த போல் கொவான் இப்படத்தை இயக்கியிருந்தார். இதே ஆண்டில் வெளிவந்த மற்றொரு முக்கியமான படம் Where the Spirit Lives. 1937ல் ஒரு இளம் செவ்விந்தியப் பெண் பல செவ்விந்திய இளைஞர்களுடன் கடத்தப்பட்டு கட்டாயப்படுத்தப்பட்ட விடுதிப் பாடசாலைகளுக்கு கொண்டு செல்லப்படுகின்றார். மேற்கத்திய மொழி, கலாச்சாரம், பண்பாட்டை பயிற்றுவிக்கும் நோக்குடனே இது நடைமுறைப்படுத்தப்படுகின்றது. (இங்கு சென்ற பலரை காணவில்லை எனத் தொடர்ச்சியான முறைப்பாடுகள் தொடர்கின்றன). கடத்தப்பட்ட பெண்தனது சகோதரங்களையும், அடையாளத்தையும் தேடுவதே இப்படம். இவரது பெயரும் கூட மேற்கத்தியப் பெயராக மாற்றப்பட்டுவிட்டது. இவரது சகோதரர்களும் கடத்தப்பட்டுள்ளார்கள். 1991ல் ஆறுக்கு மேற்பட்ட விருதுகளைப் பெற்ற படம் Black Robe. Alonquin, Iroquoisக்கும் மிடையிலான திட்டமிடப்பட்ட வேறுபாடுகளை இப்படம் வெளிப்படுத்தியுள்ளது.

செவ்விந்தியர் இப்படத்தை கடுமையாக கண்டித்துள்ளனர். இப்படத்தை இயக்கிய அவுஸ்திரேலியரான Beresford செவ்விந்தியர்கள் தங்களது சுயத்தை தரிசிக்க தயங்குகின்றனர் என பதிலளித்தார். இப்படம் அமெரிக்காவில் மட்டும் 8.2 மில்லியன் டொலர்களை வசூலாகப் பெற்றுள்ளது.

5

செவ்விந்தியர்கள் இயக்கிய படங்கள்

எண்ணிக்கையில் குறைவான படங்களே செவ்விந்தியர்களால் தயாரிக்கப்பட்டுள்ளன. இது கனடா, அமெரிக்கா இரு நாடுகளையும் இணைத்தே கூறலாம். எனவே இங்கு செவ்விந்தியர் படங்கள்

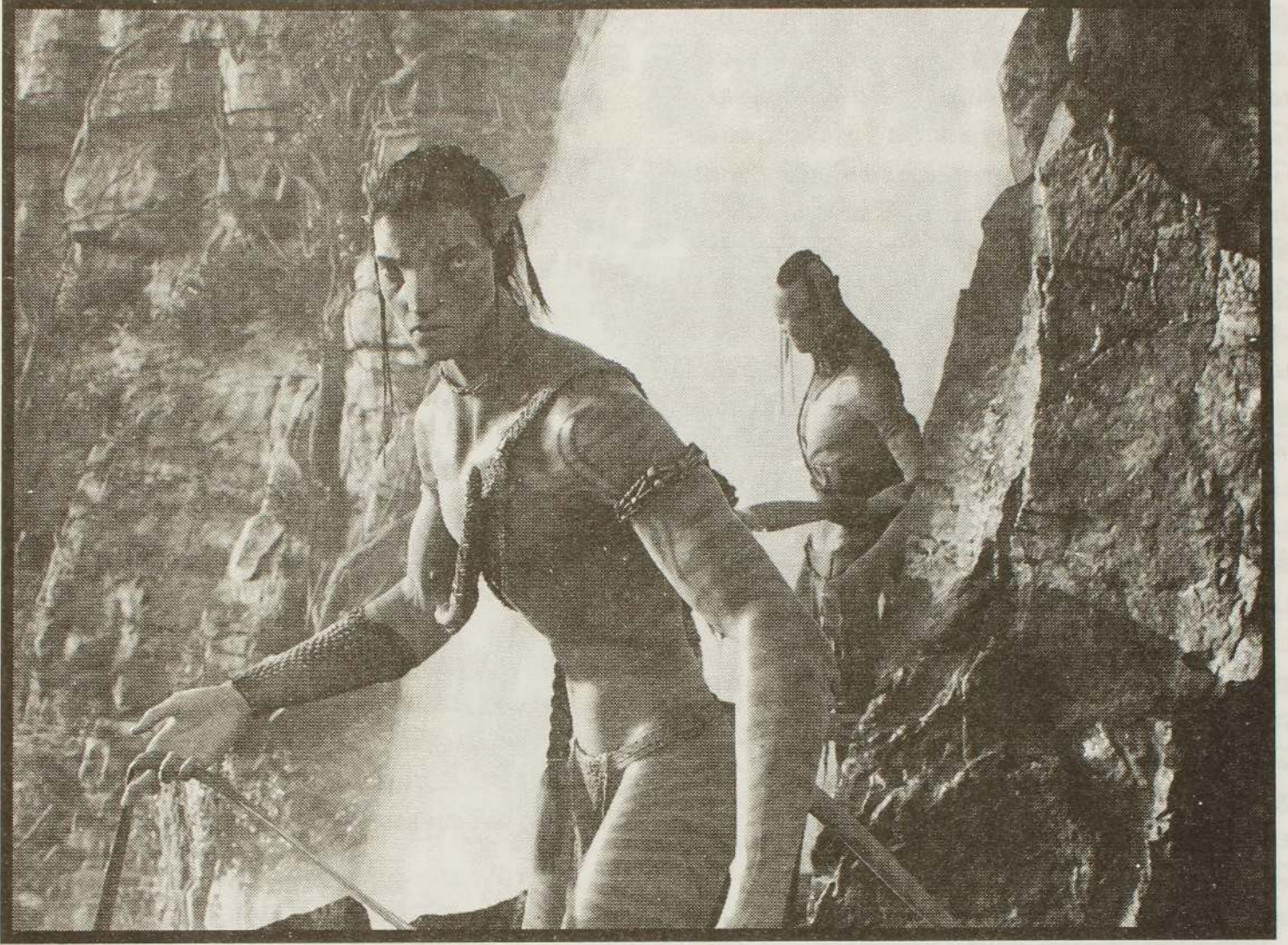
என்பது இவ்விரு நாடுகளையும் இணைத்தே கூறப்படுகின்றது.

கி.பி. 1000 ஆண்டளவில் இரு சகோதரர்கள் தங்களது சமூகங்களை பிரித்த கெட்ட ஆவியை பழிவாங்க தயாராகின்றனர். ஒருவர் Atanarjuat அதாவது வேகமாக ஓடுபவர். மற்றவர் Amaquiaq அதாவது பலசாலி. இவர்களையும், இவர்களது சமூக நம்பிக்கைகளையும் அதன்பின் ஆதாரங்களையும் இப்படம் பதிவு செய்துள்ளது. கனடாவின் வடக்குப் பகுதியில் ஆக்டிக்கு அருகில் படம் பிடிக்கப்பட்டுள்ளது. செவ்விந்திய மொழிகளில் ஒன்றான Inuktitutல் வெளிவந்த முதல் படம் இது. அதற்கு முன் செவ்விந்திய மொழிகளில் எந்தப்படமும் வெளியாகவில்லை. கான்ஸ் புது முக இயக்குனர் இயக்கிய படங்களில் சிறந்த படமாக விருது பெற்றது. இதனை இயக்கியவரும் ஒரு செவ்விந்தியரே. இவரும் கட்டாயப்படுத்தப்பட்டு ஆங்கிலம் பயின்றவர்களுள் ஒருவர்.

சுமார் 15 வருடங்களுக்கு முன்னர் ஒரு கோடை நாளில் கியுபெக் நகருக்கு சற்றுத் தள்ளி உள்ள பூர்வீக இந்தியரின் கிராமத்துக்குச் சென்றிருந்தேன். அங்கு எங்களுக்குப் பலவிடயங்களை தெரியப்படுத்திய அதிகாரி எங்களைப் பார்த்து ஒரு கேள்வி கேட்டார். 'எனது நிறம் ஏன் வெள்ளையாகவுள்ளது?'

நாங்கள் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொண்டபோது அவரேபதிலையும் கூறினார். 'எனது மூதாதையர்பிரென்சுபடைகளால் பாலியல் வல்லுறவுக்குட்படுத்தப்பட்டனர். அதன் வழியில் வந்தவன் என்றபடியால் எனது நிறம் வெள்ளையாகவுள்ளது. அது மட்டுமல்ல, எங்களின் பலசந்ததிகளை அழித்துவிட்டார்கள், எங்களது தொகை குறைவாக இருப்பதற்கு திட்டமிட்ட இன அழிப்பே காரணம்' எனத் தெரிவித்தார்.

வட அமெரிக்க பூர்வீக இந்தியரின் வரலாறு இதனைத் தெளிவாக வெளிப்படுத்துகின்றது. தற்சமயம் அமெரிக்காவில் அங்கீகரிக்கப்பட்ட 562 இனக் குழுமங்கள் உள்ளன. சுமார் 200 அங்கீகரிக்கப்பட்ட இனக் குழுமங்கள்கனடாவில் உள்ளன.

ஒரு இனக் குழுமத்தின் ஆகக் கூடியசனத் தொகை சுமார் ஐந்தாயிரமாகும். 10 மொழிக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த 250 மொழிகள் பூர்வீக இந்தியர்களால் பேசப்படுகின்றன. இன்று அதிகமாக பேசப்படும் மொழிகள் இவை. ஒவ்வொரு இனக் குழுமமும், மொழியும் தனக்கேயுரிய பல அம்சங்களைக் கொண்டுள்ளன. அப்படியிருக்க ஒரு மிகப் பழமை வாய்ந்த நாகரிகத்தைக் கொண்ட மக்களுக்கு 'இந்தியர்கள்' என பெயர் சூட்டி இன்று முழு உலகமும் அவர்களை அப்பெயர் கொண்டே பார்க்கவைத்தது எந்தவிதத்தில் நியாயம்?

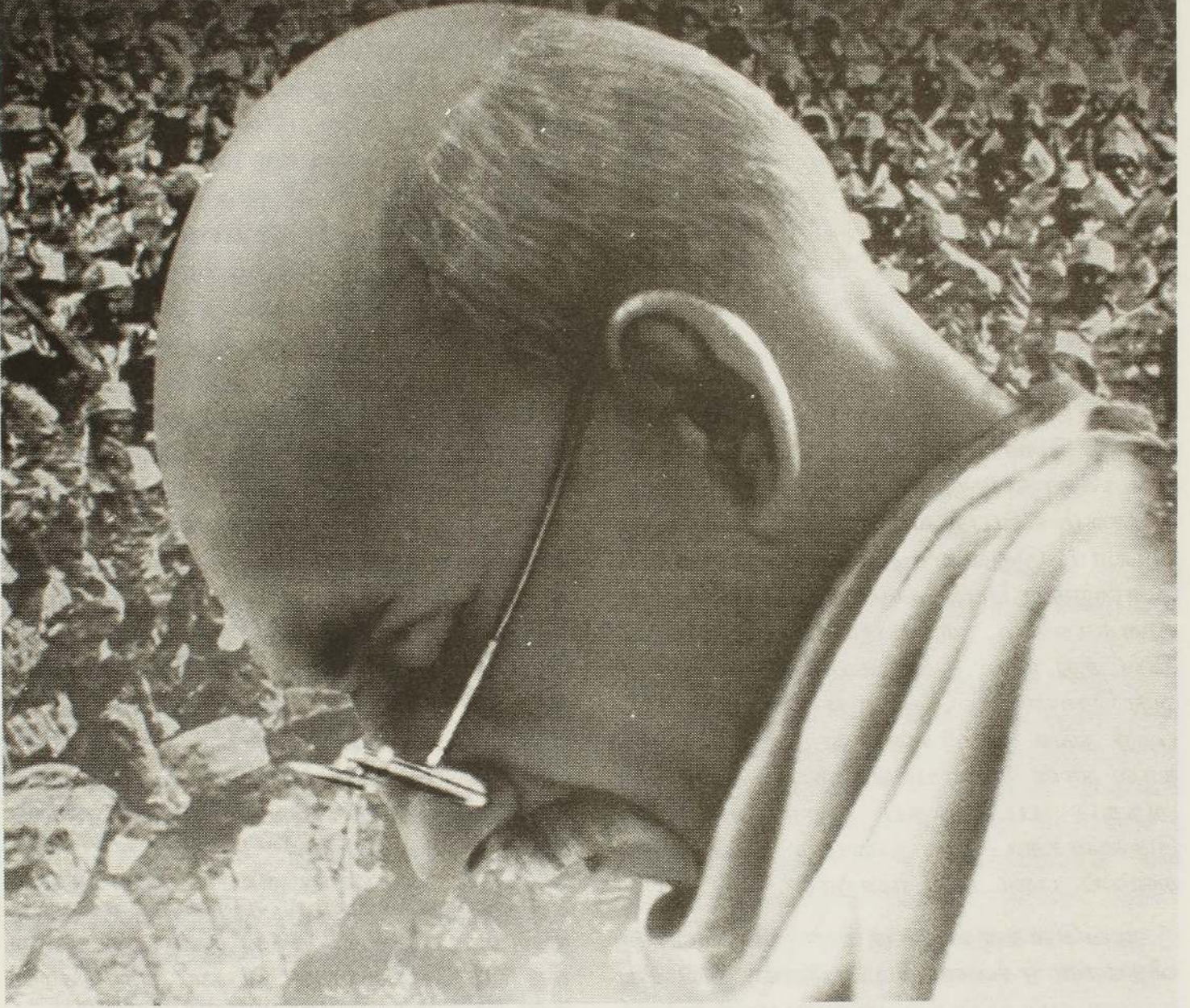
திரைப்படங்களிலும்பூர்வீக இந்தியர்களின் பாத்திரங்களுக்கு ஐரோப்பிய இந்தியர்களே நடிக்கின்றனர். இதற்கு ஹொலிவுட் வர்த்தக ஆய்வாளர்கள் கூறும் காரணம் 'விற்பனை'. ஒரு படத்தை விற்க வேண்டுமாயின் அதில் ஐரோப்பிய அமெரிக்கரே நடிக்க வேண்டும் என்பது இன்றுவரையுள்ள நம்பிக்கை. பூர்வீக

இந்தியரைப் பற்றிய படங்களின் மொழியும் ஆங்கிலத்திலேதான் இருக்கும். காந்தி படத்தில் காந்தியாக நடித்தவர் பென் கிங்ஸ்லி என்ற வெள்ளை இன நடிகர் என்பதை இங்கு நிச்சயம் நினைவுகூர வேண்டியுள்ளது. நடிகர்களே அப்படியெனில் பாத்திர அமைப்பு எப்படி இருக்கும்? வடஅமெரிக்காவில் பூர்வீக இந்தியர்கள் ஐரோப்பியரின் காலத்துக்கு முன்னர் இருந்தனர் என்பதை மறக்கடிப்பதே வடஅமெரிக்க பெருவோட்டத்தினரின் பிரதான நோக்கமாக இருந்தது. மறுபுறம் பூர்வீக இந்தியர்கள் நவீன உலகத்துக்கு லாயக்கற்றவர்கள் என்பதை நிரூபிக்க வேண்டும். இதனை திரைப்படங்கள் சிறப்பாகச் செய்துள்ளன. இன்றும் பூர்வீக இந்தியர்கள் வட அமெரிக்க பிரதான நகரங்களிலிருந்து பல நூறு மைல்கள்தள்ளியே வாழ்கின்றனர். மிகவும் வசதி குறைந்து, மனோநிலையில் பாதிக்கப்பட்டு வாழ்ந்து வருகின்றனர். தொடர்ச்சியாக இவ்வாறான படிமங்களை மக்கள்

GANDHI

HIS TRIUMPH CHANGED THE WORLD FOREVER.

மத்தியில் தற்சார்புடையதாக ஏற்படுத்துவதால் ஒரு எதிர்மறைச் சான்றை ஒப்புறுதிப்படுத்தலையும் ஏற்படுத்தினர். அதாவது, மரபு மடக்கம் செய்தலாகும். பூர்வீக இந்தியரின் மரபு, கலாச்சாரங்களின் உண்மைகளை மறைத்து, அவர்களின் நம்பிக்கைகளை நாகரிகமற்றதாகவும், பொய்யானதாகவும் வெளிப்படுத்தல்.

மேற்கத்தியதிரைப்படப்பாளிகளின் திட்டம் இரு வகைகளில் நடைமுறைப்படுத்தப்படுகின்றது. முதலாவது, பூர்வீக

இந்தியர்களின் பாத்திரங்கள் தங்களின் சுதந்திரத்துக்கும் இறையாண்மைக்கும் எதிராக செயல்படுகின்றன. திரைப்படங்களில் இந்தியர்களுடைய பாத்திரங்களின் தன்மையை திட்டமிட்டு ஏற்படுத்துவதன் மூலம் இந்தப் பாதிப்பை ஏற்படுத்துகின்றனர். துவயதார்த்தம் கொண்ட பாத்திரங்கள் மூலம் பாத்திரங்கள் கறை படிந்தவையாகவும், தெளிவற்றும் மாற்றப்படுகின்றன. பாத்திரங்களின் தன்மையை குழப்பம் அதிகமானவையாக மாற்றுவதன் மூலமும் இது சாத்தியப்படுத்தப்படுகின்றது. ●

சிந்து மனவெளி

குரு அரவிந்தன்

மனம் குழம்பிப் போய் சஞ்சலப்பட்டது. இந்தத் திரைப்படத்தைப் பார்த்திருக்கக் கூடாதோ என்று எண்ணத் தோன்றியது. சஞ்சலம் என்பது எப்போதும் எவருக்கும் வரலாம். இதுவரை தப்பாய் நினைக்காத ஒன்றைத் தப்புத் தப்பாய் நினைக்கவும் வைக்கலாம். எப்போதாவது நேரம் கிடைத்து, நல்ல திரைப்படம் என்று யாராவது சொன்னால், அல்லது ஒரு படத்தைப் பற்றி நல்ல விமர்சனம் எழுதப்பட்டிருந்தால் நான் திரையரங்கத்திற்குச் சென்று அந்தப் படத்தைப் பார்ப்பதுண்டு. இதனைக்கூட ஒரு நண்பன் தான் நல்ல கலைப் படைப்பு என்றான்.

ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு விதமான ரசனை பிடிப்பதால், இவனது ரசனை எப்படிப்பட்டது என்பது எனக்குத் தெரியாது. ஆனாலும் அவன் இந்தப் படத்தைக் கட்டாயம் போய்ப் பார்க்க வேண்டும் என்று வற்புறுத்தியிருந்தான். சில மலையாளப் படங்கள் போல யதார்த்தமாய் இருக்கிறது என்றும், குழந்தைகளோடு சென்று பார்க்கமுடியாத திரைப்படம் என்றும் வேறு சொல்லி வைத்தான். அவனுக்கு இது கலைப் படைப்பாகத் தெரிந்திருக்கலாம். அது கலையா இல்லையா என்பது ஒவ்வொருவரின் பார்வையையும், ரசனையையும் பொறுத்தது. குழந்தைகள் பற்றிய அந்தக் கவலை எனக்கு இல்லாததால்தான், தனியே

சென்று அந்தத் திரைப்படத்தை தியேட்டரில் பார்த்தேன். மனைவியோடு கூடச் சென்று அந்தப் படத்தைப் பார்த்திருக்கலாம். ஆனால், அந்தக் கொடுப்பனை எனக்கு இருக்கவில்லை. அவளுக்கோ திரையரங்கிற்கு வந்து திரைப்படம் பார்ப்பதில் அதிக ஆர்வம் இருக்கவில்லை. பெரிய திரைக்கு முன்னால் உட்கார்ந்திருந்தால் வாந்தி வருவதுபோல் இருக்கிறது என்பாள். என்ன காரணமோ தெரியவில்லை. வீட்டுக்குள் அடைந்து கிடப்பதிலேயே அவளது அதிகமான நேரம் செலவானது.

தேவையில்லாமல் என்னைச் சங்கடத்தில் மாட்டிவிட்டானே நண்பன் என்று மட்டும் சொல்லமாட்டேன். அது கொஞ்சம் ஆழமான தாக்கத்தைத் தரும் படம் தான் என்பதைப் படம் தொடங்கிய சிறிது நேரத்திலேயே நான் புரிந்துகொண்டேன். இப்படிப்பட்ட படங்கள் என்றால் அது கொஞ்ச நாளைக்குப் படம் பார்த்தவர்களின் மனதைக் குழப்பிக் கொண்டதானிருக்கும். அது போலத்தான் நண்பன் சிபாரிசு செய்த இந்தப் படமும் மனசைக் குழப்பிக் கொண்டிருந்தது. அதற்குக் காரணமும் இருந்தது. மாமனுக்கும் மருமகளுக்கும் இடையே தற்செயலாக, எதிர்பாரா ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் ஏற்பட்ட நெருங்கிய உறவு பற்றியதாக அந்தப் படம் அமைந்திருந்தது. அவர்களின் அந்த உறவு

தொடர்வதற்கும் சந்தர்ப்ப சூழ்நிலைகள் அவ்வப்போது காரணமாய் அமைந்திருந்தன. பெண் என்பவள் கொஞ்சம் அழகாகவும், இளமையாகவும் இருந்துவிட்டால் ஈர்ப்பும் அதிகமாகத்தான் இருக்குமோ தெரியாது. ஆனால் பெண்கள் சம்பந்தப்பட்ட விடயமாயிருந்தால், தெரிந்தோ தெரியாமலோ ஆழ்மனசில் எங்கேயாவது காயப்பட்டிருந்தால் மனசு ஒரேயடியாய்க் குடைஞ்சு கொண்டேதானிருக்கும். அப்படி ஒரு சம்பவம் என்னுடைய மனசிலும் புகுந்து என்னையறியாமல், என்னைக் குடைந்துகொண்டு இருந்திருக்கலாம். அல்லது சின்ன வயதில் இருந்தே அப்படி ஒரு பிரேமை எனக்குள் ஏற்கனவே இருந்திருக்கலாம். சந்தேகம் பொல்லாதது, சந்தேகம் வரக்கூடாது, வந்தால் குடும்பத்தையே அழித்துவிடும், என்று புத்திமதி சொல்வார்கள். அதற்காகப் பொறுமையாக இருந்தாலும், கண்முன்னால் நடப்பதைப் பார்த்துக் கொண்டு எப்பொழுதுமே இளிச்சவாயனாக இருந்துவிட முடியுமா?.

சின்ன வயதிலே இப்படித்தான் 'தி பேர்ட்ஸ்' என்ற ஒரு ஆங்கிலப்படத்தைப் பார்த்தேன். படம் வெளியாகிப் பல வருடங்களின் பின் உள்ளூர் சினிமாவில் அந்தப் படம் ஓடியது. பறவைக்கூட்டங்கள் மனித இனத்தைத் தாக்குவது போன்ற படம். 'டப்னி டியூ மொரியர்' என்பவரால் எழுதப்பட்ட கதை. திகில்பட மன்னன் அல்பிரேட் ஹிக்காச் என்பவரின் நெறியாள்கையில் வெளிவந்தது.

மறுநாள் காலையில் எழுந்து பின் வளவில் உள்ள கிணற்றடிக்கு குளிக்கப் போன போது காகம் ஒன்று வேலியில் உட்கார்ந்து தலைசாய்த்து என்னைப் பார்த்தது. எனக்குத் திக்கென்றது. தாக்கு தலுக்கான எடுப்புப்போல் என்னைப் பார்த்தபடி 'கா கா' என்று அடித் தொண்டையில் கத்திக் கூக்குரலிட்டது. கழுத்தைச் சிலிர்த்து, சட்டையை மெதுவாக விரித்து தாக்குதலுக்குத் தயாராகுவது போல் அதன் நடவடிக்கை இருந்தது. அவ்வளவுதான். முதல்நாள் பார்த்த படத்தின் ஞாபகம் வரவே ஒரே ஓட்டமாக ஓடி வீட்டிற்குள் மறைந்துகொண்டேன். புலம் பெயர்ந்து

இந்த மண்ணுக்கு வந்த பின்பும் அந்தப் பயம் இங்கேயும் தொடர்ந்தது. இப்பொழுதும் அப்படி பறவைகளைக் கூட்டமாகக் கண்டால் சில சமயங்களில் உடம்பு சிலிர்க்கும். ஏனென்றால், இந்த மண்ணில் காகங்கள் அதிகம் இல்லாவிட்டாலும், அதற்குப் பதிலாக எங்கே பார்த்தாலும் அந்தப் படத்தில் வந்தது போன்ற நிஜப் பறவைகள் இருந்தன. அதைப் போலத்தான், இந்தப் படத்தைப் பார்த்தபோதும் என் மனதில் ஏற்கனவே சஞ்சலம் இருந்ததால் சந்தேகம் என்ற பிசாசு என்னை தாவிப்பிடித்துக் கொண்டது. படத்தைப் பார்த்ததால் தான் அந்த சந்தேகம் வந்ததா, அல்லது என் மனதில் ஏற்கனவே சஞ்சலம் பதுங்கி இருந்ததா தெரியவில்லை. ஆனாலும் புகைந்துகொண்டிருந்த நெருப்பிற்கு எண்ணெய் ஊற்றியது போல அந்தப் படத்தைப் பார்த்ததும் கொஞ்சநஞ்சம் இருந்த சந்தேகமும் கொழுந்து விட்டெரியத் தொடங்கியது.

திரைப்படம், சின்னத்திரை என்று அதன் பாதிப்பு கொஞ்ச நாட்களாக மண்டையைக் குடைந்ததில், மனம் சஞ்சலப்பட்டுக் கொண்டேயிருந்தது. போதாக்குறைக்கு இந்தப் படம் என் மனநிலையை மேலும் குழப்பிவிட்டது. இப்படித்தான் சென்ற வாரத்தில் ஒருநாள் எங்கள் மாலைநேர விரிவுரையாளர் சொல்லிக் கொண்டிருந்த பாடம் தலைக்குள் ஏறவில்லை. அநேகமான பெண்கள் அவர்களது குடும்பத்தோடு நெருங்கிப் பழகுவார்களால் தான் பாலியல் நெருக்கடிக்குள்ளாக்கப் படுவதாக விரிவுரையாளர் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். அது மட்டுமல்ல, தப்பு செய்தால் அதை மூடிமறைப்பதற்காக அவர்கள் பெண்களுக்குப் பிடித்தமான ஏதாவது பரிசுப்பொருளை வாங்கிக் கொடுத்தோ, அல்லது, அவர்களை மிரட்டியோ சமாளித்து விடுவார்களாம். வெளியே தெரிந்தால் குடும்பத்துக்குள் புகம்பமே வெடிக்கும் என்ற பயத்தால் பாதிக்கப்பட்ட பெண்களும் அதை வெளியே சொல்லாமல் மறைத்துவிடுவார்களாம். ஒரு முறை தப்பு செய்தவர்கள் தொடர்ந்தும் தப்பு செய்ய இந்த பயம் வழிவகுத்துவிடுமாம். தப்பித் தவறிப்

FOURBORNE

பாதிக்கப்பட்டவர்களைப் பற்றித் தெரிய வந்தால், அவர்களின் பலவீனத்தை மற்றவர்களும் தங்களுக்குச் சாதகமாக பாவிக்கத் தொடங்கிவிடுவார்களாம்.

விரிவுரையாளரின் இந்த வார்த்தைகள் சும்மா இருந்த மனதில் சந்தேகம் என்ற புகையை மெல்லக் கிளப்பிவிட்டது. நிஜ வாழ்க்கையில் அப்படி எல்லாம் இருக்காது என்று உள்மனம் மறுத்தாலும் நெருப்பில்லாமல் புகையுமோ என்ற ஒரு கேள்வியும் உடனேயே தலைதூக்க, மறுப்புச் சொல்ல முடியாத மனசோ நெருப்பை ஊதி வேடிக்கை பார்த்தது.

அந்த விரிவுரையாளரின் விரிவுரை, எங்கள் வீட்டில் தினசரி நடப்பதை அப்படியே படம்பிடித்துக் காட்டுவது போன்ற ஒரு மாயையே எனக்குள் உரு வாக்கிவிட்டிருந்தது. தைப்பொங்கல் தீபாவளி என்றால் சிந்துவின் மாமாவும் துணிமணிகள் வாங்கித்தருவார். சிந்து விற்குப் பிடித்த மாதிரியே அவரது கலெக்ஷன் இருக்கும். முன்கூட்டியே சிந்துவிடம் கேட்டுத்தான் அவளுக்குப் பிடித்த மானதை வாங்கிக்கொண்டு வருகிறாரோ அல்லது அவருடைய மனம் நோக்கக் கூடாது என்று சிந்து அவர் கொண்டு வந்ததை எல்லாம் தனக்குப் பிடித்திருக்கிறது என்று சொல்லிக்கொள்கிறாளோ, தெரியவில்லை. நான் ஆசைப்பட்ட எதையாவது வாங்கிக்கொண்டு வந்தாலும் அது அவளுக்குப் பிடித்த மாதிரி இருப்பதில்லை. குற்றம் குறை கண்டுபிடித்து முகத்தில் அறைந்தது போல நேரடியாகவே சொல்லிவிடுவாள். என்னிடம் குறை கண்டு பிடிப்பதற்கென்றே காத்திருப்பது போல, அப்படி ஏதாவது ஒரு சந்தர்ப்பத் திற்காக எப்பொழுதும் காத்திருப்பாள். ரொம்ப நாளாய் இவளது இத்தகைய செய்கை என் மனதைப் புண்படுத்திக் கொண்டே இருந்தது. மெல்ல, மெல்ல எதற்கெடுத்தாலும் என்னை அசட்டை செய்வதும், வேண்டுமென்றே மாமாவைப் புகழ்ந்து பேசுவதும் தினசரி நிகழ்வாகிக் கொண்டிருந்தது. வெளியே சென்றுவிட்டு வீட்டுக்குள் வந்தால் எப்போதுமே சிகரெட்டு நாற்றம் குப்பென்று மூக்கைத் துளைக்கும்.

‘இதென்ன’ வீடெல்லாம் சிகரெட் புகை மணக்குது, பொறுக்க முடியாமல் ஒரு நாள் கேட்டேன். ‘சொன்னால் மாமா கேட்கிறார் இல்லை. சிகரெட் குடிச்சுக் குடிச்சே அவருடைய உடம்பு பழுதாப் போகுது’ என்றாள் சிந்து.

அவருடைய உடம்பு பழுதாகிறதே என்கிற கரிசனை வேறு அவளுக்கு.

‘நான் இப்போ அதைக் கேட்கவில்லை. வீடெல்லாம் நாறுது என்றுதானே சொன்னேன்’.

‘அதற்கு நான் என்ன செய்யிறது?’ என்றாள் சிந்து.

‘சிகரெட் பிடிக்கிறதென்றால் வெளியே போய் நின்று பிடிக்கச் சொல்லு, வீட்டுக்குள்ள பிடிக்க வேண்டாம்’, குரலை உயர்த்தினேன்.

‘நான் எப்படி அவரிட்டைச் சொல்லுறது?’ என்றாள். ‘ஏன்’ என்றேன்.

‘அவரை நம்பித்தான நாங்க இருக்கிறோம்’.

‘என்ன சொல்கிறாய்?’

‘இல்லை, அவர் தர்ற பணத்திலதானே நாங்க வீட்டிற்கு மோட்கேஜ் கட்டுகிறோம் என்று சொல்ல வந்தேன்’ என்றாள்.

அதற்காக, வீட்டு மோட்கேஜ் கட்டக் கூட வக்கில்லாதவன் இவன் என்று என்னைச் சொல்லிக் காட்டுகின்றாளா?

‘பார்க்கப் பேனால் இது அவருடைய வீடுதானே, நாங்க எப்படி அவரை வெளியே நின்று சிகரெட் பிடிக்கச் சொல்கிறது?’

‘அப்போ நாங்க வெளியே போகணும் என்கிறியா?’ என்றேன் கொஞ்சம் கடுப்பாக.

‘மாமா அப்படிச் சொல்லவில்லை. நாங்க அவருக்கு மதிப்புக் கொடுக்கணும்?’

‘என்னைவிட மாமாதான் உனக்கு உசத்தியா?’

‘ஏன் அப்படி எல்லாம் நினைக்கிறீங்க?’

‘அப்படித்தானே நீ நடக்கிறாய்’.

மாமா மீதிருந்த வெறுப்பை அவளிடம் உமிழ்ந்து விட்டு நடந்தேன். எடுத்ததற்கெல்லாம் மனைவி ஏதாவது பதில் சொல்வதும், மாமாவிற்காகப் பரிந்து பேசுவதும் எனக்கென்னவோ இதெல்லாம் வேண்டா விவாதம் போலத்தான் இருந்தது. அவளுக்கு மாமா மீது ஏன் இவ்வளவு பாசம் என்பது தான் எனக்குப் புரியாமல் இருந்தது. ஒரு விபத்தில் தாய் தந்தையரை இழந்தபின் சிந்துவை அவளுடைய தாய் மாமன்தான் எடுத்து வளர்த்தாராம். சொற்ப காலத்தில் மாமி நோய்வாய்ப்பட்டு இறந்த போதும் சிந்துவை வளர்த்து ஆளாக்கவேண்டும்; என்ற நோக்கத்தோடு மாமா மறுமணம் செய்துகொள்ளவில்லை யாம். 'இந்த மாமா மருமகனிடம் காட்டு வது பாசமா, அல்லது அளவிற்கு மிஞ்சிய அன்பா, என்ன' என்பதில்தான் எனது சந்தேகம் ஆரம்பித்தது. தப்பாக எதையும் நினைக்கக் கூடாது என்றுதான் இதுவரை இருந்தேன். ஆனால், நான் பார்த்த இந்தப் படத்தின் ஆளுமை என் மனசைக் குழப்பிக் கொண்டே இருந்தது.

இரவுக் காட்சி பார்த்துவிட்டு வீட் டிற்குத் தாமதமாக வந்தபோது, படத்தில் வந்த சில காட்சிகளின் தாக்கத்தால் மனம் குழம்பிப்போய்க் கிடந்தது. வாசல் மணியடித்து சற்று நேரம் சென்றுதான் சிந்து வந்து கதவைத் திறந்தாள். மாடியில் இருந்து அவள் கீழே இறங்கி வருவதற்குச் சற்று நேரம் எடுத்திருக்கலாம். சாதாரண நாளாக இருந்திருந்தால் பொறுமையோடு காத்திருந்திருப்பேன். நான் பார்த்த படத்தின் பாதிப்பு என்னைப் பொறாமை இழக்க வைத்தது, கதவைத் திறந்ததும் வழமையாக குப்பென்று அடிக்கும் சிகரட் வாசம் அன்று அடிக்கவே இல்லை. ஒரு வேளை மாமா வீட்டில் இல்லையோ என்று நினைத்தேன். மாடிப்படி ஏறும் போது குளியல் அறையில் தண்ணீர் சத்தம் கேட்டது. வேறு யாராக இருக்கும்? அது மாமா வாக இருக்கலாம். படுக்கை அறையில் சட்டையைக் கழற்றி மாட்டும்போது தான் அவதானித்தேன். வாசலில் மணக்காத சிகரெட் புகை படுக்கையறைக்குள் நுழைந்துவிட்டது போன்ற உணர்வு திடீரென எனக்கு ஏற்பட்டது. மனசுக்குள் படம் ஓட, வேண்டாத கற்பனையால் மனம் சஞ்சலப்பட்டு மனைவியை நிமிர்ந்து பார்க்கவே கூசியது. படுக்கையில் சரிந்தபோது, எதையோ முணுமுணுத்தப்படி கழற்றிப்போட்ட எனது சட்டைக் கருகே நகர்ந்த மனைவி மூக்கை உறிஞ்சி மோப்பம் பிடிப்பதையும், முகத்தைச் சுழிப்பதையும் என்னால் அவதானிக்க முடிந்தது. சிகரட் புகை எனது சட்டையில் மணத்ததா அல்லது அறைக்குள் மணத்ததா என்பதில் இப்போ எனக்குள் குழப்பமாக இருந்தது.

படுக்கையில்
சரிந்தபோது,
எதையோ
முணுமுணுத்தப்படி
கழற்றிப்போட்ட எனது
சட்டைக் கருகே
நகர்ந்த மனைவி
மூக்கை உறிஞ்சி
மோப்பம் பிடிப்பதையும்,
முகத்தைச்
சுழிப்பதையும்
என்னால்
அவதானிக்க
முடிந்தது. சிகரட்
புகை எனது
சட்டையில் மணத்ததா
அல்லது அறைக்குள்
மணத்ததா என்பதில்
இப்போ எனக்குள்
குழப்பமாக இருந்தது.

ஓபியசின் தலை யோ.கர்ணனின் சிறுகதைகள்

பிரதீயா கனகா தில்லைநாதன்

நேற்றும் கூட பெருமழை பெய்தது..
இன்னும் முளைக்கவில்லை
[மண்ணுக்காக] விதைக்கப்பட்ட
மனிதர்கள்.

—சம்பூர் வதனரூபன்
(கவிஞர், திருகோணமலை)

பண்டைய கிரேக்க புராணக் கதைகளில் ஓர்பியஸ் என்கிற ஒரு பாத்திரம் வரும். தீர்க்கதரிசியும் ஒப்பற்ற கவிஞனுமான அவன் கற்களையும் மரங்களையும் கூட கசிய வைக்கும் பாடகனாய் அறியப் படுகிறான். அவன் பாடத் தொடங்குகையில் தனது வேர்களைப் பிடுங்கி எடுத்துக் கொண்டு அவனுடன் நடக்கத் தொடங்கும் மரம், மலைப் பாதைகளையும் நதிகளையும் அவன் பின்னால் நடந்து, கடந்து, அவன் பாடலை நிறுத்துகின்ற கடற்கரையில் மீண்டும் தன்னை நிலை நிறுத்திக் கொள்ளுமாம். மந்திர சக்தியைச் சூழவும் கொணரும் அவன் குரலின் ஆளுமை நதிகளைத் தம் பாதைகளை மறக்கவும்; நெடு மரங்களை தமை மறந்து ஆடவும் செய்யுமாம். ஏன், பலதரப்பட்ட கிளைக் கதைகள் காரணங்களாகப் புனையப்படக் கொல்லப்படுகிற ஒஃபீயஸின் துண்டாடப்பட்ட தலையுமே கூட, நதியில் விழுந்து, லெஸ்போஸ் எனும் சிறுதீவை வந்தடையும் வரை, நீரில் மிதந்தவாறு, பாடிக் கொண்டே இருந்த தாம். யோ.கர்ணனின் “தேவதைகளின்

தீட்டுத் துணி” என்கிற சிறுகதைத் தொகுதி குறித்த இக் குறிப்பையும் ‘சம்பூர்’ வதனரூபனின் கவிதையிலிருந்தோ அல்லது துண்டாடப்பட்ட ஒஃபீயஸின் அந்தத் தலையிலிருந்தோ தொடங்கத் தோன்றுகின்றது.

இந்த நூல் வெளிவந்த சில மாதங்களுக்குப் பிறகிருந்து (நவம்பர் – டிசம்பர் 2010) வாசிக்கக் கிடைத்திருந்த போதும், வாசிப்பின் போதான எண்ணங்களை ஒரு விமர்சனமாகத் தொகுப்பதற்கு மனதை ஒருங்கிணைக்க முடிந்திருக்கவில்லை. போரின் அந்தரமும் அது உக்கிரமுற்றிருந்த போதிலும் பிறகும் ஏற்படுத்திய கையாலாகாத்தனமும் வெறுமையும் ஒருவித அயர்ச்சியுள் எழுதுதல் தொடர்பான அர்த்தமின்மையுள் தள்ளியிருந்தன. அக் காலத்தைப் பதிவுசெய்கிற இவற்றைத் தொகுக்க முனைகிற முயற்சிகளும் அத்தகைய யுத்தகால உணர்வுகளது தாக்கத்துக்குள்ளேயே (அந்தரத்துள்) விட்டுச் செல்கின்றன. இக்குறிப்பையும் அந்த அந்தரிப்பை கடக்கும் இன்னொரு முயற்சியாகவே இங்கே மீண்டும் தொடங்க வேண்டியிருக்கிறது.

ஒரு புதிய தலைமுறையின் வருகை

நடந்து முடிந்த இப்போரினதும் அதன் அதிர்வுகள் ஆறாத காலங்களதும் வயதுகள் ஆகிற 1980களில் பிறந்த எனது தலைமுறையில், யோ.கர்ணன் இவ் அனுபவங்களை அங்கிருந்து உள்வாங்கியவராய் இருக்கிறார். தமது அரசியலாற்றப்பட்ட மனத்தடைகளை விட்டு இலக்கிய, அரசியல் பிரமுகர்கள் அவரது அனுபவங்களை உரையாடும் காலம் வருகிறதோ இல்லையோ, இவை நிராகரிக்கப்பட முடியாத கேள்விகள் போல சாட்சியமாய் உள்ளன. கலைமெருகு குறையாத, சாட்சியங்களாய்.. பரிசுசிப்பும் துயரமும் மிகுந்த சாட்சியங்களாய். ஒவ்வொன்றும் ஒரு tragic comedyஇன் சிறு சிறு காட்சித் துண்டுகள் போல.

எனது தலைமுறையில் யோ.கர்ணன் என்கிற புதிய கதைசொல்லியின் (சாட்சியின்) வரவை இந்நூல் தெரிவித்துப் போகிறது. இது, இந்தத் தலைமுறையிற் பலர்

கேட்கவிரும்பாத ஆனால் தமது வாழ்வே ஆகிப் போன அனுபவங்களை - கண்டதைச் சொல்லும் காலமாகட்டும். அதற்கு வலுவாக, இத்தகைய சாட்சிகள் மீது கல்லெறியாத - சேறு பூசாத - பாதுகாப்பு அரண்களைச் சமூக ஆர்வலர்கள் ஏற்படுத்துவார்கள் எனவும் நம்புவோம்.

முன்னுரையில் கருணாகரன் கூறியது போல:

‘என்னதானிருந்தாலும் சனங்களுக்கு எப்போதும் உண்மை மீதுதான் நாட்டமிருக்கிறது. அவர்கள் எப்படியோ உண்மைகளைக் கண்டுபிடித்து விடுகிறார்கள். தாங்கள் கண்டுபிடிக்கும் உண்மைகளை நாடிச் சென்றும் விடுகிறார்கள்.

ஸ்ராலினின் இரும்புச் சப்பாத்துக் கால்களுக்குள்ளிருந்து உண்மைகளைக் காப்பாற்றிய அன்னா அக்மத்தோவாவை சனங்கள் எப்படி அடையாளங் கண்டு கொண்டார்கள் என்பதும் சியோனிஸ்ருகளின் அபாய வலைகளுக்குள்ளால் மிகக் கடினப்பட்டு உண்மைகளோடு பயணித்த ஆடோனிஸ்யும் நிசார் கப்பானியையும் எப்படி மக்கள் அரவணைத்துக் கொண்டார்கள் என்பதையும் புரிந்துகொண்டால் இதையும் எளிதில் புரிந்துகொள்ளலாம்.’

இலட்சியம், நியாயம், கற்பு, தமிழீழம் இவை ஒத்த புனிதங்கள் என வருகிற போது இவை குறித்த தமது கேள்விகள், ‘கண்ட’ மற்றும் ‘தெரிந்த’ உண்மைகளை மறுத்து வந்த சமூகம் அக் கற்பிதங்கள் உடைகையில் பேசியவையே புதிய தத்துவங்களைக் கொண்டந்தன. இந் நூல் எம் இலட்சியங்களின் “அழுக்கு” (“தீட்டு”) பக்கத்தை விமர்சிக்கின்றது. இந்த விமர்சனங்களைச் சாட்சியங்களைக் கொண்டிருக்கிற கலைவெளிப்பாடுகளை உள்ளெடுத்துக் கொண்டாலேயே வேறு தரிசனங்களை அடைய முடியும். அத்தகைய தரிசனங்களுக்கான அத்திவாரங்களைப் போடும் கர்ணனை ஒத்தவர்களை messengers / whistle-blowers-ஐ மறுப்பதை, வசைபாடுவதை, அவர்கள் குறித்த ‘ஊக’ வதந்திகளைப் பரப்பி எதிர்கொள்வதை விடுத்து - அவற்றைக் கேட்பதுக்குத் தயாராக வேண்டும். இப்போது பாசாங்கு

செய்தாலும், தமிழ்ச் சமூகம் ஏதோவொரு வகையில் தனது வரலாற்றின் கோரப் பக்கங்களைக் கேட்டே ஆகவேண்டும்.

#எழுத்துப் பாணி: A Collage [கலப் போவியப் படிமங்கள்]

கர்ணனின் கதைகளில் ‘தஸ்யுக்களின் பாடல்கள்’ (பக் 75) இரு எதிர் இனக் குழுமங்களின் கதையை சொல்ல முனைகிறது. அதன் சிக்கல்கள் (complexes) (ஒருவர் நியாயவாதியாய் மற்றய குழுமம் முழு எதிரியாய்) சித்தரிப்பதில் உள்ள வரலாற்றுக் குறைபாடுகள் காரணமாக, பெரிய நாவலுக்கான சிறு தொடக்கமாக, முற்றுப் பெறாததாய் அமைந்து விடுகிறது (பெரிய கதையொன்றைக் கூற எத்தனித்து பெருமூச்சுடன் முடிந்து போவது போல பல கதைகள் பிறகும் விரிந்து செல்கின்றன). அதில் தஸ்யுக்கள் தமிழர்களாய், சகோதர இனத்தால் வஞ்சிக்கப்பட்டவராயும் புனையப்படுகிறதோ இல்லையோ. அதற்கான படிமங்கள், கலப்போவியங்களாய்.. விழுகின்றன.

1980களில் பிறந்த ஒரு தலைமுறை அக் காலத்தின் கலை இலக்கிய, அரசியல், சரி-பிழை, பலி எல்லாவற்றினதும் எதிரொலியான ஒரு Collage ஆகவே இருக்க முடியும்.

‘இரண்டு குண்டுகள். ஒன்று ஆகாயத்திற்கு அடுத்தது பூமிக்கு’ என்பதாய் 1980களின் கவிதை முடிகிறதா, கர்ணனின் கதையும் முடிகிறது ‘உதவியாளன் அடிச்சது இரண்டே இரண்டு ரவுண்ட் தான். சனம் எல்லாம் குழறிக் கொண்டு திரும்பி ஓடிச்சதுகள்.

ஒன்று வானத்துக்கு. மற்றது இவ்வன்றலைக்கு’ (பக். 59; கதை: “சுதந்திரம்”)

#‘கறுப்பு’ - அங்கதம்

கர்ணனின் கதைகளில் வைக்கப்பட்ட விமர்சனங்களில் ஒன்று:

அவை இதுவரைகாலமும் புனிதங்களாக இருந்தவற்றை (விடுதலை இயக்கம், தமிழீழ இலட்சியம், மனித அழிவு தரும் பெருந் துயரம்) கேலிக்கூத்தாக்கியிருக்கிறது என்பது. இந்த விமர்சனங்களுக்குப்

பின்னே ஒரு கொடிய மனித அழிவினது சாட்சியாக உள்ள எழுத்து குறித்த 'அது இப்படித்தான் இருக்கவேண்டும்' என்பதான பிம்பமும் - அவ்வாழ்வை வாழ்ந்திராதவர்களது - புனித மனநிலையும் இருக்கிறது; அதுவே முன்வைக்கப்படுகிறது.

இவற்றுக்கு மாறான பார்வையே அவரது எழுத்துக் குறித்து எனக்குள்ளது. கனடிய புனைவுலகில் முதலாம் உலக யுத்தத்தை மையப்படுத்திய Timothy Findley போன்ற கதைஞர்களது படைப்புகளில் உள்ள துயரத்தில், அங்கதம் பேசப்படுவதுண்டு. ஒருவகையான இந்த எள்ளலுணர்வு அல்லது விகடம் (Wit) உண்மையில் ஒரு வரது பாதுகாப்புக் வழிமுறையாகவே (defense mechanism) செயற்படுகிறது. ஏனெனில் துன்பியல் நாடகங்கள் துயரத்தில் தோய்ந்து எழுதப்படுகிற துயரக் கதைகள் எம்மை மீட்டெடுக்கத் தோதான சிகிச்சை (Therapy) வழிகள் இல்லை. கொடிய அனுபவங்களை எழுதுபவர்கள் அறியாமலே எள்ளல் ஒரு பாதுகாப்புக் கவசமென அவர்களது படைப்புகளில் வந்துவிடுவதையே அவதானிக்கலாம்; பல தலித்கதைகளாகட்டும், கறுப்பின இலக்கியமாகட்டும் அவற்றின் எளிய தன்மை விளிம்புகளது கதைகளுக்கு உரியதே. வறுமைக்குள்ளாறவும் அடக்குமுறைக்குள்ளாறவும் வன்முறைக்குள்ளாறவும் கசியும் எள்ளலுங் கூட அவற்றின் இயல்புகளில் ஒன்றே - கனம்மிகுந்த வாழ்வை இலகுவாய் எதிர்கொள்ள நகைச்சுவையே மனிதர்களுக்கு உதவுகிறது.

இத்தகைய எள்ளலுணர்வுடைய கதைகளாக, சம காலத்திலிருந்து (எனது வாசிப்புக்குட்பட்ட அளவில்) 2008 - 2009 யுத்தம் உக்கிரமடைந்த போது, வலைப்பதிவில் எழுதப்பட்ட சயந்தனின் சில சிறுகதைகள் சிறுவர் பாலியல் துஸ்பிரயோகம் குறித்த நிரூபாவின் கதைகளைக் கூறலாம்.

போரிலிருந்து, போர்ச் சூழலிலிருந்து விலகி, வெவ்வேறு தேசங்களில், தமிழ்த் தேசிய நேரடி வர்ணனையில் எம் மூளைத் திசுக்களுட் பதியப்பட்ட யுத்தம் பற்றிய பிம்பங்களுள், போர் குறித்த கதைகளில் நகைச்சுவை உணர்வுக்கு ஓர் இடமு

**அவை இதுவரைகாலமும்
புனிதங்களாக இருந்தவற்றை
[விடுதலை இயக்கம், தமிழீழ
இலட்சியம், மனித அழிவு தரும்
பெருந் துயரம்]
கேலிக்கூத்தாக்கியிருக்கிறது
என்பது. இந்த விமர்சனங்களுக்குப்
பின்னே ஒரு கொடிய மனித
அழிவினது சாட்சியாக உள்ள
எழுத்து குறித்த 'அது இப்படித்தான்
இருக்கவேண்டும்' என்பதான
பிம்பமும் - அவ்வாழ்வை
வாழ்ந்திராதவர்களது - புனித
மனநிலையும் இருக்கிறது; அதுவே
முன்வைக்கப்படுகிறது.**

மில்லை. அதனாலேயே இத் தொகுப்புக் குறித்த விவாதங்களும் தமிழ் இணையத்தில் அதற்கு எதிரானதாக அமைந்திருந்தன:

- 1 போராளிகள் இப்படி யோசிப்பினமோ
- 2 அவர்களுக்கும் சக பெண்களில் ஈர்ப்பு வருமோ
- 3 முகாமில் இப்படி உணவுக்காக சனம் அடிபாடு செய்திருப்பினமோ
- 4 யுத்தம் நடக்கேக்க சனம் நகைச்சுவையாய்க் கதைச்சுக் சிரிச்சிருக்குமோ

இத்தகைய கேள்விகள் இதை இணையத்தில் வாசித்தவர்களால் முன் வைக்கப்பட்டிருந்தன.

சமீபத்தில் வாகன விபத்துக்குள்ளாகிய ஓர் 15 வயது சிறுவன் தான் உயர் வகுப்பில் படித்த போது (அன்றைய தனது யதார்த்தத்துக்கு ஒத்துவராததால்) பிடிக்காத ஒரு நாவலை - அப்போது சாத்தியமற்றுத் தோன்றிய அதன் பிறழ் மனநிலையை - இப்போது தினமும் அனுபவிப்பதாகச் சொன்னான். உடலின் பாகங்கள் இயங்கும் வரை, அதற்கான முயற்சியுள், சிகிச்சை அறையுள், சூழும் மனிதரை மிருக நிலைக்கு கொண்டு செல்லும்

அந்தப் பிறழ்வுத் தனிமை, அவனால் (அவளால்) அப்படியான ஒன்றை அனுபவிக்க முன்னர் நினைத்துப் பார்க்கவியலாததாயிருந்த ஒரு சிந்தனை அல்லது வன்முறை நிலையை அடைந்துவிடுகிற. Cast Away என்கிற வழமையான ஹோலிவூட்த் திரைப்படத்தில் விமான விபத்தில் ஒரு தீவுள் தனியனாக வந்தடைந்து விடுகிற அவன் யாருமற்ற தனிமையில் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக விலங்காக மாறுகிறான்; வேட்டையாடி உண்கிறான். நாகரீகவானாக இருந்த அவனது உடல்மொழிவளைந்து ஒரு வேடனுடையதைப் போல இரை தேடிப் பதுங்கத் தன்னை தகவமைத்துக் கொள்கிறது (முள்ளிவாய்க்காலில் நாங்கள் நாகரீகமடைந்த மனிதர்களைப் போலவே இருக்கவில்லை - இவ்வாறு போர் ஓய்ந்த பிறகு ஒருவர் எழுதியிருந்ததை இங்கே குறிப்பிடத் தோன்றுகிறது).

மிருகநிலைக்குத் தள்ளப்படும் வன்முறை மனத்துக்குரிய இடங்களாகவே முகாம்களும் போர்க்களங்களும் இருக்கின்றன. இவைக்கு வெளியில் இருப்பவர்கள் இதைப் புரிந்து கொள்ளாததுடன், தாம் எப்போதுமே அனுபவித்திராத அந்த அனுபவத்துக்கு வாய்ப்பே இல்லை என்கிறவர்களாயும் இருக்கிறார்கள். உண்மையை மறுதலித்தல் அல்லது தமதல்லாத எந்த அனுபவத்தையும் (அதன் உண்மையையும்) மறுத்தல் என்பது பாரதூரமானது. அறியாமை அல்ல, அறிந்ததை - தமக்கு உடன்பாடற்றனவையை - கண்டும் காணாத புறக்கணிப்பு; கபடம் நிறைந்த தேர்ந்தெடுப்பு அரசியல் (Selective Politics).

அது போல ஒன்றே, மரண நெடிக்குள் இருப்பதால் இயற்கையான ஆண்-பெண் ஈர்ப்புகளோ அதை வென்ற சூழல் ஏற்படுத்தும் மனநெருக்கடிகள் மற்றும் பிறழ்நிலைகளோ இருக்காது என நம்புவதும். மரணத்துள் வாழ்பவர்கள் இயற்கையான காதல் காம உணர்வுகள் அற்ற கடவுளர்களா? போராடியவர்கள், மனித அழிவை அனுபவித்தவர்கள் என்பதற்காக பசி அற்றுப் போய் விடுவார்களா? தமது உணவுக்காய் சண்டை பிடிக்கார்களா?

சென்ற காலங்களிலும், போரினுள்

மனிதப் படுகொலைகளினுள் வாழாதவர்கள் கட்டி எழுப்பி வைத்திருக்கிற போர் குறித்த போராட்டம் குறித்த பிம்பங்களை உலக இலக்கியங்கள் போட்டு உடைத்திருக்கின்றன. யூதப்படுகொலைகள் பற்றிய அதனுள் வாழ்ந்த தனது அனுபவத்தை எழுதுகிற - 1986இல் நோபல் பரிசு பெற்ற எலீ வீஸல் (Elie Wiesel), யூதக் குடியிருப்பிலிருந்து தொடங்கி, வழியில் தன் குடும்பத்தினரை ஒவ்வொருவராய் இழந்த யூதவதைமுகாம்கள் குறித்த அனுபவத்தைப் பதிவு செய்த "இரவு" (யூத வதைமுகாம் அனுபவங்கள்) நூலினை இவ்வாறு முடிக்கிறார்:

'சுதந்திரமடைந்த மனிதர்களான எங்களது முதல் நடவடிக்கை, உணவுப் பொருட்களை நோக்கிப் பாய்ந்தது தான். நாங்கள் அதைப் பற்றியே எண்ணினோம்; பழிவாங்குவதையோ எங்கள் குடும்பங்களைப் பற்றியோ இல்லை; ரொட்டியைத் தவிர வேறெதைப் பற்றியும் இல்லை.

நாங்கள் பசியின்றி இருக்கும்போதுகூட எவரும் பழிவாங்குவதைப் பற்றி யோசிக்கவில்லை. மறுநாள் சில இளைஞர்கள் வெய்மாருக்கு உருளைக் கிழங்கு மற்றும் உடைகள் வாங்க-பெண்களுடன் 'படுக்க'ச் சென்றனர். ஆனால் பழிவாங்குவது குறித்த அறிகுறியே இல்லை. புச்சன்வால்ட் விடுதலையடைந்த மூன்றாம் நாள் உணவு விசமானதால் நான் நோய்வாய்ப்பட்டேன். மருத்துவமனைக்கு மாற்றப்பட்டு இரண்டு வாரங்கள் வாழ்விற்கும் சாவிற்சுமிடையே போராடியபடி கழித்தேன்.

ஒருநாள் எனது பலமனைத்தையும் ஒன்று திரட்டிய பிறகு என்னால் எழுந்திருக்க முடிந்தது. நான் எதிர்ச் சுவரில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த கண்ணாடியில் என்னைப் பார்க்க விரும்பினேன். யூதக் குடியிருப்பில் இருந்ததற்குப் பின் நான் கண்ணாடியில் என்னைப் பார்த்ததே இல்லை.

அந்தக் கண்ணாடியின் அடியாழத்திலிருந்து ஒரு பிணம் என்னைக் கூர்ந்து பார்த்தது. அந்த விழிகள் என்னை உற்றுநோக்கியபோது பார்த்த பார்வை என்னைவிட்டு அகலவில்லை.'

000

**கொடும் படுகொலைகளது
சாட்சியான ஒருவர்,
வதைமுகாமில் தன்
குடும்பத்தினைரையே இழந்த
ஒருவர், இவ்வாறாக தனது
விடுதலையின் பிறகு யோசிப்பார்
என்பதை 'கற்பனை' செய்ய
கடினமாகவே இருக்கும். ஆனால்
எம் கற்பனைக்கு
அப்பாலுள்ளவையை நாம்
நிராகரிக்க முடியாது.**

கொடும் படுகொலைகளது சாட்சியான ஒருவர், வதைமுகாமில் தன் குடும்பத்தினைரையே இழந்த ஒருவர், இவ்வாறாக தனது விடுதலையின் பிறகு யோசிப்பார் என்பதை 'கற்பனை' செய்ய கடினமாகவே இருக்கும். ஆனால் எம் கற்பனைக்கு அப்பாலுள்ளவையை நாம் நிராகரிக்க முடியாது.

கர்ணனின் 'பாதுகாப்பு வலயம்' போன்ற கதைகளில் விபரிக்கப்பட்டிருக்கிற காட்சிகள் அவல நகைச்சுவையாகவே படுகிறது. செல் அடிக்க அடிக்க தன் காயப்பட்ட பிள்ளையைத் தூக்கிக் கொண்டு செல் அடிக்கிற அதே வழிகளில் விழுந்து கிடக்கிற பிணங்களில் விழுந்து எழும்பி ஓடுகிறவர் குறித்த சித்தரிப்பு அவலச்சுவையுடனே வாசிப்பவரிடம் வருகிறது.

#வாசிப்பனுவம்:

1

யுத்த நிறுத்த (?) காலத்தில் போர்ப் புலமிருந்து வெளிவந்த தானா.விஷ்ணுவின் கவிதைகளில், வாழ்தல் என்பதுக்கான பதிற் சொல்லாக அவரது கவிதைத் தொகுதி முழுவதும் 'வசித்தல்' என்றொரு சொல் பாவித்திருப்பார். அதை அவர் வேண்டுமென்று பாவித்தாரோ இயல்பாயோ வந்ததோ, அது பல அதிர்வுகளைத் தன்னளவில் கொண்டதாக இருந்தது. போருள் வாழ்தலில் அதன் ஜீவன் எங்கு சாத்தியம்? எனிலும்: போருக்குள்ளும்

சனங்கள் வாழ்ந்தார்கள்; மரணத்துள் வாழ்வேமாம் என்ற குரலெழுப்பிய கவிஞர்கள் பலரும் சமூக புற, அகக் காரணங்களுடன் போரின் உக்கிரம் காணாது புலம்பெயர்ந்த பிறகும் அங்கே சனங்கள் வாழ்ந்தார்கள் (வெளியேற வாய்ப்பற்ற சனங்கள், வெளியேற மறுத்த சனங்கள், வெளியேற விரும்பாத போதும் 'வெளியேற்றப்பட்டவர்கள்' தவிர்த்து, எஞ்சிய சனங்கள், போராடிய சனங்கள், போராட்டத்துக்காய்த் தம்பிள்ளைகளைக் கொடுத்த சனங்கள்) . தமது இலட்சியங்களின் மீதான நம்பிக்கைகளைக் கைவிடாமல், அல்லது வேறு தேர்வுகள் இல்லாமல் ஏலுமானவரை விமர்சனங்களைத் தம் குரலில் உயர்த்த முனைந்தபடி. 'வாழ்' முனைந்தபடி அந்த வாழ்தலின் இன்பத்தைச் சந்தர்ப்பங்களிற் பாடியபடி.

அதற்குச் சாட்சியாக கருணாகரனின் பல கவிதைகள் இயற்கையை, இன்பத்தை, காதலைப் பாடியிருக்கின்றன (அவை போருக்கு வெளியிலிருந்து பாடிய காதலை விடவும் அற்புத படிமங்களும் நெகிழ்ச்சியும் நிறைந்தவையாய் இருந்திருக்கின்றன). ஏன்? போருக்குள்ளும், எப்போ முடியும் இக் கணமென அறியாத உயிர் தானே அறியும் மேலான இவ்வாழ்வின் அன்பின் ஒப்பீடினமையை, 'தரப்பட்ட அவகாசத்தின்' கருணையை?

கருணாகரனின் கவிதைகள் கொண்டிருக்கிற (போரிலும் கைவிடப்பட முடியாது அலையும் மனித மனத்தின் கற்பனையாற்றலும் இயற்கை மீதான காதலும், வன் முறைக்கும் போரின் நியாயத்துக்குமிடையிலான நித்திய வேள்வியும்) அதே கூறுகள் கொண்ட படைப்பாற்றலை யோ.கர்ணன் தனது உரைநடையில் கொண்டிருக்கிறார் (அதே பாணியல்ல, மாறாக அந்த மனக் கூறு).

2

ஒப்பிடுகையில் யுத்த நிலத்துக்குத் தொலைவிலிருக்கும் எனது கற்பனைகள் சிறு வயதின் வன்னியின் வயல்வெளிகளைப் போல பரந்திருந்த அந்த எனது கற்பனைகள், சீனக் கதைப் புத்தகங்களிற் தொலைந்திருந்த அச் சிறு பிராயத்தோடு

தொலைந்து போய்விட்டன; பிறகெப் போதும் தொடரவில்லை. அப்படியிருக்க, பேரழிவுகளது ஊற்றான போருக்குள்ளும், கர்ணனின் கற்பனைகள் ஆசையூட்டுகின்றன. தீராத புதிர்களை உருவாக்கும் எமது சிறுவத்தினை நினைவூட்டுகின்றன. இராச குமாரர்கள் குமாரத்திகளின் கூந்தலால் உப்பரிகைக்கு ஏறி வரும் வேனிற் கால சீனாவும் பூத்துக் குலுங்கும் பூக்களும் மனதை வந்து நிரப்புகின்றன. அவரது எழுத்தின் இந்த சாத்தியம் அதனது பலம். அவை மீண்டும் மீண்டும் மனித உயிரின் வாழும் வேட்கையைப் பதிவு செய்கின்றன. எனவே தான், பெரும் அழிவியந்திரனான யுத்தத்துக்குள்ளும் முகிழ்ந்து எழும் மனித மனத்தின் படைப்பியக்கம் ஒப்பீடுகளுக்கு அப்பாற்பட்ட மகா சக்தியாக, அது நெகிழ்ச்சியையும் வியப்பையும் கைவிட்டு விடமுடியாத ஆன்மாவின் நம்பிக்கையையும் கொண்டிருக்கிறது.

#சமகாலம் பேசப்படுதல்: போரின் தலைமுறை

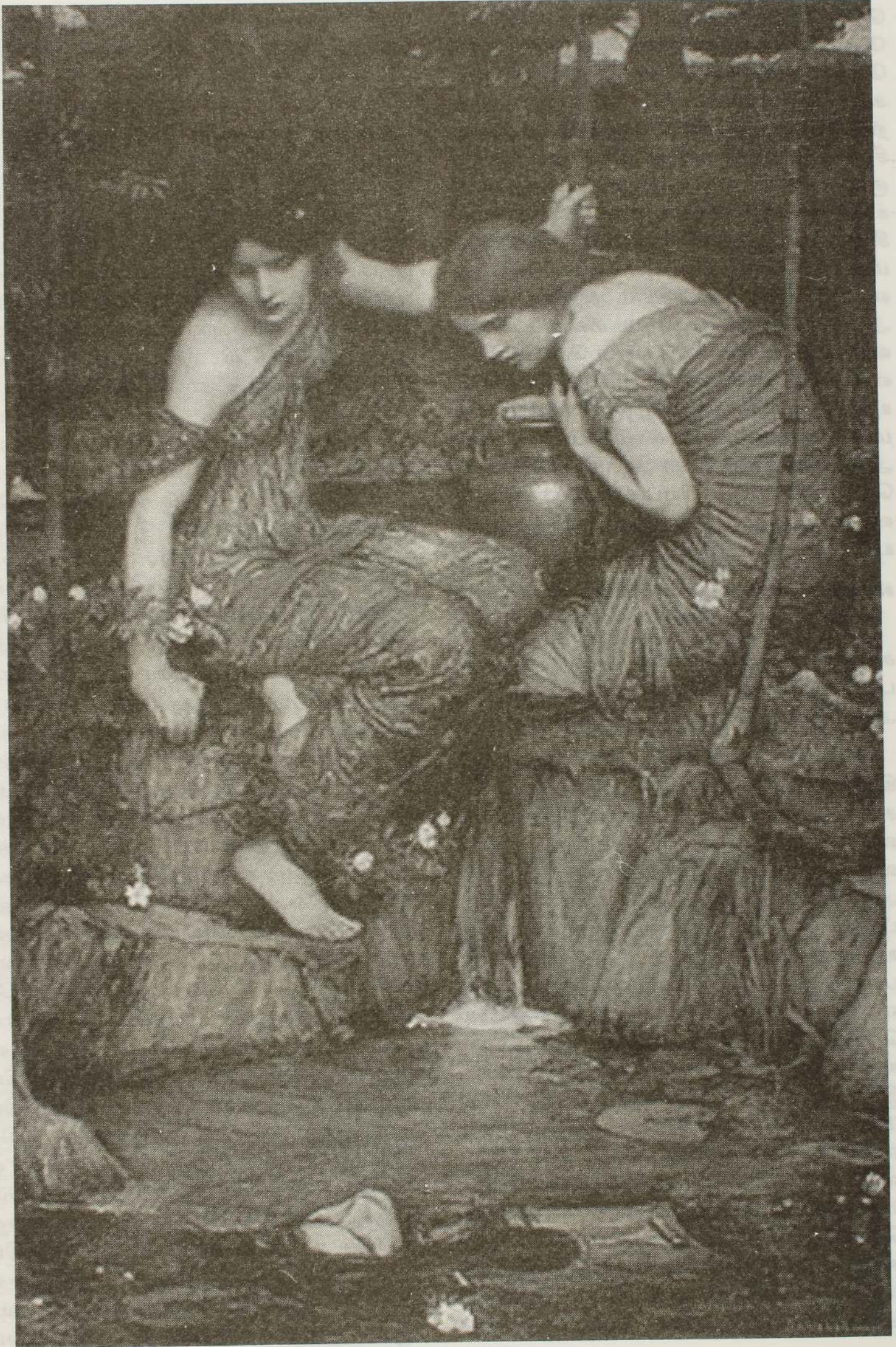
எமது காலத்தின் நிகழ்வுகளை அவைக்கான வினைகளை எமது தலைமுறையில் படைப்பாக்க வினையாக படிக்கிற அனுபவம் கிளர்ச்சியூட்டுகிறது.

சென்ற காலங்களின் வரலாற்று முக்கியத்துவங்களே அழுத்தப்படுகிற சூழலில் சமகால அரசியல் நடப்பை யோ.கர்ணனின் பிரதிகள் பதிவுசெய்கின்றன. ஒரே விதமான அனுபவங்களை - ஒரே அரசியற் சம்பவங்களை - ஒரே நிலத்திற் பிறந்த இந்த ஒரு தலைமுறை எவ்வாறு உள்வாங்கிக் கொள்கிறது, எவ்வாறு தன் படைப்பாக்கத்தில் பயன்படுத்துகிறது, அது எவ்வாறு எதிரொலிக்கின்றது என்பன தொடர்பில் ஒரு ஒப்பீட்டை செய்வதற்கான பிரதிகள் கொண்ட 'எமது' காலமாக இது இருக்கிறது. மூன்றாவது ஈழப் போரின் (1995 - 1999) ஆரம்பத்தில் புலம்பெயர்ந்த என்னை கர்ணனின் கதையான "மன்னிக்கப்படாதவனின் கைத்தொலைபேசி" 2006இல் (யுத்த நிறுத்த காலம் என சொல்லப்பட்ட காலப்பகுதியில் நடந்த) ஈரோஸ் பாலாவின் கொலையிடம் திருப்பி எடுத்துச் சென்றது. அக் காலப் பகுதியில் 'களையெடுப்பு'ப்போல அவ்வாறு பல

கொலைகள் நடைபெற்றன. போர் நிற்பதற்கு முந்தைய காலம் 'இவை பற்றிப் பேசக் கூடாது' என்றொரு குரல் இருந்தது; சொல்லப்பட்ட யுத்த நிறுத்த காலம் பலரும் சொல்லப்பட்ட காலமாகவே இருந்தது.

000

1990களின் இறுதியில் கொழும்பிற்கும், 1990களின் மத்தியில் 'கனடா' என்படுகிற பூர்விகரின் நிலத்துக்கும் புலம்பெயர்ந்து சென்றவளாக 15 வருடங்களுக்கு மேலாய் அந்த நிலத்தை விட்டு வாழ்ந்த போதும், யுத்த காலத்தில்த் தாக்கப்பட்ட - நான் கண்டறிந்திராத / கண்டுணர்ந்திராத எனது தகப்பனின் குருதியைக் கொண்டலைகிறேன். காலத்தைக் கதைகளுடாக இணைத்துப் பார்க்கும் எனக்கு, அகிலனின் அப்பா 1980களின் இறுதியில் மருத்துவமனைக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட முடியாது இந்திய இராணுவம் தடுக்கச் செய்துப் போவதும், அதே காலப்பகுதியில் அத் தெருக்களில் எங்கோ விழுந்த கிடந்த (வைத்தியாதீனமாய் உயிர் தப்பிய) எனது தகப்பனும் இணைந்து செல்வது போல இருக்கும். அந்த இணைவு, எம்மை இணைக்கின்ற ஒன்றாக; ஒரே காலத்தில் ஒரே நிலப்பரப்பில் வெவ்வேறு குடும்பங்களில் நிகழ்ந்த - வாழ்வைப் என்றென்றைக்கும் பாதிக்கப் போகிற - ஒத்த சம்பவங்களும் எம்மில் அவற்றின் தாக்கங்களுமென யோ.கர்ணன் உள்ளிட்ட இந்தத் தலைமுறையுடன் அவர்களின் கதைகளுடன் நெகிழ்ச்சியூட்டும்விதமான ஒத்துணர் தல், நாம் பகிர்ந்துகொண்டிருக்கிற ஒரே வரலாற்றுடன் தொடர்புடையது. ஆனால் அந்த ஒரே வரலாறுதான் எத்தனை பாரபட்சமானது? ஒரே காலப்பகுதியில் நாங்கள் பிறந்து வளர்ந்த எமது சிறுவத்தில் போர் எங்களை எப்படியான எதிர் காலத்துள் தள்ளியது? போரினால் வெளிநாட்டில் வசிக்கின்ற நானும், 2006 வரை அதனுள் உழன்ற அகிலனும், எனது தகப்பனை ஒத்தோர் இணைந்து நடத்திய போராட்டத்தில் அந்த விடுதலை இலட்சிய ஆகுருதியில் உயிரை இழந்தவர்களும், காலினை இழந்த யோ.கர்ணனும்

எத்தனை சமமான வாய்ப்புகளைப் பகிரவில்லை? ஒரு நிலப்பரப்பின் ஒத்த தலைமுறைகளிடமே பகிரப்படும் வெவ்வேறு வாழ்வனுபவத்தை - அதன் வேறுபாடுகளை - கருத்திற் கொள்ளாது எப்படிப் பேச முடியும்? கருத்திற் கொள்ளாத போதே - யுத்தம் தொடர்பான எம் எல்லோரது அனுபவங்களையும் - ஒரே தளத்தில் வைத்துப் பேசுதலெனும் வன்முறை நிகழ்கிறது (அது மறுபடி மறுபடி நிகழ்ந்த படியே இருக்கிறது).

எனினும், எங்களை இணைக்கும் கோடாய் இந்தப் போர் ஆகியிருக்கிறது.

இல்லாவிட்டால் 2006இல் தெருவில் ஒரு பரிதாபத்துக்குரிய நாயைப் போல சுடப்பட்டுக் கிடந்த (நான் கண்டறியாத), அப்பாவின் தோழர் ஒருவரது கொலை என் உயிரை எப்படி குளிரச் செய்திருக்கும், ஒரு செத்த பிணத்தினுடையதைப் போல? மூன்று பெண் குழந்தைகளின் தகப்பனான அவரது இறுதிக் கோலத்தை, மூன்று பெண் பிள்ளைகளது தகப்பனான எனது தகப்பனுடன் ஒப்பிடாதிருக்க முடியாது, பரிதாபத்துக்குரியவராய், பாதுகாப்பற்ற அந்தரத்துள் அவர் கிடந்த காட்சி இன்னமும் ஏன் என்னைப் பதட்டத்துள் தள்ளுகிறது. அப் பதட்டத்தை அந்தவொரு கதையில் கர்ணன் மீண்டும் மீண்டும் ஏற்படுத்துகிறார். சதா மரண பயத்துடன் இந்த அச்சங்களை அந்தந்த அச்சங்கள் கொண்டவர் அன்றி வேறு யாரறிவார்?

சில வேளைகளிற் சகோதரர்களுக்கு எதிராய் செயற்பட வைத்த / வைக்கும் அச்சம்; சிலவேளைகளில் எதிரிகளாய் ஆ(க்)கும் அச்சம்; எதிரிகளாய் உணர்பவர் களை எல்லாம் களையெடுக்க (காவெடுக்க) உந்திய அந்த அச்சம். ஒருவரை ஒருவர் சந்தேகிக்கும் உளவியல் தாக்கம், அச்சம் என்பன பற்றி போர்ப்புலத்துள் (ஆயுத அரசியலுள்) பிறந்தவரே உணருவர். அதன் அச்சுறுத்தலுள் வாழ்ந்தவரே அறிவர். சிரிப்பூட்டுபவையாக (பலரது அறிவுக்கு) இருப்பினும், ஒருவருக்கொருவர் எதிரிகளாய் 'கவனத்துடன்' 'துவக்குடன்' திரிந்த காலங்களே சொல்லும் நண்பனும் சந்தேகிக்கக் கூடியவன் ஆவது எவ்வாறு என்ப

தையும் ஆயுதங்களுக்கு எவ்வளவு தூரம் மனிதர்களை ஆளும் பலம் உண்டு என்பதையும்.

சமாதான காலப் பகுதிகளில், புலம் பெயர் எழுத்தாளர்களது, 'தாம் கொல்லப் பட்டு விடுவோம்' என்கிற வகையான பயங்கள் பற்றிய புரிதலாய் 'அந்த எழுத்தாளரின்' புத்தகங்கள் இலங்கையில் அவர்களது கட்டுப்பாட்டுப் பகுதிகளில் வைக்கப்பட்டிருந்தன, பிறகென்ன..' 'பின்னர் எதற்கு இந்த stunt என்ற போல விமர்சனங்கள் இன்னொரு புறம் வைக்கப் பட்டிருக்கின்றன. (அக்காலப் பகுதியில் கொல்லப்பட்டவர்கள் பலரும் அடையாளமற்ற, பிரபலமற்ற, தம் வாழ்வுக்கு திரும்பிவிட்டிருந்த குடும்பஸ்தர்களான, வெவ்வேறு இயக்கங்களைச் சேர்ந்த முன்னாள் போராளிகளே). எனினும், இன்று யோசிக்கையில், ஈழப் போராட்டம் ஏற்படுத்திய பலவித மனப்பிறழ்வுகளின் பல்வேறு அச்சங்களை - ரொறன்ரோவில் யுத்த எதிர்ப்பு நாடகமொன்று போடப் பட்டபோது, சகோதரப் படுகொலைகள் மற்றும் போர்ச் சூழலின் இதர வன்முறைகள் அரங்கில் தத்ரூபமாய் நடித்துக் காட்டப்பட்டபோது, முன் வரிசையில் இருந்து நடுங்கி நடுங்கிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த 'வளர்ந்த' இளைஞனின் 'இருப்பினை' (அதை ஆள்கிற உளவியலுக்கான அரசியலை) புரிந்துகொள்ளுதலுக்கும் அவற்றின் பின்னணியை அறியும் தேவையை உணர முடிகின்றது.

கர்ணனும் அந்தச் சம்பவம் ஒத்த சம்பவங்களுள் நேரடி அனுபவங் கொண்டவராய் இருக்கலாம். அல்லது கேட்டறிந்த கதையாக இருக்கலாம். ஆனால் அவை 'எமது' கதைகள். எம் உடல்களைக் குளிரில் சில்லிடச் செய்யும்.

#எமது- கதைசொல்லிகள்

1

(குறிப்பாக) சிறுகதை, நாவல்களைப் பொறுத்தவரையில் - இந்தியாவுடன் ஒப்பீட்டளவில் - குறைந்த பங்களிப்புகள் / "கவனங்கள்" உள்ள ஈழத்திலிருந்து, புலம்பெயர் சூழலிலிருந்து (இலக்கிய

சூழலுள்) பார்த்திபன், ஜீவமுரளி, குமார் மூர்த்தி, குருசேவ், நிருபா, சோபாசக்தி போன்றவர்களது படைப்புக்கள் எழுத்தின் ஆரம்பங்களில் (தனிப்பட்ட எனது வாசிப்பினடிப்படையில்) கவனங்களைப் பெற்றவை. இவர்களில் - ஏனையவர்கள் சிறுகதை என்கிற வடிவத்துடன் அறியப்பட - சோபாசக்தி ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட (சிறுகதை, நாவல், கட்டுரை) தொகுதிகளுடன் இன்று நன்கு அறியப்பட்டவராய் இருக்கிறார் (வெகுசன இந்திய வாசகர்களால் அறியப்படுதல் என்று வருகிறபோது அதற்குள் அ. முத்துலிங்கமும் வருவார் என்றாலும், அவரது கதைகளது களன்கள் வேறு). ஓர் சிறுகதை-வடிவத்தில் எழுதப்பட்ட - நாவல் எனக் கூடிய நிருபாவின் 'சுணைக்குது' மிக முக்கியமான தொகுதி; இலங்கையிலிருந்து வெளிவந்தது; தமிழ்நாட்டில் (வழமைபோல) அனேகமானவர்கள் வாசித்திருக்க வாய்ப்பில்லை என்பதோடு கவனமும் பெறவில்லை. எமது பெருந்தேசிய அலையுள் வரக்கூடிய அரசியல் நீக்கப்பட்ட பெண்-பிரதி இவ்வாறான புறக்கணிப்புக்குள்ளாவதும் இயல்புதான்.

புலத்திலிருந்தும் புலத்தை விட்டு வெளியேறியும், தனது தலைமுறை அனுபவித்த போருக்குப் பிந்தைய நினைவுகளை (அழிவின் அரசியலை) சமகாலத்தில் வெளிப்படுத்திய பிரதியான த.அகிலனின் 'மரணத்தின் வாசனை'யைத் தந்த வடலிபதிப்பகத்தால் இந்தியாவிலிருந்து வெளியிடப்பட்டுள்ள இன்னொரு பிரதி புலத்திலிருக்கிற யோ. கர்ணனின் "தேவதைகளின் தீட்டுத் துணி." இந்நூல் இந்தியாவிலிருந்து வெளியிடப்பட்டுள்ள போதும், ஆனந்தவிகடன் போன்ற ஒரு ஜனரஞ்சக இதழால் தரப்பட்ட கவனம் (அங்கீகாரம்?) கூட இழப்பின் அரசியலைப் பேசும் - இன்று தமிழ்நாட்டு அரசியலுள் ஈழ அரசியலின் இன்னொரு பக்கத்தைப் பேசும் - இந்நூலுக்குத் தரப்படவில்லை எனவே கூறலாம்.

மரணத்தின் வாசனை ஈழத்திலிருந்தும் எழுதப்பட்டதாலோ என்னவோ நேரடையாய் அல்லாத (நேரடியாய் விமர்சிக்க முடியாத) "சுய - தணிக்கை" அதிலிருந்தது. அதன் சொற்களுக்கு பலத்த கண்காணிப்பு

கர்ணனும் அந்தச் சம்பவம் ஒத்த சம்பவங்களுள் நேரடி அனுபவங்கொண்டவராய் இருக்கலாம். அல்லது கேட்டறிந்த கதையாக இருக்கலாம். ஆனால் அவை 'எமது' கதைகள். எம் உடல்களைக் குளிரில் சில்விடச் செய்யும்.

களுக்குள் தன்னை வெளிப்படுத்த வேண்டிய தேவையிருந்தது. அந்தக் காலப் பகுதிகளில் 'சிந்தனைக் குற்றம்' என்கிற 1984 நாவலில் வருகிற வாசகம் தன்னை பின் தொடர்ந்துகொண்டிருந்தது என அகிலன் கூறியதும் ஞாபகம். ஆம், சுயமான சிந்தனைகளுக்கு, நேர்மையான விமர்சனங்களுக்கு என்றென்றைக்குமே முகங்கொடுக்க விரும்பாத (இன்று அழிவைத் தந்த) சட்டகத்தினுள், ஒரு கர்வத்தினுள், தீக்கோழியைப் போல முகம் புதைத்து தமிழ்-தேசிய அரசியல் அதிகாரபீடங்கள் நின்றிருந்தன (நிற்கின்றன). இலக்கியப்பதிவாய், அதன் ஒரு பாகத்தை (பெரும்பாலும் கடும் விமர்சன அரசியல் நீக்கப்பட்ட) அகிலனின் பிரதி கொண்டு வந்த தெனில், மற்றொரு பாகத்தை யோ.கர்ணன் தனது முதலாவது சிறுகதைத் தொகுதியில் கொண்டு வந்திருக்கிறார்.

போர் முடிந்த பிறகு வெளிவருகின்ற தொகுதி என்கின்றபடியால் அது தணிக்கையற்றதாக இருக்கின்றது. ஆனால் போர் முடிந்த பிறகும், ஆச்சரியமுட்டாத வகையில், தமிழ் பெரும்பான்மை தமிழ்த் தேசிய மனநிலை அவரது பிரதியின் விமர்சனங்களைத் தணிக்கை செய்யவும், அது பேசப்படாதிருக்க வேண்டுமெனவுமே விரும்புகின்றது. அதனால், அதை வாசித்தாலும், அதையிட்டு மௌனமாய் இருக்கிறது. அல்லது அதன் நியாயத்தன்மையைக் குற்றப்படுத்த விரும்புகிறது.

2

"தேவதைகளின் தீட்டுத் துணி என்பது எவ்வாறான அர்த்தத்தை தருகிறது" என

ஆரம்ப காலப் போராளி ஒருவரிடம் கேட்டேன். அவர் “இது ஒரு உன்னத இலட்சியத்தில் (அல்லது அந்த உன்னத இலட்சியத்தின் போது) நிகழ்ந்த அழுக்கு பற்றியது” என்றார். அந்த அழுக்குகளைப் பற்றி அப் போரினை ஆரம்பித்து வைத்த அவரது தலைமுறையின் பிள்ளைகள் (அப் போரினுள் வாழ்ந்த அதனுட்ப் தம் வாழ்வை வாழ்வின் அழகிய கூறுகளை இழந்த பிள்ளைகள்) எழுதுவதை மிகவும் துயரம் படர வாசித்துக் கொண்டிருந்தார் அவர்.

நூலாக்கப்பட்ட புனை-தொகுப்புகளில் ஈழப் போராட்ட கருப்பொருளைக் கொண்ட பிரதிகளாக பல குறிப்பிடப்படலாம். இதில் சோபாசக்தியினதை ஒத்த நூல்கள் புலம்பெயர் (முன்னாள்) போராட்டக் காரர்களதாகவும் (1980கள் 1980களின் இறுதிகள் 1990கள்) இருக்க 2006 வரையான போருக்குட்பட்ட ஈழத்தை அகிலனும், பிறகு யோகர்ணனதே அந்த நிலத்தில் போரினுள் (இறுதிவரை) வாழ்ந்தவரது சாட்சியம் என்னும் வகையில் இன்னும் பிரத்தியேகமாகக் கவனத்துக்குரியதாகிறது.

இத்தகு தொகுப்புகளுக்குத் தரப்படாத கவனங்கள் இலக்கிய உலகில் (அது எந்தப் பக்கமாயினும்) எப்போதும் சுவாரசிய மாய்ப் பேசப்படும் கிசுகிசு சலசலப்பு களுக்கு உண்டே. போராட்டத்தில் (மக்களில்?!) அக்கறை கொண்டவர்கள் இறுதிவரை அங்கிருந்தவர்களது குரலை (தமக்கு உடன்பாடற்ற போதும்) உன்னிப்பாய் கவனிப்பவராயே இருப்பர், இருக்க முடியும். வரலாற்றைச் சுய-விமர்சனம் செய்யாமல் ஒரு இனம் என்கே போக முடியும்? விமர்சனங்கள் தொடர்பில் காதுகளைப் போத்திக் கொள்வதால் என்ன மாற்றம் விளைந்தது? 30 வருடப் போரினில் வெறும் புலி எதிர்ப்பு எதிர் புலி சார்பு இரண்டு பக்கங்களுக்கும் மற்றவரை குற்றம்சாட்டுவது தவிர வேறென்ன (ஆரோக்கியமான?) தாக்கத்தைத் தமது சமூகத்திடம் தர முடிந்தது? இறுதிப் போரினில் மக்கள் (தரப்புகள் எதுவென தெரியாத மயக்கத்துள்) செத்துக் கொண்டிருந்தபோது (புலி எதிர்ப்பு மனநிலையில்)

‘புலிகள் அழிய வேண்டும். மக்கள் வெல்ல வேண்டும்’ என எழுத என்ன சூத்திரம் நம்பிக்கை தந்திருக்க வேண்டும்? ‘புலிகளை அழிக்கின்ற எந்த அதிகாரத்துக்குமும் கூட மக்களைப் பற்றிய கவலையில்லை’ என்கிற எளிய உண்மையை அச் சூத்திரங்கள் தராமற் போனது ஏன்? ‘உந்தக் கொடிகள தூக்கிப் போட்டுட்டு மக்களைப் பற்றி கதையுங்கடா’ எனும் புலி’சார்பு’ (நேர்மையான) குரல்களைக் கூட மதியாது கொடிகளோடு புலம்பெயர் தெருக்களில் நின்ற தமிழ்த் தேசியம் போலவே, புலி வெறுப்பு என்பது தவிர ஏதேனும் மற்றத் தரப்பில் இருந்திருந்தால் புலி உடையினில் (புலிகளினால்) பிடித்துச் செல்லப்பட்ட பிள்ளைகளும் நின்றிருப்பது தெரிந்திருக்க வேண்டுமே. புலி உடையும் புலி வெறுப்பும் மட்டுமே கண்களில் தெரிந்தால் உங்களிடமிருந்த எந்த சூத்திரங்களால்தான் சனங்களை, சனங்களின் பிள்ளைகளைக் காப்பாற்றியிருக்க முடியும்?

3

இங்கே, இத்தகைய எழுத்தை எழுதுகிற ஒருவர் எமது சூழலில் தனிமைப் படுத்தப் படுவதே நிகழ்கிறது. அதிலும் தோல்வியுற்ற தேசியத்திலிருந்து மீண்டு வராத தேசிய மனங்கள் இன்னமும் அது தந்த எச்ச சொச்ச அரசியலுடன் துரோகியாக்குதலுக்கே முன் நிற்பன. மறுபுறத்தில் so called புலி எதிர்ப்புக் கூட்டமும் தம் மீதான மற்றவர்களுடைய இதுநாள்வரையான விமர்சனங்களை களத்துள்ளிருந்து வந்த ஒருவரிடமும் பகிர்ந்துகொள்ளப் பங்களிக்கின்றன (!). அதாவது, சோபாசக்தி போன்ற ஒரு பெயர்ப் பட்டியலுடன் கர்ணனைக் காணுகின்ற ஒருவர் அவர்கள் பகிர்கிற வரலாறு குறித்த அதிலிருக்கிற போருடனான அவர்களது அனுபவங்களது வேறுபாடுகள் குறித்த எந்த அக்கறையுமின்றி ஒருவர் மீதான விரோதத்தை (விமர்சனத்தை) மற்றவரிடமும் கையளிக்கிறார். பட்டியல்களின் அரசியலில் ஒரு வரது வாழ்வனுபவத்தின் முக்கியத்துவங்கள் மழுங்கடிக்கப்படுகின்றன. கர்ணன் field-இல் இல்லாத கடந்த 10-15+வருடங்களுள் புலம்பெயர் நாடுகளில்

ஏராளம் விவாதங்கள் இயங்களது சண்டைகள் இந்திய எழுத்தாளர்களது வருகைகள் மகுடங்கள் நடந்திருக்கின்றன. அந்த 10 வருடங்களில் புலி எதிர்ப்பு அல்லது புலி சார்புப் பரணிகள் பாடியவர்கள் அனைவருமே களத்தில் வாழ்ந்த ஒருவருடன் ஒப்பிடுகையில் புலம்பெயர் சமூகத்தில் பாதுகாப்பான அகதி வாழ்வையே வாழ்ந்தார்கள். எந்த வகையிலும் புலம்பெயர் வாழ்வோடு ஒப்பிடவியலாததே போரில் வாழ்ந்த புலத்திலுள்ளோர் வாழ்வு. கர்ணன் இந்த 10 வருடங்களில் அதற்கு முன்பும் போராளியாய் இருந்தவர். அதிற் தன் ஒரு காலை இழந்தவர். முள்ளி வாய்க்கால்வரை அங்கு வாழ்ந்தவர். அவரது அனுபவங்களும் அவர் மீதான விமர்சனங்களும் முன்னையவர்கள் மீதான விமர்சனங்களும் எப்படி ஒன்றாக முடியும்? அத்துடன் கர்ணனின் எழுத்து புலி எதிர்ப்பு என்கிற கட்டத்துள் அடைசப்படுவது பொருந்தாத ஒன்றாகவே படுகிறது. அவரது அனுபவங்கள் எழுதப்படுகிற போது அது த.வி.புலிகள் அமைப்பினது தோல்வியின் பின்னான பதிவு என்கிற போதில் அவர்களது செயல்பாடுகளது உண்மையைப் பேசியமையால் அது

வசதியாக அவ்வாறு அடையாளங் காணப்படுகிற போதும், கர்ணன் மிக தெளிவாக மக்களுக்கு எதிரான - தேசிய வாதத்துக்குமே எதிரான - கூறுகளை பதிந்திருக்கிறார். ("தமிழனுக்கு தலையாட்டியை தெரியாதா" பக். 118) துரதிர்ஸ்டவசமாக, பிரதியை விட எந்தக் குழுவைச் சேர்ந்தவர் என்பதே பிரதானப் படுத்தப்படும் தேசிய மற்றும் பின்நவீனத்துவ சூழலில் கர்ணனும் இது குறித்த (இவ்வாறு அடையாளங் காணப்படுதல் தொடர்பாய்) பிரக்ஞையுடன் இருத்தல் சாட்சியாக இருக்க விரும்புகிற அவரது அனுபவங்களுக்குச் செய்கிற நியாயமாக இருக்க முடியும்.

4

தன் இத்தனை இழப்புகளுடனும் 'கண்டதை சொல்லவும் அஃதால் தனிமைப்படவும்' துணிகிற இளைஞனாய் கர்ணன் இருப்பது மதிப்புக்குரியது; இத்தனைக்குப் பிறகும் சந்தர்ப்பவாதத்துக்கு எதிரான குரல்கள் தொடர்பான நம்பிக்கையைத் தருகிறது. பேரழிவில் முடிந்த ஒரு போராட்டத்தின் அழிவுகளுக்குக் காரணமான வன்முறைக்கு எதிரான மனநிலையே வன்முறைக்கெதிரான சாட்சியம் ஆகும்.

எமது சூழலில் புலியிருந்தால் புலி எனவும் இல்லாவிடில் வேறொன்றிலும் நழுவி நழுவித் திரியும் சந்தர்ப்பவாத விற்பன்னர்களையே நாம் கண்டுவந்திருக்கிறோம் (எஞ்சியிருக்கும் பலம் மிகுந்த ஒரு அதிகாரத்திடம் சரணடைவது வேறு வழியற்ற எமது மக்களினது அல்ல, மாறாக எக் காலத்தில் அது சந்தர்ப்பவாதிகளான அரசு சேவகர்களதும் கல்வியாளர்களதும் யதார்த்தமாகவே இருந்திருக்கிறது; இருக்கிறது. என்ன அதை அவர்கள் திரைமறைவில் செய்வர், அவ்வளவே). அவர்கள் மாறி மாறி, பலம் மிகுந்த ஒரு அணி எங்கு நிற்கிறதோ அங்கு நிற்பார்கள். நோகாமல் நசியாமல் அவர்களுக்கென்றோர் இடம் இத் தமிழ் கூறும் நல்லுலகில் தரப்பட்டுமிருக்கும்.

அவற்றுக்கு மாற்றாய் இத்தகைய

**இத்தகு தொகுப்புகளுக்குத்
தரப்படாத கவனங்கள்
இலக்கிய உலகில் [அது
எந்தப் பக்கமாயினும்]
எப்போதும் சுவாரசியமாய்ப்
பேசப்படும் கிசுகிசு
சலசலப்புகளுக்கு உண்டே.
போராட்டத்தில் [மக்களில்?!]
அக்கறை கொண்டவர்கள்
இறுதிவரை
அங்கிருந்தவர்களது குரலை
[தமக்கு உடன்பாடற்ற போதும்]**

சாட்சிகள் எழுந்து வரட்டும். அவர்களின் சொற்கள் சொகுசான இருப்பை சுற்றி கேட்கும்வரை மொய்க்கட்டும். முந்தைய போர்ப் பரணிகள் எடுத்த இடத்தை இந்தக் கதைகள் நிரப்பட்டும். வன்முறையிலிருந்து விடுதலை அதன் இத்தகை கொடூரங்களை எதிர்கொள்வதிலிருந்தே பிறக்க முடியும்; எதிர்கொள்ளாமையே மேலும் மேலும் கொடூரங்களையே வீண் வீம்புடன் உற்பத்தி செய்யும். அப்பொழுதும் உற்பத்தியாளர்களது பிள்ளைகள் அல்ல மடியப் போவது. களத்தில் நிற்கிறவர் பிள்ளைகளே (அது தலைவர்களதே ஆயினும்).

அவர்களது அபிப்பிராயங்களை, கடந்து வந்த பேரழிவின் அனுபவங்களை, சாட்சிகளை - புறக்கணித்து (அல்லது தமக்குத் தோதானவையை மட்டுமெடுத்து) அவர்களது இழப்புகளின் மேல் ஏறி தமது இனமானத்தை, வெற்றுத் தேசியக் கூச்சலை, வேண்டி நிற்பல் - அது, அந்தக் குட்டித் தீவுள் வாழ் மக்களுக்குத்வாத பிதற்றல். 'அவர்கள் அழிந்து விட்டார்கள். நடந்தது நடந்து விட்டது. இனி கதைத்து ஒன்றுமில்லை' - இதை சொல்லுபவர்கள் அவர்கள் இருந்தபோது கதைத்தார்களா? தவறு நடந்த போது விமர்சித்தார்களா? இத்தகைய தரப்பிடமிருந்தே, 2009 மே நிகழ்வின் பிறகு முகாமிலிருந்து எழுதப்பட்ட இறுதிப் போர் அனுபவங்களை, சம்பந்தப்பட்டவர்கள், 'இப்போது எழுதக் கூடாது' என்கிற வாதம் அல்லது கட்டளையும் முன் வைக்கப்பட்டது [எமது பெரும்பான்மை அரசியலைப் பொறுத்தவரை அதற்கு மாறான விமர்சனங்களைப் பொறுத்தவரையில் (அவை பொதுவெளியில் வைக்கப்பட அல்லது பேசப்பட என) எப்போதுமே தகுந்த நேரம் என்று ஒன்று வந்ததேயில்லை].

இவ்விடத்தில், வாசித்த ஒரு யூதக் கதை ஞாபகம் வருகிறது. படுகொலைகள் எல்லாம் முடிந்த பின் தனது வீட்டுக்குத் திரும்பி வருவாள் ஒரு பெண் (முகாம்களில் தப்பிய பெண்). உயிர்தப்பாத தனது பெற்றோரின் எஞ்சியுள்ள பொருட்களை (இருந்தால்) எடுத்துச் செல்ல. அவளது

வீட்டில் ஒன்றுமில்லை. அவளது பக்கத்து வீடுகளில் அயலவர்கள் 'அப்பிடியா? எல்லாப் பொருட்களும் அரசாங்கம் கொண்டு போனதோடு சரி. ஒன்றும் மிச்சமில்லை' என கையை விரிப்பார்கள். ஆனால் அவர்கள் வீட்டில் இவளுக்கு ரீ கொண்டு வர அவர்கள் பாவித்த கப் அன் சோசர் தொட்டு 'அவர்களுடைய' எல்லாம் அங்கே புழக்கத்தில் இருக்கும். அவளுடைய மனம், அங்கு எஞ்சியுள்ள பொருட்கள் தருகிற நினைவினில் மிதக்கும். அவளுடைய அம்மா ரீ ஊத்திய கேற்றில், அப்பா சாய்ந்திருந்த கதிரை, நிலா முற்றத்து வாங்கில், இவற்றை அழித்த கொடும் சித்ரவதைக் காலம்! அந்த அயலோர் நடந்தது குறித்து வருத்தம் தெரிவிக்காதது மட்டுமல்ல, எதுவும் நடந்தது போல காட்டிக் கொள்ள மாட்டார்கள். இப்போ இதை செய்வது சிங்கள மேற் தட்டு மட்டுமல்ல தமிழ் மேற் தட்டும் தான். இல்லாவிடில், 'நடந்ததை பேசாதீர்கள்' என்று கேட்க யாருக்குத்தான் தைரியம் வரும்?

போருக்குள் வாழ்ந்து (போராடி) அதில் தம் காலங்களை இழந்து கடைசிவரை அதனுள் இருந்து (முகாமிலும் இருந்து) வந்தவனிடம் /வந்தவர்களிடம் அதை சொல்வதில் என்ன ஒரு அதிகாரம்?! அதில் என்ன நியாயம்?

இன்று இத்தனையாயிரம் போராளிகள் உள்ளே இருக்கிறார்கள் என அரசாங்கத்தை சாடிக் கொண்டே, அந்த வறிய போராளிகளது குடும்பங்களுக்குத் தமிழ்த் தேசியத்தின் பேரில் சேகரித்த பணத்தை பயன்படுத்த 'தயாரற்ற' - இன்னமும் தமக்குள் பணத்தை கவீகரிக்கும் மோதல்களால்ப் பிரிந்துள்ள - புலம்பெயர் தரப்பு(கள்) ஒரு புறம், மற்றும் 'அவர்கள் செய்யலாம் தானே' என சொல்கிற எதிர் தரப்பினர்.. என ஏஜெண்டுகளை வாய்ச் சொல்லர்களை சட்டாம்பிகளை பணத்தை சுருட்டியவர்களைத் தானே காண முடிகிறது. மக்களை நேசித்த மனிதர்கள் எங்கே?

சமீபத்தில் இலங்கையிலிருந்து வந்த ஒரு கட்டுரையில் குறிப்பிட்டுள்ளதது

போல (தமிழ்த் தேசியத்தின் பேரில்) மண்ணுக்காக விதைக்கப்பட்ட அத்தனை பிள்ளைகளும், எஞ்சிய பேராளிகளும் “வேள்விக்கு இறைத்த கடாய்களாய்” தானே ஆகி விட்டிருக்கின்றனர். தேசியம் பேசிய புலம்பெயர்ந்தவர்களால் கைவிடப்பட்டிருக்கின்றனர்? புதிதாய் அரசியல் ‘செய்ய’ முன் பழைய கணக்கை – அதன் தவறுகள் களைந்து – தீர்க்க வேணாமா? பழைய கணக்கின் தவறுகளாற் பழிவாங்கப்பட்டவர்கள் தொடர்பில் கபடமான மௌனத்தை சாதிக்கலாமா? அவர்கள் தொடர்பில் செய்வதற்கு ஒன்றும் இல்லையெனில், நீ துரோகி என்றும் நீ புலி என்றும் எம் மயிர் அரசியலின் நிமித்தம் தாராளமாய் லேபல் களை வழங்கித் திரியவேண்டியதில் லையே? எம் ஈகோவைத் திருப்திப்படுத்தச் செய்யும் அரசியல்களை தாய்நிலத்தில் இருக்கும் அவர்களின் நலன்களுக்காகவும் தான் என சளாப்பத் தேவையில்லையே.

கற்பனைகளும் கனவுகளும் அழகானவை. மனதுக்கு நிறைவை தருவனவும் கூட. ஆனால் யாதர்த்தம் அவ்வளவு இனிமையாக இல்லை. கண்களை மூடிய படி உலகம் இருட்டு என்ற பூனையின் கதைகளை இந்த உலகம் எத்தனை தடவை பார்த்து இருக்கிறது. ஒவ்வாரு தடவையும் பூனை தான் பிறர் சொல்வதை கேட்பதாய் இல்லை. பூனை கேட்காது விட்டாலும் அவலம் மனிதர்களுக்கு தானே நேர்கிறது. மனிதப் பேரவலத்தின் முடிவில் சுடுகாட்டின் மேல் நின்று “நாடு கடந்த அரசாங்கம்” என்ற குரல் ஒலிக்கின்றது.

— மீநிலங்கோ தேய்வேந்திரன்,
Facebook status, பெப்.14 2011

#பெண்கள்

இவை தவிர, கர்ணனின் கதைகளில் வருகிற பெண்கள், பெண் சார்ந்த பார்வை பற்றியும் குறிப்பிட வேண்டும். ஒன்றினது குறியீடாகிற ‘தேவதையின் தீட்டுத்துணி’ என்கிற தலைப்புத் தொட்டு காதல் தொட்டு புனிதங்களென கட்டப்பட்டவை தொடர்பில் எள்ளலுடனே கர்ணன் தான்

சார்ந்த உலகை பார்க்கிறார். சக போராளிகளாக (காவல்துறைப் பெண்களாக) இருக்கின்ற போதும், கர்ணனே எழுதிறது போல (“எல்லா இடமும் பெண்கள் ஒரு மாதிரித்தானே”) கர்ணனின் கதைப் பெண்கள் நளினமும் சிரிப்புமாய் ஒரு மரபான முகத்தையே அணிந்துள்ளார்கள். கதைகளில் வருகிற கதைசொல்லி ஆண் எந்த வயதானவரையும் பொதுப்புத்தியின் அடிப்படையிலேயே சிந்திக்க வைக்கிறார் (பிள்ளை நின்றார். ‘என்னவாமடி பிள்ளையள். கெலி நோட்டீஸ் போட்டது உண்மையே?’ அதுகள் ஒரு சாங்கமாய்ப் பிள்ளையைப் பாத்தன. ஒருத்தி ‘ஓமோம் அங்கிள்’ என்றுவிட்டு ஒருத்தியின் சட்டையைப் பிடிக்க இருவரும் சிரிச்சுக் கொண்டு ஓடிச்சுதுகள். பிள்ளைக்குப் பெரிய புதினமாக இருந்தது. இப்ப என்ன நடந்தது என்று இதுகள் இப்பிடி வெட்கப்பட்டுக்கொண்டு ஓடுதுகள். லவ் பண்ணப் போறன் எண்டு சொன்னாலும் சரி, ரேப் பண்ணப் போறன் என்று

சொன்னாலும் சரி எல்லாத்துக்கும் சிரிக்குங்கள்போல என யோசித்துக் கொண்டு.. . பக்.61.) இது, போராட்டம் எவ்வளவு தூரம் ஆண்-பெண் புரிதல்களை வளர்த்திருக்கிறது என்பது தொடர்பில் யோசிக்கத் தூண்டினாலும் இயல்பான ஆண்-பெண் ஈர்ப்பும் ஒருவரது உலகம் பற்றிய இன்னொருவரது புதிர்நிலையும் சமூகத்தளங்களில் பெரியளவில் மாறவில்லை என்பதே யதார்த்தம். அவர்களிருவரது உலகமும் இருவருக்கும் புதியதே. எச் சந்தர்ப்பத்திலும் அவ் உலகம் அறியக் கிடைக்கும் அருகாமை கிளர்ச்சியூட்டக் கூடியதே. புனிதம் எதிர் புனிதமற்றது என்கிற இரு எதிர் நிலைகளில், தீட்டினை அழுக்கான ஒன்றாகவே முன்வைக்கிறது. தமிழ்ச் சூழலில் சமகாலப் பெண்ணியம் தீட்டென ஒதுக்கப்படும் தூமையை தூய்மைக் கெதிராய் (புனிதங்களுக்கு எதிராய்) முன்வைப்பது.

போரில் எதிர்கொள்கிற வீரமும் அதற்கு மாறான நளினமும் காதலும் தாய்மையும் என மரபான பெண் முகங்கள் விரிந்தாலும், இறுதியாய் எஞ்சுகின்ற முகம் என்னவோ மண்ணள்ளி எறிந்து அழுகின்ற அம்மாக்கள் தான்.

“எவ்வளவோ சொல்லிப் பாத்தான். ஆமி விடவில்லை. காணிக்கைமலரும் வந்து நிலத்தில ஒரு பாட்டம் விழுந்து குழறிப் பாத்தது. ஆமிக்காரர் நிறையச் சமாதானம் சொல்லி தாய்க்காரியை அனுப்பிப் பொட்டு, இவனைப் பஸ்ஸில ஏத்திச்சினம். மெனிக்பாம் செம்பாட்டு மண்ணில உருண்டு அழுது உடம்பெல்லாம் செம்பாடு பத்திப் போய் நிக்கிற தாய்க்காரியைப் பாக்க இவனுக்கு அழுகை பொத்திக் கொண்டு வந்தது. பஸ்யன்னிலில முகத்தை வைச்சுக் கொண்டு அழுதான். ஞ” (பக்.19, இரண்டவாது பந்தி, அழுகின்ற அம்மாக்கள்)

இயக்கத்துக்காக (போராட்டத்துக்காக) ஆள் சேர்த்தவர்களே, பிறகு யார் யார் இயக்கத்தில் இருந்தார்கள் எனக் ‘காட்டிக் கொடுக்கும்’ முகமுடிகளாக (“தலையாட்டிகளாக”) ஆகும் ஜீரணிக்க முடியாத உண்மைகள். குப்பிகளை இளைஞர்

களிடம் தந்தவர்கள், அவர்களது இழப்புகளுக்குப் பொறுப்பானவர்கள் ஆன தலைவர்கள் சரணடைந்து நின்றதும், காட்டிக் கொடுப்பவர்கள் என மற்றவர்களைச் சாடியவர்கள் தாமே காட்டிக் கொடுப்போர்களாக மாறியதும், அதிகாரம் இழந்து, இன்னொரு அதிகாரத்திடம் போவது ‘வேறு வழியற்ற நிலைமை’ என்பதை ஒத்துக் கொள்ளாமல் / முடியாத இக்கட்டுள் சுழலும் முன்னைய ‘இரண்டாவது’ தலைவர்களும்.. பற்றிய சித்திரமே எஞ்சுகிறது. அதாவது வரலாறு திருப்பிக் கொண்டு வந்து ஆரம்பித்ததிலும் மோசமான இடத்தில், மோசமான உயிரிழப்புகளுடன் விட்டுச் செல்லும் காட்சி. அத்துயரம் எள்ளலுடன்

இங்கே / இவ்வாறாய்

எனது தலைமுறையின் வலியும் துயரமும் நிறைந்த இந்தப் பிரதிகளும் குருதியில் நீந்திச் சென்றவாறு பாடிக் கொண்டிருக்கின்றன. கண்டும் காணாது இருப்பவர்கள் கண் எதிரே - எல்லோரதும்

மதில்களைத் தாண்டி

உடைந்த மதகுகள் தாண்டி

மிதந்த வந்த

ஓஃபீயசின் தலையை வைத்துக்

கொண்டு

சிலையாகி நிற்பாள் எமது வரலாற்றின்

பெண், (மண் சுமந்து, பின்)

தாங்கவியலா அதன் துயர் சுமந்து.

தேவதைகளது தீட்டுத் துணி இளம்பருவத்தில் வயதுக்கு மீறிய அனுபவங்களை வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டிய போருக்கான குறியீடாய் இருக்கலாம். ஆனால் நாவுகளும் கைகளும் கால்களும் துண்டாடப்பட்ட அவநம்பிக்கைமிகு போரிலிருந்து தமக்கான வாழ்வை அவர்கள் கண்டடைய வேண்டும். அப்போது பாடப்படும் அந்தப் பாடல்களில் காதலும் விடுதலையும் தீர்க்க தரிசனங்களும் நிறைய, கடற்கரையில் அவல ஓலங்களும் இரத்தமும் எந்த மீட்பரதும் செவிக்கெட்டாத அந்த சனங்களின் உண்மைகள் உயிர் பெற, சாட்சிகள் ஒவ்வொருவராய் எழுந்து வரட்டும். இன்னும் நிறையக் குரல்கள், பெண்கள்,

போருள் இருந்தவர்கள், தம் இளமையைத் தந்தவர்கள் அனைவரது சாட்சியத்துக்காகவும் காத்திருப்போம். அதிலிருந்து பாடங்களை கற்றுக்கொள்ளுவதும் கொள்ளாததும் வரலாற்றினதும் அதன் மாணவர்களதும் தேர்வு (choice). சர்வதேசம் கேட்பதென்ன, முதலில் புலம்பெயர் நாடெங்கும் சடைத்துக் கிடக்கும் - எங்களது மனச்சாட்சிகள் தானும், 'தம் பக்க அரசியல்களை எங்க நியாயப்படுத்துவது' என்பதை விடுத்து கேட்கத் தொடங்கட்டும். வரலாற்றின் உண்மைகளை மிதித்துச் செல்லாத புதிய வெளி அப்போதே சாத்தியமாகும்.

..நேரம் நன்றாக போய்க் கொண்டிருந்தது. தேத்ததண்ணிக் கடைகாரன் ரேடியோ மீற்றரை புலிகளின் குரலிலிருந்து பீ.பி.சிக்கு மாற்றினான். எங்கட பிரச்சனையைத்தான் அதில கதைச்சினம். இவன் சுமதியை சுரண்டிவிட்டு வலு ஆவலாகக் கேட்டான். முதல்நாள் ஷெல்லடிச்சு நிறையச் சனம் செத்தது பற்றித்தான் பீ.பீ.சீக்காரன் கதைச்சுக் கொண்டிருந்தான். ஆமிக்காரனிட்ட கேட்டான். அவையள் சொல்லிச்சினம் - தாங்கள் ஷெல்லடிக்கவில்லை. ஆனால் தங்கட ஆட்கள் சத்தத்தைக் கேட்டவைதான். அது புதுக்குடியிருப்புக்கு கிழக்குப் பக்கமாகக் கேட்டதாகவும். ஆகவே புலிகளே அடிச்சிருக்கவேணும் எண்டினம். பீ.பீ.சீக்காரரும் விடவில்லை. விடுத்து விடுத்துக் கேட்க கதைச்ச ஆமிக்காரர் கொஞ்சம் நழுவினார். பிறகு இயக்ககாரரோட கதைக்கறை பண்ணினம் கிடைக்கயில்ல என்று விட்டு மாத்தளன் ஆசுப்பத்திரி டொக்டர் சத்தியமூர்த்தியை தொடர்பு கொண்டினம். அந்தாள் அடிச்சுச் சொல்லுது. இல்லை. அந்தச் ஷெல்லுகள் மேற்கு, வடமேற்காலதான் (ஆமிப் பிரதேசம்) வந்தது என்று. என்னெண்டாலும் அந்தாளின்ர துணியை மெச்சவேணும் என்று மனதுக்குள் நினைச்சுக் கொண்டிருக்க வழிகாட்டி வந்தான். எல்லாரும் வெளிக்கிட்டு சத்தம் போடாமல் எனக்குப் பின்னால் ஓடிவா என்று விட்டு ஓடத் தொடங்கினான். ஒரு கையில் சுமதியைப் பிடிச்சுக் கொண்டு குனிஞ்சபடி ஓடினான். இயக்கத்தின்ர 'பண்ட்'டை ஏறிக் கடக்க வேணும். சுமதி

**போரில் எதிர்கொள்கிற வீரமும்
அதற்கு மாறான நளினமும்
காதலும் தாய்மையும் என
மரபான பெண் முகங்கள்
விரிந்தாலும், இறுதியாய்
எஞ்சுகின்ற முகம் என்னவோ
மண்ணள்ளி எறிந்து அழுகின்ற
அம்மாக்கள் தான்.**

கஸ்டப் பட்டாள். கல்யாணம் கட்டிய இரண்டு மாதத்தில் முதல் முதலாக அவளைத் தூக்கினான்.

அவளின்ர தமயன் பண்டுக்கு மற்றப் பக்கம் நின்று கீழ்குரலில அம்மா வந்தாச்சுதா.. தம்பி வந்தாச்சுதாஞ் சுமதி வந்தாச்சுதா என்று இடாப்பு கூப்பிடத் தொடங்கினான். எல்லாரும் சரியெண்டதும் இவங்கட குடும்பகாரர் ஓடிப் போய் தண்ணீருக்குள் இறங்க சுமதி கிடங்கொண்டறில் காலை விட்டு விழுந்தாள். அவளை தூக்கி தனக்கு முன்னுக்கு நடக்கவிட்டபடி இவன் நடக்க எங்கிருந்தென தெரியவில்லை. கிழக்கிலிருந்தா மேற்கிலிருந்தா, வானத்திலிருந்தா பூமியிலிருந்தா என்பது தெரியவில்லை. தெரிந்ததெல்லாம் எங்கோ தொலைவில் துப்பாக்கி ஒன்று ஒரு சுற்று சடசடத்து ஓய்ந்தது. அதன் ஒரு ரவை 7.62க்கு 52 mm அளவு கொண்ட சின்னி விரலளவு ரவை, இவன் நெஞ்சைத் துளைத்துப் போனது.

(தொகுப்பிலிருந்து, சிறுகதை: நூட், பக்.93-94)

- கர்ணனின் கதைகள் இணையத்தில் படிக்கக் கிடைக்கின்றன <http://yokarnan.com/>
- இரண்டாவது தொகுதி 'சேகுவேரா இருந்தவீடு' வடலி வெளியீடாக வந்திருக்கிறது - <http://vadaly.com/>
- 'இரவு' - தமிழ் மொழிபெயர்ப்பிலிருந்து

விழிப்பு

கனடா மூர்த்தி

என் மனைவி என் நண்பனை. சனிக் கிழமை இரவு விருந்துக்கு அழைத்திருக்கிறாள். நானும் வீட்டில் தங்கியிருக்க வேண்டும் என்று சொல்கிறாள்.

‘அவருக்கு சைவக் கறியள்தான் சரியான விருப்பமாம். அதோட குழல் புட்டும் விருப்பமென்று சொன்னவர்...’

என்ன சமைக்கப் போகிறாள் என்பதை எனக்குக் கேட்கத்தக்கதாக மெனு மெனுத்துக்கொண்டு என்னையே பார்க்கிறாள்.

“யாரையாவது கூப்பிடுற நாளைக் காவது ஆட்டு இறைச்சி சமைக்கிறது தானே..” இது எனது விண்ணப்பம்.

“ஈ...ஈ.. இறைச்சியெல்லாம் பிறகு சமைக்கலாம்... ம்ம்ம்... புட்டும் அதுக்கு பொரிச்ச கத்தரிக்காய்க் குழம்பும் வைக்கலாம். இல்லாட்டி மரவள்ளி வெள்ளைக் கறி அதோட பொரிச்ச சொதியும்ம்... வேணுமெண்டா மீனும் பொரிப்பமே...”

இது அவனுக்கு மிகவும் பிடித்த சாப்பாடு. அது எனக்கும் தெரியும்.

ஆனால் ஏதோ தானாகவே யோசித்துச் சொல்வது போல சொல்லுகிறாள். நான் எதுவும் பேசவில்லை.

அதுதான் என் சுபாவமும் கூட. எல்லாவற்றையும் மனதுள் புதைத்துக் கொள்வது எனக்கு நன்றாக பழகிவிட்டது.

“என்ன வேணுமெண்டாலும் சமையும். ஆனா சாப்பாடு மட்டும் ருசியா இருக்கவேணும்...” என்று ஜோக் சொல்லுவதுபோல சொல்லிக் கொண்டு எழுந்து அறைக்குள் போய் கட்டிலில் விழுந்தேன். மனதுக்குள் எரிச்சலாக இருந்தது. தூக்கம் இப்போதைக்கு வராது. எப்படி வரும்? அந்தப் படுபாவிதான் வரப்போகின்றானே...

அவனை இவளுக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்ததும் நான்தான். இவளை கல்யாணம் முடித்த அதே வருடம். ஏதோ ஒரு விழா விற்கு இவளை அழைத்துப் போயிருந்தேன். அந்த விழாவில் இவன் பரத நாட்டியத் திற்கு மிருதங்கம் வாசித்தான். பிறகு கர்னாடக சங்கீதம் பாடினான்... பிறகு வந்த மெல்லிசை நிகழ்ச்சி சினிமாப்

பாட்டிற்கு கீபோர்ட் வாசித்தான். சினிமாப் பாட்டும் பாடினான். அன்றைய மேடையில் இவனின் ஆக்கிரமிப்புதான்...

எனக்கும் கொஞ்சம் பெருமையாக இருந்தது. பக்கத்திலிருந்த இவளிடம் கிசுகிசுத்தேன்.

“மேடையில் நிச்சிற் ஆள் ஆணு தெரியுமோ...? உவரையும் நான் தான் கொழும்பில இருந்து கனடாவுக்கு அனுப்பினனான்..”

இவள் அசந்து போனாள்.

“அய்யோ... அப்பா... ஆள் நல்ல கெட்டிக்காரனென. ஆளப்பாத்தா தெரிஞ்ச முகமாவும் கிடக்கு. சிலவேளை யாழ்ப்பாணத்தில் என்னோட மியூஸிக் படிச்சவவோ தெரியாது... அவரோட பேசலாமே?” காதுக்குள் கெஞ்சுகிறாள்.

புதுமனைவியாயிற்றே. அழகாகவேறு இருக்கிறாள். நாலுபேருக்கு காட்டினால் நமக்கும் பெருமைதானே... விழா முடியும் வரைக்கும் காத்து நின்று, பிறகு அவன் மேடையை விட்டு வெளியே வர அவனைப் பெயர் சொல்லி அழைத்தேன். திரும்பினான். அதிசயித்தான்.

“ஹாய்.. அண்ணை நீங்களோ? அதிசயமாக்கிடக்கு.. எப்ப இந்த மாதிரி புரோக் ராம்ஸுக்கெல்லாம் வரத் துவங் கினியள்?”

நான் கொஞ்சம் அசடு வழிந்து கொண்டே “சீ...சீ.. என்றை மிஸிஸ் கொழும்பில இருந்து வந்திட்டா.. அதால அவவுக்காக வந்தனா . இவதான் என்றை மிஸிஸ்..” அறிமுகப்படுத்தினேன்.

“நல்லாப் பாடினீங்கள். நல்லா வாசிச்சியள்.. உங்களை எங்கயோ பாத்தமாதிரிக்கிடக்கு. நீங்க ராமனாதன் அக்கடாமில படிச்சனங்களோ...?”

“இல்லை எல்லாம் கொழும்பிலதான்..”

நான் குறுக்கிட்டேன். “இவ ஐஸே ஜப்னா கம்பஸில் டிச்சிங் கிரேட் வரைக்கும் கர்னாட சங்கீதம் படிச்சவ. வீணையும் வாசிப்பா.. வயலினும்.. என்னப்பா வாசிப்பீரில்லே...?”

“ஓ.. டிப்ளோமா இன் வயலின் முடிச்சனான்..”

“வாவ் ...” என்றான் . “அண்ணை இப்பிடி ஒரு ஆளை ரகசியமா வீட்டுக்கை வச்சிருக்கிறியளே.. நம்பரைத் தாங்கோ..” அவன் போன் நம்பரை வாங்கிக்கொண்டான்.

எங்கோ இடித்தது வானம் என்றிருந்தேன். தப்பாமல் என் தலையில் இடித்தது. அன்று பிடித்ததப்பா சனியன்.

படுக்கையில் புரண்டு படுத்தேன். கிச்சனில் அவள் தனியே பாத்திரங்களை கழுவிக்கொண்டிருக்கிறாள். பாவமாக இருந்தது. நாளைக்குக் கழுவலாம் தானே என்றால் கேட்க மாட்டாள். எல்லாம் சுத்தமாக இருக்க வேண்டும் என்பாள்.

இவள் எனக்குக் கிடைத்ததே சுவீப் விழுந்தது போலத்தான். தூரத்துச் சொந்தம்.

கொழும்பில் அல்லாடிக்கொண்டிருந்த இவனின் போட்டோவை வீட்டார் எனக்கு அனுப்பி வைத்தபோது இவளை படு சாதாரணமாய் நினைத்தேன். நேரில் பார்ப்பதைவிட போட்டோவில் அழகு குறைந்து சிலர் தெரிவார்கள் என்பார்களே அந்த ரகம் இவள்.

நானோ இதற்கு எதிர்மாறு. ஆகவே போட்டோவைப் பார்த்தே இருவரும் திருமணத்திற்கு சம்மதித்துவிட்டோம். கனேடியன் இமிகிரேஷன் செய்ய வேண்டிய பல வேலைகளை தனியாக செய்யும் வல்லமை கொண்ட ஏஜன்ட் டாக அந்தநேரத்திலிருந்த எனக்கு சீதனம் ஒரு தேவையாக இல்லாமலிருந்ததாலும் இவள் என் மனைவியாகிக்கொண்டாள்.

ஹேய்.. கொஞ்சம் பொறு... டெலிபோன் அடிக்கிறதோ... ஓம் .. ஓம். ஒரு முறை மணியடித்ததுமே படக் என்று அவள் போனை கைப்பற்றிய சத்தமும் கேட்கிறது.

ஹலோ ஓம்... ஓம்... சீ... இல்லை... ஐயையோ... அவரோ..? அவர் படுத்திட்டார்.. நாளைக்கு வேலை. அதுதான் . எழுப் பவோடு சீ...சீ... நான் படுக்கேல்ல. கழுவிக்கொண்டிருக்கிறன்.. இல்லை யில்லை... குழப்பேல்லை... சொல்லுங்கோ.. ஆ. இப்பதான் வந்தனீங்களோ... ரிஹர்ஸல் எப்படி போச்சது?”

இது அவன்தான். அவனேதான் போன் பண்ணுகிறான். அதுவும் இரவு பதினொரு மணிக்கு பிறகு... ஏன்ரா இந்த ராத்திரியில் போன் பண்ணுறாய்.. அடச்சீ.. இவள் வேறு அதற்காகவே காத்துக் கொண்டிருந்ததுபோல ரிஸீவரை எடுக்கிறாளே.. கிக கிக குரலில் அதென்னடி பேச்சு..?

எனது நெற்றியின் இருபுறத்துமுள்ள ரத்த நாளங்கள் வலித்துக்கொண்டே உச்சிக்குள் ஊசி ஒன்றை இறக்கின... கண்களின் உள்ளே புருவத்திற்குக் கீழே எரிந்தது.

மனம் இருட் டாகி பாரமானது போல உணர்ந்தேன். இன்றும் அழவேண்டும் போல் இருந்தது.

இவள் எனக்கு துரோகம் செய்கிறாளோ... நினைக்கும்போதே உடலில் சக்தியே இல்லாது போனதுபோன்ற வெறுமை. சிரித்துக் சிரித்து பேசுகிறாளே. இப்படி என்னோடு ஒரு நாள் பேசியிருப்பாளா... எழும்பிப் போய் பிடரியை பிடிச்சு இரண்டு சாத்து சாத்திட்டு வரவேணும் போல் இருந்தது. ஆனால் செய்ய முடியவில்லை. அப்படி செய்வது அநாகரீகம் என்பதைவிட? பதிலுக்கு அவளும் போலீஸீக்கு போன் பண்ணினால் அசிங்கப்பட்டுவிடும் என்பதைவிட? அது எங்கே என்னை ஒரு சராசரி மனிதனாக இவளுக்குக் காட்டிவிடுமோ என்ற பயமே மேலோங்கியது. அடியே.. அன்பை எனக்குத் தா என்று அடித்துக் கேட்டா வாங்க முடியும்? ஆத்திரத்தை அடக்கிக் கொள்கிறேன்.

இவளது சந்தோசங்களில் குறுக்கிட என்றுமே நான் முனையைப் போவதில்லை. என் மனைவியாகிவிட்ட இவளுக்குத் திருப்தி தரும் எந்த விடயத்திற்கும் தடை சொல்ல நான் நினைக்கவில்லை. உன் சுதந்திரம் உனக்கே உரித்தானது பெண்ணே. ஆனால் உன் சுதந்திரம் என் மனதிற்கு பேரிடியாக விழும் ஒவ்வொரு கணத்தையும் நான் காணமலே இருக்க ஆசைப்படுகிறேன்... எரிச்சல் அதிகரித்தது.

சரிந்து படுத்து கண்களை இறுக்கி, முடி. இரு கைகளையும் மேலே உயணுத்தி

அரைக்கை பகுதியால் காதுகளை மடக்கிப் பொத்தி எதையும் கேட்காமலிருக்க முயற்சிக்கிறேன்.

அன்பு காதல் இவை இரண்டும் நம்பிக்கையில் தோய்த்தெடுத்தவை. எனக்காக இன்னொரு ஒரு இதயமும் இருக்கிறது.. அது எனக்கு மட்டுமே ஏங்கிப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறது என்ற நம்பிக்கை ஒருவனுக்கு அடிமனம் வரை வியாபித்திருக்குமானால் வாழ்க்கை எத்தனை சந்தோசமாக இருக்கும்.

தூங்கிவிட்டேன்....

சனிக்கிழமை. இன்று இரவுதான் அவன் வீட்டிற்கு வரப்போகிறான். நினைக்கவே எரிச்சலாக இருந்தது. ஒன்றும் பேசாமல் காலையில் எழுந்து விட்டேன். இவள் இன்னும் அயர்ந்து தூங்கிக்கொண்டிருக்கிறாள்.

எழுந்து குளித்துவிட்டு மெதுவாக வேலைக்கு புறப்படுகின்றேன். சும்மா இருப்பானேன் என ஒத்துக்கொண்ட பார்ட்டைம் வேலைதான் இது. ஆனாலும் நான் போகவிட்டால் முதலாளி கத்துவான். மூன்று மணிவரையும் முறிமுறி என்று முறித்துவிடுவான்.

அதன் பிறகு வீட்டிற்கு வந்து நிம்மதியாக ஒரு படத்தை கிடத்தை பார்க்கலாம் என்றால் இவள் அவன் வரப்போகின்றான் என்கிறாள்.

எரிச்சலாக இருந்தது. வேலை முடிந்ததும் நேரே வீட்டிற்கு போகாமல் கொஞ்ச நேரம் கால் வலிக்கும் வரை நடக்கிறேன். மனதுள் வலியிருக்கும் போது உடலை வருத்திக்கொண்டால் இந்த வலியில் அந்த வலி தெரியாது. எனவே நடக்கிறேன். இனி நடக்க முடியாது என கால்கள் கொஞ்சவே மெதுவாக வீடு திரும்புகிறேன்.

வீடு பூட்டிக் கிடக்கிறது. வழமையாக பெல்லை அமுக்கினாலே இவள் கதவை திறந்து விடுவாளே... எங்கே காணோம்? என்னிடம் இருக்கும் திறப்பை எடுத்து கதவை திறந்து உள்ளே போகிறேன். உள்ளேயும் இவள் இல்லை. நெஞ்சு திக் என்றது. பொதுவாக இந்த நேரத்தில்

எங்கும் போகமாட்டாள். எங்கே இவள்? இன்று அவன் வேறு சாப்பிட வரவேண்டியிருக்கிறது...

ஒருவேளை அவனோடு ஓடிப்போயிருப்பாளோ..?

இப்போது நெஞ்சு முழுவதும் வலியே எடுத்து விடுவது போலிருக்கிறது. முகம் வியர்க்க ஆரம்பிக்கிறது. பேசாமல் சோபாவில் தொம் என உட்கார்கிறேன். கை கால்கள் நடுங்குகின்றன. தலையைப் பிடித்துக்கொண்டு உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கிறேன். எவ்வளவு நேரம் அப்படியே இருந்தேனோ தெரியவில்லை. டெலிபோன் அடிக்கிறது எடுக்கிறேன்.

“ஹலோ அண்ணை வந்திட்டீங்களே...” அவன்தான்.

“ஓம்...” என்று இழுத்தேன். டேய்... என்றை மனுசியை வீட்டிலை காணேல்லை. நீ இழுத்துக்கொண்டு ஓடிற்றியா என்று எப்படிக்கேட்பது?

“அண்ணை.. உங்கட அவ இப்ப இங்க தான் இருக்கிறா..”

ஐயோ அப்ப நான் நினைத்தது சரிதான். மயக்கம் வரும்போல இருந்தது.

“கவலைப்படாதேயுங்கோ... காலிலை ஒரு முறிவு. இப்ப கட்டுப்போட்டாச்சு... இன்னும் கொஞ்ச நேரத்திலை இங்க ஆஸ்பத்திரியிலிருந்து கூட்டிக்கொண்டு வாறன்..”

“என்ன..? என்ன நடந்தது...?”

“ஒன்றுமில்லை... வாஷிங் மெஷினுக்கு போகேக்க படியில் விழுந்து கால் உடைஞ்சு போச்சாம். பாவம்.. சரியா வீங்கிப்போச்சு. உங்களுக்கு கோல் பண்ணியிருக்கிறா... அங்க நீங்க இல்லை... பிறகுதான் எனக்கு கோல் பண்ணி... ஆம்புலன்ஸை கூப்பிட்டு... மிச்சம் எல்லாம் வீட்டுக்கு வந்து சொல்லுகிறோமே...”

கால் உடைந்ததும் இவள் எனக்குத் தான் முதலில் போன் பண்ணியிருப்பாளா? இல்லை. உடனே அவனுக்கு போன் பண்ணி அவனோடேயே ஆஸ்ஸு பிடல் போயிருப்பாளா?

எண்ணி பத்தே நிமிடத்தில் அவனது காலில் இருவரும் வந்து சேர்ந்தார்கள். அவள் கையில் ஒரு ஊன்று தடி. ஒரு கக்கத்தில் தடியை வைத்து நொண்டிய வாறே வருகிறாள்.

மறு கையை அவன் ஆதரவாக பிடித்துக் கொண்டு வருகிறான். விக்கித்துப் போய் ஜன்னலூடாக பார்த்தவாறு இருக்கிறேன்.

உள்ளே வந்ததும் எப்படி நடந்தது என்று ஏதேதோ விளக்கம் சொல்கிறாள். எனக்கு ஒன்றும் காதில் ஏறவில்லை ஊன்றுகோலுடன் அவள் நிற்பதைப் பார்க்கவே வேதனையாக இருந்தது. ஒரு காலை உன்னிக்கொண்டு சோபாவிற்கு போய் காலிலிருந்த ஷூவை கழற்ற பிரயத் தனப்படுகிறாள். மெதுவாக அருகில் போய் அவளது தலையை வருடிக் கொடுத்து விட்டு. நானே அவளது ஷூவை கழற்றி விடுகின்றேன். எனக்கு கண்களில் நீர் முட்டிக்கொண்டு வருகிறது. அடக்கிக் கொள்கிறேன்.

“கவலைப்படாதேயுஹிகோ.. எனக்கும் முந்தியொருக்கா கால் முறிஞ்சது... கொழும்பில நான் வச்சிருந்த ஹோண்டா மோட்டைசைக்கிளால விழுந்து...” சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறான். மவனே.. நீ ஹோண்டா மோட்டைசைக்கிள் வைத்திருந்தாலென்ன.. ஏரோப்பிளேன் வைத்திருந்தாலென்ன.. போடா.. ஆ த்திரம் வருகிறது. அடக்கிக்கொள்கிறேன்.

அவன் கொஞ்சநேரம் இருந்துவிட்டுப் புறப்படுகிறான். நிம்மதி. உனக்கு விருந்துச் சாப்பாடு இண்டைக்கு இல்லை மகனே.. போய் வா.

“ஐயையோ.. இண்டைக்கு உங்களுக்கு டின்னர் சமைச்சுத் தாறம் எண்டு சொல்லி முடியாம போச்சு...” அவள் அதை மறக்கவில்லை...

“ஃஃ.. பரவாயில்லை... போகேக்கை அந்த இத்தாலியன் ரெஸ்டாராண்டுக்குப் போய் ஒரு வெட்டு விட்டு போறன்... தாங்ஸ்.”

இரவு முழுவதும் இவள் வலியால் துடித்துக் கொண்டிருக்கிறாள். அருகில்

படுத்தவாறு அவள் தலையை தடவிக் கொடுக்கிறேன். நெற்றியின் புரளும் முடிக்கற்றையை தள்ளிவிட்டு அங்கு ஒரு முத்தம் கொடுக்க நெருங்குகிறேன். என்னை தள்ளிவிடுகிறாள்.

“கால் சரியா நோகுது... தள்ளிப் போங்கோ..”

சரி.. சரி.. சரி.. உனக்கு ஒரு கீறல் என்றாலே நான் துடிக்கிறேன். அந்தக் கீறலுக்கு நானே மருந்தாகவேண்டும் எனது தவிக்கிறேன். ஆனால் என் மனம் உனக்குப் புரிகிறதாயில்லையே.. ஏன்? மனதுள் புலம்புகிறேன்.

வேலைக்குப் போறேன் . அங்கும் இவள் “ஞாபகம்தான். பாவம் காலை நொண்டிக் கொண்டு என்ன செய்கிறாளோ? பேசாமல் ஓய்வாகப் படுத்திரு என்றாலும் கேட்க மாட்டாள்...

வழமையாக லஞ்ச் பிரேக்கில்தான் வீட்டிற்கு போன் பண்ணுவேன். இன்று ஏனோ தாங்கமுடியவில்லை. போர்மனுக்கு விரலைக் காட்டிவிட்டு நழுவிப்போய் அவளுக்கு போன் செய்கிறேன்.

மணியடிக்கும் சத்தம்தான் கேட்கிறது. பதில் இல்லை. சிலவேளை நித்திரையாகியிருப்பாள். போனை வைக்கிறேன்.

ஏன் போனை எடுக்கவில்லை? வேலையில் கவனம் ஓடவில்லை. என்னவாகியிருக்கும்..?

மயக்கம் கியக்கம் போட்டு விழுந்திருப்பாளோ? எதற்கும் இன்னொருமுறை போன் பண்ணலாமே...

மணியடிக்கிறது. மணியடிக்கிறது. அடித்துக் கொண்டேய் ய்ய் இருக்கிறது. யாரும்எடுக்கவில்லை. என்ன ஆயிற்று?

தீடீரென பொறி தட்டியது. போனுக்குத் தான் ஆன்ஸரிங் மெஷின் ஒன்று வாங்கிப் பொருத்தியிருக்கிறேனே.. ஐந்து முறை தொடர்ந்து அடித்தால் தானாகவே ஆன்ஸரிங் மெஷினுக்கு போகவேண்டுமே. போகவில்லை. எனவே இவள் அடுத்த லைனில் யாரோடோ பேசிக் கொண்டிருக்கிறாள். யாரோடு???

என் அன்பே... அவனுக்கு உன் அன்பு இப்போது தேவையாக இருக்கிறதோ? அதற்கு உன் ஆசியும் கிட்டிவிட்டதோ?

அவனோடுதான் இவள் பேசிக்கொண்டிருக்கிறாள் என கறுப்பு மனம் உறுதியாக சொல்லிற்று. ஏன் அது வேறுயாராவது ஒரு சினேகிதியாக இருக்கக்கூடாதா என்று வெள்ளை மனம் அப்பாவியாக கேட்டது. இருக்காது என்று பேய்ச் சிரிப்புச் சிரிக்கிறது கறுப்பு மனம்.

என் மனைவி மீது எனக்கிருக்க வேண்டிய நம்பிக்கை அறவே போய்விட்டது.

என் அன்பே... அவனுக்கு உன் அன்பு இப்போது தேவையாக இருக்கிறதோ? அதற்கு உன் ஆசியும் கிட்டிவிட்டதோ? அன்பு மழைக்காக ஏங்கும் பாலைவனமாக நானிருக்கிறேனே தெரியவில்லையா? அடபோடா எந்தப் பாலைவனமாவது மழைக்கு ஆசைப்படலாமா? மழையே மழையே மெத்தப் பெய். உன் னால் எங்கோ ஓரிடம் செழிக்கிறது என்றால் அது எனக்கும் சந்தோசமான காரியமே.. மனம் புழுங்கி பைத்தியம்போல புலம்புகிறேன்.

அவள் மீது கோபம் இன்னும் எனக்கு வராமல் இருப்பது எனக்கு ஆச்சரியமாக இருக்கிறது. நான் இவ்வளவு நல்லவனா? அல்லது எனக்குள்ளே மறைந்து கிடக்கும் ஏதோ ஒரு தாழ்வு மனப்பான்மை என்னை நல்லவன்போல வேஷம் போட வைக்கிறதா?

என் வீடே எனக்கு இப்போது நரகமாக தென்படுகிறது. பெயருக்கு அவளுடன் அன்பாக இருப்பதுபோல நடிக்க ஆரம்பிக்கிறேன் வீட்டில் இருக்கும் நேரத்தை குறைக்கிறேன். விரைவாகவே படுக்கைக்கு போய் விழுகிறேன். தலைவலி மாத்திரைகளை விழுங்கித் தள்ளுகிறேன்.

அவள் என் மாற்றங்களைக் கொஞ்சமேனும் கிரகித்ததாகத் தெரியவில்லை.

எல்லாம் வழமைபோலவே நடக்கிறது. சமையல். சாப்பாடு. குசுகுசு சிரிப்பு.

நானில்லாத நேரங்களில் எனது வீட்டிற்குள் அவன் வந்து போகிறானே என்று கூட இப்போது என் மனதுள் சந்தேகம் அலைமோத ஆரம்பித்துவிட்டது.

“உங்கட பிரெண்டின்ரை அக்கா வுக்கு சிலோனிலை பிள்ளை பிறந்திருக்காம். அதுக்கு உங்களுக்கும். எனக்கும் டீரீட் தரவேணுமாம். நாளைக்கு பின்னே ரம் ஏழமணிக்கு ரெஸ்ரோரான்ட் கூட்டிச் கொண்டு போகப்போறீராம். போவமே..?”

“எந்த ரெஸ்ரோரான்ட் எண்டு சொல்லேல்லையோ?”

“சொன்னவர்... ஏதோ பெரிய ரெஸ்ரோரான்ட் ஒண்டாம். நல்ல சாப்பாடாம்...”

ஓஹோ.. காதலர்களே... எல்லாவற்றையும் நீங்களே தீர்மானித்துவிட்டு எனக்குச் சொல்கிறீர்களா? பெர்ரீர்ரிய ரெஸ்ரோரான்ட்....

“நான் வரேல்லை... நீர் அவரோடை போகலாம்தானே...”

“ச்சீய்க்.. காலை நொண்டி நொண்டிக் கொண்டு நான் அவரோடை போனா சனம் சிரிக்குமல்லே...”

ஓஹோஹோ.. அப்படியெனில் நான் வராவிட்டால் நீ போகத்தான் போகிறேன் என்கிறாய். ஆனாலும் காலை நொண்டிக் கொண்டு போகவேண்டியிருப்பதால்தான் கைத்தடியாக என்னை வரச்சொல்கிறாயோ... அடிப்பாவி... “நீங்க வரேல்லை யென்டா நானும் போகேல்லை” என்று நீ இதற்கு பதில் சொல்லியிருக்கக் கூடாதா..? மனதுக்குள் குமுறுகிறேன்.

“அது சரி... உம்முடை கால் நோ இன்னும் மாறேல்லை.. இப்ப நொண்டி நடந்தா இன்னும் நோகுமெல்லே..”

“அதெல்லாம் எனக்கு நோகாது. நாங்க போவமோ வேண்டாமோ?”

“போவம்..”

அந்தப் பெர்ரீர்ரிய ரெஸ்ரோரான்ட்

உண்மையிலேயே பெரியதுதான். ஏதோ ஒரு ஹோட்டலின் லோஞ்சிற்குத் தான் எங்களை இவன் சாப்பாட்டிற்கு அழைத்திருக்கிறான். இந்த மாதிரி ஒரு இடத்திற்கு நான் முன்பு ஒருமுறை டிஷ்வாஷிங்கிற்காக வந்திருக்கிறேன்.

மெல்லிய ஒளி.. பென்குவின் போல உடையணிந்த வெண்கனவான்கள். ஸோப் ஒபேராவில் வருவது போன்ற பெண்மணிகள்.. இவர்களுக்கிடையே நடந்து போகும் போதே எனக்கு கால்கள் பின்னின. இவன் படு காஷுவலாக நடந்துபோய் ரிஸேர்வ் செய்யப்பட்ட ஸீட்டிற்கு அருகே வந்து. அவள் உட்கார கதிரையை இழுத்து வசதி செய்து கொடுக்கிறான். நானும் உட்காருகிறேன்.

இவன் ஹீரோ போல டிரஸ் பண்ணியிருக்கிறான். இவள் ஸாரியில் அழகாக இருக்கிறாள். இந்த மாதிரி இடத்திற்குத் தான் வருகிறேன் என்று தெரிந்திருந்தால் நானும் கொஞ்சம் நன்றாகவே கல்யாண சேட்டையாவது போட்டுக்கொண்டு வந்திருக்கலாம்.

சற்று நேரத்தில் வெள்ளைக்காரர் ஒருவர் எமக்கு பவ்வியமாக மெனுகார்டை தந்துவிட்டு என்ன குடிக்கப் போகிறீர்கள் என்று பிரெஞ்சில் வினாவி விட்டு பதிலுக்கு கைகட்டி பார்த்து நிற்கிறார்.

“அண்ணை.. இண்டைக்கு பார்ட்டி உங்களுக்குதான். என்ன குடிக்கிறியள்?”

டேய்... எனக்காடா நீ பார்ட்டி வைக்கிறாய்? சாதுரியப் பூனை மீன் இருக்க புளியங்காயை தின்று காட்டிய தாம்...

ஓடர் பண்ணினான்.

“இது நெப்போலியன் கொன்யாக். சரியான எக்ஸ்பென்ஸிவ்..”

அவளுக்கு இவன் ஒரேஞ்ச் ஜூலை வார்த்து விட வெள்ளைக்காரர் எமக்கு கொன்யாக்கை வார்த்துச் சென்றார். குடித்தோம். அச்சா. நல்ல சாமான். சிரசிலடித்தது. மூலையில் மங்கிய வெளிச்சத்தில் கொஞ்சப்பேர் பளபள பித்தளை இசைக்கருவிகளை வைத்து ஏதோ ட்யூனை ஊதி வாசித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

“அவை வாசிக்கிறது என்ன தெரியுமே..?” என்று இவன் கேட்கிறான். எனக்கு ஒரு மண்ணும் புரியவில்லை. இவளும் உதட்டைப் பிதுக்குகிறாள்.

“அது பதினேழாம் நூற்றாண்டில் பேமஸாயிருந்த பிரெஞ்சு கம்போஸரின் மெலோடி... உனக்காகவே இரவு விழித்திருக்கிறேன்.. நங்கையே நீ வரமாட்டாயா.. என்பது அந்தப் பாட்டின் வரிகள்.. எப்பவோ படிச்சனான்..” என்று கைவிரல்களால் மேசையில் பியானோ வாசிப்பதுபோல் அபினயம் செய்து காட்டுகிறான். இவள் ஒரு கையால் தன் மோவாயை தாங்கிக்கொண்டு அவனையே பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறாள். அவனும் ஏதேதோ மியூஸிக்கைப் பற்றியே இன்னும் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறான். ம்... ம்... இந்த மேசைக்கு நான் அனாவசியம் என்றே எனக்குத் தோன்றுகிறது. சரி.. நானும் இசைத்துறையில் எதையாவது கேட்டு வைப்போமா என்று நினைத்து விட்டு கேட்கிறேன்.

“இப்ப.. இவையின்றை மியூசிக்கும் எங்கட கர்னாடக சங்கீதத்திற்கும் உள்ள பெரிய வேற்றுமை என்ன?”

அவள் சங்கடத்தோடு என்னைப் பார்க்கிறாள். அவனது வாயில் ஒரு நமட்டுச் சிரிப்ப தென்படுகிறது. ஓஹோ.. எனது கேள்வியே அசட்டுத்தனமாக இருக்கிறது போலும். யப்பா கொன்யாக்... நீ பேச வைக்கிறாயே... இருவரும் என்னையே பார்க்கிறார்கள். ஆனால் எதுவும் பேசவில்லை. அதற்குள் வெள்ளைக் காரர் வந்துவிடுகிறார். சலாட் வகையறாக் கள்ள படைக்கிறார் மணக்க மணக்க சூப் மூன்றை எடுத்து வழங்கு கிறார்.

“அண்ணை சாப்பிடுங்கோவன்..”

நான் சலாட் கோப் பையை பார்க்கிறேன். அட... இந்த மாதிரி எத்தனை சலாட் போட்டிருக்கிறேன். இதுக்கு என்ன விலை இங்கை போடுறலீங்கள் எண்டு தெரியேல்லை. பேய் விலை சார்ச் பண்ணுவாங்களாக்கும்...

“இஞ்சை... இந்த சலாட் எப்படி போடுற தெண்டு சொல்லட்டே... சோளப் பொத்தி

யிருக்கல்லே அதை அவிச்ச சோளத்தை கவனமா உடைச்செடுக்க வேணும்... அதுக்கு ஷவர்கிரீமும் போட்டு? கொஞ்சம் பட்டர் ப்ரூட் துண்டுகளையும் வெட்டி போட்டு கரண்டியால் வடிவா கலக்கினா போதும். நல்ல டேஸ்ட். படு சீப்பா செய்யலாம்.”

இவள் என்னை அனுதாபத்துடன் பார்ப்பதுபோல இருக்கிறது. ஓஹோ. உளற ஆரம்பித்து விட்டேனோ.. மூடுடா வாயை.

பேசாமல் சலாட்டை சாப்பிட்டு முடிக்கிறேன். அவர்கள் இருவரும் எதுவும் பேசவில்லை.

எஞ்சியிருந்த கொன்யாக்கையும் குடிக்கிறேன். அவன் கத்தியும். கரண்டி யுமாக மெதுவாக சாப்பிடுகிறான். இவள் சாப்பிடாமல் கரண்டியின் முனையால் சலாட்டை தட்டிக் கொண்டிருக்கிறாள். முகம் சுண்டிப்போயிருந்தது. ஹூம்... பொன்னாங்காணிக்குப் புளிவிட்டு ஆக்கினால் உண்ணாப் பெண்ணும் ஒரு உழக்கு உண்ணும்.

“என்ன பேசாமல் இருக்கிறீர்? காலுக்கை நோகுதே..?” அவளைப் பார்த்துக் கேட்கிறேன்.

இல்லை என்பது போல தலையாட்டுகிறாள்.

எனக்கு இவளைப் பார்க்க ஏனோ பாவமாக இருக்கிறது. மெதுவாக மேசையின் கீழால் எனது கையை நீட்டி அவளது நோப்பட்ட காலை தடவுகிறேன். அவள் தீப்பட்டதுபோல வெடுக்கென்று காலை இழுத்துக் கொள்கிறாள். எனக்கு சுருக்கென்று கோபம் வருகிறது.

பாரடா.. இதையே அவன் செய்தால் அனுமதித்திருப்பானோ...

இவள் அவனிடம் சங்கீதத்தைப்பற்றிக் கேட்கிறாள்.. பதிலாக மகாராஜபுரம் சந்தானத்தை என்றோ தான் சந்தித்ததை அவன் விபரித்துக்கொண்டிருக்கிறான். எனக்கு இருப்பு கொள்ளவில்லை. எழுந்து அந்தப் பக்கமாயிருந்த ஐஸ் வாட்டர் ஜக்கை எடுக்க முனைகிறேன்.

அங்கேதான் ஒரு தவறு நிகழ்ந்து விட்டது.

தூக்கிய ஜக் தவறிப்போய் விழுகிறது. விழுந்தது சூப் கோப்பைமேல் விழ, சூப் கோப்பை படாரென சரிய, சூப் முழுவதும் சொல்லிவைத்தாற்போல் அவன் மேல் பாய்ந்து அவனது உடுப்பையே தெப்பமாக நனைக்க, இலவச இணைப்பாக மேசை முழுதும் ஐஸ் வாட்டர் பாய்ந்து ஓட...

நான் விக்கித்துப் போகிறேன். அசடு வழிய உட்கார்கிறேன். எல்லோரும் இங்கேயே பார்ப்பதுபோல உணர்கிறேன்.

வெள்ளைக்காரர் ஓடி வருகிறார். 'ஓவ்..' என்று விட்டு பவ்வியமாக மேசையை துடைக்கிறார். அவனது உடுப்பை அனுதாபத்துடன் பார்த்து பிரெஞ்சில் ஏதோ சொல்கிறான். இழவு விசாரிக் கிகியோடாமகனே... அவனும் பதில் சொல்கிறான். நான் கூனிக் குறுகிப் போகிறேன். இவள் தலையை குனிந்து கொண்டிருக்கிறள். அவன் எழுந்து கொள்கிறான். ட்ரொஸர் முழுவதும் காய்கறித் துண்டுகள். சட்டையில் சிவப்பாக தீட்டு. மேசையிலிருந்த நாப்கினால் உடுப்பை துடைத்துவிட்டு. வாஷ் ரும் பக்கமாக நடக்கிறான்.

நான் என்னுள்ளாகவே இடிந்து விழுந்து கொண்டிருக்கிறேன். முகம் வியர்த்துப் போய்விடுகிறது. அவளைப் பார்ப்பதை தவிர்த்து வேறேங்கோ பார்க்கிறேன். என் கண் உள்ளே கசிகிறது. அவமானமாயிருந்தது. பேசமுடியவில்லை. கஷ்டப்பட்டு சொல்கிறேன்... "ஸொரி..."

"உங்களுக்கு இண்டைக்கு என்ன நடந்தது? ஏன் ஒரு மாதிரி நடக்கிறியள்.. நல்லாக் குடிச்சிட்டியளே.? சீ.. உங்களாலை அவர்ட மரியாதை போச்சுது..."

இவளைக் கலியாணம் பண்ணிய நாளிலிருந்து இதுவரை இந்த மாதிரி குரலில் இவள் பேசியதை கேட்டதில்லை. அடய்க்.. அவனது மரியாதை போயிட்டு தாம்...

என் உள்ளங்காலிருந்து உச்சிவரை ஏதோ ஏறிக் கொண்டு போனது. நான் அழுத்தமான குரலில், தாழ்ந்த தொனியில் பல்லை கடித்தடிபடி வெடிக்கிறேன்...

"என்ன.. அவற்றை மரியாதை போச்சோ..

ஏன் என்றை மரியாதை போய்க்கொண்டிருக்கிறது உமக்குத் தெரியேல்லையே..."

"நீங்க இப்பிடி இங்கை விசர்க் கூத்தாடினா உங்கட மரியாதையும் போகும்தானே..."

"நான் அதைச் சொல்லேல்லை. என்றை மனுசிக்கு ஒரு லவ்வர் இருக்கிறான் எண்டது உலகத்துக்கு தெரியேக்கை என்றை மரியாதை ஏறிக் கொண்டு போகுமண்டுடோ நினைக்கிறீர்?"

அவள் சுரீரென்று நிமிர்ந்து என்னை பார்க்கிறாள். நான் அடக்கி வைத்தவையெல்லாம் வெடித்துச் சிதற ஆரம்பிக்கின்றன.

"என்ன நினைச்சுக்கொண்டிருக்கிறீர்..? நீரும் அவனும் ஒருத்தரை ஒருத்தர் லவ் பண்ணுறது எனக்குத் தெரியாது எண்டு நினைக்கிறீரோ? கட்டின புருஷன் நானிருக்க டெலிபோனில் அவரோடை கிசுகிசுக்கிறீர்.. அந்நேரமும் அவற்றை கதைதான்.. அவருக்கு பிடிச்ச சாப்பாடு. அவருக்கு பிடிச்ச பாட்டு. எதைச் செய்தாலும் அவனுக்குத்தான் முதலிடம். என்னை ஒரு பேயன் மாதிரியில்லை நடக்கிறீர். உமக்கு உழைச்சு உழைச்சுப் போட மட்டும்தான் நான். உம்மட சந்தோசத்திற்கு அவனோ...?"

ஒருநிமிடம் முகம் சுருக்கிய அவள் பிறகு புன்சிரிப்புடன் என்னைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாள். "சொல்லுங்கோ..."

"உம்முடைய புருசனா நான் இருந்தென்ன பிரயோசனம்..? அவனுக்குத் தானே எப்போதும் நீர் முதல் உரிமை குடுக்கிறீர்.. உமக்கு நான் ஒரு பார்ட்டைம் ஜொப் மாதிரித்தான்... அவன் தான் உமக்கு வேணுமெண்டா சொல்லும். நான் உம்மைவிட்டு விலகிக் கொள்ளுறன். அவனோடை நீர் சேர்ந்தே வாழுறதெண்டாலும் எனக்கு பிரச்சினையில்லை. துரோகம் செய்யிறவையோடை சீவிக்கிறதை விட தனிய இருந்திட்டுப்போறன்...?" என் குரல் தழுதழுப்பது எனக்கே தெரிகிறது.

அவள் அதே மந்தஹாசச் சிரிப்புடன் இருந்தாள். "சொல்லி முடிஞ்சுதோ அல்லது இன்னும் இருக்கோ?"

“உமக்கு பகிடியா இருக்காக்கும்.. சீரியசாவே சொல்லுறன். உமக்கு அவன் தேவையெண்டாச் சொல்லும்... நாளைக்கே டைவேர்ஸ் எடுக்கவும் நான் ரெடி...”

அவள் மீண்டும் சிரிக்கிறாள். நான் சீறுகிறேன். “ஏன்... சிரிக்கிறீர்?”

“ஏன் நான் டிவோஸ் எடுக்கவேணும்...? நீங்களா ஒண்டை உங்கட பாட்டுக்கு நினைச்சுக்கொண்டு புலம்பிறதுக்கு நான் ஏன் சிரிக்கக் கூடாது..?”

“சிரியும்.. சிரியும்... நாளைக்கு உலகஞ் சிரிக்கேக்கை தெரியும்.. தெரியும்...”

என்னையே வைத்த கண் வாங்காமல் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் அவள் மீண்டும் சிரிக்கிறாள். “இங்கை பாருங்கோ.. நீங்க எனக்கு புருஷனாக மட்டும் தெரியிறேல்லை. என்னைப் பொறுத்தவரையில் நிறைய விஷயங்களில் உங்களை ஒரு குழந்தை மாதிரியும் பார்த்துக்கொள்கிறேன். நீங்களா உங்களுக்கு ஒரு வட்டம் போட்டு அதுக்குள்ளையே சுத்தி வாறியள். அதாலதான் இதெல்லாம் உங்களுக்கு பிழையாத் தெரியுது.. இஞ்சை.. உங்கட நண்பரோட நான் கதைக்கிறதில்? பழகிறதில் என்ன பிழையை கண்டிட்டியள்?” இப்போது தீண்டுக்கமாக என் கண்களைப் பார்க் கிறாள்.

“பிழை.. பிழை.. பிழை ஒண்டுமில்லை.. ஆனா நீங்க கதைக்கிற விதமும் நடக்கிற விதமும் சரியாப்படேல்லை.” நான் தடுமாறுகிறேன்.

“ஆருக்கு சரியாப் படேல்லை? உங்களுக்குத்தான் அது சரியாப்படேல்லை. காரணம் உங்களுக்குள்ளை இருக்கிற கொம்புளெக்ஸ்.. உங்கட நண்பனுக்கு நிறைய விசயங்கள் தெரிஞ்சிருக்கு. உங்களுக்கு அதுகள் தெரியேல்லை எண்ட கொம்புளெக்ஸ். உங்கட நண்பனுக்கு ரசிக்கத்தக்க விதமா பேசத் தெரிஞ்சிருக்கு. உங்களுக்கு அது தெரியேல்லை எண்ட கொம்புளெக்ஸ். உங்கட நண்பர் மொட் ஆக ட்ரஸ் பண்ணார். நீங்க பண்ணுற தில்லை எண்ட கொம்புளெக்ஸ். இதுகள் தான் உங்களை என்றை கரக்டரிலேயே சந்தேகப்பட வைக்குது. ஒண்டு கேக்கிறன். உங்கட மனைவி நான்... உங்கட நண்பரான

**என்னையே வைத்த கண்
வாங்காமல் பார்த்துக்
கொண்டிருக்கும்
அவள் மீண்டும் சிரிக்கிறாள்.**

அவரோட தவறா நடக்கிறன் எண்டு எப்படி தெரிஞ்சு கொண்டியள்?”

நான் விழிக்கிறேன்.

“எல்லாம் உங்கட ஊசங்கள்தான். உங்கட கேவலமான ஊசங்களுக்கு என்னை பலி போடாதையுங்கோ. உங்கட நண்பரோட நான் நடத்தை கெட வேணுமெண்டா உங்களுக்கு தெரிய வராமலே அதை வடிவா என்னானல செய்ய முடியும். மறந்திடாதையுங்கோ...”

“உம்மட நடத்தையில் நான் சந்தேகப் படேல்லை. ஆனா நீர் அவனை காதலிக் கிறீர் எண்டுதான் எனக்குக் கவலை. அதை தடுக்கத்தான் இப்படி குளறுறன்..”

“ஏன், ஒரு பேச்சுக்கு கேக்கிறன்.. அவரை நான் காதலிச்சா நீங்க அதை எப்படி தடுக்க முடியும்? அவரை நான் காதலிச்சா நீங்க தடுத்தாலும் காதல் நிக்காது. ஆனா... இப்ப நான் அவரை காதலிக்கேல்லை எண்டதுதான் உண்மை. ஒருவேளை அப்படியே நீங்க நினைக்கிற மாதிரி அவரை நான் காதலிக்க நினைச்சாலும் உங்களையும் அவரையும் என்னால ஒரே நேரத்தில காதலிக்க முடியும்.. ஒம்... இரண்டு ஆம்பிளையளை என்னால ஒரே நேரத்தில காதலிக்க முடியும் .. இரண்டு குழந்தையளிடம் அன்பு செலுத்திறதைப் போல... ஆனா திருப்பியும் சொல்லிறன்... நான் அவரை காதலிக்க தொடங்கேல்லை எண்டதுதான் உண்மை.”

என்னடா இது... நான் குழம்புகிறேன்.

அவள் குரலை இறக்கி ஒரு தாயைப் போல பேசுகிறாள். ?இங்கை பாருங்கோ.. நீங்க அதிகம் படிக்காதவர்தான். ஆனா உங்களிடடை பண்பு இருக்கு. உங்க

ளிட்டை அடக்கம்? அமைதி எல்லாம் இருக்கு. அதுதான் நான் காதலிக்கிற புருஷன். இவ்வளவு நானும் ஊமை மாதிரி ஒன்றுமே பேசாமல் இருந்துவிட்டு இப்ப திடீரென என்னை நடத்தை கெட்டவள் என்று நீங்க குற்றஞ் சாட்டினதுகூட எனக்கு பெரிசாவே தெரியேல்ல. ஏனென்டா நீங்க என்னில வச்சிருக்கிற உண்மையான அன்பாலதான் கொதிக்கிறீங்க... அதுவும் எனக்கு தெரியுது..."

"சரி.. அப்படி நினைக்கிறீரெண்டு வைச்சுக்கொள்ளுவம். ஆனா அவனுக்கு அன்பை காட்டுற மாதிரி என்னோடை ஒருக்காலும் நீர் அன்பா இருக்கிறது இல்லையே..."

"பைத்தியம் மாதிரி பேசாதையுங்கோ. என்றை அப்பா அம்மாவிலயும் கூடத்தான் நான் நிறைய அன்பு வைச்சிருக்கிறன். அதுமாதிரித்தான் இதுவும். அதுக்காக இப்ப நீங்க கேக்கிற மாதிரி? உன்னை அன்பை எனக்கு காட்டு காட்டு என்று எப்பவாவது என்றை அப்பா அம்மா என்னை கேட்டிருக்கினமே..? கேட்டு வாங்கிறதுக்கு பேர் அன்பில்லை. புருஷன்தான் எண்டாலுங்கூட அன்பு தானா வந்தாத்தான் உண்டு. இப்ப உங்களுக்கு ஒண்டு சொல்லுறன். உங்கட நண்பரோடை நான் நல்லா பழகிறன்தான். அதுக்காக அவரையும் உங்களையும் ஒப்பிடாதையுங்கோ. அவர் இன்டரஸ்டிக் கான மனிதர். அதுக்காக அவர் ஏதோ பொஜீய மாமனிதர் என்று நினைச்சு நான் அவரோட பழகேல்லை. அவற்றை கெட்டிக்காரத்தனங்களை ரசிக்கிற மாதிரி அவருடைய வீக்னஸ்களையும் கூட நான் கவனிச்சுக் கொண்டுதான் வாறன். அவருக்கு கடவுள் பல திறமைகளை கொடுத்த மாதிரி பல பலவீனங்களையும் கொடுத்து இருக்கிறார். என்னெண்டு கேக்கிறீங்களோ..? சொல்றன்... அவர் தன்னைப் பற்றி பெருமையா நினைக்கிறார். தான் ஒரு ஹீரோ என்பதுபோல அவர் நினைக்கிறார். தன்னிடம் நிட்சயமாக பெண்கள் மயங்கு வார்கள் என அவர் நினைக்கிறார். வெஸ்டேர்ன் லைப் தனக்குத்தான் பழக்கம் எண்டது மாதிரி அவர் நினைக்கிறார். இந்த மாதிரியான அவற்றை சகல பல

வீனங்களும் எனக்கு தெரியுது. என்னைக் கேட்டா உங்களை அவரோட பலவீனங்களோடை மட்டும் தான் ஒப்பிட்டுப் பாப்பன். அவற்றை பலங்களோடை இல்லை. ஏனென்டா நீங்க என்றை ஹாஸ்பன்ட்"

அட.. இவளுக்கு இவ்வளவு தெரிந்திருக்கிறதா? நான் விக்கித்துப்போகிறேன்.

"அவர் ஒரு போலி. நீங்க உண்மை. தன்னிடம் இருப்பதை காட்டத் தெரியாதவர் நீங்க. தன்னிடம் இல்லாததைக்கூட இருப்பதாக சொல்லுறவர் அவர். உதாரணத்திற்கு அப்போதை அந்த பான்ட் வாசிச்ச மியூஸிக் பதினேழாம் நூற்றாண்டு மில்லை. காதல் கவிதை யுமில்லை. அதெல்லாம் உங்கட நண்பரோடை கற்பனை. உண்மையிலே அவை வாசிச்சது ரிம்ஸி கோர்ஸகோவ் எண்டவற்றை கம்போஸிங். கோர்ஸகோவ் வாழ்ந்தது பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுக் கடைசியில. இது எனக்குத் தெரியும். ஆனா இவர் புழுகேக்கை அதை நான் சொல் லேல்லை. ஏன் சொல்லவேணுமெண்டு விட்டிட்டன். இஞ்ச பாருங்கோ... உங்கட நண்பர் நல்லவர் தான். ஆனா பேசறது செய்யிறது இதில பாதிக்குமேலை போலித்தனம். இப்ப பாருங்கோ.. அவற்றை சட்டையில சூப் ஊத்திண்டு போச்சு.. வந்தவுடனே எங்களைப்பற்றி யோசிக்காம தன்னை சட்டேயில கறைபட்டதால ஏற்பட்ட அவமானத்தை மறைக்க ஏதாவது புழுகுவார்.. சிலவேளை அந்தச் சட்டை மாதிரி தன்னட்டை இன்னும் இரண்டு மூண்டு டிஷர்ட் இருக்கு என்று பெருமையடிச்சாலும் பெருமையடிப் பார்..."

தூரத்தே அவன் வருவது தெரியவே அவள் குரலை தாழ்த்திக் கொள்கிறாள். அவன் வந்து இருக்கையில் அமர்கிறான். நாங்கள் பேசாமலிருப்பதால் அவன் எங்கையே பார்க்கிறான்.. பிறகு சொல்கிறான்...

"கவலைப்படாதையுங்கோ.. போனா போகட்டும் . இதே மாதிரி என்னட்ட நாலு டிஷர்ட் இருக்கு.."

('தாயகம்' ஏப்ரல் 1996 இதழில் முதலில் பிரசுரமானது)

Formula Honda

Where You're Treated like Family.

CR-V

NEXT GENERATION CIVIC

ODYSSEY

**More than 100 Quality
Per-Owned Used Vehicle in Stock**

துறைசார் அறிவும் அனுபவத்துடன் தாய் மொழியில் பேசி சிறந்த
முறையில் உங்கள் மனநிறைவுக் கேற்ற புதிய பழைய
வாகனங்களை பெற்றுக்கொள்ள அழைப்புகள்

ஆதீசன் சர்வானந்தன்

SHAN

Cell: 416.720.1184 | Office 416.754.4555

2240 Markham Road, Scarborough

This page is Sponsored by

நாட்டியக்கலாயம்
Natyakalalayam

R. Pathmanaba Iyer
27-B, High Street,
Plaistow
London E13 0AD

Digitized by Noolaham Foundation
noolaham.org | aavanaham.org

Founder & Teache
Scarborough, Canada
Phone: 416-281 0602
Vasantha Daniel